

ARTEMIS

TAKİPÇİ

"Elinizden bırakamayacağınız bir seri.
Modern dünya ile mitolojinin kusursuz bir karışımı."
ARI MARSELL, *The Warlord's Legacy*'nin yazarı

DEMİR
DRUID
GÜNLÜKLERİ

KEVIN HEARNE

TAKİPÇİ

KEVIN HEARNE

DEMİR
DRUID
GÜNLÜKLERİ

İngilizceden Çeviren: Kerem DALBUDAK

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

ABG/190

AB/427

AÇ/304

A/55

TAKİPÇİ

KEVIN HEARNE

Orijinal Adı: *Hounded*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez

İngilizceden Çeviren: Kerem Dalbudak

Türkçe Düzenleme: Yeliz Üslü

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Kapak Görseli: Gene Mallica

Grafik: Murat Yıldırım

1. Basım: Kasım 2013

ISBN: 978 - 605 - 142 - 390 - 6

Sertifika No: 10905

Kevin Hearne © 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: [212] 513 34 20-21 Faks: [212] 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğdemhane Sokak No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: [212] 674 97 23 Faks: [212] 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: [212] 511 53 03 Faks: [212] 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Bak, anne, başardım!
Buzdolabının üstüne yapıştırabilir miyiz?

İRLANDACA OKUNUŞ REHBERİ

Baştan belirtmek isterim ki okurlar bu kitapta gördükleri isimleri istedikleri gibi okumakta özgür. Kitapları okurken en önemli şey eğlenmeniz, bu nedenle yanlış okudunuz deyip keyfinizi kaçırmak istemem. Ancak doğruluk konusunda hassasiyet gösteren okurlar için bir bilgi rehberi hazırladım çünkü İrlandacanın fonetiği İngilizceden biraz farklı. Önemli olan bir şey var ki, sesli harflerin üzerindeki aksan işaretleri o harfe vurgu katmıyor, aksine belirli bir sesli harf okunuşu sağlıyor.

İsimler

Aenghus Óg: Angus OGH (yok'taki gibi kısa bir *o* değil, uzun *o*)

Airmid: AIR mit

Bress: Bres

Brighid: Eski İrlandacada BRI yit (ya da daha uzatarak BREE yit). Modern İrlandacada sesli harfi değiştirerek ve *g* harfini tamamen yok ederek Brid olarak okunuyor çünkü İngilizcede *g* harfi genelde *j* olarak okunuyor. Bridget gibi isimler, orijinal İrlandaca ismin modern versiyonudur.

Cairbre: CAR bre. *R*'yi yuvarlayıp *e*'yi biraz açık okuyoruz.

Conaire: KON uh ra

Cúchulainn: Koo HOO lin (İrlandacada *ch*, genizden gelen bir *h* gibi okunur, ispanyolcadaki *j* gibi. İngilizcedeki bariz bir *ç* gibi değil.)

Dian Cecht: DEE an KAY

Fianna: Fee AH na

Finn Mac Cumhaill: FIN mac COO will

Flidais: FLIH dish

Fragarach: FRAG ah rah

Granuaile: GRAWN ya WALE

Lugh Lámhfhada: Loo LAW wah duh

Manannan Mac Lir: MAH nah NON mac LEER

Miach: ME ah

Mogh Nuadhat: Moh NU ah dah

Moralltach: MOR ul TAH

Ó Suileabháin: Oh SULL uh ven (O'Sullivan gibi okunuyor, sadece İrlandaca aksanla)

Siodhachan: SHE ya han (İngilizce *ch* için kullandığımız genizden *h* sesini hatırlayın; *ç* sesi çıkarmayın)

Tuatha Dé Danann: Too AH ha day DAN an

Yer İsimleri

Gabhra: GO rah

Mag Mell: Mah MEL

Mag Léna: Moy LAY na

Tír na nÓg: TEER na NOHG (uzun *o*)

Fiiller

Coinnigh: con NEE (tutmak, saklamak)

Dóigh: doy (yakmak)

Dún: doon (kapamak ya da mühürlemek)

Oscail: OS kill (açmak)

Ağaçlar

Fearn: fairn

Idho: EE yo

Ngetal: NYET ul

Tinne: CHIN neh

Ura: OO ra (Bunu bir neşe bildiren ünlem olarak düşünmeyin.

İki *o* da birbirine çok yakın ve *r*'yi biraz yuvarlıyoruz.)

BÖLÜM 1

Yirmi bir yüzyıl yaşamının birçok avantajı vardır, en önemlisi de bir dehanın nadir doğuşuna şahitlik etmektir. Her seferinde şöyle olur: Biri, kültürel geleneklerin üzerinde yarattığı yükten kurtulur, yetkililerin meşum bakışlarını görmezden gelir ve halka tamamen çılgınca gelen bir şey yapar. Bunların arasında favorim Galile. Van Gogh'sa ikinci, ama o gerçekten çok çılgındı.

Tanrıçaya şükür ki Galileo'yla şahsen tanışmış, Shakespeare'in oyunlarını ilk sahnelenişlerinde seyretmiş ya da Cengiz Han'ın ordusuyla birlikte at sürmüş biri gibi görünmüyorum. İnsanlar bana yaşımlı sorduklarında onlara sadece yirmi bir diyorum. Onlar yüzyıl yerine yıl kastettiğimi sanıyorlarsa bu benim suçum olamaz, öyle değil mi? Hatta bana hâlâ kimlik soruyorlar, bu da her yaşlı bir insan için gurur okşayıcı bir durum.

Gerçi bu İrlandalı delikanlı dış görünüşüm işyerimde, köşesinde bir eczacı tezgâhı olan, büyüyle ilgili kitaplar satan dükkânımda pek de işime yaramıyor, ama olağanüstü

bir avantajı olduğunu da kabul etmeliyim. Örneğin markete gittiğimde ve insanlar kıvrıcık, kızıl saçlarımı, beyaz tenimi, uzun keçisakalımı gördüklerinde futbol oynadığımı ve bol bol *Ginness* içtiğimi sanıyorlar. Eğer kısa kollu gömlek giymişsem, sağ kolumu baştan aşağı kaplayan dövmelere bakıp bir rock grubundan olduğumu ve bol bol ot içtiğimi sanıyorlar. Benim kadim bir Druid olduğum bir an olsun akıllarına gelmiyor, bu da dış görünüşümü sevmemin asıl sebebi. Eğer beyaz bir sakal bırakıp sivri uçlu bir şapka taksam ve saygın, bilge ve kutsal bir havayla ortalıkta dolaşsam insanlar yanlış, aslında doğru, bir fikre kapılabilirlerdi.

Bazen dış görünüşümü unutup *Starbucks*'ta kuyrukta beklerken Aramice çoban türküleri söylemek gibi görünüşüme uymayan şeyler yaptığım oluyor, ama Amerika'da şehirde yaşamamanın iyi tarafı şu ki; insanlar eksantrikleri ya görmezden geliyor ya da onlardan kaçmak için banliyölere taşınıyorlar.

Eski günlerdeyse böyle olmazdı. O günlerde farklı olan insanlar ya kazığa bağlanıp yakılır ya da ölene dek taşanırlardı. Farklı olmanın bugünlerde de dezavantajları var elbette -araya karışmak için bu kadar çaba göstermemin nedeni de bu- ama bu dezavantajlar taciz edilmek ya da ayrımcılığa maruz kalmaktan öteye gitmiyor ki bu da sıradan insanların eğlencesi için öldürülmenin yanında oldukça büyük bir gelişme.

Modern dünyada yaşamak, içinde buna benzer birçok büyük gelişme barındırıyor. Tanıdığım yaşlı ruhların çoğu, modernliğin çekiciliğinin evlerdeki su tesisatları ya da güneş

gözlükleri gibi akıllıca fikirlerde yattığını sanıyor. Bana göreyse Amerika'nın gerçek çekiciliği, pratikte tanrısız oluşundan geliyor. Gençliğimde Romalılar'dan kaçarken Avrupa'da bir tanrıya ya da bir başkasına adanmış bir taş basmadan bir mil bile yürüyemezdim. Burada, Arizona'daysa tek endişelenmem gereken ara sıra Coyote'yle karşılaşmak, ki aslında onu bayağı seviyorum. (Bir kere Thor'a hiç benzemiyor, bu da başlı başına iyi anlaşacağımız anlamına geliyor. Eğer yerel lise öğrencileri Thor'la tanışma şanssızlığına erişmiş olsalar onu "büyük bir ahmak" olarak tanımlarlardı.)

Arizona'daki düşük tanrı yoğunluğundan daha da güzeli, perilerin yokluğu. Disney'in "periler" dediği o kanatlı, şirin yaratıklardan bahsetmiyorum. Faeler'den, *Sidheler*'den, Tuatha Dé Danann'ın soyundan gelen, sonsuz gençlik ülkesi olan Tír na nÓg'da doğmuş olan, her biri sizi kucaklarken karnınızı deşebilecek olan yaratıklardan bahsediyorum. Benden pek hoşlanmazlar, bu yüzden onların kolay ulaşamayacakları yerlere yerleşmeye çalışırım. Eski Dünya'da dünyaya açılan pek çok geçitleri var, ama Yeni Dünya'da bu yolculuğu yapmak için meşe, dişbudak ve akasyaya ihtiyaçları var, bu ağaçlar da Arizona'da pek bir arada yetişmiyor. New Mexico sınırının yakınındaki Beyaz Dağlar ya da Tucson yakınındaki bir nehir kenarı gibi olası yerler buldum, ama her ikisi de Tempe'deki üniversitenin yakınındaki semtime yüzlerce mil uzaklıkta. 90'ların sonunda burayı bulduğumda, bir Fae'in buradan bu dünyaya girip kaçak bir Druid'i bulmak için ağaçsız bir çölü geçmesi ihtimalinin çok

düşük olduğuna kanaat getirip yerel halk benden şüphelenmeye başlayınca dek burada kalmaya karar verdim.

Bu, on yıldan fazla bir süreliğine harika bir karar oldu. Yeni bir kimlik edindim, bir dükkân kiraladım, üzerinde ÜÇÜNCÜ GÖZ KİTAPLARI VE ŞİFALI OTLAR yazan bir tabela astım (Keltçe bir ismin beni arayanların gözüne batacağını düşünerek Vedic ve Budist inançlarına bir gönderme yaptım) ve bisiklet mesafesinde küçük bir ev satın aldım.

Protestan ebeveynlerini şok etmek isteyen lise öğrencilerine kristaller ve Tarot kartları, sevecen Wiccanlar'a içinde "büyüler" olan gülünç kitaplar, doktorun muayenehanesinden uzak durmak isteyen insanlara da şifalı otlardan yaptığım bazı ilaçlar sattım. Hatta tümü Viktorya dönemindeki inançların canlanmasına dayanan Druid büyüleriyle ilgili çok sayıda çalışma bile biriktirdim. Tümü de tamamen palavraydı ve onları satarken çok eğlendim. Belki ayda bir kez hakiki bir büyü kitabı, yeterince ustalaşmadan bulaşmayacağınız, hatta adını bile bilmeyeceğiniz türden bir şey arayan, ciddi büyü müşterilerim olurdu. Nadir kitap işimin büyük bölümünü, modern zamanların başka bir büyük gelişimi olan internet üzerinden yaptım.

Ama kimliğimi değiştirip işimi kurarken, birinin halka açık kayıtlarda yapacağı bir internet aramasıyla beni ne kadar kolay bulabileceğinin farkında değildim. Kadimler'den birinin bunu deneyebileceği fikri aklıma bile gelmemiştir. Beni kristal kürelerini ya da diğer kehanet yöntemlerini kullanarak arayacaklarını sanıyordum; internet asla aklıma gelmemiştir. Bu

yüzden de ismimi seçerken yapmam gerektiği kadar dikkatli davranmadım. Kendime John Smith ya da onun gibi sade ve zavallı bir isim seçmeliydim, ama gururum bir Hristiyan adı taşımama engel oldu. Ben de gerçek soyadımın İngilizce versiyonu olan O'Sullivan'ı, günlük kullanım için de bir Yunan ismi olan Atticus'u seçtim. Oysa sözde yirmi bir yaşındaki bir O'Sullivan'ın, bir büyü kitapları dükkânına sahip olması ve isimlerini bilmesine imkân olmayan, çok nadir bulunan kitaplar satması Fae'in beni bulması için yeterliydi.

Samhain'dan* üç hafta önce, bir cuma günü, öğlen yemeği için dışarı çıkarken dükkânımın önünde saldırıya uğradım. Hiçbir uyarı olmaksızın bir kılıç ısıklık çalarak dizlerimin altına doğru savruldu. Sıçrayarak darbeyi savuşturunca kılıcı tutanın dengesi bozuldu. Toparlanmaya çalıştığı sırada sol dirseğimi yüzüne geçirdim. Biri gitmiş, dördü kalmıştı.

Paranoya için Aşağıdaki Tanrılar'a şükürler olsun. Onu nevrotik bir durumdan çok, bir hayatta kalma yeteneği olarak görüyorum; *Beni Öldürmek İsteyen İnsanların* bileyle taşıyla yüzyıllar boyunca sivriltilip keskinleştirdiğim bir bıçağın ağzı gibi. Boynumda soğuk demirden bir tılsım taşımamın ve dükkânımı sadece demir parmaklıklarla değil Faeler'i ve diğer istenmeyenleri dışarıda tutacak büyülerle de korumamın sebebi o. Çıplak elle dövüş eğitimi alıp hızımı vampirlere karşı denememin sebebi de o. Canımı sayısız kere bunlar gibi eşkıyalardan kurtarmamı sağlayan da...

* Cadılar Bayramı'nın kökenini oluşturan bir Kelt festivali. Ç.N.

Belki de *eşkıya* bunlar için fazla ağır bir kelimeydi; ne de olsa hem bol kaslı olmayı hem de derin bir zekâyı gerektirir. Bu gençlerse hiç spor salonuna gitmişe, hatta anabolik steroidleri duymuşa benzemiyorlardı. Bunlar kendilerine krosçu süsü vermiş olan zayıf, incecik tiplerdi. Üzerlerinde bordo şortlar ve pahalı koşu ayakkabıları dışında hiçbir şey yoktu. Yoldan geçen biri onların beni süpürgeleriyle dövmeye çalıştığını sanırdı, ama bunun nedeni silahlarına yapmış oldukları bir büyüydü. Sivri uçları çalılarının içine gizlenmişti ve bu aldatıcı görünüşe kanmış olsam, süpürge hayati bir yerime saplandığında oldukça şaşırabilirdim. Peri büyülerinin içini görebildiğim için geri kalan dört saldırganımdan ikisinin ellerinde mızrak olduğunu ve içlerinden birinin sağıma dolandığını fark ettim. İnsan görünümünün altında tipik birer periydiler; kanatsız, neredeyse çıplak ve kuaför ürünleri reklamlarında görebileceğiniz türden erkekleri andıran, Orlando Bloom'un Legolas'ı gibi erkek güzeli... Mızraklılar aynı anda iki yanımdan saldırıyorlardı, ama ben bileklerimle mızrakların uçlarına vurarak önümden ya da arkamdan geçmelerini sağlıyordum. Sonra sağımdakinin üzerine atılıp kolumu boğazına indirdim. Ezilmiş bir nefes borusuyla soluk almak oldukça zordur. İkisi gitmişti, ama hızlı ve becerikliydiler, karanlık gözlerindeyse merhametten eser yoktu.

Sağıma saldırarak sırtımı savunmasız bırakmıştım, o yüzden dönüp geleceğini bildiğim darbeyi engellemek için sol kolumu havaya kaldırdım. Beklediğim gibi, havada bir yay çizip kafatasıma inmekte olan bir kılıcı kolumla durdurdum. Kemiğe kadar

giren kılıç canımı çok yaktı, ama engellemeseydim yakacağı kadar çok değil. Acıyla yüzümü buruşturup öne doğru bir adım attım ve perinin karın boşluğuna bir darbe indirdim. Dükkânımın duvarına, demir parmaklıkların üzerine uçtu. Üçü gitmişti; artık saldırmak konusunda o kadar da istekli görünmeyen diğer ikisine gülümsedim. Arkadaşlarının üçü sadece fiziksel olarak dövülmemiş, aynı zamanda benimle temas ettikleri için büyüyle zehirlenmişlerdi. Soğuk demir tılsımım aurama bağlıydı ve artık onu görebildiklerinden hiç şüphem yoktu: Ben bir tür Demir Druid'dim, en korkunç kabuslarının ete bürünmüş hâli. İlk kurbanım çoktan toza dönüşmüştü, diğer ikisiyse sadece rüzgârdaki tozlar olduğumuzun farkına varmak üzereydiler.

Ayağımdaki sandaletleri fırlatıp attım ve sokağa doğru geri-leyip perilerin arkasında demirden bir duvar olmasını sağladım. Bu stratejik açıdan iyi bir fikir olmasının yanı sıra, beni sokakla kaldırımın arasındaki ince bir çimenliğe yaklaştırmıştı. Bu da topraktan güç alıp yarımı kapatmama ve acımı dindirmeme yardımcı olacaktı. Kas dokusunu tedavi etmeyi sonra düşünecektim, şu an ilgilendiğim kanamayı bir an önce durdurmaktı, çünkü dost olmayan bir büyücünün kanımla yapabileceği bir sürü korkutucu şey vardı.

Ayaklarımı çimlere basıp iyileşmek için topraktan güç alırken, aynı zamanda tanıdığım bir demir elementaline toprak vasıtasıyla bir mesaj gönderip eğer biraz atıştırmak isterse karşımda iki peri durduğunu bildirdim. Çabuk cevap verirdi, çünkü toprak bana, benim ona bağlı olduğum kadar bağlıydı,

sadece birkaç saniyesini alırdı. Ona zaman kazandırmak için saldırganlarıma bir soru sordum.

“Sadece meraktan soruyorum, beni yakalamaya mı yoksa öldürmeye mi çalışıyordunuz?”

Solumdaki, sağ elinde bir kılıç tutan herif, cevap vermek yerine bağırmayı tercih etti. “Bize kılıcın nerede olduğunu söyle!”

“Hangi kılıç? Senin elindeki mi? Hâlâ senin elinde duruyor koca oğlan.”

“Hangi kılıç olduğunu biliyorsun! Fragarach, Cevaplayıcı!”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.” Başımı iki yana salladım. “Sizi kim gönderdi? Doğru kişiye geldiğinizden emin misiniz?”

Alay edercesine gülen mızraklı, “Eminiz,” dedi. “Druid dövmelemin var ve büyümüzün ardını görebiliyorsun.”

“Ama bir sürü büyülü kişi bunu yapabilir. Üstelik Kelt süslemelerinin değerini bilmek için bir Druid olmaya da gerek yok. Düşünün bir arkadaşlar. Bana bir kılıcı sormaya geldiniz, ama belli ki benim kılıcım yok, olsa şimdiye kadar çoktan çıkarmış olurum. Sizden tek istediğim belki de buraya öldürülmek için gönderilmiş olduğunuzu düşünmeniz. Sizi buraya gönderen kişinin niyetinin tamamen iyi olduğundan emin misiniz?”

“Bizi öldürtmek mi?” Kılıçlı bu fikrime tükürükler saçarak güldü. “Beşe karşı birken mi?”

“Artık ikiye karşı bir, belki üçünüzü öldürdüğüm kısmı kaçırmissındır diye söylüyorum. Belki sizi gönderen kişi böyle olacağını biliyordu.”

Mızraklı, “Aenghus Óg bunu bize asla yapmaz!” diye haykırınca şüphelerim doğrulanmış oldu. Artık elimde bir isim vardı. İki bin yıldır beni kovalayan bir isim. “Biz onun kanındanız!”

“Aenghus Óg, kendi babasını kandırıp evini elinden aldı. Sizin akrabalığınızın onun gibi birisi için ne önemi olabilir ki? Bakın beyler, ben bunu daha önce de yaşadım, ama siz yaşamadınız. Kelt Aşk Tanrısı kimseyi kendisi kadar sevmez. Bir keşif gezisi için asla zamanını harcamaz ya da muhteşem şahsiyetini riske atmaz, o yüzden de beni bulduğunu sandığı her seferinde harcanabilir çoluk çocuklardan kurulu bir grup gönderir.”

Yüzlerinde anlamaya başladıklarını gösteren bir ifade belirmiş ve savunma pozisyonu almışlardı, ama onlar için artık çok geçti, üstelik doğru yöne de bakmıyorlardı.

Arkalarındaki dükkânımın duvarındaki parmaklıklar sessizce eriyip sivri, demir dişlerden oluşan bir çeneye dönüştü. Dev, siyah kursak onlara doğru uzandı, perilerin etlerini tıpkı bir süzme peynir gibi keserek üzerlerine kapandı, sonra onları jöle gibi içine çekti. Perilerin sadece şaşkınlıkla bir çığlık atacak zamanları olmuştu. Silahları tangırdayarak yere düştü, tüm sihirleri yok oldu ve demir çene bana kısa, hoşnut bir şekilde gülümsedikten sonra yeniden eriyerek duvardaki demir parmaklıklara dönüştü.

Çene kaybolmadan az önce demir elementalinden, haberleşmek için kullanılan kısa duygu ve görüntülerden oluşan bir mesaj aldım:

Druid aradı / Periler bekliyor / Enfes / Şükran

BÖLÜM 2

Kavgaya kimin şahit olduğunu görmek için etrafıma bakındım, ama yakınlarda kimse yoktu, öğle yemeği zamanıydı. Dükkânım, üniversitenin güneyinde, Ash Bulvarı üzerinde, tüm restoranlarsa üniversitenin kuzeyinde, Ash ve Mill bulvarları boyunca sıralanıyor.

Kaldırımdaki silahları toplayıp dükkânın kapısını açtım. Kapıdaki YEMEĞE GİTTİM tabelasını görünce kendi kendime gülümsedim. Dükkânın açık olduğunu belirtmek için tabelanın tersini çevirdim. Biraz iş yapsam iyi olurdu, ne de olsa bu pisliği temizlemek için dükkânda kalmam gerekecekti. Çay tezgâhına gidip bir sürahinin içine su doldurdum ve kolumu kontrol ettim. Kesik yüzünden hâlâ kırmızı ve şiş görünüyordu, ama giderek iyileşiyordu, ağrıyı kesmeyi de başarmıştım. Yine de su taşıyarak kaslarımı daha fazla zorlamak istemiyordum, iki kere gidip gelmem gerekecekti. Lavabonun altından çamaşır suyunu alıp sürahiyi tezgâhın üzerinde bırakarak dışarı çıktım.

Kaldırımdaki her kan lekesinin üzerine çamaşır suyu döktüm, sonra sürahiyi almak için geri döndüm.

Kanı başarıyla yıkadıktan sonra sürahiyi geri götürmek için dükkâna döndüğümde dev bir karga uçarak arkamdan içeri girdi. Bir Ganesha* heykelinin üzerine tnedi, kanatlarını açıp tüylerini kabartarak agresif bir davranış sergiledi. Bu, Kelt Kurban Seçicisi ve Savaş Tanrıçası Morrigan'dı ve bana İrlandaca ismimle hitap etti. Dramatik bir tonda, "Siodhachan  Suileabhin," diye ciyakladı. "Konuşmamız gerek."

Srahiyi kuruması için bir rafın üzerine koyarken, "İnsan biçimine brnemez misin?" diye sordum. Bunu yaparken tılsımımın üzerinde bir kan lekesi olduğunu fark ettim ve yıkamak için onu boynumdan çıkardım. "Benimle bu şekilde konuşman tüyler ürpertici. Biliyorsun, kuş gagaları sert nszleri çıkaramaz."

"Buraya dilbilgisi dersi almak için gelmedim," dedi Morrigan. "Kötü havadislerim var. Aenghus ğ burada olduğunu biliyor."

"Eh, evet, bunu zaten biliyordum. Az önce beş l perinin icabına bakmadın mı?" Kolyemi tezgâhın üzerine koyup onu kurulamak için bir havluya uzandım.

Yaşayanlara ller ülkesine kadar refakat eden Kelt tanrısını kastederek "Onları Manannan Mac Lir'e gönderdim," dedi. "Ama dahası da var. Aenghus ğ kendisi buraya geliyor. Hatta şu an yolda bile olabilir."

Sustum. "Bundan kesinlikle emin misin?" diye sordum. "Elinde sağlam kanıt var mı?"

* Dört kollu ve fil başlı Hint tanrısı. .N.

Karga öfkeyle kanatlarını çırpıp gakladı. “Eğer kanıt beklersen çok geç olacak,” dedi.

İçimi bir rahatlama kapladı ve omuzlarımdaki gerilim eriyip gitti. “Ah, yani bu sadece belirsiz bir kehanet,” dedim.

Morrigan, “Hayır, kehanet oldukça spesifikti,” diye cevap verdi. “Burada seni ölümcül bir akıbet bekliyor ve bundan kaçınmak istiyorsan kaçmalısın.”

“Gördün mü? İşte yine aynısı. Her sene Samhain civarında böyle davranıyorsun,” dedim. “Peşime düşen Thor değilse Olimposlular’dan biridir. Geçen yılki hikâyeyi hatırlıyor musun? Apollo, Arizona Güneş Şeytanları’yla ilgim olduğu için bana kırılmıştı...”

“Bu farklı.”

“... Üniversiteye gitmeyip sadece yakınında çalışıyor olmam da umurunda değildi. Bu yüzden altın arabasına atlayıp karnımı oklarla doldurmak için buraya geliyordun.”

Karga büstün üzerinde huzursuzca kıpırdandı. “O sırada bana makul bir yorum gibi görünmüştü.”

“Yunan Güneş Tanrısı’nın dünyanın öbür ucundaki yaşlı bir Druid’in bir üniversite maskotuyla olan ilişkisine alınması mı makul göründü?”

“Temel öğeler doğru çıktı Siodhachan. Sana füzeler atıldı.”

“Bazı çocuklar dartlarla bisikletimin lastiğini patlattı Morrigan. Sanırım tehdidi biraz abartmışsın.”

“Her neyse. Burada daha fazla kalamazsın. Alametler çok kötü.”

Çaresizlikle, “Pekâlâ,” diye içimi çektim. “Bana ne gördüğünü anlat.”

“Yakın zamanda Aenghus’la konuşuyordum...”

“Onunla konuştun mu?” Bir şey yiyor olsam boğazıma kaçardı. “Birbirinizden nefret ettiğinizi sanıyordum.”

“Ediyoruz. Ama bu, konuşmamıza engel değil. Mezopotamya’ya yaptığım bir yolculuktan sonra Tír na nÓg’da dinleniyordum. Son zamanlarda Mezopotamya’ya hiç gittin mi? Çok eğlenceli bir yer.”

“Affedersin ama ölümlüler artık oraya Irak diyorlar ve hayır, oraya yüzyıllardır gitmedim.” Morrigan’la benim eğlence anlayışımız arasında büyük fark vardı. Kurbanların Seçicisi olarak hiçbir şey ona uzun süren bir savaştan daha fazla keyif veremezdi. Kali ve Valkiriler’le takılır, birlikte savaş alanında ölüm tanrıçaları partisi yaparlar. Bense Haçlı Seferleri’nden sonra savaşın ihtişamlı bir şey olduğu fikrinden vazgeçtim. Bugünlerde bana göre eğlence, beyzbol demek. “Aenghus sana ne dedi?” diye sözünü kestim.

“Bana sadece gülümsedi ve arkadaşlarıma dikkat etmemi söyledi.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Senin arkadaşın var mı ki?”

“Elbette hayır.” Bu sorudan incinmiş gibi görünen karga tüylerini kabarttı. “Eh, Hecate oldukça komiktir ve son zamanlarda birlikte çok vakit geçirdik. Ama sanırım seni kastetti.”

Morrigan’la aramızda, benim için çok belirsiz olsa da, belli bir anlaşma var: Varlığım Aenghus Óg’u öfke nöbetlerine sok-

maya devam ettiği sürece beni almaya gelmeyecek. Tam olarak bir arkadaşlık sayılmaz, o buna izin verecek türde bir yaratık değil, ama birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz ve beni beladan uzak tutmak için ara sıra uğrar. Bir keresinde beni Gabhra Savaşı'nın dışına çıkarırken, "Kellen uçup yine de yaşamaya devam edersen bu benim için utanç verici olur," diye açıklamıştı. "Bazı açıklamalar yapmam gerekir. Görevi ihmal etmeyi haklı göstermek oldukça zordur. O yüzden, bugünden itibaren kendini, görünüşü kurtarmak için senin canını almak zorunda kalacağım bir pozisyona sokma." O günlerde kana susamışlığım hâlâ devam ediyordu ve dövmelemin arasında gezinen gücün farkındaydım. O sırada Fianna'nın' bir parçasıydım ve o kendini beğenmiş Kral Cairbre'nin tadına bakmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Ama Morrigan tarafını seçmişti ve eğer bir ölüm tanrıçası size savaşı terk etmenizi söylüyorsa savaşı terk edersiniz. Yüzyıllar önce Aenghus Óg'un düşmanlığını kazandığımdan beri, beni yaklaşan ölümcül tehlikeler konusunda uyarmaya çalıştı. Zaman zaman tehlikeyi abartsa da, sanırım hafife almadığı ya da beni uyarmayı ihmal etmediğı için ona müteşekkir olmalıyım.

"Zihnine oyun oynuyor olabilir Morrigan," dedim. "Aenghus böyledir."

"Bunun farkındayım. O yüzden de kargaların uçuşuna daniştım ve içinde bulunduğın durumun hayra alamet olmadığını gördüm." Ben dudak bükünce Morrigan bir şey söylememe

* İrlanda ve İskoç mitolojisindeki küçük, savaşçı çeteler. Ç.N.

fırsat vermeden devam etti. “Bu tür alametlerin senin için yeterli olmayacağını biliyordum, o yüzden asalara danıştım.”

“Ah,” dedim. Anlaşılan bayağı uğraşmıştı. Kehanette bulunmak için çeşitli yöntemler vardır, çoğunu da kuşların uçuşunu ya da bulutları izlemekten daha çok tercih ederim. Kuşlar yemek yemek, çiftleşmek ya da yuvalarına bir şeyler götürmek için uçarlar, bunu da birisinin geleceğine yormak bana gülünç bir abartı gibi geliyor. Yere sopalar fırlatıp onlardan sonuç çıkarmaya çalışmak da bundan daha mantıklı değildir, ama bu ayindeki isteğim ve iradem sayesinde Kader durup “Çok yakında size en yakın sinemada,” diyecektir.

Hayvanları kurban edip bağırsaklarından geleceği okuyan Druidler de vardı ki ben bunun çok pis olduğunu ve tavuğun ya da boğanın israfına sebep olduğunu düşünürdüm. Bugün insanlar bu yöntemlere bakıp “Bu çok zalimce! Neden onlar da benim gibi vejateryen olmamışlar ki?” diyorlar. Ama Druid inancı oldukça mutlu bir ahiret, hatta belki bir ya da on kez geri dönme imkânı sunar. Ruh asla ölmediğinden, eline bıçağı alıp etin orasına burasına sokmak çok da önemli değildir. Yine de kendimi bu adak işlerine pek kaptırmadım. Kader’in eteklerinin altına bakmak için çok daha temiz ve güvenilir yöntemler var. Benim gibi Druidler bir çuvalın içindeki, her biri İrlanda’ya özgü yirmi ağacı temsil eden, üzeri Ogham yazısıyla işaretli ve kehanet gücü taşıyan asaları kullanırlar. Tarot gibi bu asalar yorumlanırken de kâhine göre ne yöne düştüklerine bakılır; dik düşerlerse pozitif, başaşağı düşerlerse negatif olarak yorumlanır-

lar. Kahin bakmadan çuvaldan beş tane asa alır ve onları yere fırlatır, sonra dizilişlerinin temsil ettiği mesajı yorumlamaya çalışır. Morrigan’a, “Peki nasıl düştüler?” diye sordum.

“Dördü devrildi,” dedi, sonra söylediğini sindirmem için bekledi. Pek mutlu bir dönem olmayacaktı.

“Anlıyorum. Peki hangi ağaçlar seninle konuştu?”

Morrigan bana, sanki söyleyecekleri karşısında bayılacak olan korseli bir Jane Austen karakteriymişim gibi baktı. *“Fearn. Tinne. Ngetal. Ura. Idho.”*

Akçağaç, Çoban Püskülü, Kamış, Süpürge Otu ve Porsuk Ağacı. İlki bir savaşçıyı temsil ediyordu ve aynı anda hem en açık hem de en belirsiz şekilde yorumlanabilirdi. Diğerleri ise her kim için danışılıyorsa, savaşçının çok kötü şeyler olacağını söylediğini gösteriyordu. Çoban Püskülü sorunlar ve çileler olacağına işaret ediyor; Kamış haykırarak korkudan bahsediyor; Süpürge Otu sürprizlere karşı uyarıyor; Porsuk Ağacı’ysa ölüm kehanetinde bulunuyordu.

Mümkün olduğu kadar soğukkanlı bir ses tonuyla, “Ah,” dedim. “Peki Akçağaç’la Porsuk Ağacı birbirlerine tam olarak hangi açıyla düştüler?”

“Porsuk Ağacı, Akçağaç’a çarpaz düştü.”

Eh, bu oldukça açıktı. Savaşçı ölecekti. Ölümün gelişine şaşırarak, korkacak ve onunla çılgın gibi savaşacaktı, ama ölümlü kaçınılmazdı. Kehaneti kabullenişimi izleyen Morrigan, “O hâlde nereye gideceksin?” diye sordu.

“Henüz karar vermedim.”

İsme hafif bir vurgu yaparak “Mojave ölü’nde çok daha ıssız yerler var,” dedi. Sanırım Irak konusunda uvalladığından Amerikan coğrafyası konusundaki bilgisiyle beni etkilemeye çalışıyordu. Yugoslavya’nın dağıldığından, hatta Transilvanya’nın artık Romanya’nın bir parçası olduğundan haberi olup olmadığını merak ettim. Ölümsüzler günlük olaylara pek de aldırmaz etmezler.

“Henüz gitmeye karar vermedim demek istiyorum Morrigan.”

Ganesha heykelinin üzerindeki karga hiçbir şey söylemedi, ama gözleri kısa bir saniyeliğine kıpkırmızı parladı, bu da itiraf ediyorum ki beni biraz rahatsız etti. O gerçekten benim arkadaşım değildi. Bir gün -ki o gün bugün de olabilirdi- benim yeterince uzun yaşadığıma ve fazla kibirli olmaya başladığıma karar verecek, bu da benim sonum olacaktı.

“Sadece kehaneti düşünmem için birkaç dakika ver,” dedim ve bunu söylediğim anda kelimelerimi daha dikkatli seçmiş olmam gerektiğini fark ettim.

Kırmızı gözler geri döndü ve karga öncekinden daha tiz bir sesle ve ensemdeki tüyleri diken diken eden bir armoniyle konuştu. “Kehanet yeteneklerini benimkilerle mi kıyaslıyorsun?”

Onu temin etmek için telaşla, “Hayır, hayır,” dedim. “Sadece sana yetişmeye çalışıyorum, hepsi bu. Sadece sesli düşünüyorum, tamam mı? O Akçaağaç asa, yani savaşçı, ille de beni simgeliyor olmayabilir, öyle değil mi?”

Kırmızı gözler yerini daha normal, siyah gözlere bıraktı ve Morrigan, heykelin üzerinde sabırsızca kıpırdandı. Normal bir

tonla, “Elbette hayır,” dedi. Sesindeki küçük harmoni de kaybolmuştu. “Teknik olarak seninle savaşılan birisi de olabilir. Ama kehaneti yaparken sana odaklanmışım, o yüzden de Akçaağaç asa, büyük olasılıkla seni temsil ediyor olmalı. Sen istesen de istemesen de savaş yaklaşıyor.”

“Sana bir soru: Varlığım Aenghus Óg’u kızdırdığı için yüzyıllarca yaşamama izin verdin. Muhtemelen Aenghus’la ben, zihninde bir şekilde bağlıyız. Sen kehaneti yaparken düşüncelerinde Aenghus Óg’un da bulunması mümkün değil mi?”

Morrigan gaklayarak Ganesha’nın gövdesine zıpladı, sonra kanatlarını hafifçe kıpırdatarak yeniden kafasının üzerine çıktı. Cevabı bilse de bu hoşuna gitmemişti, çünkü nereye varmaya çalıştığının farkındaydı.

“Muhtemel, evet,” diye tısladı. “Ama pek mümkün değil.”

“Ama Aenghus Óg’un beni kendisi avlamak için Tír na nÓg’dan ayrılmasının da pek mümkün olmadığını itiraf etmelisin Morrigan. Yüzyıllardır yaptığı gibi yerine başkalarını göndermesi çok daha büyük bir olasılık.” Aenghus’un gücü, cazibe ve bağlantılarından geliyordu. Başka bir deyişle, onun için asi Druidler’i öldürmek gibi küçük iyilikler yapmayı önermeleri için insanlara kendisini sevdirdi. Yıllar içinde peşime hayal edilebilecek her tür eşkıya ve suikastçıyı göndermişti. Favorilerim deveye binen Mısırlı Memlûkler’di. Ama peşime şahsen düşmesinin kendisini küçülteceğinin farkındaydı, özellikle de her seferinde elinden kurtulmayı başarıp yaşamaya devam ettiğim için. Sözüme devam ederken ses tonumda biraz

kendini beğenmişlik vardı, “Az önce ispat etmiş olduğum gibi, peşime yollayacağı Faeler’le de başa çıkabilirim.”

Karga, Ganesha heykelinin üzerinden fırlayıp yüzüme doğru uçuştı, ama ben daha gözüme bir gaga yemekten endişelenemedim havada sanki eridi ve süt beyaz tenli, kuzguni saçlı, çıplak, heykel gibi bir kadına dönüştü. Bu Morrigan’ın baştan çıkarıcı hâliydi ve beni hazırlıksız yakalamıştı. Daha bana dokunmadan kokusuna tepki verdim, aramızdaki mesafeyi kapattığındaysa onu evime davet etmeye hazırdım. Aslında burası da olurdu. Şimdi, burada, çay tezgâhının üzerinde. Bir kolunu omzuma doladı ve tırnaklarını boynumdan aşağı gezdirerek istem dışı ürpermeme sebep oldu. Bunu görünce dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirdi, sonra vücudunu benimkine bastırıp kulağıma fısıldamak için eğildi.

“Peki ya seni katletmesi için dişi bir şeytan gönderirse seni bilge ve kadim Druid? Senin bu zafiyetini bilse bir dakika içinde ölmüş olurdun.”

Onun ne dediğini duymuştum ve beynimin küçük bir köşesi bunun önemli olabileceğinin farkındaydı, ama geriye kalan büyük bölümü, kadının bana hissettirdiklerinden başka bir şey düşünemiyordu. Morrigan aniden geri çekildi, onu kavramaya çalıştım, ama yüzüme acımasız bir tokat attı ve ben yere yuvarlanırken kendime gelmemi söyledi.

Kendime geldim. Beni kendimden geçiren koku gitmişti, yüzüme yayılan acıysa hissettiğim arzuyu aklımdan çıkarmıştı.

“Ah,” dedim. “Bunun için teşekkürler. Sevişme moduna girmek üzereydim.”

“Bu seninki çok ciddi bir kırılmalık Siodhachan. Aenghus işini yapması için ölümlü bir kadına bile para verebilir.”

Ayağa kalkmak için lavabonun kenarına tutunurken, “Son kez İtalya’dayken bunu denedi,” dedim. Morrigan elini uzatıp insanı ayağa kaldıracak türden biri değildi. “Dişi şeytanlarla da karşılaştım. Beni o tür şeylere karşı koruması için bir tılsımım var.”

“O hâlde neden onu takmıyorsun?”

“Onu az önce yıkamak için çıkardım. Üstelik dükkânımda ve evimde Faeler’e karşı güvendeyim.”

“Anlaşılan değilsin Druid, çünkü işte karşımda duruyorum.” Evet, çıplak olarak karşımda duruyordu. Birisi içeri girecek olsa, bu oldukça tuhaf bir durum olabilirdi.

“Senin mazeretin var Morrigan; Tuatha Dé Danann hari-cindeki herkesten korunuyorum. Eğer dikkatli bakarsan buraya yaptığım bağlayıcı büyüleri görürsün. Faeler’e ve onun cehen-nemden göndereceği yaratıkların çoğuna karşı dayanacaklardır.”

Morrigan başını yukarı kaldırdı ve gözleri bir anlığına odağı-nı yitirdi, sonra bir çift talihsiz üniversite öğrencisi dükkândan içeri girdi. Daha öğlen olmasına rağmen sarhoş olduklarını göre-biliyordum. Saçları yağlıydı, konser tişörtleri ve kot giymişlerdi ve birkaç gündür traş olmamışlardı. Bu tipleri bilirdim. Eczacı tezgâhımın arkasında çekebilecekleri bir şeyler olup olmadığını merak eden keşlerdi. Konuşmaya genellikle otlarımın tıbbi

yararı olup olmadığını sorarak başlardı. Olumlu yanıtının ardındansa kafa yapan özellikleri olan bir şeyim olup olmadığını sorarlardı. Onlara genellikle egzotik bir isim altında bir torba adaçayı ve kekik satıp yollarına gönderirdim, çünkü ahmakları paralarından ayırmak vicdanımı sıplatmıyordu. Bu deneyim başlarını ağrıtır ve bir daha asla geri gelmezlerdi. Benim korktuğumsa bu seferkilerin Morrigan'ı görüp buradan canlı olarak ayrılamayacaklarıydı.

Beklediğim gibi, üzerinde bir Meat Loaf tişörtü olan genç, dükkânın ortasında, çırlıçıplak ve elleri kalçasında bir hâlde bir tanrıça gibi duran Morrigan'ı gördü ve eliyle onu Iron Maiden tişörtlü arkadaşına gösterdi.

Meat Loaf'lu, "Oğlum bu piliç çıplak!" diye haykırdı.

Daha iyi görebilmek için güneş gözlüğünü burnunun önüne iten Iron Maiden'lı, "Vaaayyy," dedi. "Üstelik çok da seksi."

Morrigan'a doğru birkaç adım atan Meat Loaf'lu, "Hey bebek," dedi. "Eğer giysiye ihtiyacın varsa senin için pantolonumu çıkarmaktan mutluluk duyarım." Sanki bu çok komikmiş gibi arkadaşıyla tükürükler saçarak kahkahalara boğuldular. Çıkardıkları sesler keçilerininkini andırıyordu ama onlardan daha aptaldılar.

Morrigan'ın gözleri kıpkırmızı parlayınca ellerimi havaya kaldırdım. "Morrigan, hayır, lütfen, dükkânımda olmaz. Sonrasında temizlemesi çok güç olur."

"Saygısızlıkları yüzünden ölmeleri gerek," dedi. Sesinde yine o tüyler ürperten armoni vardı. Birazcık mitoloji bilgisi olan

herkes, bir tanrıçaya cinsel tacizde bulunmanın intihar anlamına geldiğini bilir. Yıkanırken karşısına çıkan o herife Artemis'in ne yaptığına bakın.

“Bu hakaretin cezalandırılması gerektiğini anlıyorum,” dedim, “ama hayatımın daha karmaşık bir hâl almaması için bunu başka bir yerde yaparsan, bu nezaketine müteşekkir kalırım.”

Bana, “Pekâlâ,” diye mırıldandı. “Zaten daha yeni yemiştim.” Sonra keşlere doğru dönüp tüm vücudunu onlara sergiledi. Başlangıçta buna çok memnun oldular. Aşağıya doğru bakıyorlardı, o yüzden kadının gözlerinin kıpkırmızı parladığını görmediler. Ama konuştuğunda, doğaüstü sesiyle camlar zangırdayınca bakışlarını yüzüne çevirdiler ve karşılarındakinin ortalama bir kız olmadığını farkına vardılar.

Kuvvetli bir rüzgâr -evet, dükkânımın içinde esen bir rüzgâr- çocukların saçlarını geriye savururken, “İşlerinizi düzene sokun ölümlüler,” diye gürledi. “Bana karşı işlemiş olduğunuz suç yüzünden bu gece kalplerinizle ziyafet çekeceğim. Bu, Morrigan'ın yeminiidir.” Bana biraz melodramatik geldi, ama kimse bir ölüm tanrıçasının nutuğunu eleştiremez.

Iron Maiden tişörtlü, öncekinden birkaç oktav yüksek bir sesle, “Oğlum neler oluyor?” diye ciyakladı.

“Bilmiyorum dostum,” dedi Meat Loaf, “ama benim keyfim kaçtı. Ben gidiyorum.” Telaşla dışarı çıkmaya çalışırken birbirlerine takılıp tökezlediler.

Morrigan onların gidişini bir yırtıcı edasıyla izledi, duvarların arkasından bile kaçışlarını izlerken sesimi çıkarmadım.

Nihayet bana döndü ve “Onlar kirlenmiş yaratıklar,” dedi. “Kendi kendilerini kirletmişler.”

Başımıla onayladım. “Evet, ama seni pek eğlendireceklerini sanmam.” Onları savunmaya ya da infazın ertelenmesi için yalvarmaya niyetim yoktu, yapabileceğim en iyi şey onların bu zahmete değmeyeceğini ima etmektir.

“Bu doğru,” dedi. “Onlar gerçek insanların acınacak hâldeki gölgeleri. Yine de bu gece ölecekler. Buna yemin ettim.” Ah, pekâlâ. Belli belirsiz bir iç çektim. Denemiştim.

Morrigan sakinleşip dikkatini yeniden bana çevirdi. “Buradaki savunman şaşırtıcı derecede ustaca ve alışılmadık derecede güçlü,” dedi, ben de başımı sallayarak teşekkür ettim. “Ama seni Tuatha Dé Danann’dan koruyamazlar. Hemen burayı terk etmeni tavsiye ederim.”

Dudaklarımı büzdüm ve kelimelerimi özenle seçmek için biraz düşündüm.

“Tavsiyene müteşekkirim ve benim hayatta kalmama ilgi gösterdiğin için sana sonsuza dek minnettarım,” diye cevap verdim, “ama kendimi savunmak için daha iyi bir yer düşünmüyorum. İki bin yıldır kaçıyorum Morrigan, artık yoruludum. Eğer Aenghus gerçekten peşime düşecekse bırak gelsin. Burada dünyanın herhangi bir yerinde olduğu kadar zayıf olacaktır. Bunu halletmemizin zamanı geldi.”

Morrigan başını yana eğerek bana baktı. “Ona gerçekten bu düzlemde mi meydan okuyacaksın?”

“Evet, kararlıyım.”

Aslında değildim. Ama Morrigan palavraları sezmesiyle ünlü değildi. Daha çok tuhaf katliamlar ve eğlencesine yaptığı işken-
celerle tanınıyordu.

Morrigan içini çekti. “Bence bu, cesaretten çok aptallık, ama öyle olsun. O hâlde şu tılsımını, sözde savunmanı bir göreyim.”

“Memnuniyetle. Ölümlü gözlere daha fazla şok yaşatmamak için giyinmeni rica edebilir miyim lütfen?”

Morrigan sırtıttı. Sadece bir *Victoria's Secret* modeli gibi bir vücuda sahip olmakla kalmıyordu, camlardan süzülen güneş ışıkları da bir pastacının şekeri kadar beyaz olan yumuşak, pür-rüzsüz cildini aydınlatıyordu. “Çıplaklığı ahlaksız addeden, sa-dece bu aşırı namuslu geçinen çağ. Ama belki de şimdilik yerel adetlere boyun eğmek daha akıllıca.” Bir el hareketi yapınca birden beliren siyah bir cüppe vücudunu sardı. Minnettarca gülümseyip tılsımını tezgâhın üzerinden aldım.

Belki de onu bir büyü kolyesi olarak tanımlamak daha doğru olurdu. Bir *Tiffany's* bileziğinde bulabileceğiniz türden bir büyüleyicilik değil, normalde yapmam çok zaman alacak büyüleri çabucak yapmamı sağlayan türden bir büyüleyicilik. Kolyeyi tamamlamak 750 yılımı almıştı, çünkü beni Faeler’e ve diğer büyülü varlıklara karşı korumak için tasarlanmış olan ortadaki soğuk demirden tılsımın çevresine yapılmıştı. Aenghus Óg’un beni öldürmeye yönelik sürekli girişimleri bunu gerekli kılmıştı. Tılsımı aurama bağlamıştım, bu da kendi icat ettiğim acı veren bir işlem gerektiriyordu ama sonucu her şeye değ-
ğerdi. Faeler’e karşı beni yenilmez bir rakibe dönüştürüyordu,

Çünkü saf büyüden yaratıldıklarından demirin herhangi bir şekline tahammül edemezlerdi. Demir, büyünün antitezidir, bu da Demir  ağı'nın gelişiyle birlikte büyünün bu dünyadan silinip gitmesinin sebebidir. Tilsim  aurama bağlamak 300 yılını almıştı ama bana, muazzam bir koruma ve Faeler'den birine dokunduğumda elimin bir  l m Yumruğu'na dönüşmesini sağlamıştı. Geri kalan 450 yılıysa büyüleri hazırlamak ve demire bu kadar yakinken, lekelenmi  auramla b y lerimi kullanmanın bir yolunu bulmak için harcamı tım.

Tuatha D  Danann'la ilgili sorun, Faeriel r'in ülkesinde doğan diğer varlıklar gibi saf büyüden yaratılmış varlıklar olmayı larıydı. Büyüyü diğer herkesten daha iyi kullanan, bu dünyaya ait varlıklardı, İrlandalılar da onları uzun zaman önce tanrı mertebesine y kseltmi lerdi. Bu yüzden dükkânımın çevresindeki demir parmaklıklar, ne Morrigan'ı ne de akrabalarını rahatsız etmez, auram da onlara zarar veremezdi. Demirin yapabileceği tek şey  ansımı biraz arttırıp büyüleriyle beni mahvetmelerine engel olmaktı. Bana gerçekten zarar vermek istiyorlarsa fiziksel olarak saldırmaya tenezzül etmek zorundaydılar.

Her şeyden çok bu, hâlâ nefes alıyor olmamın sebebiydi. Morrigan bir yana, Tuatha D  Danann fiziksel mücadeleye maruz kalmaktan nefret ederlerdi, çünkü iyi zamanlanmış bir kılıç darbesine ka rı onlar da en az benim kadar savunmasızlardı. Büyü kullanarak hayatlarını binlerce yıl uzatmışlardı, (tıpkı benim ya lanmanın etkisini geciktirdiğim gibi) ama şiddet tıpkı Lugh, Nuada ve onların türünden diğerlerinde olduğu gibi

sonlarını getirebilirdi. Bu da onları büyülerinin yeterli olmadığı zamanlarda suikast ve zehir gibi korkakça yöntemler kullanmak zorunda bırakırdı ki Aenghus Óg bunların çoğunu zaten üzerimde denemişti.

Tılsımı parmağıyla inceleyip başını iki yana sallayan Morrigan, “Fevkalade,” dedi.

“Evrensel bir savunma değil,” dedim, “ama oldukça iyi sayılır.”

Kafasını kaldırıp bana baktı. “Onu nasıl yaptın?”

Omuz silktim. “Çoğunlukla sabırla. Eğer iraden demirinkinden daha kuvvetliyse demiri istediğin şekilde bükebilirsin. Ama yüzyıllar süren, yavaş, zahmetli bir iştir ve bir elementalin de yardımına ihtiyaç vardır.”

“Şekil değiştirdiğinde ona ne oluyor?”

“Uygun boyutta çekiyor ya da büyüyor. Onunla yapmayı öğrendiğim ilk şey buydu.”

“Buna benzer bir şeyi daha önce hiç görmedim.” Morrigan kaşlarını çatı. “Sana bu büyüyü yapmayı kim öğretti?”

“Hiç kimse. Bu benim orijinal hünerim.”

“O hâlde bu hüneri bana da öğreteceksin Druid.” Bu bir rica değildi.

Hemen cevap vermektense bakışlarımı kolyeye çevirip büyülerden birini elime aldım. Deniz samurunu andıran bir röl-yefin üzerine yerleştirilmiş olan gümüş bir kareydi, Morrigan’ın incelemesi için onu havaya kaldırdım.

“Bu büyü çalıştırıldığında suyun altında nefes almamı ve doğal ortamım orasıymış gibi yüzmemi sağlıyor. Beni selki-

elerin*, denizkızlarının ve benzerlerinin hilelerinden koruyan ortadaki demir tılsımla birlikte çalışıyor. Onun sayesinde denizde Manannan Mac Lir kadar iyiyim ve onu mükemmel hâle getirmem iki yüz yılımı aldı. Üstelik bu, kolyemin üzerindeki değerli birçok büyüden sadece bir tanesi... Bu bilgi karşılığında bana ne öneriyorsun?”

Morrigan tükürürcesine, “Varlığının devamını,” dedi.

Bu tarz bir şey söyleyeceğini tahmin etmiştim. Morrigan pek diplomatik sayılmazdı.

“Pazarlık için iyi bir başlangıç,” diye cevap verdim. “Resmiyete dökelim mi? Yüzyıllar boyunca deneyip yanılarak özenle hazırlanan bu yeni büyücülüğü, ölümlülüğümü sonsuza dek gözardı etmen, başka bir deyişle beni asla almaman karşılığında sana öğreteceğim.”

“Benden istediğin gerçek ölümsüzlük.”

“Karşılığında da seni Tuatha Dé Danann’ın arasında üstün kılacak bir büyüye sahip olacaksın.”

“Ben zaten üstünüm Druid,” diye kükredi.

Halihazırda Baş Fae olarak Tír na nÓg’da hüküm süren tanrıça Brigid’i düşünerek “Kuzenlerinden bazıları farklı düşünüyor olabilir,” diye cevap verdim. “Her hâlükârda, kararımdan bağımsız olarak, sana bu büyüyü onlardan hiçbirisine öğretmeyeceğime söz veriyorum.”

Bir an durakladıktan sonra, “Doğru konuştun,” dedi ve tekrar nefes almaya başladım. “Pekâlâ. Bana bu kolyedeki her

* İrlanda ve İskoç mitolojisinde, denizde fok görünümüyle yaşayan, karaya çıktığında insan biçimine bürünen yaratık. Ç.N.

bir büyüü nasıl yaptığını ve demiri aurana nasıl bağladığını, bahsettiğin koşullara uygun olarak öğreteceksin, ben de senin sonsuza dek yaşamana izin vereceğim.”

Gülümseyerek ona tılsımı için kullanabileceği bir soğuk demir topağı bulmasını, sonra başlayabileceğimizi söyledim.

Pazarlığa son noktayı koyduğumuzda, “Yine de buradan hemen kaçmalısın,” dedi. “Benim seni asla almayacak olmam, diğer ölüm tanrılarına karşı güvende olduğun anlamına gelmez. Aenghus seni yenerse eninde sonunda onlardan biri gelecektir.”

“Aenghus konusunda endişelenmeyi bana bırak,” dedim. Onun hakkında endişelenmek benim uzmanlık alanımdı. Eğer aşkla nefret, bir paranın iki yüzüyse, özellikle konu ben olduğumda Aenghus nefret tarafında bir aşk tanrısı için oldukça fazla zaman geçiriyordu. Yaşlanmanın etkileri konusunda da endişelenmek zorundaydım, üstelik bir uzvumu kaybedersem yerine yenisi çıkmayacaktı. Ölümsüz olmak beni yenilmez yapmıyordu. Baküşçüler’in zavallı Orpheus’a yaptığına bakın.

Morrigan, “Anlaştık,” diye cevap verdi. “Ama önce insanların birimlerine dikkat et. Aenghus’un emrinde çalışan onlardan biri, seni internet denilen bir tür cihazla buldu. Onu biliyor musun?”

Başımla onaylayarak “Onu her gün kullanıyorum,” dedim. Yüz yıldan yeniyse Morrigan için yeni sayılırdı.

“Bu insanın lafına dayanarak Aenghus Óg, Atticus O’Sullivan’ın kadim Druid Siodhachan Ó Suileabháin oldu-

ğunu teyit etmek için buraya bazı Fir Bolglar'ı* yolluyor. Farklı bir isim kullanmış olmalıydın.”

Başımı iki yana sallayıp beni nasıl bulduklarını anlamaya çalışırken, “Ben aptalın tekiyim, bu konuda hiç şüphen olmasın,” dedim.

Morrigan'ın yüzündeki ifade yumuşadı, parmaklarıyla çenemi yakaladı ve ağzımı kendisinininkine doğru çekti. Siyah cübbesi eriyip yok oldu. Canlanmış bir Nagel posteri gibi karşımda duruyordu ve bir erkeğe çekici gelecek her şeyin kuvvetli kokusu bir kez daha burun deliklerimi doldurdu. Gerçi bu kez etkisi sınırlıydı, çünkü tılsımımı takmıştım. Beni derin derin öptü ve yüzünde o çıldırtıcı sırıtışla geri çekildi. Büyünün yardımı olsun ya da olmasın, üzerimdeki erkisinin farkındaydı. “Bundan böyle tılsımını sürekli tak,” dedi. “Ve ihtiyacın olduğunda beni çağır Druid. Şimdi avlamam gereken bazı insanlar var.”

Bunu söyledikten sonra yeniden kargaya dönüştü ve onun geçmesine izin vermek için kendiliğinden açılan dükkânımın kapısından uçarak dışarı çıktı.

* İrlanda mitolojisinde, Tuatha Dé Danann'ın gelişinden önce İrlanda adasında yaşayan bir ırk. Ç.N.

BÖLÜM 3

Çoğu batıl inancın sebebini anlayabilecek kadar uzun zamandır etraftayım. Ne de olsa çoğu kök salmaya başladığında buralardaydım. Ama gerçekten inandığım bir batıl inanç varsa o da kötü büyü'nün üçer üçer geldiğidir. Benim zamanımda buna, "Fırtına bulutları üç kat lanetlidir," denirdi, ama böyle konuşup insanların yirmi bir yaşında bir Amerikalı olduğuma inanmalarını bekleyemem. "Boktan şeyler olur dostum," gibi şeyler söylemem gerekiyor.

Bu yüzden Morrigan'ın ayrılması beni rahatlatmadı, çünkü günün giderek daha da kötüleşmesini bekliyordum. Dükkânımı birkaç saat erken kapatıp dağ bisikletimle eve yollandım. Gömleğimin içindeki kolyeme rağmen beni evde neyin beklediği konusunda biraz endişeliydim.

Dükkânımdan üniversitenin batısına yönelip sola, güneydeki Mitchell Park'ına giden Roosevelt'e döndüm. Salt Nehri'ne barajlar inşa edilmeden önce orası çok bereketli top-

rakları olan bir taşkın yatağıymış. Aslında çiftlik arazisiymiş, 1930'lardan 60'lara kadar kademeli olarak arsalarla bölünüp yapılaşmış, etraf verandalı evler ve her zaman ıslak çimenliklerle dolmuş. Genellikle acele etmez, manzaranın tadını çıkarırdım. Havlayarak bana selam veren köpeklere merhaba der ya da güneş batarken ön verandada oturup terli bardaklardan Tullamore Dew içmekten hoşlanan dul MacDonagh'la sohbet etmek için dururdum. Benimle İrlandaca konuşur ve bana yaşlı bir ruhu olan iyi bir genç adam olduğumu söylerdi. Sohbet ve genç olanın ben olmam çelişkisi hoşuma gidiyordu. Genellikle haftada bir kez onun bahçedeki işlerini yapardım, ben çalışırken o da beni izlemekten hoşlanır, her seferinde yüksek sesle, "Eğer elli yaş daha genç olsaydım senin üzerine atlardım ve bunu Tanrı'dan başka kimseye söylemezdim, bundan emin olabilirsiniz evlat," derdi. Bugünse acele ediyordum, dulun balkonuna doğru hızlıca el salladım, sonra da yapabildiğim kadar hızla pedalları çevirmeye devam ettim. Sağa, 11. Cadde'ye döndüm ve yavaşlayıp belanın nereden geleceğini görmek için hislerimi zorladım. Evimin önünde durduğumda hemen içeri girmedim. Bunun yerine sokağın kenarında yere çömelip savunmamı kontrol etmek için dövmeli sağ elimin parmaklarını çimenliğime batırdım.

Evim 50'lerde inşa edilmiş, kuzeye bakan, beyaz direkli bir verandası, önünde de bir çiçek yatağı olan bir kır eviydi. Öndeki çimenliğe sağ tarafa ekilmiş tek ve çok yüksek bir ağaç hükmediyordu, sağdaki araba yoluysa garaja uzanıyordu. Kaldırım

taşı döşeli bir patika, araba yolundan verandaya ve ön kapıya uzanıyordu. Üzeri tamamen öğleden sonranın gölgeleriyle kaplı olan ön camımdan hiçbir şey anlayamadım. Ama çimendeki savunmalarımı inceleyince... evet. Orada birisi vardı. Ve ne ölümlüler ne de Faeler evimin savunmasını aşamayacağından iki seçeneğim vardı: Ya buradan hemen uzaklaşmak ya da Tuatha Dé Danann'ın hangi üyesininilmeklerimi çözüp beni içeride beklediğini öğrenmek.

Bu, Aenghus Óg olabilirdi ve dışarısı neredeyse yüz derece olmasına rağmen (Arizona'da sıcaklar, ekimin ikinci yarısından önce makul seviyeye düşmez ve o tarihe daha bir hafta kadar vardı) bu düşünce içimi ürpertti. Ama Morrigan'ın onun yolda olduğu konusundaki ısrarına rağmen onun Tír na nÓg'dan ayrılabileceğini hayal edemiyordum. Bu yüzden evcil hayvanıma, -eh, aslında tüm dürüstlüğümlle ona dostum demeliyim- aramızda özel bir bağ olan Oberon'a danıştım.

"Nasıl gidiyor dostum?"

Oberon arka bahçeden, *"Atticus? Burada biri var,"* diye cevap verdi. Düşüncelerinde herhangi bir gerginlik hissetmedim. Daha çok kuyruğunu salladığı izlenimine kapıldım. Gelişimi havlayarak karşılamaması da her şeyin yolunda olduğu gösteren başka bir işaretti.

"Biliyorum. Kim o?"

"Bilmiyorum, ama bu kadını sevdim. Belki daha sonra birlikte avlanmaya gidebileceğimizi söyledi."

"Seninle konuştu mu? Benim gibi zihninin içinden mi?"

Bir hayvanın insan dilini anlamasını sağlamak biraz çaba gerektirirdi; bu basit bir bağ değildi ve Tuatha Dé Danann'ın hiçbirisi buna zahmet etmezdi. Çoğu zaman bir elementalle konuşurken olduğu gibi iletişimlerini duygu ve görüntülerle sınırlandırırıldardı.

“Evet, öyle yaptı. Ona atalarımı hatırlattığımı söyledi.”

“Büyük övgü.” Oberon gerçekten de koyu gri renkli yoğun tüyleri ve güçlü yapısıyla İrlanda kurt köpeğinin muhteşem bir örneği idi. Atalarına kurt köpeği değil, savaş köpeği denirdi. İrlandalılarla birlikte savaşa gider, süvarileri atlarından düşürüp arabalara saldırırlardı. Gençliğimdeki savaş köpekleri pek dost canlısı yaratıklar değillerdi, günümüzün kurt köpeklerine pek benzemezlerdi. Hatta çağdaş kurt köpekleri o kadar yumuşak huylular ki, bir kase dolusu kuru mamadan başka bir şeye saldırmak akıllarına bile gelmez. Ama Oberon'da karakteristiklerin iyi bir karışımı vardı ve duruma göre atalarından miras kalan vahşiliğe geçiş yapabiliyordu. Onu, Arizona'daki yetiştiricilerden hayal kırıklığına uğradıktan sonra internete, Massachusetts'teki bir hayvan barınağında bulmuştum. Ellerindeki her şey çok uysaldı. Onun ziyaretine gittiğimde, Oberon'un modern standartlara göre oldukça vahşi olduğunu gördüm, ama elbette tek yapmanız gereken onunla konuşmaktı. Sadece arada bir avlanmak istiyordu. Buna izin verdiğinizde tam bir centilmen oluyordu.

“Ondan hoşlanmana şaşırılmamalı. Sana hiç soru sordu mu?”

“Sadece ne zaman döneceğini merak ediyordu.”

Bu cesaret vericiydi. Demek ki benim hazinelerimin peşinde değildi. Bu da Aenghus Óg'un emrinde olmayabileceği anlamına geliyordu.

"Anlıyorum. Ne kadar zamandır burada?"

"Az önce geldi."

Köpekler zaman konusunda pek iyi sayılmazlar. Geceyi ve gündüzü anlarlar, ama onun dışında zamanın akışına karşı kayıtsızdırlar. Bu yüzden az önce, bir dakikadan saatlerceye kadar değişebilir. *"O geldiğinden beri hiç kestirdin mi?"* diye sordum.

"Hayır. Sen gelmeden az önce konuşmayı bitirdik."

"Teşekkür ederim Oberon."

"Yakında avlanmaya gidecek miyiz?"

"Bu tamamen ziyaretçiye bağlı... O her kimse davetli değil."

"Ah."

Oberon'un düşünceleri bir tereddütle bulandı.

"Seni korumayı beceremedim mi?"

"Endişelenme Oberon," dedim. "Senden şikayetçi değilim. Ama arkaya gelip seni alacağım ve eve birlikte gireceğiz. Eğer senin sandığın kadar dost canlısı değilse beni korumanı istiyorum."

"Ya saldırırsa?"

"Öldür onu." Tuatha Dé Danann'a ikinci bir şans veremezsiniz.

"İnsanlara asla saldırmamam gerektiğini söylediğini sanıyordum."

"O kadın çok uzun zamandır insan değil."

"Pekâlâ. Gerçi onun saldıracağını sanmıyorum. O iyi bir insanlık dışı."

Çimenlikten kalkıp evin solundan arka bahçeye doğru yürürken, “*İnsan olmayan demek istiyorsun. İnsanlık dışı bir sıfattır,*” dedim.

“*Hey, bu benim ana dilim değil. Beni rahat bırak.*”

Birkaç dakikalık ihmal süresince çalınmayacağını umarak bisikletimi caddede bıraktım. Bahçe kapısını açtığımda Oberon dili dışarıda, kuyruğunu sallayarak beni bekliyordu. Kulaklarının arkasını hafifçe kaşıdım ve birlikte arka kapıya yöneldik.

Taraçadaki eşyalara dokunulmamış gibiydi. Çitin yanındaki dizi dizi kutulara ekilmiş şifalı otlarıma da dokunulmamıştı.

Ziyaretçiyi mutfağımda, çilekli bir içecek hazırlamaya çalışırken buldum.

Yumurğunu mikserimin düğmelerinin üzerine indirirken, “Manannan Mac Lir, bu lanetli şeyi gölgeler ülkesine götür!” diye bağırdı. Bana doğru tedirgin bir bakış fırlatırken, “Ölümlüler hep bu düğmelere basarlar ve lanet olası şeyler çalışır. Seninki neden çalışmıyor?” diye söylendi.

“Prize takman gerek,” diye açıkladım.

“Priz de nedir?”

“O kablonun ucundaki çift çatallı aleti duvardaki şu deliklere sok. Bu da mikser, hımm, hayat enerjisini verecek.” Ona elektriği gerekirse daha sonra açıklayabileceğimi düşündüm, onu yeni sözcüklerle yormanın anlamı yoktu.”

“Ah. Seni gördüğüme sevindim Druid.”

“Seni gördüğüme sevindim Flidais, av tanrıçası.”

“*Sana onun iyi biri olduğunu söylemiştim,*” dedi Oberon.

Tüm Tuatha Dé Danann içinde mutfağında karşılaşmak isteyebileceğim en makbul kişinin Flidais olduğunu kabul etmek zorundaydım. Ama fırtına bulutlarının üç kat lanetli olduğuyla ilgili o eski deyişi biliyorsunuz: Flidais ikincisini peşinden sürüklemişti ve onun geldiğini hiç görmedim.

BÖLÜM 4

Flidais, mikserin vızıltısının arasında, “Biliyor musun, Tır na nÓg’da bu içkilerden bulamıyorsun?” dedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye cevap verdim. “Orada mikser bulmak zor olmalı. Peki sen bu içecekleri nereden duydun?”

Çileklerin püreye dönüşmesini izlerken gözlerinin üzerine düşen bir tutam kızıl saçını üfleyerek uzaklaştıran Flidais, “Yakın zamanda öğrendim,” dedi. Saçları rüzgârla dağılmış bir yeleyi andırıyordu, hafif kıvrıcık ve o kadar doğaldı ki arasında tembel tembel uzanan bir iki sürgün bile görmüştüm. “Avcı Herne’in ormanında misafirdim ve bir kaçak avcının ormanda o devasa kamyonlardan birini sürdüğünü gördüm. Bir maral avlamış ve üzerini o siyah, plastik maddeden bir çarşafla kaplamıştı. Herne o sırada yanımda olmadığı için maralın intikamını alma işini kendi üzerime aldım ve arabamla onu şehre kadar takip ettim.” Hazırladığı içeceğin bir kısmını bardağa boşaltmaya koyuldu, oldukça iyi görünüyordu. Paylaşma havasında olduğunu

ummaya başladım. Sonra Flidais'in arabasını erkek geyiklerin çektiğini hatırladım ve otobanda onunla karşılaşacak olan en sakın İngilizler'in bile kötü tepki vereceğini düşündüm.

"Bu kovalamaca sırasında ölümlülere görünmez olduğunu farzediyorum."

"Elbette!" Elleri dondu ve yeşil gözleri bana saçının alevlerine uyan bir öfkeyle baktı. "Benim ne tür bir avcı olduğumu sanıyorsun?"

Eyvah! Bakışlarımı aşağı indirip yumuşak, kahverengi deriden yapılmış, makosenler gibi esnek tabanları olan çizmelerine bakarak konuştum. Dizlerine kadar uzanıyorlardı, eskimiş, ten rengi deri taytının paçalarını içlerine sokmuştu. Ama deri bununla da bitmiyordu, siyah olmadığı sürece sevmediği bir deri parçası yoktu. Kemer ve kolsuz yeleği orman yeşili rengindeydi, altındaki çizmeleriyle aynı çikolata kahverengisindeki destekleyici malzemeyse işine bayılıyormuş gibi görünüyordu. Ham deriden yeşil bir şerit, yayının kirişinin darbelerinden korunmak için birkaç kez sol kolunun çevresine dolanmıştı ve üzerinde yakın zamanda darbe almış olduğuna dair izler vardı. "Sen en iyisisin Flidais. Özür dilerim." Flidais görünmezlik numarasını yapabilen birkaç kişiden biriydi. Benim en iyi yapabildiğimse makul bir kamuflejdi. Ters bir baş işaretiyle özümlü kabul etti ve sanki bu saygısızlığım la onu hiç rahatsız etmemişim gibi devam etti.

"Ama bu takip çabucak bir izleme operasyonuna dönüştü. Arabam onun kamyonuna yetişemiyordu. Ona yetiştiğim-

de kamyonu o asfalt boş arazilerden birisine park edilmişti. Onlara ne deniyordu sahi?" Druidler'e soru sormak Tuatha Dé Danann'ı rahatsız etmezdi. Ne de olsa bizim işimiz bu. Ölü bir Druid yerine yaşlı bir Druid olmanın sırrı, en basit sorulara bile cevap verirken en ufak bir yukarıdan bakma iması bile hissettirmemektir.

"Onlara otopark deniyor," diye cevap verdim.

"Ah, evet, teşekkür ederim. Elinde o iksirlerden birini tutarak Cruss ismindeki bir binadan dışarı çıktı. Bu bina sana tanıdık geliyor mu Druid?"

"Sanırım orası İngiltere'deki bir alkolsüz içecek barı."

"Çok haklısın. Onu öldürüp cesedini maralın yanına istifledikten sonra otoparkta onun meyveli içecek karışımının tadına baktım ve oldukça lezzetli olduğunu keşfettim."

Gördünüz işte, bunun gibi cümleler Tuatha Dé Danann'a karşı neden sağlıklı bir korku beslediğimi açıklıyor. İnsan hayatının, Demir Çağı'ndaki benim neslim için pek değerli olmadığını itiraf etmeliyim. Ama Flidais ve onun türü, son-suza dek Bronz Çağı'nın ahlaki değerlerine saplanıp kalmışlardır, o da şöyle bir şeydir: Eğer beni memnun ediyorsa iyi bir şeydir ve daha fazlasını isterim; eğer hoşuma gitmiyorsa en kısa zamanda ve tercihen şöhretimi arttırıp ozanların şarkılarında ölümsüzlüğümü pekiştirecek şekilde yok edilmelidir. Kısaca, onlar modern insanlar gibi düşünmezler ve Faeler'in doğru ve yanlış hakkındaki çarpık algılarının sebebi de budur.

Flidais içkisinden bir yudum aldı ve yüzü aydınlandı. Kendisinden çok memnundu. “Ah, sanırım ölümlüler bu konuda iyi bir şey yapmışlar,” dedi. “Her neyse Druid, bugünlerde hangi ismi kullanıyorsun?” Kaşlarının arasında hafif bir kırışık belirdi.

“Atticus,” dedim.

“Atticus mu?” Kırışık derinleşti. “Gerçekten Yunanlı olduğuna inanan kimse var mı?”

“Burada kimse isimlere aldırmıyor.”

“O hâlde neye aldırmıyorlar?”

“Kişisel zenginliğin basit teşhirlerine.” Flidais’in bu ipucunu anlamasını umarak gözlerimi mikserde kalan sıvıya diktim. “Parlak kamyonetler, parmaklarındaki parlak taşlar, bu tür şeyler.” Dikkatimi tamamen ona vermediğimi sonunda fark etti.

“Sen neye –oh, içeceğimden biraz ister misin? Keyfine bak Atticus.”

“Çok düşüncelisin.” Başka bir bardağa uzanırken gülümsedim. Daha önce dükkânıma gelen, muhtemelen şu anda Morrigan’ın ellerinde can vermiş olan keşleri düşündüm. Mutfaklarında Flidais’i bulmuş olsalar da aynı şekilde ölmüş olurlardı. Onu görüp “Hey, kaltak, çileklerle ne yapıyorsun?” gibi bir şey söylemiş olurlar, bunlar da son sözleri olurdu. Modern insanların Bronz Çağı adetlerini anlaması genellikle çok zordur, ama aslında oldukça basittir. Misafire bir tanrı gibi davranılmalıdır, çünkü aslında gerçekten de kılık değiştirmiş

bir tanrı olabilir. Konu Flidais olduğunda bu konuda herhangi bir şüphem olmazdı.

“Hiç de değil,” diye cevap verdi. “Sen çok nazik bir ev sahibisin. Ama nihayet senin soruna cevaben, Crusssh bina-sından içeri girdim ve ölümlülerin bu içecekleri yapmak için bu makineleri kullandıklarını gördüm, onlardan bu şekilde haberim oldu.” Bir anlığına gözlerini içeceğine dikti ve kaş-larının arasındaki kırışıklıklar yeniden görüldü. “Sen de bu çağı korkunç derecede tuhaf bulmuyor musun? Görkemle iğrençlik iç içe geçmiş gibi.”

Kırmızı eriyiği bardağıma doldururken, “Aslında buluyo-rum,” dedim. “Daha iyi çağların geleneklerini korumak için mevcudiyetimizi sürdürüyor oluşumuz büyük şans.”

“Ben de seni bu yüzden görmeye geldim Atticus,” dedi.

“Gelenekleri korumak için mi?”

“Hayır. Mevcudiyetini sürdürmek için.” Ah, lanet olsun. Bu kulağıma hiç de hoş gelmedi.

“Seni dinlemek çok hoşuma gider. Ama önce sana başka bir şey ikram edebilir miyim?”

Bardağını sallayarak “Hayır, ben bundan yeterince mem-nunum,” dedi.

“O hâlde belki ön verandada konuşabiliriz.”

“Bu hoş olur.” Ona yolu gösterdim, Oberon da bizim pe-şimizden gelip verandada aramıza oturdu. Papago Parkı’nda avlanmaya gitmeyi düşünüyor ve onu bizim götürmemizi umuyordu. Bisikletimin hâlâ caddede durduğunu görünce bi-

raz rahatladım, ta ki Flidais'in buraya muhtemelen yürüyerek gelmediğini anlayana kadar.

"Arabamı güvenli bir şekilde sakladın mı?" diye sordum.

"Evet, buraya çok yakın bir park var, geyiklerimi de dönüşüme kadar oraya bağladım." Kaşlarımın havaya kalktığını görünce, "Merak etme," diye ekledi, "onlar görünmez."

"Elbette." Gülümsedim. "O hâlde söyle bana, dünyadan çoktan uzaklaşmış olan yaşlı bir Druid'i ziyaret etmene sebep olan nedir?"

"Aenghus Óg burada olduğunu biliyor."

Sakin bir şekilde, "Morrigan da bana öyle söyledi," diye cevap verdim.

"Ah, seni ziyaret mi etti? Fir Bolgları da yolda."

"Bunun farkındayım."

Flidais başını kaldırıp endişesiz havamı tarttı. "Peki Bres'in' de onları takip ettiğinin farkında mısın?"

Bunu duyunca ağzımdaki çilekli içeceği çiçeklerimin üzerine püskürttüm, Oberon da telaşla bana baktı.

Flidais hafif bir gülümsemeyle, "Hayır, sanırım bunu henüz duymamışsın," dedikten sonra bende böyle bir tepkiye sebep olduğuna memnun bir şekilde kıkırdadı.

Ağzımı silerken, "O niye geliyor?" diye sordum. Bres pek akıllı olmasa da yaşayan Tuatha Dé Danann'ların en zalimlerinden biriydi. Onlarca yıl onlara liderlik etmiş, ama kendi insanlarından çok canavar ırk Fomorianlar'a sempati duyduğu

* İrlanda mitolojisinde Tuatha Dé Danann'ın bir kralı. Ç.N.

için tahtını kaybetmişti. O bir tarım tanrısıydı ve uzun zaman önce bildiği her şeyi paylaşacağına söz vererek Lugh'un ellerinde ölmekten kurtulmuştu. O günden bu yana hayatta kalmasının tek sebebi Brighid'in kocası oluşuydu, kimse onun gazabına uğramayı göze alamazdı. Belki Morrigan dışında kimse onun büyülü güçlerinin yanına yaklaşamazdı.

Flidais hor gören bir el hareketiyle, "Aenghus Óg onu bir şeyle özendirmiş olmalı," dedi. "Bres sadece kendi çıkarları için harekete geçer."

"Bunu anlıyorum. Ama neden Bres'i gönderdi ki? Beni öldürmeye mi geliyor?"

"Bilmiyorum. Seni zekâsıyla alt etmeye gelmediği kesin. Doğrusunu istersen Druid, umarım karşı karşıya gelirsiniz ve onu yenersin. Ormana gerektiği gibi saygı göstermiyor."

Cevap vermedim, Flidais de söylediklerini düşünmeme izin vermiş gibi görünüyordu. İçeceğini yudumlayıp eğildi ve Oberon'un kulaklarının arkasını dostça kaşıdı. Oberon'un kuyruğu canlandı ve sandalyelerimizin bacaklarına vurmaya başladı. Onun Flidais'e, Papago Parkı'nda nasıl eğleneceklerini anlattığını duydum ve hedeflerini nasıl da sıkıca aklında tuttuğunu düşünerek gülümsedim. Bu gerçek bir avcı olduğunu gösteriyordu.

"Oradaki dağlarda boynuzlu çöl koyunları var. Onları hiç avladın mı?"

Flidais ona, *hayır*, dedi, hiç koyun avlamamıştı. Onlar avlanması eğlenceli olmayan sürü hayvanlarıydı.

“Bunlar sıradan koyunlar değil. Daha iri ve kahverengiler, kayaların arasında da çok hızlı hareket ediyorlar. Sadece birkaç kez denemiş olsak da daha onlardan birini köşeye kıştıramadık. Her hâlükârda avlanmaya bayılırım.”

“Köpeğin benimle dalga mı geçiyor Atticus?” Flidais bakışlarını gözlerime dikti, sesine küçümseyici bir ton yerleşmişti. “Bir koyunu yakalamayı beceremediniz mi?”

“Konu avlanma olunca Oberon asla dalga geçmez. Boynuzlu çöl koyunları bildiğin koyunlara benzemez. Kayda değer bir avdırlar, özellikle de Papago Tepeleri’ndekiler. Orada tehlikeli kayalar var.”

“Bu yaratıkları neden daha önce hiç duymadım?”

Omuz silktim. “Bu bölgeye özgü yaratıklar. Burada avlamaktan hoşlanabileceğin çeşitli çöl yaratıkları var.”

Flidais kaşlarını çatarak arkasına yaslandı ve sanki kavramsal uyumsuzluğu tedavi edecek bir iksirmişcesine içeceğinden bir yudum daha aldı. Bir süre gözlerini hafif çöl rüzgârıyla salınan ağacımın alçak dallarına dikti. Sonra uyarı yapmaksızın yüzünde bir gülümseme belirdi ve neşeyle gülmeye başladı. Buna bir kıkırdama diyebilirdim, ama bu bir tanrıçanın asaletine yakışmazdı.

Coşkuyla, “Yeni bir şey!” diye haykırdı. “Yeni bir şey avlamayalı ne kadar uzun zaman olduğunu biliyor musun? Aradan yüzyıllar geçti Druid, hatta belki de bin yıllar!”

Bardağımı havaya kaldırdım. “Yeniliğe,” dedim. Bu uzun yaşayanlar arasında çok değerli bir şeydi. Bardağını benimkine

tokuşturdu, sonra mutlulukla içkilerimizi yudumlayıp ava ne zaman çıkacağımızı sorana dek sessizliğı paylaştık.

“Karanlığı beklemeliyiz,” dedim. “Parkın kapanıp ölümlülerin evlerine çekilmesine dek...”

Flidais kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Peki aradaki saatleri nasıl geçireceğiz Atticus?”

“Sen benim konuğumsun. Sen nasıl istersen öyle geçiririz.”

Gözleriyle beni tartarken hâlâ caddede yatmakta olan bisikletime bakarmış gibi yaparak fark etmemiş gibi davrandım. “Gençliğinin baharındaymışsın gibi görünüyorsun,” dedi.

“Teşekkürler. Sen de her zamanki gibi iyi görünüyorsun.”

“Sende hâlâ Fianna’nın dayanıklılığı var mı, yoksa bir Kelt’e hiç de uygun olmayan bir ihtiyarlığı ve yumuşaklığı saklıyor musun merak ediyorum doğrusu.”

Ayağı kalkıp sağ elimi ona uzattım. “Sol kolum bugün yaralandı ve hâlâ tam olarak iyileşmedi. Yine de beni izleyip onu onarmama yardım edersen merakını dindirmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Elini avcuma koyup ayağı kalkarken ağzının köşesi hafifçe kıvrıldı ve gözlerinin içi parladı. İçeri girip yatak odasına giderken gözlerimi onunkilere kilitleyip elini bırakmadım.

İçimden, *bisikletin canı cehenneme*, diye geçirdim. Muhtemelen sabaha, işe koşarak gidecek kadar iyi hissedecektim.

BÖLÜM 5

Modern zamanlarda yastık sohbeti çocukluk anılarını paylaşmayı ya da rüya tatillerden bahsetmeyi içerir. Son dönemdeki partnerlerimden biri, sağ kürek kemiğinin üzerinde bir (gerçek bir peri ile hiçbir alakası olmayan) Tinker Bell dövmesi olan, Jesse adındaki hoş bir kız, *Battlestar Galactica* adındaki bir bilim-kurgu televizyon dizisinin Bush yıllarının politik bir kinayesi olduğunu tartışmak istemişti. Dizi hakkında hiçbir bilgim olmadığını ve ne dizi ne de Amerikan politikası hakkında bir şey bilmek istemediğimi itiraf ettiğimde, bana, “Lanet olası Cylon,” deyip beni kafası karışmış ama her nasılsa rahatlamış bir şekilde bırakarak hiddetle evden çıkıp gitmişti. Öte yandan Flidais, Manannan Mac Lir’in kadim kılıcı Fragarach’tan, Cevaplandırıcı’dan bahsetmek istemişti. Bu, sevişme sonrası keyfimi biraz kaçırmıştı ve giderek daha da rahatsız hissediyordum.

“Kılıç hâlâ sende mi?” diye sordu. Bunu yapar yapmaz, sevişme kısmı da dâhil olmak üzere tüm bu ziyaretin sadece bu

sorunun cevabını bulmak için planlanmış olduğundan şüphelendim. Daha önce bana saldıran Faeler'e düpedüz yalan söylemiştim, ama aynısını Flidais'e yapmak pek güvenli değildi.

"Aenghus Öğ kesinlikle böyle düşünüyor," diye kaçamak bir cevap verdim.

"Bu bir cevap değil."

"Bunun sebebi, bu konuda temkinli, hatta paranoyak olmak için nedenlerimin olması. Niyetim sana saygısızlık etmek değil."

Gözlerini bana dikip beş dakika boyunca baktı ve sessiz kalarak beni konuşturmayı denedi. Bu çoğu insan üzerinde işe yarar, ama bu tekniği daha ben doğmadan önce Tuatha Dé Danann'a Druidler öğretmişti, o yüzden içten içe gülümseyerek sonraki hamlesini beklemeye koyuldum. Bu geçiş dönemini patlamış mısır gibi tavandaki desenleri bulmaya çalışarak ve benimki gibi dövmeli ve iradesinin çabasıyla toprağın gücünü çekmeye hazır olan sağ kolunu aylak aylak okşayarak geçirdim. Kadın tekrar konuşmadan önce tavanda bir ağaçkakan, bir kar leoparı ve atış yapan Randy Johnson'ın gerilmiş yüzünü buldum.

Nihayet, "O hâlde bana ona nasıl sahip olduğunun hikâyesini anlat," dedi. "Efsanevi Fragarach, her zırhı delebilen kılıç. Tír na nÓg'da o hikâyenin birkaç farklı versiyonunu duydum ve doğrusunu senden dinlemek istiyorum."

Bu kibrimi okşamak için yapılan bir hareketti. Palavralar sıkıp kendimi ağzımdan, "Garajımda duruyor!" ya da "Onu eBay'de sattım!" ya da benzer bir şey kaçırarak kadar kaptırmamı istiyordu.

“Pekâlâ. Onu Magh Lena Savaşı’nda, Yüz Savaşın Conn’unun kendisini, elinde hangi silahı tuttuğunu önemsemeyecek kadar Mogh Nuadhar’ı katletmeye kaptırdığı gece çaldım.” Yumruğumu bir kılıç tutuyormuşçasına havaya kaldırdım. “Conn sayıca azdı ve yüz yüze bir savaşta kazanma şansının çok az olduğunun farkındaydı, o yüzden olasılıkları kendi lehine çevirmek için gece saldırmaya karar verdi. Goll Mac Morna’yla Fionna’nın geri kalanı, şerefle ilgili bir şeylerden bahsederek güneş doğmadan önce savaşmayı reddettiler, ama savaşın ortasında bu benim pek de umurumda değildi. Şerefli olmak kendini öldürtmenin mükemmel bir yoludur. 18’inci yüzyılda İngilizler aptal dizilişlerini bozmayı reddettikleri için kafa derilerinin bu kıtanın yerlileri tarafından yüzölüşüne şahit oldum.”

Flidais homurdandı ve “Bu, Finn Mac Cumhaill, Fianna’nın başına geçmeden önceydi, değil mi?” diye sordu.

“Ah, evet, hem de çok önce. Böylece ben Fianna’nın kamp ateşinden sıvışıp katliamda Conn’a katılmaya gittim. Kılıcıyla Mogh Nuadhar’ın on yedi bin Kelt ve iki bin İspanyol’dan oluşan ordusunun arasında yolunu açmaya çalışıyordu ve elleri yere yıktığı düşmanlarının kanıyla ıslanıp kayganlaşmıştı. Kılıcını yeni bir darbe indirmek için havaya kaldırdığında Fragarach’ın kabzası ellerinden kaydı ve bu muhteşem kılıç havada arkasına doğru uçarak gece savaşının kaosunun içinde ayaklarımın dibine düşüverdi.

Flidais öfkeyle burnundan soludu. “Sana inanmıyorum. Onu öylece düşürdü mü yani?”

“*Fırlattı* demek daha doğru olur.” Sağ elimi havaya kaldırdım. “Söylediğim her kelime doğru değilse bir keçinin oğlu olayım. Onu yerden aldım, kolumun içinde dans eden büyüüyü hissettim ve sisin içinde gizlenerek, ödülümle birlikte Cormac Mac Airt’e dek bir daha geri dönmek üzere savaş alanını terk ettim.”

“Yok artık. Fragarach’la birlikte öylece ortadan kaybolmana izin vermiş olamazlar!”

“Haklısın,” diye kıkırdadım. “Bundan biraz daha fazlası vardı. Gerçi ben kısa versiyonun daha çok hoşuna gideceğini sanmıştım.”

Flidais hikâyeyi sevip sevmediğini ciddi ciddi düşünüyormuş gibi görünüyordu. “Beklentilerin inkârı makbule geçti; av standart biçimde davranmadığında da benzeri olur, av daha ilginç bir hâl alır. Ama senin pek çok detayı atladığının farkındayım ve daha şimdiden bugüne kadar duyduklarımdan çok farklı, o yüzden şimdi her şeyi bilmek zorundayım. Bana en uzun versiyonunu anlat.”

“Bekle. Tîr na nÓg’da ne duymuştun? Kısa versiyonunu.”

“Onu Conn’dan hile ve kurnazlıkla çaldığını duymuştum. Bazı hikâyelerde bir iksir kullanarak onu uyutuyorsun, diğerlerindeyse bir illüzyon kullanarak onunla kılıçları değiştiriyor-sun. Entrikacı, korkak bir hayduttan biraz daha fazlaymış gibi görünüyorsun.”

“Ne hoş. Peki o hâlde, sanırım belki de beni kılıcın ayaklarımın dibine düştüğü noktaya getiren ruh hâlimi bilmen çok

önemli, çünkü gerçekten de böyle oldu. Gece savaşları gülünç derecede çılgıncadır; her zaman karşı taraftan birisiyle savaştığımdan bile emin değildim, biliyor musun? Zifiri karanlık olmasını engelleyen tek ışık hilal şeklindeki aydan, yıldızlardan ve uzaktaki birkaç kamp ateşinden geliyordu. Kazara kendi tarafımdan bir iki kişiyi öldürmüş olabilirdim ve benzer bir kazaya kurban gitmek konusunda paranoya yaşıyordum. Bu yüzden bunun saçmalık derecesinde tehlikelerini, burada ne işim olduğunu ve bunu niye yaptığımı düşünüyordum ve bulduğum cevap şuydu: Gecenin bir yarısı birbirimizi öldürüp duruyorduk, çünkü Conn'da ona Tuatha Dé Danann'lardan Lugh Lámhfhada tarafından verilmiş olan sihirli bir kılıç vardı. Fragarach'ın gücü onun İrlanda'nın çoğunu fethetmesini sağlamıştı. Ne kadar büyük bir komutan olsa da, o kılıç olmaksızın bunu başaramazdı. O olmaksızın Conn'da asla Mogh Nuadhat'a saldıracak cesaret olmazdı. O savaşta o noktaya kadar ölen herkes tek bir kılıç, tek bir adama güç ve daha fazlasını elde etme arzusu verdiği için ölmüştü. Karşıma çıkan herkesi manyakça kesip biçerken, biz Conn için savaştığımız da, Lugh ve kafadarları tarafından yönlendirilen Conn'un Tuatha Dé için savaştığının farkına vardım.”

Flidais, “Bunu şimdi hatırlıyorum,” dedi. “Bundan uzak durmuştum, çünkü ormanın dışında insanların işleri beni asla fazla ilgilendirmede. Ama Lugh çok ilgiliydi, Aenghus Óg ondan da fazla.”

“Evet. Sanırım bir kılıcın ucunda İrlanda'ya barış getirmek istiyorlardı. Conn'u ve ondan sonra gelen tüm Yüksek Kral'ları,

aynı şeyi yapmaya teşvik ettiler. Belki de bu, İrlanda için en iyisi olurdu, bilmiyorum. Beni rahatsız eden, yüzyıllar önce ortadan kaldırılmış olmaları gerekirken, Tuatha Dé'nin insani olayları yönlendirmesiydi.”

“Biraz işgüzarız, öyle mi?” Flidais alaycı bir şekilde sırıttı.

“Bu özel durumda öyleydiniz. Kılıç ayaklarımın dibine düştüğünde kafamda hanginizin Conn'un, hanginizinse Mogh Nuadhat'ın tarafında olduğunuzu kataloglamaya çalışıyordum. Onun ne olduğunu hemen anladım; toprakta nabız gibi atan, beni çağıran gücünü hissedebiliyordum. İşte o anda kafamın içinde bir ses duydum, zaten bunu bekliyordum. Bana onu yerden almamı ve savaş alanından uzaklaşmamı söyledi. *Onu yerden al, dedi ses, o zaman korunacaksın.*”

Flidais, “Ses kime aitti?” diye sordu.

“Tahmin edemiyor musun?”

“Morrigan,” diye fısıldadı.

“Evet, elbette. Yaşlı savaş kargasının ta kendisi. En başta kılıcın Conn'un elinden kayıp düşmesiyle bir ilgisi varsa hiç şaşırmam. Ben de kılıcı yerden aldım. Bir savaş alanının tam ortasıdaysan ve kahrolası Kurban Seçici sana bir şey yapmanı söylüyorsa bunu yaparsın. Elbette buna karşı çıkan, hem insan hem de ölümsüz birçok kişi oldu.”

“Conn peşine düşmedi mi?”

“Şahsen değil. Bir cesetten aldığı normal bir kılıçla canını kurtarmaya çalışmakla çok meşguldü. Meydan savaşının en yoğun olduğu yerdeydi, o yüzden Fragarach'ı bulmaları için

şeflerinden bazılarını gönderdi. Onların bulduğuysa kılıcını tutan ve onu geri vermeye pek de hevesli olmayan bir Druid'di. Aslında beni bulduklarında kaçışımı kolaylaştırmak için sis çağırmaya çalışıyordum.”

“Sadece çalışıyor muydun?” Flidais bir kaşını kaldırdı. Gözlerinin altında, yanaklarının üstlerine doğru birkaç çili olduğunu fark ettim. Vücudu pespembeydi ve güneşten hafif yanmıştı, Morrigan'ın mermerimsi beyazlığıyla alakası yoktu.

“Konsantre olmak oldukça zordu. Aenghus Óg'la Lugh kafamın içine girmiş, bana kılıcı Conn'a geri vermemi ya da ölmemi, Morrigan da eğer kılıcı geri verirsem öleceğimi söylüyorlardı. Morrigan'a kılıcı kendime saklamak istediğimi söyleyince Aenghus Óg'la Lugh, *hayır*, diye bağırdılar, bu yüzden Morrigan elbette bunu anında kabul etti.”

Flidais bir kahkaha attı. “Onları birbirlerine düşürmüşsün. Bu tam anlamıyla enfes.”

“Bekle, daha da güzelleşiyor. Morrigan zihnimi Aenghus Óg'la Lugh'a karşı tam zamanında korudu. Conn'un reğmenleri beni öldürmeye çalışmış ve Conn'un elinde harika bir kılıç olan Fragarach'ın benim elimde korkunç bir kılıca dönüştüğünü keşfetmişlerdi. Çamurun içine yuvarlanmadan önce hepsi bana, “Hain!” diye bağırmışlardı ve aniden çevremin şüphesiz Aenghus Óg'la Lugh tarafından beni öldürmeleri için gönderilmiş olan saldırganlarla sarılmış olduğunu fark ettim. Morrigan oradan çıkmanın en iyi yolunun Mogh Nuadhat'ın ordusunun içinden geçmek olduğunu söyledi. O yöne doğru saldırırken Fragarach'ı

bir Druid'in topraktan alabileceği en büyük güçle havada savurarak bedenleri ikiye bölüp parçalayarak ilerledim. Havada uçuşan yarım bedenler çarparak saldırganları yere indiriyor, kan fiskiyeleri eski yoldaşlarımın üzerine yağıyordu. Nihayet Mogh Nuadhat'ın İspanyollar'ına ulaştığımda, Kızıldeniz'in Musa için ikiye ayrılması gibi bana yol vermek için ikiye ayrıldılar..."

"Kim için?"

"Özür dilerim. Mısır ordusundan kaçmak için Tanrı Yehova'nın yardımına başvuran, 'Tevrat'taki bir şahıstan bahsediyordum. Yehova, Musa'yla arkadaşlarının kaçması için Kızıldeniz'i ikiye ayırmış, firavunun ordusu peşlerinden gitmeye çalıştığındaysa Kızıldeniz üzerlerine kapanıp tümünü boğmuştu. Conn'un adamları da peşimden gelmeye çalışınca İspanyollar safları sıklaştırp onları engellediler, ben de özgürce savaş meydanının öbür yanına kaçarken yardımları için Morrigan'a teşekkür ettim. O anda Aenghus Óg işlere şahsi olarak el atmaya karar verdi. Karşımda vücut bulup kılıcı geri vermemi istedi."

Flidais, "Umarım benimle dalga geçmiyorsundur," dedi.

"Seni temin ederim ki bunu çok net hatırlıyorum. Koyu mavi omuzlukları ve çok hoş bağcıkları olan enfes, bronz bir zırh giymişti. Onu gördüğünü hatırlıyor musun?"

"Hımm. Çok uzun zaman önce, evet. Ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Hepsini Morrigan'dan teyit edebilirsin. Çünkü tam Aenghus'la ben yumruk yumruğa gelmek üzereyken savaş kargası biçiminde omzuma konup Aenghus'a s.ktir olup geri çekilmesini söyledi."

“Gerçekten böyle mi söyledi?”

“Hayır.” Sırıttım. “Bunun şairane bir süsleme olduğunu itiraf ediyorum. Onun şahsi koruması altında olduğumu ve beni tehdit ederek kendisini ölümcül bir tehlikeye attığını söyledi.”

Flidais neşeyle alkışladı. “Oh, onun korkudan inek sıçtığına bahse varım!”

Bu beni güldürdü. Bu deyimi uzun, çok uzun zamandır duymamıştım. Ona bu tabirin modern hâlinin, “altına etmek” şekline dönüştüğünü söylememek için kendimi zor tuttum, çünkü orijinalini daha çok seviyordum.

“Evet, neredeyse sıçacağı inekler birkaç klanı beslerdi.”

“Aenghus sonra ne yaptı?”

“Morrigan’ın çok ileri gittiğini ve boyundan büyük işlere karıştığını söyledi. Morrigan’sa savaş meydanının kesinlikle kendi bölgesi olduğunu ve canı ne isterse onu yapabileceğini söyledi. Conn’un o gece hayatta kalacağını ve hatta savaşı kazanacağını söyleyerek onu daha iyi hissettirmeye bile çalıştı. Aenghus bu tavizleri hakkı olarak kabul etti, ama beni şahsen tehdit etmeden orayı terk etmedi. Bana o soluk siyah gözleriyle öfkeyle bakıp kısa ve acılarla dolu bir hayatım olacağına yemin etti. Bunun için müteşekkirim, çünkü Morrigan tam tersi olması için elinden geleni yaptı.”

“Şimdilik bu zaferin keyfini çıkarabilirsin Druid,” dedi bana, “ama asla huzuru bulamayacaksın. İnsan ve Fae ajanlarım ölene kadar seni kovalayacak. Her an sırtındaki bıçağı görmek için

omzunun üzerinden arkana bakıyor olacaksın. Bu Aenghus'un yemini, bla bla bla."

Flidais, "Nereye gittin?" diye sordu.

"Morrigan'ın önerisiyle, Aenghus'un beni öldürmesini zorlaştırmak için İrlanda'dan ayrıldım. Ama kahrolası Romalılar her yerdeydi ve Druidler'e pek de dostça davranmıyorlardı. Antoninus Pius'un hükümdarlığı sırasındaydı, ben de hattı savunan Germen kabilelerine katılmak için Ren'in doğusuna seyahat ettim. Bir çocuğum oldu, bir iki dil öğrendim ve İrlanda'daki insanların beni unutmaması için birkaç nesil geçmesini bekledim. Fragarach'ı çalarak çok daha fazla savaş çıkmasına ve korkunç, kanlı ölümler yaşanmasına sebep olmuştum. Conn iradesini yerine getirecek Fragarach olmaksızın kabileleri tam olarak birleştirememiş, Aenghus Óg'un barış içindeki bir İrlanda hayali de suya düşmüştü. Conn o savaşı kazanıp Mogh Nuadhat'ı katletmiş olsa da, barış illüzyonunu korumak için bir dizi barış ve evlilik yapmak zorunda kalmış, ölümünden sonra da her şey paramparça olmuştu. Morrigan o günden beri Aenghus Óg'u kıskırtmak için adımı kullandı, gerçi Aenghus'un buna pek de ihtiyacı yoktu. Morrigan'ın önünde sindiğine şahit olduğum günden beri utancını silmek için beni dünya yüzünden silmekten daha çok istediği bir şey yok."

"Fragarach'ı son kullandığından beri ne kadar zaman geçti?"

"Bunu söylemeyeceğim."

Tanrıçanın yüzü biraz düştü, hilesinin işe yaramamış olmasından dolayı hayal kırıklığına uğradığı belliydi, ben de sııttım.

“Ama eğer kılıç ustalığımı sürdürüp sürdürmediğimi merak ediyorsan cevabım evet.”

“Öyle mi? Peki burada kiminle antrenman yapıyorsun? Kılıç konusunda usta olan çok az ölümlü kaldığını tahmin ediyorum.”

“Doğru tahmin ediyorsun. Leif Helgarson’la, yaşlı, İzlandalı bir Viking’le antrenman yapıyorum.”

“Soyunun izini Vikingler’e kadar sürdüğünü mü kast ediyorsun?”

“Hayır, onun gerçek bir Viking olduğunu söylüyorum. Bu kıtaya Kızıl Eric’le gelmiş.”

Tanrıçanın kaşları kafa karışıklığıyla kalktı. Ortalıkta benim gibi birkaç tane son derece uzun yaşayan ölümlü vardı, ama onların hepsini tanıdığını sanıyordu. Onların tümünü aklından geçirdiğini görebiliyordum ve bir Viking’i hatırlayamayınca, “Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu. “Valkiriler’le bir tür pazarlık mı yapmış?”

“Hayır, o bir vampir.”

Flidais tıslayarak yataktan fırlayıp sanki ben ona saldıracaktım gibi bir savunma pozisyonu aldı. Büyük bir dikkatle, mükemmel vücuduna hayranlıkla bakmak için başımı çevirmek dışında hiç kıpırdamadım. Güneşin son ışıkları jaluzilerden içeri süzülüp hafif yanmış bacaklarında çizgili gölgeler oluşturuyordu.

Tükürürcesine, “Ölmemişlerle takılmaya mı cüret ediyorsun?” dedi.

Arada sırada ben de kullanırken kendimi yakalasam da, bu kelimedenden gerçekten nefret ediyorum. *Romeo ve Juliet*'ten beri, Tybalt'ın önerisiyle konuyu Romeo'yla çözmeye karar veren Mercutio'nun kafasındayım. Rahatsızlığımı gizlemek için sırtıp bir Elizabeth aksanı denedim. "Olur şey değil! Takılmak mı? Bu beni bir soytarı mı yapar?"

Beni, "Soytarılardan bahsetmiyorum," diye payladı. "Kötülükten bahsediyorum."

Ah, pekâlâ. Anlaşılan Ozan'ın hayranı değildi. "Kusura bakma Flidais. Usta Shakespeare'in eski bir oyunundan alıntı yapıyordum, ama şimdi senin şaka kaldıracak bir hâlde olmadığını görebiliyorum. Ölmemişlerle *takıldığımı* söyleyemem, çünkü bu, iş için gerekli olan minimumun ötesinde bir ilişkiyi ima etmek anlamına gelir. Bay Helgarson benim için çalışıyor. O benim avukatım."

"Bana avukatının kan emici bir vampir olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. O Magnusson ve Hauk şirketinin bir üyesi. Hauk benim avukatım; o da İzlandalı, ama bir kurtadam ve gün içinde müşterilerle ilgileniyor, Helgarson da doğal olarak işlerini güneş battıktan sonra hallediyor."

"Sürü'nün bir üyesiyle arkadaşlık kurmanı anlayabilir, hatta onaylayabilirim. Ama bir ölmemişle eğlenmek *tabudur*."

"Başka bir kültürde daha akıllıca bir *tabu* da yoktur zaten. Ama onunla asla eğlenmedim ve bunu yapmayı da planlamıyorum. Leif eğlenilecek bir tip değil. Sadece onun yasal hizmetle-

rinden yararlanıyorum ve ara sıra onunla antrenman yapıyorum, çünkü o, bölgedeki en iyi ve en hızlı kılıç ustası.”

“Sürü üyesi neden bir vampirle çalışıyor? O iğrenç yaratığı gördüğü yerde öldürmesi gerekirdi.”

Omuz silktim.

“Artık Eski Dünya’da değiliz. Bu yeni bir çağ, yeni bir yer ve ikisinin de ortak bir düşmanı var.”

Flidais kafasını kaldırıp bahsettiğim düşmanın adını söylememi bekledi.

“Bu da Thor olmalı, İskandinav Yıldırım Tanrısı.”

“Ah.” Flidais her nasılsa biraz rahatladı. “O hâlde bunu anlayabilirim. O bir semenderle bir denizkızından ekip kurabilir. Onlara ne yapmış?”

“Helgarson bana söylemiyor, ama çok kötü bir şey olduğundan eminim. Yüksek sesle *Thor* dediğinde bile azı dişlerini gösteriyor ve sadece çekiç kullandıkları için marangozları avlıyor. Magnusson ve Hauk’a gelince, Thor on yıl kadar önce onların Sürüsü’nün üyelerini öldürmüş.”

“Bu Magnusson da mı bir kurtadam?”

“Evet, o bir alfa. Hauk onun yardımcısı.”

“Thor’un onlara saldırmak için bir nedeni var mıymış?”

“Hauk, Norveç’in eski ormanlarında tatilde olduklarını ve Thor’un kaprisli bir hevesinden başka bir sebep olmadığını söylüyor. Az önce açık olan gökyüzünden sekiz iyi hedeflenmiş yıldırım düşmüş. Anormal bir tesadüf olması mümkün değilmiş.”

Kurtadamları öldürebilen tek şey gümüş değildir: Sadece insanların, o mahlukları iyileşmeden kızartacak yıldırım fırlatan silahları yoktur.

Flidais bir süreliğine sessizleşip bana yoğun bir saygınlıkla baktı. “Görünüşe bakılırsa bu çöl alışılmadık varlıkları cezbediyor.”

Bir kez daha omuz silkip “Saklanmak için iyi bir yer,” dedim. “Bildğin gibi Fae düzlemlerinden buraya kolay erişim yok. Coyote’nin ve senin gibilerin nadir ziyaretleri dışında ortalıkta tepinen tanrılar yok.”

“Coyote de kim?”

“Yerlilerin üçkağıtçı bir tanrısı. Kitanın her yanında onun farklı versiyonları var. İyi bir çocuk, sadece onunla bahse girme.”

“Burada öne çıkan Hristiyan Tanrısı değil mi?”

“Onun hakkında Hristiyanların kafası o kadar karışık ki, genellikle haçın dışında bir şekle bürünemiyor, bu da pek eğlenceli değil, o yüzden nadiren rahatsız ediyor. Meryem’s e daha sık görünüyor ve canı isterse oldukça harika şeyler yapabiliyor. Çoğunlukla kutsayan ve erdemle dolu bir hâlde yerinde oturuyor. Ondan daha yaşlı olduğum hâlde bana *evladım* deyip duruyor.”

Flidais gülümseyerek yatağa gelip yanıma kıvrıldı. Vampirleri unutmıştu. “Sen ne zaman doğdun Druid? Seninle ilk tanıştığım da bile bir ölümlü için çok yaşıydım.”

“Yetmiş yıl boyunca hüküm süren Kral Conaire Mor’un döneminde doğdum. Fragarach’ı çaldığımda neredeyse iki yüz yaşındaydım.”

Bir bacağıını vücudumun üzerine atıp ata biner gibi üzerime oturdu.

“Aenghus Óg, Fragarach’ın kendi hakkı olduğunu düşünüyor.”

Parmakları göğsümde daireler çizmeye başlayınca elini şefkatle tutup onu durdurdum. Bana bir bağlama büyüsü yapmasını istemiyordum. Yapacağından değil, ama bu bana özgü bir paranoyaydı.

“Buradaki insanların,” dedim, “bir atasözü var: Mülkiyet, yasanın onda dokuzudur. Ben de ona Manannan Mac Lir dâhil herkesten çok daha uzun süre sahip oldum.”

“Aenghus Óg ölümlülerin sözlerini umursamaz. Onun doğuştan gelen hakkını çaldığını düşünüyor, onun için önemli olan tek şey de bu.”

“Doğuştan gelen hakkı mı? Manannan onun kuzeni, babası değil. Onun aile yadigarını filan çalmış değilim. Üstelik onun için gerçekten önemliyse bugüne dek onu geri almaya şahsen gelmiş olurdu.”

“Herhangi bir yerde bunu elverişli kılacak kadar uzun süre kalmadın.”

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. “Bunu nihayet sonlandırmak için gereken tek şey bu mu? Sadece yerimde kalmak mı?”

“Bence öyle. Önce peşine vekiller gönderecektir, ama eğer onları yenersen en sonunda peşine bizzat düşmekten başka seçeneği kalmayacaktır. Aksi hâlde bir korkak olduğu söylenecek ve Tír na nÓg’dan kovulacaktır.”

“O hâlde olduğum yerde kalacağım,” deyip ona gülümsedim.
“Ama istersen sen hareket edebilirsin. Ufak bir salınım hareketi tavsiye edebilir miyim?”

BÖLÜM 6

Phoenix Hayvanat Bahçesi'nin hemen kuzeyinde bulunan Papago Parkı, oyuncak ayı kaktüsleri, katran ruhu ve kaktüslerle çevrili ıssız tepelerden oluşan tuhaf bir oluşumdur. Tepeler deliklerle dolu, dik, kırmızı kayalardan ve eski çamur akıntılarının taşlaşmış ve yüzyıllar içinde aşınmış olan on beş milyon yıllık kalıntılarından oluşur. Şimdiyse tepeler, parkın bazı yerlerinde çocuklar için oyun yeri, bazı yerlerinde dağcılar için bir meydan okuma alanı, hayvanat bahçesinin çitlerle ayrılmış özel bir alanı ise bir boynuzlu koyun sürüsünün evidir. Bu sonuncular, hayvanat bahçesinin Arizona Patikası adı verilen bir yerinden -ara sıra, o da eğer kendilerini göstermeye tenezzül ederlerse- görülebilirler. O zaman bile seyirciler onları görmek için dürbün kullanmak zorunda kalabilir, çünkü burası bir sergiden çok koyunların kendi hâllerine bırakıldığı ve rahatsız edilmediği -tabii Oberon'la ben onları dehşete düşürmeye başlamadan önce- küçük bir rezervdir.

Oberon’la birlikte avlanırken kızıl kürkü, beyaz çizgileri, sağ tarafında dövmelerimi hatırlatan koyu işaretleri olan, Oberon’dan biraz daha iri bir kurt köpeğine dönüşürdüm. Oraya elimde bir yayla gidip Oberon’un onları bana doğru sürmesi çok daha kolay ama her ikimiz için de daha az tatmin edici olurdu. Oberon onları “eski usül” devirmek istiyordu. Kurt köpeklerinin kayalık dağlarda çevik koçların peşinden koşmak için değil, ormanda kurtları kovalamak, savaş meydana da araba sürücülerini düşürmek için yetiştirilmiş oluşu önemli değildi.

Koyunları yakalamanın bu kadar zor olmasının sebebi arazinin çok dik, pençelerimiz için uygunsuz oluşu ve kayalardan yuvarlanmamız hâlinde de kendimizi muhtemelen bir kaktüsün üzerinde bulacak oluşumuzdu ki bir oyuncak ayı kaktüsüyle karşılaşmış olan herkes onun oyuncaktan çok ayı olduğunu bilir. Bu koşullar yüzünden tam kapasitemizi kullanıp onlara yetişemiyorduk.

Parka vardığımızda Oberon hareket eden her şeyi öldürmeye hazırды. Flidais’in geyiklerini ürkütmeye çalışmış, ama onların kendisinden hiç de korkmadığını görmüş, bu da onu iyice kurdurtmuştu. Flidais’in arabasının yanında koşarken aralarındaki konuşmalara kulak misafiri olmuşum.

Onlara, “*Eğer tanrıçanın koruması altında olmasaydınız sizi akşam yemeği niyetine yerdim,*” dedi.

Onunla, “*Yanında iki sürü arkadaşın filan olsaydı belki,*” diye alay ettiler. “*Tek bir enik bizi asla korkutamaz. Oh ho!*”

“Tanrıça burada olmasaydı bu kadar cesur olamazdınız.”

“Öyle mi? Bizi uzun süreler boyunca küçük bir alanda bağlanmış olarak bırakıyor. Bizimle o zaman boy ölçüşmeye çalış da ne olacağını gör büyür.”

Oberon hırlayarak onlara dişlerini gösterdi, ben de gülmek için kendimi zor tutarak ona sakın olmasını söyledim. Ne delirmişti ama. Onun gibi bir deve büyür demek. Bir köpeğin damarına basmayı gerçekten iyi biliyorlardı.

Flidais bana arabasını nereye park edebileceğini sordu, ben de Arizona'nın ilk valisinin son istirahat yeri olan tepelerden birine dikilmiş olan küçük, beyaz piramit olan Hunt'ın Kabri'nin yanına bırakmasını önerdim. Çitlerle parkın geri kalanından ayrılmıştı, ama geyikler çitin üzerinden kolaylıkla atlayıp çektikleri arabayı da aniden salladılar, ama Flidais'in büyüğü sayesinde araba öbür tarafa zerafetle kondu.

Geyiklerden biri Oberon'a, *“Sen de böyle atlayabilir misin köpekçik?”* diye sataştı. Hislerini kelimelere dökme noktasını çoktan geçmiş olan Oberon, cevaben sadece hırlamakla yetindi. Biz arabadan inerken onlara son bir kez havladı.

Onu çekerek *“Bu gece koyunların peşindeyiz,”* diye hatırlattım.

Geyikler kahkahalarla gülerken, *“Gidelim o hâlde,”* diye cevap verdi.

Sadağını omzuna asarken Flidais, *“Hazırlan Druid,”* dedi.

Böylece ben de kafamın içini boşaltıp beni toprağa bağlayan dövmemi kullanarak çölden güç aldım. Bir köpek şeklini alırken dört ayağımın üzerine düştüm.

Bir Druid'in hayvana dönüşmesi, her ikisinin de büyülu olması dışında bir kurtadamin değışiminden çok farklıdır. Önemli bir fark; benim günün saatinden ve ayın biçiminden bağımsız olarak istediğim zaman, kendi irademle şekil değıştirebilmem. Bir diğeriye bunun kurda dönüşmeye kıyasla oldukça acısız oluşu. Sonuncusuysa birkaçı dışında farklı hayvan şekillerine bürünebilmem.

Pratikte, psikolojik sebeplerden ötürü hayvan biçiminde uzun süre kalmam. Hayvanların yiyebileceğı her şeyi yiyip fiziksel olarak acı çekmesem de, bir baykuşken tüm bir fareyi yutmakta ya da bir av köpeğıyken çiğ et yemekte zihinsel olarak zorlanıyorum. (Birkaç hafta önce Kaibab Ormanı'nda bir maral avlamıştık ve onu indirdiğimiz anda oradan uzaklaşıp Oberon'un midesini doldurmasını beklemiştim.) Bu avlar benden çok Oberon içindi. Ben sadece kovalamadan ve birini mutlu ettiğınızı bildiğinizde içinizi kaplayan sıcaklıktan hoşlanıyordum.

Ama bu kez köpek biçimini aldığımda farklı bir şey vardı. Zihnim karışık ve kana susamıştım. Havada koyunların ve en yakınımdeki geyiğin kokusunu alıyordum, ama bu veriyi sadece kabullenmek yerine gözlerim döndü ve ağzımdan salyalar akmaya başladı. Bu yanıltı ve hemen o anda geri dönüşmem gerekirdi.

Flidais çite doğru yürüyüp tek eliyle bir bölümünü topraktan söktü, bir ıslık çalıp eliyle oradan geçmemizi işaret etti. Aceleyle tellerin altından geçtik ve koyunların geldiğimizi erkenden an-

lamaması için sessizce daha önce avlandığımız tepelere doğru koştuk. Parkın rezerv kısmına girmemiz için geçmemiz gereken bir çit daha vardı, Flidais bizi oradan da geçirdi.

Çitin başka bir parçasını sökerken, “Şimdi gidin köpeklerim,” dedi ve bunu söylerken artık bir Druid, hatta bir insan değil, bir sürünün parçası olan bir köpekmiş, *onun* köpeğiymişim gibi hissettim. “Tepelerden bir koçu sürüp yayımın önüne çıkarın.” Sonra koşmaya başladık. Her zamankinden daha hızlı koşuyor, şehrin zayıf ışıklarının altında kaktüslerden kaçınıyorduk ve benimkinin dışında bir büyüünün işbaşında olduğunun az da olsa farkındaydım. Eğer fesat bir büyüyse şimdi küçülüp boynumdaki bir tasmaya dönüşmüş olan tılsımım beni korurdu, bu yüzden endişelenmedim.

Koyunları bulmak fazla zamanımızı almadı. Bir katran ruhu öbeğinin altında yatıyorlardı, ama çöl zeminindeki çakıllara sürtünen pençe seslerini duydular ve onları gördüğümüzde neredeyse dimdik bir tepenin yamacından yukarı doğru zıplayarak tırmanıyorlardı. Yamacın başlangıcına o ilk sıçrayışı yapmaya çalışırken bacaklarımız kasıldı; ben zor da olsa dar bir yarın kenarına ulaşmayı başardım, ama Oberon kısa düştü ve acı dolu bir çığlıkla tozların içine geri yuvarlandı.

Ona, “*Eteğin çevresinden dolaş ve bekle,*” dedim. “*Onları sana doğru kovalayacağım.*”

“*Pekâlâ,*” diye kabul etti. “*Kurnazlık koşmaktan iyidir.*”

Gözlerimi ileride kaçmakta olan koyun sürüsünden ayırmadan yamaçtan yukarı doğru koşmaya devam ettim. Onları

yakalıyor gibiydim ve o kadar muzaffer hissediyordum ki onları korkutmak için birkaç kez havladım. Ama onlar bu tepelerde hareket etmek için yaratılmışlardı, bense onlar gibi değildim ve basacak sağlam yerler, daha iyi sıçrama noktaları bulmaya çalışırken zaman kaybedince ister istemez aramızdaki mesafe tekrar açıldı. Zirvede gözden kaybolup diğer yandan aşağıya inmeye başladıklarında enselerinde olduğumdan ve duracak zamanları olmadığını bildiklerinden emin olmak için yeniden havlamaya başladım. Onların doğruca Oberon'un kucağına düşmelerini istiyordum.

Elbette tam olarak nerede beklediğini bilmeme imkân yoktu, ama havlamamdan ne tarafa doğru gittiğimizi anlayacağını umuyordum.

Aşağı inmek yukarı tırmanmaktan çok daha tehlikeliydi. Gölgelelerin düşme açısı yüzünden bir sonraki adımımı basacağım yerin bir kaya mı yoksa çukur mu olduğunu anlamak çok zordu. Ama önümde yumuşak, gece mavisini dalgalar hâlinde yukarı aşağı hoplayıp duran sürü, ne beklemem gerektiği konusunda bana iyi bir fikir veriyordu. Güneye yönelmişlerdi, kayaların üzerinde tıkırdayan toynaklarının sesiyle kendi soluklarım ve havlamam dışında hiçbir şey duymuyordum. Eğer Oberon'la Flidais ileride bekliyorlarsa yerlerini belli etmemek için çok dikkatli davranıyorlardı.

Havlamayı sürdürüyordum, ama bunu arayı kapatmaktan duyduğum coşkudan değil, Oberon'un çıkarabileceği ufak tefek sesleri bastırmak için yapıyordum. Bir yarığın başında durdum

ve onu geçip aşağıya inmek için batıya doğru çevresinden dolaşmak zorunda olduğumu gördüm, üstelik geçen her saniye koyunlar benden uzaklaşıyorlardı. Bu yüzden olduğum yerde durup izledim. Gerçekten de Oberon, koyunların tepeden aşağıya indiği yerden pek de uzak olmayan bir çalının arkasına saklanmıştı. Bir sonraki tepeden önce, üzerinde seyrek çöl bitkilerinden başka bir şey olmayan elli metrelik bir düzlük vardı. Oberon bir sonraki tepeye giden sürünün yolunu kesti, ben de arkalarından havlıyordum, bu yüzden koyunlar doğuya, tepelerin arasındaki geçide yöneldiler. Silüetleri gökyüzünde görüldüğü anda bir ok, koyunlardan birinin ayaklarını yerden kesti ve arkadaşları kaçarken hayvanı sendeleyerek ve meleyerek ölüme gönderdi.

Oberon hayvanın işini bitirmek için ona yaklaştı, ama buna gerek yoktu. Flidais'in oku onun kalbini bulmuştu ve şüphesiz avına sahip çıkmak için az sonra ortaya çıkacaktı. Onun tatmin olup olmadığını merak ederek yamaçtan aşağı inmeye koyuldum. Av pek uzun sürmemişti, belki de yakın zamandaki ziyaretlerimiz sırasında araziye yakından tanıdığımız için koyunları mükemmel bir şekilde sürmüştük.

Ama maalesef yakın zamandaki ziyaretlerimiz gözden kaçmamıştı. Flidais çoktan hayvanın bağırsaklarını deşmeye başlamıştı, Oberon da yanında duruyordu ki birden elinde bir el feneri ve bir tabanca tutan park korucusu ortaya çıktı. Fencrinin halojen parıltısıyla bizi kör ederken yüksek sesle, kıpırdamamızı söyledi.

Bundan daha fazla şaşıramazdık. Bırakın üçümüzü, birimize bile gizlice yaklaşması mümkün değildi. Ama Tuatha Dé Danann'dan birini şaşırtmak pek akıllıca değildi. Flidais bıçağını kılıfından çıkardı ve ben daha başımı çevirip korucuya bakmadan el fenerinin soluna doğru fırlattı. Nişan almamış, hatta bakmamıştı bile, o yüzden bıçak onu öldürmedi, sol omzuna saplanıp bir çığlık atarak el fenerini düşürmesine sebep oldu. Bu da eğer ateş etmek isterse nişan almasını daha da zorlaştıracaktı. Bunu yapmak istediği ortaya çıktı; birkaç kurşun sesi havada yankılandı ve bir kurşun tepemden vızıldayarak geçerken bir diğerinin solumdaki kaktüse saplandığını duydum. Koluna bir kurşun saplanan Flidais önce homurdandı, sonra ne olduğunu anlayınca öfkeyle kükredi.

“Öldür onu!” diye haykırdı ve ben düşünmeden ona itaat ederek Oberon’la birlikte ileri atıldım. Ama ilk birkaç adımdan sonra Oberon’un tersine bağımsız bir şekilde düşünmeyi başardım, bu da durmama sebep oldu. Bir korucuyu öldürmek kanunla başımızı belaya sokar, belki de bizi kaçmak zorunda bırakırdı, bense Arizona’dan ayrılmak istemiyordum. İnsan biçimime geri dönünce zihnimdeki sis perdesi anında ortadan kayboldu. Bir köpekken Flidais beni kontrol ediyordu. Tıpkı Oberon’u ve tüm diğer hayvanları kontrol edebildiği gibi. Soğuk demirin koruması olmaksızın direnemeyen Oberon durmamış, adamı sırtüstü yere sermişti. Adam çığlık çığlığaydı. Oberon’u geri çağırmaya çalıştım ama Flidais iradesiyle onu kendisine bağladığından

bir işe yaramadı, zihinsel varlığını normalde yapabileceğim gibi hissedemiyordum bile.

“Flidais! Köpeğimi hemen serbest bırak!” diye patladım, o anda adamın çılgınları da sustu. Artık çok geçti. Köpeğim sere-
monisiz, dramatik homurtular ve titreyen kemanlar olmaksızın
zavallı adamın gırtlığını parçalamıştı.

Oberon’un düşünceleri geri döndü ve zihnimi bir dizi so-
ruyla doldurdu.

*“Atticus? Ne oldu? Ağzımda kan tadı var. Bu adam da kim?
Ben neredeyim? Koyun avladığınızı sanıyordum. Bunu ben yap-
madım, öyle değil mi?”*

“Ondan uzaklaş, biraz sonra açıklayacağım,” dedim.

Flidais ve benim kadar çok ölüm gördüğünüzde bir insanın
ani ölümüne şüpheyle yaklaşmazsınız. Ne anlamsız konuşmalar
vardır, ne feryatlar, ne de saç baş yolmalar. Sadece bunun so-
nuçlarının sakince değerlendirilmesi vardır. Ama eğer sonuçlar
korkunçsa duyguların gösterilmesine izin verilir.

Bakışlarımı cesetten ayırmamaya özen göstererek “Buna ge-
rek *yoktu!*” diye bağırdım. “Onun silahını elinden alabilirdik.
Onun ölümü benim ve köpeğimin başını belaya sokacak.”

Flidais, “Bunun nasıl olacağını anlamıyorum,” dedi.
“Cesetten kolayca kurtulabiliriz.”

“Bu eskiden olduğu kadar kolay değil. Eninde sonunda ce-
sedi bulacaklar, bunu yaptıklarında da yaraların üzerinde köpek
DNA’sı bulacaklar.”

Avcı, “Ölümlülerden mi bahsediyorsun?” diye sordu.

Sabır için tanrılara dua etmeniz gerekirken sabra ihtiyacınız olmasının nedeni bir tanrıysa ne yaparsınız? “Evet, ölümlüler!” dedim tükürürcesine.

“Bahsettiğin bu DNA da nedir?”

Dişlerimi gıcırdatıp çölün serin havasında Coyote’nin kesik ulumalarını duydum. Bana gülüyordu.

“Boş ver.”

“Bence onun ölmesi iyi oldu Druid. Beni vurdu ve seni de vurmaya çalıştı. Üstelik beni şaşırttı, ki bu mümkün olmamalıydı.”

Bunun merakımı uyandırdığını itiraf etmeliyim. Cesede daha da yaklaşıp Oberon’u oradan uzaklaşması için uyardım.

“Atticus,” diye sızlandı. “Bana kızgın mısın?”

“Hayır, Oberon,” dedim. “Bunu sen yapmadın. Flidais yaptı. Dişlerini bir silah olarak kullandı, tıpkı bıçağını ya da yayını kullanabileceği gibi.”

Samimiyetle sızlandı. “Çok kötü hissediyorum. Midem bulanıyor. Oooğğğ.” Öksürerek kuru, kayalık toprağın üzerine kustu.

Korucuya daha yakından bakmak için çömeldim. İnce bir bıyığı ve kalın dudakları olan genç bir Latin’di. Aurası çoktan gitmişti, ruhu başka yere gidiyordu, ama sihir tayfını kontrol etmek için büyülerimden birini kullandığımda sol kulağındaki elmas bir küpede büyücülük izleri gördüm. Bu bütün alarmlarımı çalıştırdı.

Ayağa kalkıp elimle adamı gösterdim. “Flidais, küpesi büyü. Amacını ya da belki kaynağını belirleyebilir misin?” Kaynağı

benim için açıktı, ama bu bağlardaki düğümler tanıdık değildi. Sorgum bir tür testti: Eğer Flidais büyücülük kaynağını doğrularsa ve hatta amaçlarını teşhis ederse ikili oynamıyor demektir. Bunun Vudu ya da tamamen farklı bir şey olduğunu söylerse benimkinden farklı bir tarafta olduğu anlamına gelecekti. Flidais çizmelerinin altındaki çakıl taşlarını ezerek bana doğru ilerledi, ganimeti olan koçu ve yaralı kolunu unutmuşu benziyordu. Korucunun yanına çömelip küpeyi inceledi. “Ah, evet. Bu bağları tanıyorum. Faeler’in yapabileceği türden bir şey değil. Bu adam Tuatha Dé’nin kontrolü altındaymış.”

Doğruyu söylediğine kanaat getirip “Benim için bu kadar yeterli,” dedim. “Bunu yapanın bizzat Aenghus Óg olduğundan eminim. Adama bir paravan büyüğü yapıp konuşmak üzereyken onu aniden bozdu, bu da bizim şaşırılmamızı ve adamın ölümünü sağlama aldı. Bu tam da Aenghus’un hoşlanacağı türden bir kuklalık.” Flidais’in de bundan hoşlanmış gibi görüldüğünden bahsetmedim. Yaratıkların kendi özgür iradelerini ellerinden alan bu varlıklardan tiksindiğimden Oberon’la birlikte kusmak istiyordum.

Bir seferinde insanların onun gerçek doğasını bilip bilmediğini öğrenmek için internette Aenghus Óg’a bakmıştım. Onu, öpücükleri ya da bu tür saçmalıkları temsil eden dört kuşun takip ettiği bir aşk ve güzellik tanrısı olarak tanımlamışlardı. Başının üzerinde kanat çırpıp sürekli sıçan ve çığlıklar atan kuşlara kim tahammül edebilirdi ki? Benim tanıdığım Aenghus değil. Ama bazı söylentilerde hilekârlıkla babasının

elinden evini alması ve hem üvey babasını hem de süt annesini katletmesi gibi eylemlerinden bahsederek karakterinin daha doğru bir portresi çiziliyordu. Ya da umutsuzca ona aşık olan bir kızı terk ettikten birkaç hafta sonra kızın kahrından ölmesinden bahsediliyordu. Bu, bahsi geçen adama daha uygun bir davranıştı.

Hayır, Kelt Aşk Tanrısı küçük, şirin kanatları olan bir melek ya da devasa bir istiridye kabuğunun içinde, denizde doğan bir denizkızı değildi. Yüce gönüllü ya da merhametli değildi, hatta düzenli olarak iyi olmaya eğilimli olduğu bile söylenemezdi. Kendi insanları, onun hakkında anlattıkları bana acı verse de, bizim Aşk Tanrımız fetih peşinde koşan, tamamen bencil, kindar yaratığın tekiydi.

Düşüncelerime bir nokta koymak istercesine, geceyi sirenlerin feryatları doldurdu.

Flidais, “Bu sesi ölümlülerin kanun kuvvetleri kullanıyor, öyle değil mi?” diye sordu.

“Evet, öyle.”

“Sence buraya geliyor olma ihtimalleri var mı?”

Elimi korucuya doğru sallayarak “Elbette. Aenghus bu adamı ölüme gönderdi,” dedim, “ve bizim de olabildiğince çok sıkıntı çekmemizi istiyor.” Hayal edebildiğim kadarıyla polisin bizi parkın tam olarak neresinde bulacağını bilmeme ihtimali sifıra yakındı.

“Ve sanırım,” dedi haşınca, “ganimetimle ilgilenecek kadar zaman kazanmak için ölümlü yetkilileri öldürmemi istemezsin.”

Şaka yapmıyordu. Onları hiçbir vicdan azabı çekmeden öldürebilirdi. Ses tonundan, benim farklı önceliklerimi dikkate almasından dolayı ona minnettar olmam gerektiği hissediliyordu.

“Doğru sanıyorsun Flidais. Benim gibi ölümlülerin arasında yaşadığında onların kanunlarına tabi oluyorsun, ben de dikkatleri üzerime çekmek istemiyorum.”

Avcı hiddetle içini çekti. Bıçağını ölü adamın omzundan çekip çıkarırken, “O hâlde acele etmeliyiz. Yapabileceğim en iyi şey, toprağın onu yutmasını sağlamak,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Biz buradan ayrılır ayrılmaz polis onu topraktan çıkarır. Ama elimizden gelenin en iyisi bu olduğuna göre buyur. Belki bir şekilde kanıtları bozar.”

Flidais kadim dilde bazı sözcükler söyledi ve topraktan güç alırken dövmesinin çevresindeki deri kısa süreliğine beyazlaştı. Kaşlarını hafifçe çattı: Toprakta Eski Dünya’da olduğu kadar güç yoktu ve olması gerekenden daha fazla çaba göstermişti. Ama parmaklarını sallayarak “*Oscail*,” dedi ve korucunun çevresindeki toprak ona itaat etti. Önce yüzeydeki çakıllar kayarak ondan uzaklaştı, sonra altındaki yer kabuğu çatlayıp göçmeye başladı ve adam battı. Yüzeyin iki metre kadar altına indikten sonra Flidais parmaklarını ters yönde sallayarak “*Dun*,” diye mırıldandı ve toprak cesedin üzerine kapandı. Bu sihiri kendim de yapabilirdim, ama bu kadar çabuk değil. Gerçi pek de gizli sayılmazdı. Toprak kazılmış ve bozulmuş gibi görünüyordu, polis taze cesedi nerede bulacağı konusunda pek de zorlanmayacaktı. Sirenler yaklaşmıştı.

Flidais, “Arabaya geri dönelim,” dedi, başımla onaylayıp Oberon’u çağırarak hızla koşmaya başladım. Flidais yayını almak ve koça saplanmış olan okunu çekip çıkarmak için bir an durakladıktan sonra peşimizden geldi.

Arabaya ulaştığımızda sirenler sustu ve güneyimizde kapanan araba kapılarının boğuk sesini duyduk. Eğer yanlarında bir rehber varsa, ki olduğundan emindim, cesede dakikalar içinde ulaşabilirlerdi.

Geyiklerden biri, “*Neden kuyruğunu sallamıyorsun enik?*” diye sordu.

Diğeri, “*Yoksa kötü bir köpekci mi oldun?*” diye lafa girdi.

Ben daha müdahale edemeden Flidais onlara çenelerini kapmalarını söyledi, Oberon da vermek üzere olduğu cevabı yuttu. Flidais bizi görünmez yaptı -bu muhteşem bir numaraydı- ve daha fazla oyalanmadan oradan uzaklaştık.

Av tanrıçası köpürüyordu. Gıcırdattığı dişlerinin arasından, “Yüz yıldır bulabildiğim ilk yeni av,” dedi, “Aenghus Óg tarafından mahvedildi. Eh, bunun intikamını alacağım. Avcı sabırlı olmasını bilir.”

Onun tehlikeli bir sosyopat olduğunu düşünsem de, “Sen buna benden daha alışkınsın,” dedim. “Ben sabrımı kaybetmek üzereyim.”

BÖLÜM 7

Flidais'ten bolca özür dileyerek ve arkadaşlığına teşekkürler ederek, eğer yakın zamanda bir grup Fir Bolg'un saldırısına uğrayacaksam eve döndüğümüzde yapmam gereken çok fazla hazırlık olduğunu söyledim. İpucunu hemen anladı ve memnuniyetle ayrılmayı kabul etti.

"Eğer galip gelirsen Druid, belki yakın gelecekte boş vaktimizde birlikte avlanabiliriz. Dualarım seninle." Oberon'un kafasını şefkatle okşadı, -Oberon da geri çekilmeye çalıştı- ikimize de veda etti ve arabasına geri döndü. Duaları bizimle olabilirdi ama yayını sırtımızda hissetmek istemezdik. Tuatha Dé Danann'a karşı benim yanımda yer almayı göze alamazdı.

Derin bir nefes verip onun varlığının yol açtığı gerilimin bir kısmından kurtuldum ve mutfak masasının yanındaki bir sandalyeye gömüldüm. Oberon başı yerde, kuyruğu bacaklarının arasında bir hâlde yanıma geldi.

"Atticus, özür dilerim," dedi.

Ona, “*Bu senin suçun değildi,*” diye hatırlattım. “*Seni bir silah gibi kullandı, Aenghus Óg da o adamın ölmesini istedi. Ama şimdi senle ben bunun sonuçlarına katlanmak zorundayız.*”

“*Onu öldürdüğüm için,*” dedi Oberon.

“*Onu sana Flidais öldürttü. Yine de bu, polis onu öldürenin sen olduğunu anlarsa karşılığında senin öldürüleceğin anlamına geliyor.*”

“*Bunu yaptığımı bile hatırlamıyorum.*”

“*Biliyorum. Bu yüzden de bir daha asla onunla birlikte avlanmayacağız. Benim üzerimde de büyük bir etkisi vardı ve onun kontrolü altında olmak hiç ama hiç hoşuma gitmedi.*”

“*Daha önce onunla birlikte hiç avlanmadın mı?*”

“*Hayvan biçiminde asla. Bir keresinde onunla Ukrayna’da uzun bir süre avlanmıştım. At üzerinde ok atmayı geliştirmeme yardım etmişti. Bu çok kanlıydı, ama Cengiz Han’ın atlıları bunu yapabiliyordu, o yüzden benim de öğrenmem gerekiyordu.*”

“*Şu anda neden bahsettiğin konusunda en ufak bir fikrim yok.*”

“*Boş ver. Dinle, seni temizlememiz gerek. Doğru banyoya.*”

“*Toprakta yuvarlansam olmaz mı?*”

“*Hayır, seni tertemiz yapmamız gerek. Üzerinde tek bir kan lekesi bile bulsalar, şu noktada otomatikman ölümüne sebep olur.*”

“*Beni bulmalarına izin vermeyeceksin, değil mi?*”

“*Elimden geldiğince hayır Oberon. Haydi gidelim.*”

Sandalyemden kalktım, Oberon da holden banyoya doğru önümde yürümeye koyuldu. Yeniden kuyruğunu sallamaya başlamıştı.

“Banyoda bana Cengiz Han’ın fahişelerini anlatacak mısın?”

“Fahişeleri değil, atlıları. Gerçi şimdi sen söyleyince, onda her ikisinden de bolca vardı.”

“Çok meşgul bir adammış.”

“Tahmin bile edemezsin.”

Sabun köpükleriyle ve Han’ın imparatorluğunun hikâyesinin kısa versiyonuyla iyi vakit geçirdik, sonra Fir Bolgları içi hazırlanmam gerekti, ki bu da geceyi uykusuz geçireceğim anlamına geliyordu. Çok iyi korunduğunu düşünerek bana evimde saldıramazlardı, ki haklıydılar. Mülkümünden dışarı çıkmamı bekleyip bir avuç okul kabadayısı gibi üzerime çullanırlardı. Bu yüzden gevşeyip güzellik uykuma yattım.

Sabah uyanınca kendime peynirli ve soğanlı bir omlet yaptım, üzerine biraz *Tabasco* döktüm ve tam tahıllı bir dilim ekmeği kemirdim. Biraz sosis de pişirdim, ama çoğu Oberon’a gitti. İkimize, Orta Amerika’dan gelen çekirdeklerden taze çekilmiş bir demlik kahve de yaptım (Ben genellikle sade içerim, ama Oberon kendisinininkini *Irish Cream Coffemate*’le ve içinde birkaç buzla soğutulmuş hâlde sever).

Oberon bana, “*Cengiz Han sade kahve mi içerdi?*” diye sordu. Banyo hikâyemden sonra köpeklerin Cengiz Han’ı olmak, hepsi Fifi ya da Bambi isimli Fransız finolarıyla dolu bir hareme sahip olmak istiyordu. Bu onun eğlenceli bir huyuydu: Geçmişte Korkunç Vlad, Jeanne d’Arc, Bertrand Russell ve onu yıkarken hikâyesini anlattığım her tarihsel figür gibi olmak istemişti. Liberace dönemi ruhum için özellikle iyi olmuştu: İrlandalı bir

kurtköpeğini üzerinde elmaslarla süslü, altın renkli bir kumaşla ortalıkta gezinirken görmeden yaşamış sayılmazsınız.

“O kahve içmezdi,” diye cevap verdim. “Cengiz Han daha çok çay içerdi. Ya da yak sütü. Onun zamanında ortalıkta pek kahve yoktu.”

“O hâlde biraz çay alabilir miyim?”

“Elbette. Demlendikten sonra, dilini yakmaman için içine buz atarım.”

Kirlileri kaldırdıktan ve Oberon Han çayını keyifle içtikten sonra kendimi bir hedef hâline getirmemin zamanı gelmişti.

Çıplak ayakla arka bahçeme çıkarken Oberon’a nöbet tutmasını söyledim. Bitkilerle konuşup onları cesaretlendirerek şifalı ot bahçemi sağdan sola suladım. Otlar bahçemin çevresinde, tümü çitime bağlanmış olan raflarda duran kutularda yetişiyordu. Onların altında, arka bahçemin gerçek toprağında bazı sebzeler yetiştiriyordum, Oberon’un üzerinde yuvarlanması için de biraz toprak bırakmışım. Tıbbi otlar kutuların çoğunu kaplıyordu, ama yemeklik otlar için de biraz yer bırakmışım.

Günlük işleri yaparken, toprakla aramdaki bağlantıyı kullanarak evimin savunmasını da kontrol ediyordum. Dövmelerimden aşağı farkındalığımı göndererek, yalnız olduğumdan ve izlenmediğimden emin olmak için bağlama-larımdaki delikleri ve sıradışı şeyleri aradım. Komşumun çimenliğindeki ağacın üzerinde beni izleyen bir kaktüs çalığı vardı, ama kolumla bir fırlatma hareketi yapınca uçarak kaçtı ve birisinin tanıdığı değil de sıradan bir kuş olduğunu göster-

di. Soldaki son kutuya ulaştığımda süzgeci bir kenara bırakıp başımı iki yana salladım.

“Asla yeterince kekik olmaz,” diyerek kutuyu raftan alıp çimenin üzerine boca ettim. Yoğun toprak ve gübre kokusu burun deliklerimi doldurdu ve muşambayla sıkıca sarılmış, uzun, dar bir paket karşımda belirdi. Şaşırmış taklidi yaparak “Ooo, bak!” dedim. Ses tonumu fark eden Oberon dönüp bakma zahmetine bile katlanmadı. “Birisi otlarımın altına büyümlü bir kılıç saklamış. Bu çok aptalca.”

Bu benim en savunmasız zamanımdı, çünkü hem kılıcın yeri ortaya çıkmış hem de onu ben de dâhil kimsenin kullanmaması için üzerinde üç bağlama ve bir pelerin büyümlü vardı. Bağlamalar benim eserimdi, ki bu bir Druid’in elinden gelebileceğinin en fazlasıydı. Öğeleri birbirine bağlar ya da bağlarını çözeriz: Şekil değiştirdiğimde ruhumu bir hayvanın bedenine bağlıyorum. Sisi ya da rüzgârı çağırmak da, kendimi kamufle etmem ya da Oberon’un düşüncelerimi duymasına izin vermem gibi, bağlamanın bir şekli. Bunların hepsi mümkün, çünkü zaten içinde yaşadığımız için doğal dünyaya bağlıyız. Bizi doğaya bağlayan ipler zaten orada olmasaydı hiçbir şeyi bağlayamazdık. Ve bu bağlantıları gördüğümüz ve birbirinden tamamen farklı gibi görünen şeylerin aralarında aslında çok yakın bir bağ olabileceğini bildiğimiz için biz Druidler kehaneti diğer çoğu sihir pratisyenlerinden çok daha iyi anlarız. Doğa hakkındaki bilgilerimiz üstün ilaç, zehir, hatta meşrubat yapımçıları olmamızı sağlar. Toprağın gücünü çekerek yorulmadan saatlerce koşabi-

liriz, oldukça da çabuk iyileşiriz. Etrafta olmamız faydalıdır. Ama ellerimizden ateş topları fırlatmaz, süpürgelerin üzerinde uçmaz ya da insanların kafalarının patlamasını sağlamayız. O tür büyüleri yapmak dünya hakkında radikal anlamda farklı bir bakış açısını ve insanın ruhunu, had safhada nahoş varlıklara bağlamasını gerektirir.

Fragarach'ın üzerindeki bağlamalar basit ama etkiliydi. Biri muşambanın mühürlü kalmasını sağlıyor, biri kılıcı kınının içinde tutuyor, diğeri de arka bahçemin sınırlarının dışına çıkmasına engel oluyordu. Tüm bunlar biraz kanımla ve tükürüğümlle çözülebilirdi ki bu sınırları bedavaya vermezdim.

Ama şu anda Fragarach'ın üzerindeki en iyi büyü, çevresine sarılı, üzerinde en ufak bir büyü dahi olduğunu inkâr eden büyümlü bir pelerindi. Bağlamalarımın orada olduklarını bilmeme rağmen onları bulamazdım. Üstelik Fragarach yaratılmış olan en güçlü büyümlü maddelerden biri olmasına rağmen, Fae enerjisiyle neredeyse uğuldaması gerekirken karşımda bir sahne dekoru gibi duruyordu. Pelerinin Tuatha Dé Danann üzerinde de etkili olduğunu biliyordum, çünkü Flidais'in ziyareti sırasında onu algılayamadığı belliydi.

Pelerin benim yeteneklerimin çok ötesinde bir büyüydü: Bu tür büyümlere Druid çevresinde pek rastlanmaz. Onu benim için Radomila adındaki dost canlısı bir yerli yapmıştı, ben de karşılığında San Fransisko'ya giden bir uçağa atlamış, arabayla Mendocino'ya gitmiş ve bir deniz samuruna dönüşmüşüm. Böylece Radomila'nın hakkında şaşırtıcı derecede detaylı bilgisi

olan gömülü bir iskeletin elinde tuttuğu, üzerinde birkaç büyük yakut olan şatafatlı bir altın kolyeyi bulabilmişim. Onu geri aldığına çok memnun olmuştu, ama kafamdaki iki bin yıllık gizemli bilgilerle bile kolyenin ne anlam taşıdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. İşte size cadılık.

Bu anlaşılmayı kabul etmemin en önemli nedeni, hatırı sayılır miktarda gözyaşım olmaksızın pelerinin açılmayacak oluşuydu. O miktarda gözyaşımı toplamam neredeyse imkânsızdı. İtiraf edeyim, ta ki *Field of Dreams*'i seyredene kadar. Filmin sonunda Kevin Costner babasına onunla beyzbol oynayıp oynamayacağını sorduğunda kendimi tamamen kaybetmişim. Böyle davranmayan bir erkek ya bunu seyrettiğinde yanında tanımadığı insanlar vardır ya da ona son derece hassas bir baba bahşedilmiştir. O sahneyi her seyredişimde, hatta aklıma geldiğinde bile, reddedilmiş bir genç kız gibi ağlayıp hıçkırırım. Babam benimle asla beyzbol oynamazdı, iki bin yıldan fazla zaman önce ölmüş olması ve o dönemde beyzbolun icad edilmiş olmasının önemi yok. Babamın birlikte vakit geçirmekten anladığı, ders vermek için beni katran çukuruna atmaktı, gerçi Da'dan uzak durmak dışında dersin ne olduğundan pek emin değilim. Bu yüzden aklıma pelerinin çıkması için iyi bir sebep gelirse tek yapmam gereken Kevin Costner'ı ve onun babasıyla huzur dolu bir an geçirme fırsatını düşünmek; o zaman gözyaşlarım dağlardaki pınarlar gibi akacaktır.

Parmağımdan akıttığım bir damla kan ve bir parça tükürükle bağlamaları çözdüm, muşambayı dikkatle açtım ve ustaca

işlenmiş, kahverengi, deri kını ortaya çıkardım. Kının üzerinde altın bir muhafaza ve eski, ham deriden şeritlere sarılmış olan bir kabza yükseliyordu. Kılıcın ağzı soğutulmuş çeliğin sulu girdaplarıyla kaplı değildi: Dümdüz, yontulmuş ve ölümcüldü.

Kının üzerindeki demir halkalara bağlanmış olan deri bir kayış kılıcı omzuma asmama olanak veriyordu. Ben de kılıcı benden almaya kalkışacak olanları hem üzerime çekmek hem de onları cezalandıracağımı göstermek için omzuma astım. Ağzını kontrol etmem gerektiğini düşünerek kılıcı çektim, ama aslında bunu ona hayran hayran bakmak için yapmıştım. Onun bozulmamış olduğunu zaten biliyordum. Su, kınına zarar vermemişti. Kılıç güneş ışığında uğuldayıp ışıldadı ve pelerinin gücüne bir kez daha hayran oldum. Elimdeki Fragarach olduğunu bilmeme rağmen ve ağırlığı, dengesi, üzerindeki tanıdık süslemeler beni eski bir dost gibi selamlaya da, genellikle hissettiğim büyüün nabzı yoktu. Zırhlarını ve kemiklerini bir kâğıt gibi kesene dek Fir Bolgları elimdeki Fragarach olduğuna inanamayacaklardı.

Fragarach'ı kınına geri sokup ayağa kalkarken yüksek sesle, "Yanıma gel Oberon," dedim. "Yaklaşan olursa beni uyar, ama sana izin vermeden sakın saldırma."

Kulaklarını sorarcasına havaya kaldırıp "*Seninle dükkâna mı geliyorum?*" diye sordu.

"Evet, bu iş bitene kadar yanımda kalman gerek. Sana müşterilerimin popolarını koklamaman gerektiğini hatırlatmama gerek var mı?"

“Hatırlattın zaten, hem de zarif bir şekilde, çok teşekkür ederim.”

Kıkırdadım. *“Eğer Oberon Han’ı incittiysem özür dilerim. Hakkımdaki ölüm emrinin stresi düşünmeden konuşmama sebep oluyor.”*

Oberon, *“Bu seferlik göz yumacağım,”* diye cevap verdi, kuyruğunu muzip bir şekilde sallıyordu.

“Seni de kamufle edeceğim,” dedim, *“böylece kıpırdamadan durur, kuyruğunu sallamaz ya da hızlı hızlı solumazsan kimse seni görmeyecek. Hareket ettiğinde bile seni görmeleri zor olacak, ama hareketsizken hemen hemen görünmez olacaksın.”*

“Neden görünmez olmam gerekiyor?”

“Çünkü dün gecedен sonra insanlar senin peşine düşebilir. Üstelik Faerielер beni avlamaya gelirlерse onları şaşırtmanı istiyorum.”

“Bu pek sportmence değil.”

“Avlanırken sportmence davranmak iyidir. Savaşta sportmence davranmak gülünç olduğu kadar çoğu zaman da ölümcüldür.”

Ona insanın cilt ve saç pigmentlerini çevrenin renklerine bağlayan büyüyü yaptım ve sanki ıslanmışçasına silkelendi.

“Hey, bu gıdıkladı,” dedi.

“Yeterince iyi,” diye cevap verdim. Bisikletimle işe giderken o da tırnaklarını asfaltta tıkırdatarak yanımda koşuyordu. Sesi takip eden olsa, tek görebileceği bir tür ısı dalgası, havadaki dalgalı bir akışkanlıktı.

Dul MacDonagh çoktan sabah viskisiyle verandaya kurulmuştu, evinin yanından geçerken bana el salladı.

“Bu öğleden sonra uğrayacak mısın Atticus?” diye seslendi.

Çimenliğine hızlı bir bakış atınca çimlerinin biçilmesi gerektiğini gördüm. Greyfurt ağacı da budansa fena olmazdı.

Yaşlı kulaklarının beni duymasını umarak “Senin gibi genç, gürbüz bir kızın bir erkeğe ikinci defa sormasına gerek yok,” diye bağırdım. Her ihtimale karşı mesajımı güçlendirmek için başparmağımı yukarı kaldırdım.

Dükkâna vardığımda tek çalışanım çoktan gelmişti. Cumartesi sabahları her zaman yoğun olurdu ve yardıma ihtiyacım vardı. Kapıyı açarken Oberon’la sessiz iletişim moduna geçtim. “*Gidip eczacı tezgâhımın arkasına yat ve kulaklarını dört aç.*”

“*Tamam. Tam olarak neyi dinleyeceğim?*”

“*Gerçekten ağır ayak seslerinin yaklaşmasını, devlere özgü ayak seslerinin...*”

Bas bir ses nahoş bir neşeyle, “Günaydın Atticus,” diye kükredi.

“Günaydın Perry,” diye cevap verdim. “Alışılmadık derecede mutlu görünüyorsun. Eğer dikkat etmezsen müşteriler üzerine çullandır.”

Yirmi iki yaşındaki uzun boylu adam, yeni beyazlattığı dişleriyle gülümsedi. Perry Thomas’ın karmakarışık görünmesi için titizlikle taranmış koyu renk saçları, kalın, siyah kenarları olan dikdörtgen çerçeveli gözlükleri ve dudağının altındaki sakalında bir inci gibi duran gümüş bir hızması vardı. Her iki kulağında da kocaman, gümüş küpeleri ve tüm Gotların birincil

aksesuarıymış gibi görünen soluk bir teni vardı. Elbette baştan aşağı siyahlara bürünmüştü; Psychobilly grubu Mad Marge ve Stonecutters'ın bir konser tişörtü, çivili bir kemer, dar paçalı bir kot ve tamamen açılmış *Doc Martens* ayakkabıları. Perry, Oberon'un aramızdan geçip tezgâhın arkasındaki yerini alışını fark etmedi bile.

“Evet, güneş parladığı için bıkkın ve yasta olmam gerekir, öyle değil mi? Merak etme, dükkân açıldığında karakterime bürünürüm. Hey, harika bir kılıç.”

“Teşekkürler.” Bana kılıç hakkında daha fazla soru sormasını bekledim, ama görünüşe bakılırsa Perry konu hakkında söyleyeceklerini bitirmişti. Gençler bazen çok kolay olabiliyor.

Tezgâhın arkasındaki saate baktım. Açılışa beş dakika vardı. “Pekâlâ, bana biraz çay demlemem için zaman ver, sonra kasedi koy ve işe koyulalım. Bugün iki kasanın da çalışmasını istiyorum.” Eczacı tezgâhımla çay tezgâhı hemen solda, doğu duvarında, dükkân girişinin ise güneyindeydi. Tezgâhın arkasındaki tahta raflarda, içleri çoğu arka bahçemden gelen otlarla dolu kavanozlar ve küçük çekmeceler vardı. Arkada ayrıca çaydanlıkta su ısıtmak için kullandığım bir çift ocak, süt için ufak bir buzdolabı, bir lavabo ve her zaman yıkanıp kurulan çay fincanları da vardı. Satmak için birkaç paket kurabiye ve çöreğim vardı, ama eczacılık işimin aslan payını tıbbi çaylar ve toptan ot satışı oluşturunuyordu. Yerel yaşlı nüfus arasında düzenli bir müşteri kitlesi edinmiştim. Romatizmalarını hafifleten ve onlara enerji veren (Buna Hareket-Çayı adını vermiştim) tes-

cilli, harmanlanmış çayı almak için geliyorlardı. Çayı içtikten sonra yaklaşık on saat boyunca kendilerini on yaş daha genç hissediyorlar, bunun için bana dua ediyorlar ve gazetelerini alıp tezgâhın önüne koyduğum masalara oturup politika ve genç insanlar hakkındaki sabah tartışmalarını yapıyorlardı. Kasalardan birisi orada, diğeryise kitapçıdan bir şeyler almak isteyen müşterilerle ilgilenmek için dükkânın arkasında, batı tarafındaydı.

Kitap stoğum, *Barnes&Noble*'daki din ve New Age raflarının genişletilmiş bir hâliydi, ama kuzey duvarındaki bir camın arkasında bazı ciddi büyü metinlerim de vardı. Budalar ve öfkeli Hindu tanrılarının büstleri rafların arasına serpiştirilmişti; bu tür şeylere talep olsa birkaç haç da koyardım, ama dini bütün Hristiyanlar bir nedenden ötürü dükkânımdan uzak durma eğilimindeydiler. Gerçi Kelt haçları ve Yeşil Adam'ın çeşitli temsilleri oldukça popülerdi.

Perry kaşlarını kaldırdı. "İkinci kasayı açmak mı? Sence o kadar yoğun olacak mıyız?"

Başımila onayladım. "İçimde alışılmadık bir gün yaşayacağımıza dair bir his var." İşin doğrusu, onu Oberon'un saklandığı tezgâhın arkasında istemiyordum. "Biraz rahatlayacak zaman bulursan arkada Tarot kartları için bir sergi yapabilir misin bir bak; belki o şekilde biraz daha fazla satabiliriz."

"Onları o şekilde koyarsak daha kolay çalınırlar."

Omuz silkтім. "Bundan endişelenmiyorum." Doğruyu söylüyordum. Dükkândaki her şeyin üzerinde arka bahçemdeki Fragarach'a yaptığım bağlama büyüü vardı. Kasalardan

birinin yanında tezgâhın üzerine konulmadıkça hiçbir şey bu dükkândan ayrılamazdı. Birden fazla olası hırsız, cebinde çaldığı eşyalarla zorla dükkâna geri çekilmişti.

“Pekâlâ, gidip müziği açacağım. Kelt gaydası mı?”

“Yok, gel bu sabah biraz gitar çalalım. Şu Meksikalı ikili, Rodrigo y Gabriela.”

“Tamam.” Perry, dükkânın arkasındaki ses sistemine doğru yollandı, ben de musluktan iki çaydanlığa su doldurup kaynamaları için ocağa koydum. Kapıyı açtığımız anda düzenli müşterilerden birkaçı gelebilirdi, bu yüzden suyu hazır etmek en iyisiydi. Gazete raflarına bir göz atınca Perry’nin onları çoktan doldurduğunu gördüm.

Ses sisteminden bir İspanyol gitarının sesi duyuldu, dünyevi ezgisi müşterilere burada sadece tüzel radyolardan değil, bayat, önceden paketlenmiş ve gizemden yoksun her şeyden kaçma şansı verildiğini ima ediyordu. Perry anahtarlarını sallayarak kapıya doğru yürüdü, “Açmam uygun mu?” diye sordu, ben de başımla onayladım.

Kapıdan ilk giren gündüz avukatım olan Hallbjörn Hauk’dü, modern Amerika’da Hal ismini kullanıyordu. Çizgili, lacivert bir takım elbiseyle beyaz bir gömlek giymiş, soluk sarı bir kravat takmıştı. Saçları her zamanki gibi kusursuz bir Joe Buck stilinde kesilmişti, çenesindeki gamzeyse yan yan bana gülümsüyordu. Bir kurtadam olduğunu bilmesem oyumu ona verirdim.

Hoşbeşi pas geçerek “Bu sabahki gazeteleri gördün mü Atticus?” diye sordu.

“Henüz değil,” diye itiraf ettim. “Size iyi sabahlar Bay Hauk.”

“Peki. Eh, öyleyse belki bir baksan iyi olur.” *Arizona Cumhuriyeti*’nin bir kopyasını kapıp sertçe tezgâha fırlattı ve parmağıyla sağ sütundaki bir başlığı gösterdi. Eski İzlandaca tınnısı taşıyan sahte İrlanda aksanıyla, “Şimdi söyle bana delikanlı,” dedi, “buradaki belayla ilgili bir şey biliyor musun?”

Başlıkta, KORUCU PAPAGO PARKI’NDA ÖLÜ BULUNDU yazıyordu.

Amerikan aksanımı takınarak kibarca cevap verdim: “Rahat olamayacak kadar fazlasını biliyorum, tabii bu benimle avukat-müşteri ilişkisi dâhilinde.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Dün gece Coyote’nin güldüğünü duydum ve o zararsızlara gülmez, öyle değil mi?”

“Hayır, gülmez efendim. Yakın zamanda yardımınıza ihtiyacım olabilir.”

“Pakala. O hâlde seninle öğlen yemeğinde, Rula Bula’da buluşalım mı?” Bahsettiği, Mill Bulvarı’nın kuzey ucundaki, benim favori takılma mekanım olan İrlanda pubıydı. “Birbirimize içimizdekileri açmanın vakti geldi de geçiyor bile. Bunu otuz eyaletteki en iyi balık ve patatesi yerken yapmamamız için bir neden göremiyorum.”

Otuz rakamını nereden bulduğunu anlayamasam da, başımla onaylayarak “Öğle vakti efendim,” dedim. Rula Bula’dan daha iyi balık ve patates yapan yirmi dokuz eyalet hangileriydi ki? Anlaşılan balık ve patates mutfağına benden daha fazla ilgi gösteriyordu, bu konuda biraz suçluluk hissettiğimi itiraf et-

meliyim. Kıtadaki en iyi balık ve patatesi bulmak benim için değersiz bir arayıştan çok daha fazlasıydı ve bunu uzun zamandır çok ihmal ettiğim için kendime kızıyordum. Çoğu mekan, birinde ya da diğesinde mükemmelliği yakalamıştır, ama ikisinin bileşimine eşit dikkat gösteren mekanlar çok nadirdir. Rula Bula balık kadar patates kızartmasına da özen gösteren birkaç İrlanda pubından biriydi ve varlığı Tempe'de kök salmam konusunda belirleyici bir rol oynamıştı.

“Pekâlâ, görüşürüz o hâlde,” dedikten sonra başka bir şey söylemeden dükkândan çıktı.

Düzenli yaşlı müşterilerim dükkâna doluştu: Sophie, Arnie, Joshua ve Penelope. Joshua bir gazete alıp az önce Hal'in bana gösterdiği makaleyi işaret etti. Parmağını sallayarak “Tanrım, bakar mısın şuna?” dedi. “Sanki New York'a geri dönmüşüz gibi.” Her gün bir makale ya da haber hakkında aynı şeyi söylediler, bu da tuhaf bir şekilde içimi rahatlattı.

Yahudi-Hristiyan işi olmayan bir şey arayan yalnız bir araştırmacı geldi ve Budizm, Hinduizm ve Wicca olmayan öncül bir seri satın aldı. Ona, “Düzen sizinle olsun,” dedim, o da ayrılırken eğilip başıyla selam verdi. En azından televizyonda kendisine sunulanlardan memnun değildi. Sonra kapımdan içeri alışılmadık biri girdi.

Kadın bir cadıydı. Kişisel korumaları uyarılar yayıyorlardı ve ne yaptıklarını ya da onu neden koruduklarını yeterince bilmesem de, aurasına bakarak onun ne olduğunu anlayabiliyordum. Tüm kıllarımın vücudumda kalması için aceleyle

bir bağlama büyüü mırıldandım. Cadılar kıllarla, kanla, hatta kesilmiş tırnaklarla oldukça iğrenç şeyler yapabilirlerdi ve henüz onun dost mu düşman mı olduğunu bilmiyordum. Görünüşüne bakılırsa modayı takip eden bir üniversite öğrencisinden fazlası değildi; ne siyah bir cüppe giymiş ya da sivri bir şapka takmıştı ne de kocaman bir burnun üzerinde kıllı bir et beni vardı. Kumral saçlarını arkasında atkuyruğu yapmıştı. Bu da yüzündeki makyaj ve dudaklarına sürdüğü pembe ruj kadar dikkatle düşünülmüş bir karardı.

Bebe marka kolsuz bir bluz giymiş, beyaz çerçeveli kocaman bir güneş gözlüğü takmıştı. Elinde şingirdayan bir anahtarlıkla pembe bir cep telefonu vardı. Güneşten yanmış ipeksi bacaklarında tevazunun sınırlarını zorlayan turkuaz rengi, pamuklu bir şorttan başka bir şey yoktu. Ayaklarını bir çift pembe sandalete geçirmişti, tırnaklarındaysa altın parıltılar saçan pembe ojeler vardı.

Eczacı tezgâhıma doğru yürümeden önce bir an çevresine bakınıp görünenlerden çok görünmeyenleri inceledi. Benim farzedilen yaşımda, yirmi birindeymiş gibi görünüyordu, ama ben görünüşün ne kadar yanıltıcı olabileceğini biliyordum. Daha fazla bilğim olmaksızın onun gerçek yaşını anlayamazdım, ama o güneş gözlüklerinin ardındaki gözler kesinlikle yirmi birden yaşlıydı: Onu genç ve aptal olanlardan ayıran şeyler görmüştü. Yine de aurasına bakılırsa bir yüzyıldan daha gençti, çünkü hâlâ akışkandı ve gerçekten yaşlı olanların gerçeği açığa vuran işaretlerini taşımıyordu. Dükkânımın içindeki ve dışındaki bağlama

büyülerini algılayabiliyorsa benim de görüldüğümünden daha yaşlı olduğumu biliyor olmalıydı.

Tezgâha yaklaşarak “Bu dükkânın sahibi siz misiniz?” diye sordu.

“Evet, benim. Sizin için ne yapabilirim?”

“Atticus O’Sullivan siz misiniz?”

“A-ha.” Başımla bir kez onayladım. Birisi ona kimi sorması gerektiğini söylemişti. Vitrine ismimi yazmamıştım.

“Olağanüstü çaylar demleyebildiğinizi duymuştum.”

“Eh, evet, sana antioksidan desteği olan bir siyah çay yapabilirim. Harikadır. Bir fincan ister misin?”

“Bu kulağa harika geliyor, ama benim bahsettiğim o türden bir çay değil.”

“Öyle mi? O hâlde senin aradığın nedir?”

“Benim... benden hoşlanan bir adamın gururunu kıracak bir çaya ihtiyacım var. Beni onun gözünde çirkin yap.”

“Ne? Bekle. Çirkin mi olmak istiyorsun?”

“Sadece bu adama, evet. Böyle bir çayı demleyebilir misin?”

“Seni doğru duyduysam bir tür anti-*Viagra* istiyorsun.”

“Beni mükemmel olarak anlamışsın.”

Omuz silktim. “Bu mümkün olabilir.” Gülümsedi. Dişleri çok beyaz ve çok düzgündü, sanki bir diş macunu reklamının çekilmesini bekler gibiydi. “Peki ama beni nereden duydu?”

Sıkmak için elini bana uzatırken, “Radomila’nın cadılar meclisinin bir üyesiyim,” dedi. “Aslında en gençleriyim. Adım Emilia, ama Amerika’da Emily adını kullanıyorum.”

Biraz rahatladım. Radomila'yla aramızda profesyonel ve samimi bir ilişki vardı. Ne halt ettiklerini bilen on üç cadıdan oluşan Tempe Cadı Meclisi'nin lideriydi. Kendilerine sakladıkları daha süslü bir isimleri vardı, ama bunun reklamını yapmıyorlardı. Radomila oldukça güçlüydü, ben de onunla ters düşmek istemezdim. Ah, bire birde muhtemelen onun icabına bakardım, ama sonra tüm meclisi benim peşime düşüp beni çiğ çiğ yer, sonra da kendi tanrıçaları köşede beklerken Morrigan'a gidip üzerime bir bardak soğuk su içmesini söylerlerdi.

Elini bir kez sıkıp bu temasla gücümü ölçtüğünü bilerek “Bana neden ihtiyacın var Emily?” diye sordum. Bu Druidler üzerinde pek işe yaramazdı. Gücümüzü ihtiyacımız olduğunda topraktan alırdık, o yüzden muhtemelen Oberon'un kamufajını korumak için kullandığım alt düzey enerji dışında hiçbir şey hissetmemişti. Bu bazı düşmanlarımın beni küçümsemesine neden olmuştu, bu da bana uyardı. Züppece güç gösterileri bana uymaz. “Radomila artık kendi meclisine göz kulak olamıyor mu? Bu sorunu kendin de çözebilirdin. Bana ihtiyacın yok.”

“Bu doğru,” dedi kız. “Ama Radomila bu iksirin yapılmasına karışmak istemiyor. Ben de öyle. Dış... yardıma ihtiyacımız var.”

“Ve bu yüzden de buraya geldin, öyle mi? Ben sadece cadıların gerçek olduğunu bilen dost canlısı bir eczacıyım yani?”

“Benimle çatışmaman için sana dua etmiştim. Senin kim olduğunun tamamen farkındayım Druid.”

Eh, kartları masaya açmıştı. Aurasına bir bakış daha attım. Çoğunlukla kırmızı ve arzu doluydu. Nihayetinde yüzyıl-

dan daha yaşlı olabilirdi. Bugünlerde üniversite öğrencileri cümlelerinde, “Sana dua etmiştim,” lafını kullanmazlardı, çatışmanın da çalıntı araba teyplerinin satışıyla ilgili olduğu sanırlardı.

“Ben de senin kim olduğunu biliyorum Üç Aurora’nın Kız Kardeşliği’nin Emily’si.” Meclisinin gerçek adını kullandığımda şaşkınlıktan ağzı küçük bir O şeklinde açıldı. “Bu adamı kendin aşağılamak istemiyorsan ben de istemiyorum.”

Emily, “Bu işi kabul edersen Radomila ve onun meclisi sana borçlu kalacaktır,” dedi.

Bir kaşımı kaldırdım. “Radomila’nın böyle bir taahhüdünü vermek için yetkili misin?”

“Öyleyim,” dedikten sonra tezgâhın üzerinden bana doğru bir not uzattı. Radomila’nın el yazısıyla yazılmıştı. Arkasına sıçramış olan da Radomila’nın kanıydı. Kurumuş olsa da gücünü görebiliyordum. Ah, evet, yetkisi vardı.

Notu tezgâhın üzerinden kapıp cebime indirdim. “Pekâlâ,” dedim. “Meclisinin gelecekte bana bir iyilik yapma taahhüdüne karşılık bu çayı yapacağım. Tabii senin talimatlarımı harfi harfine yerine getirmen ve ücretimi ödemen şartıyla.”

Notun her şeyin icabına bakacağını bekleyerek bir süre ayak diredikten sonra ters bir şekilde başıyla onayladı. “Anlaştık,” dedi.

“Çok iyi.” Gülümsedim. “Bu adamın seni ne kadar süreyle çirkin bulmasını istiyorsun?”

“Bir hafta yeterli olur.”

“O hâlde yarın bu saatte ve bir hafta boyunca ondan sonraki her gün buraya gelip senin için hazırlayacağım çayı içeceksin. Gelmezsen aramızdaki anlaşma bozulur, paranı da iade etmem.”

“Anlıyor ve kabul ediyorum.”

“Yarın bana on bin dolarlık bir çek getireceksin.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bu zalimlik!” diye bağırdı, haklıydı da. Eczacılık hizmetlerim için asla iki yüz dolardan fazla istemezdim. “Bu alışıldık ücretin olamaz!”

“Tempe Meclisi kendi başına sevgilinin libidosunun icabına bakmak konusunda isteksizse, ki bunu benden daha kolay bir şekilde halledebilirler, o hâlde benim de tehlike ödemesine hakkım var,” dedim.

“Ama bu kadar değil!” diye burnundan soludu. Bu davranışıyla tehlikenin gerçek olduğunu itiraf ediyordu.

Notu cebimden çıkarıp ona uzattım. “O hâlde sana iyi bir gün dilerim.”

Emily’nin omuzları düştü. “İyi pazarlık ediyorsun,” dedi, bakışlarını tezgâhımın üzerine indirmişti. Notu geri almaya çalışmadı, ben yine de notu onun uzanabileceği bir seviyede tuttum.

“O hâlde yarın bana çeki getireceksin, öyle değil mi?” diye sordum.

“Evet,” deyince notu cebime geri koydum.

“O hâlde yarın başlıyoruz.”

“Şimdi değil mi?”

“Çeki getirene kadar değil, hayır.”

“Yani çeki bugün getirirsem başlayabilir miyiz?”

“Evet Emily, önerdiğim anlaşma bu.”

“Ve bir kez başlayınca sözünden dönmeyeceksin, değil mi?”

Bu dobra dobra söylenmiş, çok alışılmadık bir talepti, ama mantıksız değildi. Tüm anlaşmalar müşteriye makul bir tamamlanma beklentisi sunardı. Ama bu, bir adamı bir haftalığına güçsüzleştirmek için çok fazla sıkıntıya girmek anlamına geliyordu.

“Sana söz veriyorum Emily, ödemeyi aldıktan sonra anlaşmamı söylediğim gibi yerine getireceğim, sen her gün aynı saatte çayını içmek için buraya geldiğin sürece.”

Avcuna tükürüp elini bana uzattı. “Anlaşma teklif edildi mi?”

Gözlerimi eline diktim, sıkmaya yeltenmedim. Eğer kendi avucuma tükürüp elini sıkarsam üzerinde çalışması için ona tükürüğümün bir kısmını vermiş olurum. Bir cadıya vücut sıvılarınızı vermek, kaba etinizin bir kısmını kesip bir kurtadama vermenizle eşdeğerdi. Ellerimi tezgâhın üzerinde tutarak “Anlaştık,” dedim. “Sözümü bağlayıcı olarak kabul edebilirsiniz.”

Hiç kırgın görünmeden, sağa sola bakmadan, muzaffer bir şekilde gülümseyerek dükkânımdan dışarı çıkarken, sırf bana kamufyajın ardını gördüğünü göstermek için Oberon’a el sallayıp “Hoşça kal enik,” dedi. Bense, bu işi kabul etmekle iyi mi kötü mü yaptığımı düşünmeye koyuldum ama çok geç kalmıştım. Muhtemelen hayır. Cadıların bedenlerini kontrol etmek için bir Druid’in çayını içmekten daha iyi yöntemleri vardır, üstelik tüm meclislerini benim büyümlü emrime amade etmeleri ve azgın bir heriften kurtulmam için on bin düka ödemeleri,

bir karabasanla ya da en az onun kadar iğrenç bir şeyle uğraştığının göstergesiydi.

Bugünlerde çekim büyü, bilimden biraz daha fazlasıydı. Ona herifi şu anda heyecanlandıran doğal feromonlarını baskılayacak bir karışım demleyecek, sonra da onun bir kokarcanın kimyasal imzasını yaymasını sağlayacak bir bağlama büyü yapacaktım. Eğer adam kokarcalara ilgi duymuyorsa kız tüm gece yumuşak bir makarnaya bakıyor olacaktı. Kızın da heyecanlanmayacağından emin olmak için karışımın içine biraz da doğal monoamin bastırıcılar katacaktım. Bu tür bir karışımı daha önce de demlemiştim: Onu yurt kızlarına Aşığılama-Çayı olarak satmıştım. Onu eski sevgililerinin ya da tacizcilerinin üzerinde veya iyi bir nedenleri olmasa da ilişkilerini bitirmek için kullandılar.

Böyle bir çay demlemeyi öğrendiğim zamanlarda otların sebep olduğu tüm kimyasal reaksiyonların isimlerini bilmiyordum, herbalizm bana bağlama ilminin yabancısı birine olduğu kadar uzaktı. Bilim, sürecin gizeminin bir kısmını elimizden almıştı, ama eczacılık sektörünün sadece rüyasında görebileceği bileşimleri asla.

Yine de Emily'ye, kendimi iyi hissetmek için yardım edermiş gibi yapamayacağım. Çünkü sana borçlu olan bir cadı meclisi olmasının ciddi bir sihir olduğunu ve Morrigan'ın kehaneti doğru çıkarsa bundan sonuna kadar faydalanabileceğimi çok önceden fark etmiştim.

BÖLÜM 8

Gerçekten de çok yoğun bir sabah olunca ikinci kasayı açma fikrimin dahiyane olduğu ortaya çıktı. Perry, uzun süre Tarot sergisiyle uğraşacak zaman bulamadı, bense park korucusuyla ilgili makalenin tamamını okuyacak zaman bulamadım. Ama Rula Bula'ya gittiğimde Hal'in boşlukları benim için dolduracağından emindim.

“Hadi Oberon, öğle yemeği zamanı.”

Başını umutla havaya kaldırdı.

“Hamburger mi?”

“Balık. Üstelik bir restoranda olacağız, o yüzden terbiyeni takınıp ayakaltında dolaşma.”

“Nereye gidersek gidelim hep aynı kurallar. Terbiyeni takın ve ayakaltında dolaşma.”

Perry'ye el sallayarak ona bir saat sonra döneceğimi söyledim.

“Kale sana emanet, tamam mı?”

O da bana el salladı. “Sorun değil.”

Kapıdan çıkıp Oberon'un peşimden gelebilmesi için sonuna kadar açtım, sonra bisikletimin kilidini açıp bindim.

"Ağaçları ve yangın musluklarını koklamak için durmak yok," dedim. *"Beş dakikada bir görünmez bir köpeğe acele etmesi için seslenemem."*

"Peki, ben ne zaman eğleneceğim?" diye sızlandı.

"Ben dükkânı kapattıktan sonra. Dulun evinin çevresinde oynayabilirsin. Kamusflajın içinde kedilerini kovalayıp ödlerini tamamen koparabilirsin. Heh!"

Oberon köpeklerde gülmeye eşdeğer olan tuhaf sesler çıkarırdı. *"Ooo, işte bu kulağa çok eğlenceli geliyor! Gizlice o beyaz olanına yaklaşıp tam arkasında havlarım. Korkudan tavana vurur."*

Mill Bulvarı'nda ilerleyip barların, butiklerin ve seyrek galerilerin yanından geçerken bu konudan bahsederek aramızda şakalaştık. Oberon bana patisini İran kedisinin kuyruğuna basıp neler olacağını seyretmekle ilgili planından bahsetti.

Hal Hauk çoktan Rula Bula'da cam kenarındaki bir masaya kurulmuş, ikimize de birer bardak *Smithwick's* söylemişti. Bu jestinden hem hoşlanmış hem de hayal kırıklığına uğramıştım, çünkü bu, bara kendim gidip barmen kızın kokusunu içine çekemeyeceğim anlamına geliyordu.

Aslında bu görüldüğü kadar tüyler ürpertici değil.

Granuaile, yani Rula Bula'nın barının ardındaki kızıl saçlı, güzel kız tam olarak insan değildi, ama hâlâ onun ne olduğunu bilmiyordum, kokusu da elimdeki tek ipucuydu. Benim için çok cazibeli bir gizemdi. Uzun, kızıl, kıvrıkcık saçlarının buktele-

leri, her zaman dar ve temiz bir tişörtle örtülü olan omuzlarına dökülüyordu. Çoğu barmenin yaptığı gibi dekoltesiyle bahşiş kazanmaya çalışmıyor, bunun yerine yeşil gözlerine, sarkık dudaklarına ve yanaklarındaki hafifçe pudraladığı çillerine güveniyordu. Soluk, kaymak gibi bir teni ve kollarında, gözlerine uyması için yeşile boyadığı tırnaklarına kadar uzanan birkaç tane altın rengi tüyü vardı.

Faeler'den biri değildi: Onların bütün büyülerinin ardını görebilirdim, üstelik her hâlükârda demir tılsımımı görünce beti benzi atmamıştı. Ölmemişlerden biri de değildi, aksi takdirde gündüz vardiyasında çalışamazdı. Kurtkadın da değildi, Hal bunu söylemişti, ama zaten bunu anlamak için kendi yöntemlerimi kullanmıştım. Bir cadı olabileceğini düşünmüştüm, ama aurasında bunu gösteren işaretler yoktu. Cehennemden gönderilmiş bir varlık olsa kükürt kokusunu alırdım, ama bunun yerine tam olarak çiçeksi olmayan, daha çok *Pinot Grigio* ile bana Hindistan'ı hatırlatan, safran ve haşhaş gibi bir şeyle karışmış, kelimelerle anlatılamayacak bir koku yayıyordu. Geriye, onun bir tür tanrıça olduğu ve gerçek doğasını gizleyerek, dünyanın her noktasında yerinden edilmiş olan doğaüstü toplumunun pek çok diğer üyesi gibi tebdili kıyafet bir hâlde burada takıldığı sonucundan başka bir şey kalmıyordu. Gürbüz İrlandalı kız görünümü benimkinden çok daha arsızcaydı, çünkü o görüntünün altındakinin İrlandalı olduğundan şüpheliydim: Yabancı bir tapınaktan olmalıydı, ben de ona hiçbir şey sormadan bunu öğrenmeye kararlıyım.

İçeri girerken bana gülümseyince kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Benim gerçek doğamla ilgili bir fikri var mıydı yoksa sadece sönük üniversite öğrencisi maskemi mi görüyordu?

Barın yanından geçerek Hal'in masasına doğru yürüdüğümde yüzü düştü. Suratını asarak "Bugün benim yanımda oturmayacak mısın Atticus?" diye sorunca neredeyse yönümü değiştirecektim.

Ayaklarımın dibindeki Oberon alaycı bir hazla, "*Otur oğlum,*" dedi. Onu duymazdan geldim.

"Üzgünüm Granuaile," -gerçek ismi bu olamazdı, bir İrlanda barına uyum sağlamak için kasten seçmiş olmalıydı- elimle Hal'i göstererek "arkadaşımla küçük bir ihaneti konuşmam gerek."

Gülümsedi. "Eğer bir komploya ben de dâhil olmak isterim. Sır saklayabilirim."

"Bundan eminim," deyince bir kaşını kaldırarak bana baktı. Yüzüme aptalca bir gülümsemenin yayıldığını hissettim.

Hal, "Öhöm. Zaman paradır Bay O'Sullivan," diye seslenince, birden barın ortasında orada ne yaptığımı unutmuş hâlde durduğumun farkına vararak başımı çevirdim. Hal'in saatlik ücreti 350 dolardı.

Oberon, "*Gelecek sefer beni köpek parkına götürüp Fransız finolarından uzak durmamı söylediğinde sana bunu hatırlatacağım,*" dedi.

Utanmış bir hâlde Hal'in masasına doğru yürüyüp karşısına oturdum. Oberon da masanın altına, camın kenarına yerleşip gökten yiyecek yağmasını beklemeye koyuldu.

Hal kaşlarını çattı. “Köpeğinin kokusunu alıyorum.”

“Kamufle bir hâlde masanın altında oturuyor,” dedim.

Göğsümün üzerindeki askıyı ve omzumun üzerinden sarkan kabzayı gören Hal’in gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Bu sandığım kılıç mı?” diye sordu.

“Evet,” diye cevap verip *Smithwick’s*’imden büyük bir yudum aldım.

“Dün geceki yaramazlıkta kullanıldı mı?”

“Hayır, ama ben hazırlıklı olmaya inanırım. Daha fazla bela yolda. Hem de çok daha fazlası.”

Hal, “Sürü’ye söylememe gerek var mı?” diye sordu.

Kurtadamlar. Sürüleri her zaman en önce gelirdi. “Hey, burada kıyma makinesinde olan benim kığım, Sürü’nünki değil,” dedim. “Bu konudan Leif dışında kimseye bahsetmene gerek yok. Aslında bu gece uyanır uyanmaz onu görmek istiyorum. Onu evime gönder.”

Hal sanki az önce ona kismuk yalamasını söylemişim gibi baktı. “Onun zamanı için şirkete ödeme yapacak mısın, yoksa?..” Vampirle aramdaki iş anlaşmasından bahsediyordu. Leif’le aramızda özgün bir anlaşma vardı: Hizmetleri karşılığında ona bazen nakitle, bazen de kaliteli içkiyle, yani kendi kanımla ödeme yapardım. (Bundan Flidais’e bahsetmemeye özen göstermiştim.) 2.100 yaşındaki bir insanın, hem de bir Druid’in kanı, bir vampir için güçlü, mest edici ve son derece nadir bulunan bir içkiydi. Kolumu kesip bir şarap kadehini kanımla doldurur, sonra da kendimi iyileştirdim, bu da onun on iki saatlik hizmetleri-

nin ücretini karşıladı. Sonra bardağı yıkayıp bir damlasını bile dökmediğinden emin olurdum, çünkü kanımın cadıların eline geçmesi konusunda paranoyaktım. Böyle bir içecek için şirkete kendi cebinden para öderdi, onu içerek yıllar içinde daha güçlenmişti. Bu gücü kullandığını hiç görmemiştim, çünkü yerel hiç kimse ona bulaşmak istemezdi, ama sanırım Leif bir gün Thor'a bulaşacak kadar güçlenmeye çalışıyordu.

“Fark eder mi?” dedim. “Her iki türlü de şirket parasını alıyor.”

Garsonumuz geldi, üç tabak balık ve patates ısmarlamak için duraksadık, üçüncü tabak görünmez kalmak konusunda iyi bir iş çıkaran Oberon içindi. Kız masadan ayrılınca Hal ellerini iki yana açıp “Pekâlâ, bana her şeyi anlat,” dedi. Ona Flidais'ten bahsettim, ama Morrigan'ı hikâyenin dışında bıraktım; anlat-tıklarım belki her şey değildi ama yeterince yakındı.

Sözlerimi bitirdiğimde, “Yani senin tapınağından bir tanrıça geldi ve gitti,” dedi, “ve bu iş sona ermeden başka iki İrlanda tanrısı tarafından ziyaret edilebilirsin, öyle mi?”

“Doğru. Aenghus Óg ve Bres. Artı Fir Bolgları.”

“Artı onlar. Daha önce hiç onlardan birini görmedim. Neye benziyorlar?”

“Sana bir motorsiklet çetesi ya da benzer bir şey gibi görünürler, ama bok gibi kokarlar.”

“Motorsiklet çeteleri bazen bok gibi kokarlar.”

“Eh, bu da kılık değiştirmelerini daha da kolaylaştırıyor,” dedim. “Konu şu ki, gerçekte neye benzediklerini göremezsin,

Çünkü  l ml  dünyada dolaşırken büyülü kamuflej kullanırlar. Gerçekte onlar kötü ağız hijyeni olan ve mızrak kullanmayı tercih eden devlerdir. Eski günlerde bağımsız takılırlardı, ama artık Tuatha D  Danann onları katil olarak kullanıyor.”

“Ne kadar büyük bir tehdit oluşturuyorlar?”

“Hayatıma mı? Çok endişelenmiyorum. İkincil hasarlardan daha çok endişeleniyorum.”

“Ki bu da işe polisin karışmasına yol açacaktır.”

“Onları göndermelerinin amacının bu olduğundan eminim. Fir Bolgları tedbirli davranmalarıyla ünlü değillerdır.”

Balık ve patateslerimiz gelince mutlulukla içimi çektim. Hayatı bir ya da iki yüzyıldan daha uzun süre yaşamaya değer hâle getiren onun küçük, basit zevkleridir. Oberon’a bir parça balık attım ve onun çiğneme sesini bastırmak için kendim bazı sesler çıkarmaya başladım.

Ağzımdaki kızarmış patatesleri birayla yuttuktan sonra, “Oberon’u Hayvan Kontrolü’ne teslim etmemek için ne yapabilirim?” diye sordum.

Hal omuzlarını silkti. “En basit yöntem senin yaptığını yapıp yalan söylemek,” diye cevap verdi. “Onu sakla ve soran herkese kaçtığını söyle. Bir ayda, hatta belki daha kısa sürede başka davalarla o kadar yoğunlaşırlar ki onun senin yanında olup olmadığını takip edemeyecek hâle gelirler. Sonra tüm komşularına onu aramaktan vazgeçtiğini ve yeni bir köpek alacağını söylersin ve günü gelince, Oberon yeniden ortaya çıkar. Ah, tabii senin yerinde olsam en az bir yıl Papago Tepeleri’nde ava ıkmazdım.”

Oberon buna mızımlanınca yere başka bir balık parçası atarak onu susturdum.

“Tabii tüm bunlar polisin onun izini evine kadar sürebileceği ihtimaline karşı,” dedi Hal. “Henüz ortaya çıkmadılar, öyle değil mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Henüz değil. Ama onları birisinin yönlendirdiğini düşündüğümünden, çok yakında ortaya çıkacaklarına hiç şüphem yok. Şimdi bana yalan söylemek dışında ne yapmam gerektiğini söyle.”

Hal çiğnemeyi bırakıp birkaç saniye bana dik dik baktı. Tamamen hazırlıksız yakalanmış bir hâlde, “Yalan söylemek istemiyor musun?” diye sordu.

“Elbette istiyorum! Sadece akıl edemediğim ihtimalleri de bilmek istiyorum. Sana bunun için para ödüyorum Hal. Yani, lanet olsun, hadi ama.”

Hal gülümsedi. “Gerçekten de o zamane veletleri gibi konuşuyorsun. Bunu nasıl becerdiğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok.”

“Sahip olduğum en iyi hayatta kalma yeteneğim ortama karışabilmek. Sadece dikkatle dinleyip papağan gibi tekrarlamayı gerektiriyor. Pekâlâ, dürüst oynamak zorunda kalırsam ne yapmam gerektiğini söyle.”

“Polisin kamuflej büyüünün ardını görüp Oberon’un tam önlerinde olduğunu öğrenmeleri hâlindeki dürüstlükten mi bahsediyorsun?”

“Elbette. Büyü gücü olmayan, sıradan biriymişim gibi davran. O şartlarda Oberon’u nasıl koruyabilirim?”

Kurtadam bunu düşünürken Smithwick’s’inden büyük bir yudum alıp geçirdi. Sonra ellerini masanın üzerine koyup “Eh, ellerinde şahit olmadığına göre, davayı dayandırabilecekleri tek şey DNA eşleşmesi olur. Oberon’un hakları yok, ama sahibi olarak sen, tüm o mantıksız arama ve el koyma işlemlerini yapmadan önce bir arama izni çıkarmalarını talep edebilirsin. Ama ellerinde bir arama izniyle gelirlerse onların istediklerini yapmalarına izin vermek zorundasın. Ve senin anlattıklarına bakılırsa ondan bir DNA örneği almayı başarırlarsa dava oldukça sağlam olacaktır.”

Başım la onaylayarak “Bu doğru,” dedim.

“Eh, işleri geciktirmenin bir başka yolu da dini bahane ederek itiraz etmek.”

“Nasıl yani?”

“Köpeğine DNA testi yapılmasının dinine aykırı olduğunu söyleyerek itiraz edebilirsin.”

Bana ShamWow’la Slap Chop’u nakliye de dâhil 19.99 dolara satmaya çalışıyormuşcasınayüzüne baktım. “Dinimin DNA testine itirazı yok. Demir Çağı’nda DNA’nın ne olduğunu bilmiyorduk bile.”

Hal omuz silkti. “Onlar bunu bilmiyorlar.” İkimize de etik davrandığımız için ödül vermeyecekleri belliydi. “Demir Çağı ha?” Hal uzun süredir yaşımı tahmin etmeye çalışıyordu, ben de dikkatsiz davranarak ona yeni bir ipucu vermiştim.

Sorusunu duymazdan gelip kuşkuyla kaşlarımı çattım. “Bu argüman işe yarar mı?”

“Hayır, hakim köpeğinin senin dini görüşlerini paylaşamayacağını ya da benzer bir şeyi söyleyerek çöpe atar, ama bu işleri uzun süre ertelemimizi sağlar, tamamen farazi olan, bunu büyüyle yapamayacağın durumda Oberon’u nereye saklayacağına karar verecek kadar uzunca bir süre.”

Piccadilly Circus’dan çıkma neşeli bir aksanla, “Güzel gösteri yaşlı dostum,” dedim. “İçinde bir yerlerde çok iyi bir avukat olduğunu biliyordum.”

Hal de aynı şekilde, “Ah, git başımdan,” diye cevap verdi. “Sadece sakla, yalan söyle ve işleri herkes için basit tut, tamam mı?”

Ona sırtıttım. “Öyle yapacağım. Bir sonraki dolunayda Sürü nerede koşacak?”

“Greer’in yakınındaki Beyaz Dağlar’da. Sen de gelmek ister miydin?” Sürü ara sıra Oberon’la benim onlarla birlikte koşmama izin verirdi ve her seferinde iyi vakit geçirirdik. Bunun tek hassas yanı benim gruptaki statümdü, çünkü kurtadamlar statü konusunda takıntılıdır. Magnusson benim yanlarında olmamdan hoşlanmıyordu, çünkü teknik olarak bana boyun eğmesi gerekiyordu -tabii eğer ben bu tür şeyleri umursuyor olsaydım- ve alfalar da sürülerinin önünde herhangi birisine boyun eğmekten rahatsız olurlardı. Bunun için onu suçlayamazdım elbette, bu yüzden Sürü’nün bir “dostu”, aslen hiyerarşinin dışında olan, her üyesiyle eşit seviyedeki bir misafir

olduğum konusunda uzlaşmaya vardık, bu da herkesin tüyle-
rinin diken diken olmasını engelledi. Ama bu aynı zamanda
avukatımın Magnusson değil Hauk olmasını zorunlu kılıyordu.
İkinci olduğu için zaten boyun eğiyordu ve yasal ihtiyaçlarıma
hizmet ederken kendisini alçalttığı konusunda endişelenmesine
gerek kalmıyordu.

“Buna bayılırdım, ama Samhain civarında bir zamana denk
geliyor, benim de hazır bulunmam gereken kendi ritüellerim
var,” dedim. “Yine de teklifin için teşekkür ederim.”

“Benim için zevktir.” Masanın üzerinden bana elini uzattı.
Elini sıkarken bana, “Hesabı ben hallederim, Leif’e de uyan-
dığında onu görmek istediğini bildiririm,” dedi. “Başka bir şeye
ihtiyacın olursa beni ara. O kızıl saçlı barmen kızıdan da uzak
dur. Onun bela haricinde ne olduğunu bilmiyorum.”

“Bu bir arıya çiçeklerden uzak durmasını söylemeye benzi-
yor.” Ona sıırıttım. “Teşekkürler Hal. Sürü’ye de saygılarımı ilet.
Hadi gel Oberon.” İkimiz de kalkıp kapıya yöneldik. Granuaile
bana el sallayıp gülümsedi.

“Yakın zamanda geri dön ve beni görmeye gel Atticus,” diye
seslendi.

“Öyle yapacağım,” diye söz verdim.

Dışarı çıkıp bisikletimin kilidini açarken, Oberon, “*Senden
gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyorsun,*” dedi. “*Bir
müşteri hizmeti rutini olarak bir dahaki gelişinde büyük bir bah-
şiş kapmak umuduyla seni oyalıyor olabilir. Köpeklerdeyse sadece
yanına gidip kışını koklamak nerede durduğunu anlamak için*

yeterli olur. Böylesi çok daha kolaydır. İnsanlar neden böyle yapamıyorlar?”

“Belki koku alma duyumuz daha iyi olsaydı bunu yapabildik,” dedim. “Doğanın bu konuda sizin türünüzü kayırmış olduğu belli.”

Dükkâna dönüp Perry’ye öğle yemeğine çıkabileceğini söylediğimde cadı Emily çoktan gelmiş, Perry’nin ona yaptığı bir fincan papatya çayını içerek beni bekliyordu. Perry’nin çay tezgâhının arkasında pek yetenekli olduğu söylenemezdi, ama suyu kaynatıp onları doğru etiketlediğim sürece çay poşetlerinin üzerine dökebilirdi.

“Bu kadar çabuk mu döndün?” dedim. “Başlamak için sabırsızlanıyor olmalısın.”

“Yeterince doğru,” dedi. Masadan kalkıp o yapmacık Barbie adımlarıyla yanıma geldi. Elinde salladığı çeki avcuma koyarken alaycı bir sesle, “İşte tehlike ödemem, biraz çay kaynatmanın hiç de tehlikeli bir yanı olmasa da,” dedi. “Druidler’in bu kadar paragöz olduklarını bilmezdim.”

Çeki elinden alıp dikkatle inceliyormuşumgibi yaptım, çünkü bunun onu rahatsız edeceğini biliyordum. Bilerek beni provoke etmeye çalışmıştı ve kimse bana küstahlık yapıp cezasız kalamazdı. Yüzünün kızardığını gördüm ve ağırdan alan tavrım hakkında bir şeyler söylemek istediğini anladım, ama akıllıca davranıp çenesini açmadı ve kızgınlığını içinde tuttu.

Nihayet, “Bu düzgün görünüyor,” dedim. “Tedavine başlayacağım, çünkü cadılar meclisin geçmişte bana karşı doğru dav-

randı, ama bu çek bankada karşılıksız çıkarsa elbette anlaşmanın ihlali anlamına gelecektir.” Bu çok gereksiz, hatta aşağılayıcı bir sözdü, ama o kadar küstahtı ki bunu hak ettiğini düşünmüştüm.

Dişlerini gıcırdatarak “İyi,” dedi, ben de gülümseyip çayını demlemek için tezgâhımın arkasına geçtim. Dükkânda bizden başka kimse yoktu ve ikimiz de hoşbeş etme havasında değildik. Oberon hemen bana sataştı.

“Cengiz Han bu tavırlara asla katlanmazdı,” dedi.

“Doğruyu söylüyorsun dostum. Ama ben de en az bu kız kadar suçluyum. Birbirimize pek iyi davranmıyoruz.”

“Bunu anlamıştım zaten. Ama neden? O normalde çekici bulacağın türden bir dişi değil mi?”

“Eğer gerçekten böyle görünüyor olsaydı, elbette,” dedim. “Ama gerçekte muhtemelen doksanına filan yaklaşıyordur, üstelik cadılara güvenmem.”

“Onun bir şey kalkışacağını mı sanıyorsun? Arkasına geçeyim mi?”

“Hayır, senin burada olduğunu biliyor. Kamuflajın arkasını görebiliyor. Ama benden bir şey sakladığını sanıyorum ve diğer ayakkabısını da düşürmesini bekliyorum.”

“İlk ayakkabısını ne zaman düşürdü? Ben kaçırmışım.”

“Boş ver. Sadece dinle. Çayını içer içmez beni bir şeyle şaşırtmaya çalışacak. Bir şey söylemeden önce anlaşmanın tamamen devreye girmesini bekliyor.”

“İyi o hâlde, ona çekini geri verip buradan gönder! Onun cadılık oyunlarını oynamaya ihtiyacımız yok. Hep seni ve küçük köpeğini ele geçirmeye çalışırlar.”

“Senin Oz Büyücüsü’nü izlemene izin vermemem gerektiğini biliyordum.”

“Toto o tür bir travmayı hak etmemiştii. Çok minikti.”

Emily’nin çayı demlendiğinde fincanını tezgâhın üzerine koydum. “Olduğu gibi iç,” dedim. “Tatlandırıcı koyma, sonrasında da en azından üç saat şekerli bir şey yok. Bugünden sonra bu çayı içmeden önce üç saat boyunca hiçbir şey yememeye de dikkat et. İnsülin çayın içindeki tıbbi bileşenlere etki edebilir.” Bu tam bir palavraydı. Bunu kafasını karıştırmak için uydurmuştum. “Sonuçların ortaya çıkması için de birkaç saat geçmesi gerekir, o yüzden gidip doğruca adamın yatağına atlama.”

“İyi,” dedikten sonra çayı, sıcak sıvının diline ya da boğazına verebileceği zararı umursamadan, bir İrlanda Araba Bombası gibi kafasına dikti. Gerçekten de bunu bitirip kurtulmak istiyordu. Fincanı bir shot bardağıymışçasına kuvvetle tezgâha vurup kötü niyetle bana gülümsedi.

“Ve şimdi Druid, ciddi sonuçlarına katlanmadan geri dönemeyeceğin bir anlaşmaya girdiğine göre, bu çayla iktidarsız yapmaya çalıştığın adamın Aenghus Óg’dan başkası olmadığını bildirmekten memnuniyet duyarım.”

* Irish Car Bomb. Koyu renkli İrlanda birası, *Irish Cream* ve İrlanda viskisiyle yapılan bir tür kokteyl. Ç.N.

BÖLÜM 9

İşte bu, kucağıma bırakmak için oldukça büyük bir bombaydı. Aklımda her tür sorunun oluşmasına sebep olmuştu, açık ara en önemlisi de “Aenghus Óg şu anda nerede?” sorusuydu. Eğer çoktan şehre gelip yerel cadılarla vakit geçirmeye başlamışsa paranoyam haklı çıkmış demektir. Bu, onun dün geceki olayla benim düşündüğümünden çok daha doğrudan ilgili olduğu anlamına geliyordu. Bir anlama daha geliyordu ki anlaşılan Emily bunun farkına varmamı bekliyordu: Kıza onu aşağılamasını sağlayacak maddeyi sağlamam, Aenghus Óg’un beni mümkün olan en kısa sürede öldürmeyi kafasına koymasına neden olacaktı. Artık bana ara sıra uzaktan yaptığı rastgele atışlarla yetinmeyecekti; bizzat peşime düşüp beni avlayacak ve bu hareketimi bana ödetecekti.

Evet, fırtına bulutları üç kat lanetliydi. Önce Faeler saklandığım yeri bulmuşlar, sonra köpeğim bir insanı öldürmüş, şimdi de yüzyıllardır dalkavuklarının beni tartaklamasından hoşnut olan bir tanrının çok kişisel düşmanlığını kazanmıştım.

Yine de Emily yüzümde en ufak bir endişe ifadesi göremeyecekti. Gözlerimde dehşeti görmek istiyordu, ama ben tüm korkumu maskeleyip Snuffleupagus ya da Kaptan Kanguru gibi zararsız birinden bahsediyormuş gibi davrandım.

“Yani onun bir salatalık gibi boynunun bükülmesini sağlamak için bana geldin, öyle mi?” dedim. “Bu işi, o cildinden sıyrılıp ona gerçek yüzünü göstererek kendin de yapabilirdin.”

Vay canına. Az önce bunu söylediğime kendim bile inanmadım. Bu saldırıyla gözleri büyüdü ve tokat atmak için sağ elini yüzüme doğru savurdu. Normal bir kadının atacağı tokatla başa çıkabilirdim. Sıradan bir üniversite öğrencisine bu tür bir şey söyledikten sonra bir tokada ihtiyacım olduğunu kendim bile söyleyebilirdim. Ama bir cadının size tokat atmasına asla izin veremezsiniz, çünkü ayda bir kez dolunay çıkacağından nasıl eminsem, bir cadının da yanağımın derisini yüzmek, hatta kan akıtmak için tırnaklarını kullanacağından, sonra da beni avcunun içine alacağından o kadar emindim. Yüzyıllar önce bir arkadaşım böyle bir numaranın kurbanı olmuş, bu da o günden beri beni cadılara karşı zehirlemişti. Cadı onu kaba bir şey söylemesi için kışkırtmış, sonra ona bir tokat atarak yüzünde izler bırakmış, daha o gece arkadaşımın kalbi göğsünün içinde patlamıştı. Bir kalp krizinden bahsetmiyorum: Kalbi, sanki birisi içine patlayıcılar yerleştirmişçesine paramparça olmuştu, hem de daha barut icat edilmeden çok zaman önce. Diğer Druid arkadaşlarımla birlikte ilkel bir otopsi yapmak ve nasıl böyle aniden öldüğünü anlayabilmek için onu koruya götürmüş ve

göğüs kafesinin içindeki krateri bulmuştuk. O anda, onun cadıdan tokat yediği anda öldüğünü anlamıştım.

Cadı kaçmış, ben de arkadaşımın intikamını asla alamamıştım, bu da yüzyıllar sonra bile içimi acıtıyordu. Emily'nin bana tokat atma girişimine çok şiddetli bir tepki verişimin sebebi buydu: Sağ elimi yüzüme götürüp darbesini engelledim, sonra elimin tersiyle, olması gerekenden çok daha sert bir darbe indirdim. Ona hiç vurmamış olmalıydım; sadece onun erişemeyeceği kadar geri çekilmeliydim, ama biri beni öldürmeye çalıştığında-ki sakın bunu hafife almayın, onun yaptığı tam da buydu- öfkelenme eğilimi gösteririm. Ciyakladı ve sendeleyerek geriye doğru birkaç adım atarken burnunu tuttu.

Burnunu kırmıştım ve o bana çok daha kötüsünü yapmayı planlamış olsa da kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum. Kız hâlâ şoktayken ve olup bitenleri özümsemeye çalışırken, konuşarak gerilimi tırmandırmasını önlemeye çalıştım. “Sen bana şiddet gösterdin, ben de kendimi savundum. Senden yiyeceğim bir tokadın ölümüne ya da en azından bununla tehdit edilmeme sebep olacağını biliyordum ve buna izin veremezdim. Ve bana karşı, hem de kendi dükkânımda büyü kullanmak istiyorsan, sana bazen mertliğin en iyi tarafının sağduyu olduğunu hatırlatırım.”

“Ben de sana güçsüz olmadığımı hatırlatırım. Radomila bunu öğrenecek!”

“Benim için hava hoş.” Elimle kasanın üzerinde, duvarda takılı olan video kamerayı göstererek “Ben de ona güvenlik

kamerasının kayıtlarını gösteririm,” dedim. “Görüntülerde ilk darbeyi senin savurduğun açıkça görünecektir. Üstelik bana eski bir düşmanımın yakın bir arkadaşı olduğuna inanmama yetecek sebep verdin. Seni düşman olarak görmek benim en doğal hakkım.”

Gözleri parlayarak “Devam et, dene o hâlde!” diye meydan okudu.

“Hiçbir şey denemek zorunda değilim,” diye kıkırdadım. “Burada kontrol bende.”

Sandaletlerini gürültüyle tıkırdatarak öfkeyle kapıya yönelirken, “Kontrolün sende olduğunu düşünmeye devam et Druid,” diye bağırdı. “Yakında çok yanılmış olduğunu göreceksin.”

Kapımı gürültüyle çarparak çıkarken, arkasından neşeyle, “Yarın çaya beklerim,” diye el salladım.

Kapı kapanıp başbaşa kaldıktan sonra Oberon, “*Ah, intikam almak isteyecektir,*” dedi.

Bir kaşık kapıp hızla tezgâhın arkasına dolanırken, “Onun hakkında endişelenme,” dedim. “Kulübedeki en keskin alet o değil.”

Oberon, “*Ne yapıyorsun?*” diye sordu. Merakla peşimden geldi. Çömelip halıyı incelemeye koyuldum.

“Ah, işte burada.” Halının üzerinde, dokusuna tamamen işlememiş bir damla kan buldum; fazla değildi ama yeterli olurdu. Onu yüzeyden kazıyıp kapıya doğru yürüdüm, Emily’nin etrafta olup olmadığını görmek için vitrin camından dışarı baktım. Sokağın karşısına park ettiği arabasına, parlak sarı bir

Volkswagen Beetle'a biniyordu. Beni görmek için dönüp sol omzunun üzerinden bakması gerekiyordu, o yüzden Oberon'a birazdan geri döneceğimi söyleyip dışarı fırladım ve sandaletlerimi ayağımdan fırlattım. Ayak parmaklarımı önceki gün kolumu iyileştirmeme yardım eden ince çimen şeridine daldırdım ve topraktan güç emerken bir bağlama büyüğü mırıldandım. Emily her nasılsa bunu hissedip başını çevirdi ve beni orada dikilirken gördü. Kaşığı ona göstererek gülümsedim, ne kadar dikkatsizce davranmış olduğunu anlayınca ağzı dehşetle açıldı. Dudaklarının kıpırdadığını ve kaşlarının konsantrasyonla çatıldığını gördüm, kaybedecek vaktim yoktu. Kaşıktaki kanını yaladım ve bağlayıcı büyüğü tam zamanında tamamladım. Parmaklarını şıklattı, bana doğru bir şey fırlattığını biliyordum, ama tek hissettiğim tatlı bir esinti idi.

Birkaç saniye sonra vücudu acıyla direksiyonun üzerine savruldu, bu da arabanın kornasının çalmasına sebep oldu. Ha! Kaşığı elimden düşürmeye ve beni yere serip güç kaynağım olan çimenle bağlantımı kesmeye çalışmıştı. Akıllıcadı, ama yeterince hızlı değildi. Yaptığım bağlama büyüğü aslında bir korumaydı, bu da bana karşı kullandığı her büyüğün geri tepceği anlamına geliyordu. Bundan kurtulabilmesinin tek yolu kendisine yeni kan bulmaktı.

Yavaşça geriye yaslanıp eliyle göğsünü tuttu. Muhtemelen bir ya da iki kaburgası zedelenmişti. Burnunun kırılması ve gururunun yara alması da hesaba katılırsa yerel Druid'i ziyaret ederken kötü bir gün geçirmişti. Bu da ona benim hakkımda ne

söylediklerini merak etmeme sebep oldu. Benim ne kadar yaşlı olduğumu biliyor muydu? Benim kutsal dallar ve ökseotuyla aptalca ortalıkta gezinen, adam sendeci bir tür neo-Druid olduğumu mu sanıyordu? Öfkeli gözlerle bana bakmak için döndü, bense ona neşeyle el sallayıp bir öpücük gönderdim. Bana orta parmağını gösterdi ki bu hareketin benim kültürümle hiç ilgisi yoktu, sonra Beetle'ını çalıştırıp lastiklerini cayırdatarak Üniversite Yolu'na doğru uzaklaştı.

Kıs kıs gülererek dükkâna döndüm, Oberon da yanıma gelip burnunu bacaklarıma sürttü. Bu hareket, kamufleajlıyken insanı oldukça şaşırtabiliyordu.

“Artık burada kimse yok. Kulaklarımın arkasını kaşımanı istiyorum.”

Arayarak kafasını buldum ve bir dakika boyunca başını okşadım. *“Evet, çok sabırlı davrandın, öyle değil mi?”* dedim. *“Bak sana ne diyeceğim. Bir dahaki sefer ava çıktığımızda Chiricahua Dağları'na gideriz. Buranın güneyindedir ve sanırım orayı seveceksin.”*

“Orada ne var?”

“Katır geyikleri. Şansımız yaver giderse belki o boynuzlu koyunlardan da buluruz.”

“Ne zaman gidebiliriz?”

“Muhtemelen bu iş bitmeden değil,” diye itiraf ettim. *“Senin için çok uzun bir bekleyiş olacağını biliyorum, ama sana söz veriyorum, gittiğimizde avlanmak dışında hiçbir şey yapmayacağız. Oraya sadece senin için gideceğiz. Ama bu, bu arada tamamen*

sıkılacağıın anlamına gelmiyor. Muhtemelen her an saldırıya uğrayabiliriz.”

“Gerçekten mi?”

“Eh, dükkândan çıktıktan sonra olması daha muhtemel.”

Oberon kulaklarını havaya dikip kapıya doğru döndü. *“Biri geliyor.”*

İçeri *Upanişadlar*’ın bir kopyasını arayan bir müşteri girdi, onu bir şeylere bakan ya dahir şeyler satın alan sürekli bir insan kalabalığı takip etti. Öğle yemeği durgunluğu bitmişti, az sonra Perry de bana yardım etmek için geri döndü. Düzenli müşterilerden birine, alışıldığı üzere bir fincan Babacığın Küçük Yardımcısı (prostat sağlığını desteklemek için tasarladığım çaya verdiğim isim) verdikten sonra telefon çaldı. Telefon, Radomila’nın cadılar meclisinden geliyordu.

“Bay O’Sullivan, adım Malina Sokolowski. Sizinle bu öğleden sonra Emily’yle aranızda geçenleri konuşabilir miyiz?”

“Evet, elbette. Ama şu anda açık konuşamam. Dükkânda müşteriler var.”

“Anlıyorum,” diye cevap verdi. Sıcacık bir sesi ve isminden anlaşılabileceği üzere hafif bir Polonya aksanı vardı. “Size şunu sormama izin verin: Emily’yle aranızdaki anlaşmanın hâlâ yürürlükte olduğunu düşünüyor musunuz?”

“Ah, elbette.” Sanki kadın görebilecekmiş gibi başımla onayladım. “Onu geçersiz kılacak bir şey olmadı.”

“Bu çok güven verici. Yarınki çayda ben de ona eşlik etsem bu gücünüze gider mi?”

“Sanırım bu niyetinize bağlı.”

Malina, “Sizinle çatışmayacağım,” dedi. Cadılar çatışmayı neden bu kadar kafaya takıyorlardı acaba? “Niyetim ona tekrar saldırmanız durumunda Emily’yi korumak.”

“Anlıyorum. Peki Emily’ye göre şu ana kadar ona kaç kere saldırmışım?”

“Bir kez fiziksel olarak, bir kez de büyüyle.”

“Eh, en azından bu kısmını doğru aktarmış. Ama her iki durumda da Malina, ilk saldıran oydu. Her iki saldırısını da ona geri yönlendirdim, gördüğünden şüphe duymadığım yaralar da o şekilde oldu.”

İçini çekerek “Yani onun sözüne karşılık sizinki,” dedi.

“Evet. Ve benimkine karşılık onun sözüne güvenmek zorunda oluşunuzu anlıyorum. Ama bana sevgilisinin ezeli bir düşmanım olduğunu söylediğini anlamalısınız. Bunu yaparak tüm cadılar meclisinizi onunla ittifaka soktu.”

Malina, “Hayır, bu imkânsız!” diye itiraz etti. “Eğer bu ki-
şiyle ittifak yapmış olsaydık onu aşağılamaya çalışmazdık.”

“Onu neden aşağılamaya çalışıyorsunuz?”

“İyisi mi bu soruya Radomila cevap versin.”

“O hâlde telefonu ona verin. Orada mı?”

“Radomila müsait değil.”

Normal insanlar için bu, duş aldığı ya da benzer bir şey anlamına gelirdi. Radomila’nın durumundaysa bu muhtemelen, kurbağa dili, semender gözü ve belki de bir paket *Splenda**

* Bir tatlandırıcı markası. Ç.N.

içeren karmaşık bir büyüün tam ortasında olduğu anlamına geliyordu.

“Anlıyorum.” Yağlı, siyah saçları yüzüne düşen bir müşteri, elindeki koca bir torba dolusu tütsü çubuğuyla tezgâha yaklaştı. “Bakın, kapatmalıyım. Yarın Emily’yle birlikte gelmekte serbestsiniz, ama en iyisi ona benim yanımdayken sessiz olmasını tavsiye edin. Ona sessizce çay yapabilirim, o da çayını sessizce içebilir, böylece kimse gücenmez ya da yaralanmaz. Sonrasında kalmak isterseniz belki birbirimize girmeden konuşabiliriz.”

Malina kabul edip bunu dört gözle bekleyeceğini söyledi ve telefonu kapattık. Yağlı saçlı adam, bir eczacı olarak tıbbi marihuanaya erişimim olup olmadığını sordu, tütsüyü bu alışkanlığının kokusunu gizlemek için kullandığını anlayıp ona hayır cevabını verirken üzgün bir ifade takındım.

Uyuşturucu bağımlılarına hayret ediyorum. Tarihsel olarak bakarsak, göreceli olarak yakın zamana ait bir gelişme. Herkesin kendi teorisi var; Tek Tanrılılar bunu Tanrı tanımazlığa bağlamaya bayılırlar, bense Sanayi Devrimi’nin isli eteklerinde ve beraberinde gelen işgücü ayrımında gelişen bir salgın olduğunu düşünüyorum. İnsanlar işlerinde uzmanlaşıp kendilerini gıda üretiminden ve hayatta kalmanın günlük ihtiyaçlarından ayırıştırınca, hayatlarında nasıl dolduracaklarını bilemedikleri bir boşluk oluştu. Çoğu insan hobiler, sosyal kulüpler ya da oyunlar gibi sağlıklı yöntemlerle bu boşluğu doldurdu. Diğerleri dolduramadı.

Perry nihayet Tarot desteleriyle ilgilenecek zaman bulmuş ve kapanış saatinde iş görür bir sergi kurmayı başarmıştı. Dükkânı kilitledikten sonra hızla dul kadının evine gittim ve arka bahçedeki kulübeden çim biçme makinesini çıkardım.

Beni çalışırken izlemek için ön verandaya çıkıp beni elindeki viski kadehiyle selamlarken, “Ah, sen iyi bir çocuksun Atticus, yalan söylemiyorum,” dedi. Makinenin bıçaklarının sesinin arasında sallanan sandalyesinde oturup bana eski -en azından onun için eski- İrlanda şarkıları söylemekten hoşlanırdı. Bazen sözleri unutup sadece melodiyi mırıldanırdı, ki bu da hoşuma giderdi. İşimi bitirdiğimde hep gençliğinde anavatanında geçirdiği günlerdeki hikâyelerini dinleyerek keyifli bir zaman geçirirdim. O gün güneş batıp gölgeler uzamaya başlarken, bana Dublin’in sokaklarında bir grup aylakla birlikte geçirdiği günlerle ilgili bir şeyler anlatıyordu. “Tabii tüm bunlar kocamla tanışmadan önceydi,” diye eklemekten edemedi.

Oberon’u nöbetçi olarak çimenliğin köşesine, sokağa yakın bir noktaya dikmiştim. Dul kadın beni altın çağındaki sarhoşluk hikâyeleriyle eğlendirirken, yaklaşan tehlikeyi haber vermesi konusunda Oberon’a güveniyordum.

Dul kadın hikâyesini daha iyi bir ülkede geçirdiği, daha güzel günlerden bahsedip iç çekerek bitirirken, Oberon, “*Atticus,*” dedi, “*kuzeyden yürüyerek biri geliyor.*”

“*Bir yabancı mı?*” Dul kadınla konuşurken Fragarach’ı bir kenara koymuştum, şimdiyse ayağa kalkıp kınını başımın üze-

rinden geçirerek omzuma astım, bu da dul kadının kaşlarını çatmasına sebep oldu.

“Evet, çok tuhaf biri. Üzerindeki okyanus kokusunu buradan bile duyabiliyorum.”

“A-ha. Bu iyi değil. Yerinde kal ve ses çıkarmamaya çalış.”

“Affedersiniz Bayan MacDonagh,” dedim, “biri geliyor ve dost olmayabilir.”

“Ne? O da kim? Atticus?”

Henüz cevap veremezdim, o yüzden vermedim. Sandaletlerimi ayağımdan fırlatıp sokağa doğru yürüdüm ve kuzeye bakarken dul kadının çimenlerinden güç aldım. Kolyemdeki büyülerden biri ayı şeklindeydi, göreviyse beton ya da asfaltın üzerinde yürürken bir parça sihir gücü depolamamı sağlamaktı. Olası bir saldırgan yaklaşıırken büyülü depomu ağzına kadar doldurdum.

Birkaç ev ötede uzun boylu, zırlı bir figür, asfaltın üzerinde gürültüyle tangırdıyordu, beni görünce selamlamak için bir elini havaya kaldırdı. Fae büyülerinin içini görmemi ve her tür büyülü muskayı sezmemi sağlayan bir tür filtre olan, “Faerie gözlükleri” adını verdiğim başka bir büyüyü çalıştırdım. Bana normal tayfı gösterdi, ama üzerinde, büyüyle ilgili neler döndüğünü açığa çıkaran yeşil bir katman daha vardı, şimdiyse her iki katman da bana aynı şeyi gösteriyorlardı. Yani adam her kimse, onun gerçek görüntüsüne bakıyordum. Eğer onda da benim Faerie gözlüklerime benzer bir şey varsa Oberon’un kamufajının arkasını görebilirdi, kim bilir, belki de göremezdi.

Eski günlerde kimsenin giymeyeceği, şatafatlı, bronz bir zırh giymişti. Zırhın gövdesi çivit rengi, sertleştirilmiş deriyle kaplıydı, çok kapalıydı ve hareketi sınırlıyordu. Bacaklarında bronz örgü zırhından sarkan, yaprak şeklinde korumalar vardı. Ayrıca beş parçalık omuzluklarıyla onlara uyan kollukları ve baldır zırhları vardı. Böyle bir zırh İrlanda'da giymek için bile çok kalındı, buradaki sıcaklıksa hâlâ doksanlardaydı ve içinde kavruluyor olmalıydı. Miğferi gülünçten de öteydi: Herhalde şaka olsun diye, bin yıl sonraki durgun kıyım günlerine kadar popüler olmayan o tek parçalı ortaçağ miğferlerinden giymişti, ama ben bunu pek de komik bulmamıştım. Yanındaki kınında bir kılıç asılıydı, ama şükürler olsun ki bir kalkan taşııyordu.

“Seni selamlıyorum Siodhachan Ó Suileabháin,” dedi. “Görüştüğümüze sevindim.” Kendini beğenmiş bir edayla miğferinin içinden bana sırtınca onu oracıkta öldürmek istedim. Faerie gözlüklerimi çıkarmadım, çünkü ona güvenmiyordum. Büyüsünün ardını görmenin bir yolu olmazsa karnıma bir hançer saplarken, gözlerim onun bir metre ötede, elleri başında olduğunu sanabilirdi.

“Bana Atticus de. Seni selamlıyorum Bres.”

“Görüştüğümüze sevinmedin mi?” Başını miğferin izin verdiği ölçüde sağa doğru eğdi.

“Önce toplantımızın nasıl geçeceğini görelim. Birbirimizi son görüşümüzden bu yana uzun zaman geçti, ama daha uzun zaman geçse de umurumda olmazdı. Bu arada, Rönesans Festivali önümüzdeki şubat.”

Bres suratını asarak “Bu hiç de misafirperverce değil,” dedi. Oberon haklıydı: Balık ve tuz kokuyordu. Bir tarım tanrısı olarak toprak ve çiçek kokuyor olmalıydı, ama bunun yerine, belki de deniz kenarında yaşayan Fomorian ataları yüzünden tersane gibi pis kokuyordu. “İstesem buna gücenirdim.”

“O hâlde öyle yap da bitirelim şu işi. Buraya başka ne sebeple gelmiş olabileceğini hayal edemiyorum.”

“Buraya eski bir dostun ricasıyla geldim,” dedi.

“Böyle giyinmeni o mu rica etti? Çünkü eğer öyleyse senin dostun değil demektir.”

Dul MacDonnagh verandadan, “Atticus, kim o?” diye seslendi. Ona cevap verirken gözlerimi bir an bile Bres’in üzerinden ayırmadım.

“Tanıdığım biri. Çok kalmayacak.” Kuşatma manevramı hazırlamamın zamanı gelmişti. Zihinden zihine konuşarak, Oberon’a, “*Yerinde kal,*” dedim. “*Ama ben söyleyince arkasına geç, bir bacağını yakala ve onu çekerek yere indir. Yere indiğinde oradan uzaklaş.*”

Oberon, “*Anladım,*” dedi.

Bres sanki dul kadın hiç konuşmamış gibi devam etti. “Aenghus Óg kılıcı istiyor. Onu bana verirsen seni kendi hâline bırakacağız. Bu kadar basit.”

“Buraya niye kendisi gelmedi?”

“O da yakınlarda,” dedi Bres. Bu paranoyamı birkaç seviye arttırmak için düşünülmüş bir manevraydı. İşe yaramıştı, ama onun lehine işe yaramaması konusunda kararlıyım.

“Senin bunda ne çıkarın var Bres? Bu zırh da neyin nesi?”

“Bu seni ilgilendirmez Druid. Seni ilgilendiren tek şey, kılıcı bize verip yaşamaya devam mı edeceğin, yoksa teklifimizi reddedip öleceğin mi?” Güneşin son ışıkları da ufkun üzerinde bize veda ediyor ve alacakaranlık üzerimize çöküyordu. Faerie zamanı.

“Onu neden istediğini söyle bana,” dedim. “İrlanda’nın çeşitli kabilelerini birleştirmek için Tuatha Dé Danann’ın yardımına ihtiyacı olan bir Yüksek Kralı filan olduğundan değil.”

“Bunu sorgulamak senin haddine düşmez.”

“Elbette düşer,” dedim, “ama sanırım cevap vermek senin haddine düşmüyor. Fragarach işte burada.” Omzumun üzerinden görünen kabzayı işaret ettim. “Yani onu şimdi sana verirsem çekip gideceksin ve ne senden ne de Aenghus’dan bir daha haber almayacağım, öyle mi?”

Bres birkaç saniye dikkatle kabzaya baktıktan sonra kıs kıs güldü. “Bu Fragarach değil. Onu görmüştüm Druid, büyüsünü de hissetmiştim. O kında sıradan bir kılıçtan başka bir şeyin yok.”

Vay canına. Radomila’nın büyülü pelerini harikalar yaratıyordu.

Sonra görüntüdeki yeşil katman normal tayfdan ayrışmaya başladı. Bres yavaşça kılıcını kınından çekiyor ve tepki gösterip göstermeyeceğimi görmek için yüzüme bakıyordu, o yüzden sakın kalmaya çalışıp hiçbir şey görmediğimi sanmasını sağladım. Ya sırtımdakinin gerçekten Fragarach olduğunu bili-

yordu ve bana kazık atmak ya da şöhretini pekiştirmek için beni öldürmek istiyordu. Planı beni sırtımdan bıçaklamakla eşdeğer olmasına rağmen, aramızdaki savaştan güzel bir masal uyduracağına şüphem yoktu.

Ona, “Seni temin ederim ki bu gerçek,” dedikten sonra Oberon’a, “*Plan değiştiriyoruz,*” dedim. “*Söylediğimde arkasına gidip yere yat. Onu senin sırtının üzerinden iteceğim ki yere düşsün.*”

“*Tamam.*”

Bres’in büyüülü şekli omuz silkip “İstersen o ucuz kılıcını bana verebilirsin,” dedi. “Bu sadece işleri geciktirecek ve başka bir teklifle geri dönmek zorunda kalacağım. Ama o teklifin sana şu anda yaptığım teklif kadar cömert olmayacağını garanti edebilirim.”

İşte o anda, yeşil katmanın içindeki gerçek Bres meşum bir sırıtışla çift elle kavradığı kılıcını başının üzerinde havaya kaldırıp beni ikiye bölmeye hazırlandı.

Yüzüme sanki Bres’in söylediklerini düşünüyormuşçasına dalgın bir ifade vererek “*Şimdi Oberon,*” dedim. Oberon’un hareket ederken çıkarabileceği sesleri gizlemeyi umarak yüksek sesle konuşmaya başladım.

Kılıcını vargücüyle üzerime indirirken, “Bres, sanırım önemli bir şeyi kaçırıyorsun,” diyerek son anda sağa çekildim. Büyülü kişiliği hâlâ orada durmuş, sırıtiyordu, ama artık ona aldırış etmiyordum. Yeşil olanı, yani gerçek Bres az önce beni katletmeye çalışmıştı. Bu hareketinin etkisiyle tuhaf bir biçimde öne doğru

eğilmişken, kılıcını düşürmek için bileğindeki sinir demetine vurdum, sonra tekrar doğrulması için bir tane de yüzüne geçirdim. Darbem miğferi yüzünden etkili olmadı, ama kafanıza alacağınız her darbe sizi geri çekilmeye zorlar. Sonra sol ayağımın üzerinde saat yönünde dönüp daha kendisine gelemeden karın boşluğuna sert bir darbe indirdim. Geriye doğru sendeledi, Oberon'a takıldı ve korkunç bir bronz ve sertleştirilmiş deri tangirtisiyle yere yuvarlandı. Bu noktada hâlâ canı yanmamış, ama oldukça aşağılanmıştı. Büyüyü bir kenara bıraktı ve sırttan Bres yerdekiyle birleşti. Artık Faerie gözlüklerim de, normal görüşüm de yeniden aynı şeyi gösteriyordu.

Onu orada bırakabilirdim. Artık silahsızdı ve benim için tehlike oluşturmuyordu. Çevredeki Faeler'den birisi onun kıştıstü yere oturduğunu görecektir olsa efsanevi bir şekilde rezil olurdu. Ama beni büyü kullanarak öldürmeye çalışmıştı. Benimle asla adil bir şekilde dövüşemezdi, çünkü o şekilde kazanamazdı, savaş meydanında asla o kadar korku salmamıştı. Onu canlı bırakırsam üzerime Aenghus Óg'un yüzyıllardır yapmış olduğu gibi bir dizi suikastçı salardı. Baş ağrılarımın ikiye katlanmasına hiç ihtiyacım yoktu.

Üstelik günümüzün deyişleriyle alçağın tekiydi.

O yüzden işi yarıda bırakmadım. Hâlâ yerde yatarken Fragarach'ı kınından çıkardım ve doğruca bronz zırhının tam ortasına sapladım. Zırh büyülü kılıca hiç direnç gösteremedi. Kahramanca ölebileceği eski İrlanda'daki epik savaşlardan (düzgün zırhlar içinde) canlı çıktıktan sonra, kendine aşırı gü-

veni yüzünden, on saniyeden daha kısa süren bir kavgada can verecekti.

Onun ölümüne sevinmedim, çünkü insanlar bu yüzden lanetlenirdi. Fragarach'ı çabucak çekip çıkarırken acıyla inledi, sonra bana bir ölüm laneti mırıldanamadan kılıcımı boynuna indirip başını gövdesinden ayırdım.

Oberon, *“Kılıcı ona vermeni isterken, onu böğrüne saplamayı kastettiğini sanmıyorum,”* dedi.

“Kılıcını bana doğru savurdu” diye cevap verdim.

“Öyle mi? Onu görmedim.”

“O da seni görmedi. Aferin.”

Cılız bir sesin, “Onu öldürdün,” dediğini duydum. Arkama dönünce verandadaki dulun ayağa fırlamış olduğunu gördüm. Elindeki viski bardağı titriyordu, sonra elinden kayıp verandasına düştü ve paramparça oldu. “Onu öldürdün.” Sesi titriyordu. “Şimdi de beni mi öldüreceksin? Sean’ımla birlikte olabilmem için beni Tanrı’nın evine mi göndereceksin?”

“Hayır Bayan MacDonagh, hayır, ne münasebet.” Kılıç temiz olmasa da, oluşturduğu tehdidi ortadan kaldırmak için Fragarach'ı kınına geri soktum. “Sizi öldürmek için hiçbir sebebim yok.”

“Cinayetine şahit oldum.”

“O bir cinayet değildi. Onu öldürmek zorundaydım. Meşru müdafaaydı.”

“Bana pek meşru müdafa gibi gelmedi,” dedi. “Ona vurdun, onu ittin, onu bıçakladın, sonra da kafasını kestin.”

Başımı iki yana sallayarak “Olan biten her şeyi gördüğünüzü sanmıyorum,” dedim, “çünkü görüşünüzü kısmen kapatıyorum. Kılıcını bana saplamaya çalıştı. Yerde duran kılıcı görüyor musunuz? Onu kınından çekip çıkaran ben değilim. Kendisi.” Olduğum yerde durup olan biteni özümsemesine izin verdim. Birisi kendisini öldürebileceğinizi düşündüğünde, yapmanız gereken son şey onu rahatlatmak için ona yaklaşımdır, ama insanlar filmlerde nedense hep böyle yaparlar.

Dul kadın gözlerini kısarak kılıcın karanlık silüetine baktı, yüzüne bir şüphe ifadesi yerleşirken onu izledim. “Onun seni tehdit ettiğini duyduğumu sanmıştım,” dedi, “ama sen ona vurana kadar kıpırdadığını görmedim. Kimdi o adam? Ne istiyordu?”

“Eski bir düşmanım...” diye söze girmişken dul kadın sözümü kesti.

“Eski düşman mı? Sen daha yirmi bir yaşında değil misin? Düşmanların ne kadar yaşlı olabilir ki?”

Aşağıdaki Tanrılar aşkına, gerçekten de hiçbir fikri yoktu. “Benim gözümde yeterince yaşlıydı,” dedim, sonra ona anlatacak bir hikâye düşündüm. “Aslında babamın eski bir düşmanıydı, o yüzden doğduğum günden beri benim de düşmanımdı, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Babam yıllar önce vefat ettikten sonra onun yerine ben hedef oldum. Buraya da bu yüzden taşındım, ondan uzaklaşmak için. Ama birkaç gün önce beni bulduğunu ve buraya geldiğini duydum, bu yüzden kendimi korumak için kılıcı yanımda taşımaya başladım.”

“Niye kendine tüm o Amerikalı oğlanlar gibi bir tabanca almadın?”

Ona sıırttım. “Çünkü ben İrlandalı’yım Bayan MacDonagh. Üstelik sizin dostunuzum.” Yüzüme samimi bir yalvarma ifadesi yerleştirip ellerimi kenetledim. “Lütfen, bana inanmak zorundasınız. Onu öldürmek zorundaydım yoksa o beni öldürecekti. Umarım size asla, ama asla zarar vermeyeceğimi biliyorsunuzdur.”

Hâlâ ikna olmamıştı, ama bocalıyordu. “Babanla aralarındaki münakaşanın sebebi neydi?” diye sordu.

O anda aklıma makul bir yalan gelmedi, ben de ona gerçeğin bir kısmını anlattım. Elimi yeniden kabzaya götürerek “Aslında kılıçla ilgiliydi,” dedim. “Babam uzun süre önce kılıcı ondan çalmış, ama bir anlamda aslında onu evine geri getirmiş. O bir İrlanda kılıcı, ama bu herif onu özel koleksiyonunda tutuyormuş. Adam İngiliz olduğundan, bu babama çok doğru gelmemiş.”

“O İngiliz miydi?”

“Evet.” Dul kadının damarına böyle bastığım için kendimden utanıyordum, ama sokağın ortasındakafası kesilmiş bir ceset dururken bütün gece oturup konuşamazdım. Troubles sırasında kocası Provos’taymış” ve dulun doğru ya da yanlış olarak İngilizler’in kuklası olduklarını varsaydığı UVF” tarafından öldürülmüş.

* Belalar. 1920’lerden itibaren İrlanda’nın İngiltere’den ayrılma mücadelesiyle geçen döneme verilen ad. Ç.N.

** Provisional IRA, Geçici İrlanda Kurtuluş Ordusu. Ç.N.

*** Ulster Volunteer Force, Ulster Gönüllü Gücü. Ç.N.

“Ah, güzel, o hâlde o piçi arka bahçeme gömebilirsin. Tanrı Kraliçe’yi ve cehennemden gelen tüm yardakçılarını lanetlesin.”

“Amin,” dedim, “ve teşekkür ederim.”

“Bir şey değil oğlum,” dedikten sonra bir kahkaha attı. “Tanrı ruhuna huzur versin, Sean’ım ne derdi biliyor musun? *Bir arkadaş taşınmana yardım eder Katie, ama gerçekten iyi bir arkadaş bir cesedi ortadan kaldırmana yardım eder, derdi.*” Boğuk bir kahkaha attıktan sonra ellerini kenetledi. “Gerçi onun gibi iri bir herifi taşımana yardım edemem. Küreğin nerede olduğunu biliyor musun?”

“Evet, biliyorum. Evde limonata ya da ona benzer bir şeyiniz var mı Bayan MacGonagh? İçimde ona ihtiyaç duyacağıma dair bir his var.”

“Ah, elbette oğlum. Sana bir şeyler hazırlayabilirim. Sen işe koyul, ben de sana bir bardak getiririm.”

“Çok teşekkür ederim.” Kadın evin içinde gözden kaybolurken, hâlâ kamuflajlı olan Oberon’a döndüm. “*Kafayı arka bahçeye taşıyabilir misin? Bunu bir an önce ortadan kaldırmalıyız.*” Gece çökmüştü, ama sokak lambaları yanmaya başlamıştı ve arabasıyla yoldan geçen biri farlarının ışığında ufak bir sorun görebilirdi.

“*Bu miğfer yüzünden tutabileceğim pek bir yeri yok. Yine de sanırım onu burnumla dürterek götürebilirim.*”

“Yeterince iyi,” dedim. Ben bedeni almak için eğilir, Oberon da kelleyle ürkütücü bir burun futbolu oyununa koyulurken savaş kargası göründü. Katliama bir bakış attıktan sonra bana öfkeyle gakladı.

Acele bir fısıltıyla, “Biliyorum,” dedim. “Başım büyük belada. Eğer arka bahçeye kadar peşimden gelersen orada özel görüşebiliriz.” Karga bir kez daha gakladıktan sonra havaya fırladı ve kanatlarını çırparak çatının üzerinden uçtu.

Bres’i sokaktan kaldırıp bir itfaiyeci gibi omzuma aldım. Kanının gömleğimin sırtına aktığını hissedebiliyordum, onu yakmam gerekecekti.

Arka bahçeye ulaştığımda Morrigan çoktan insan şekline bürünmüş, ellerini soluk tenli kalçalarına koymuş, sessizce bekliyordu. Gözleri ateş saçıyordu. Bu hoş bir sohbet olmayacaktı.

Tükürürcesine, “Ölümsüzlüğünü kabul ettiğimde, sana Tuatha Dé Danann’ı öldürme izni vermedim,” dedi.

“Kendimi savunmaya da mı iznim yok?” diye sordum. “Büyüsünü kullanarak beni ikiye bölmeye çalıştı Morrigan. Kolyemi takmıyor olsam çektiği kılıcını asla göremezdim.”

Morrigan, “Yine de hayatta kalırdın,” diye hatırlattı.

Omzumu indirip Bres’i törensiz bir şekilde dul kadının Bermuda çimenlerinin üzerine bırakırken, “Evet, ama hangi durumda?” dedim. “Çeşitli seviyedeki acıyı ve bağırsaklarımın sökülmesini deneyimlemeyi istemediğim için beni bağışla.”

“Bana tam olarak neler olduğunu anlat. Aranızda geçen her şeyi, kelimesi kelimesine...”

Ona anlattım, o da o kıpkırmızı gözleri dışında derin bir sessizlik içinde dinledi. Onu tökezletmek için nasıl kamufajlı bir köpeği kullandığımı söylediğimde nihayet bakışları yumuşadı.

“Eh, bağışlanamaz derecede küstahça davranmış. Bir aptal gibi ölmeyi hak etmiş,” dedi. “Bir de şu korkunç zırha bak.” Sonra bir metre ötede duran kesik başı gördü ve gözleri yenisinden kıpkırmızı oldu. “Brighid bunu duyduğunda benden *senin* kafanı getirmemi isteyecek! Ben de ona *hayır* demek zorunda kalacağım! Bunun beni nasıl bir duruma sokacağını farkında mısın Druid?”

“Özür dilerim Morrigan. Ama belki Brighid’e onun tam olarak nasıl öldüğünü anlatırsan kana kan istemekten vazgeçebilir. Kendi tepkini bir düşün: Onun ölümü Tuatha Dé Danann’ın çoğundan daha onursuzcaydı. Kaldı ki, Aenghus’un teklifini niye o iletliyordu ki? Böyle biri için zararın karşılanmasını talep etmek neredeyse gülünç olur.”

Sözlerimi düşünürken bakışları sakinleşti. “Hımmmm. Oldukça mantıklı konuşuyorsun. Ona durumu uygun bir şekilde anlatırsak belki bir anlaşmazlığın önüne geçebiliriz.” Bir kez daha Bres’in başsız vücuduna ve Oberon’un ayaklarının dibinde yatan kellesine baktı. “Cesedi bana bırak,” dedi. “Onun icabına ben bakarım.”

Buna itiraz edemeyecek kadar memnun olmuşum. “Teşekkür ederim. Eğer itirazın yoksa gidip sokaktaki kanı temizleyeceğim.”

“Tabii, buyur.” Morrigan beni azat edercesine elini salladı. Bakışları hâlâ cesedin üzerindeydi, ben de o fikrini değiştirmeden önce oradan uzaklaştım. Kaldı ki, gerçekten de cesede ne yapacağını görmek istemiyordum.

Evin önündeki musluğa bağlı olan bahçe hortumunu alıp suyu sonuna kadar açtım. Dul kadın elinde benim için bir bardak limonata, kendisi için de taze bir bardak viskiyle dışarı çıktı. Beni bu kadar çabuk gördüğüne şaşırmış gibiydi.

“O lanet olası çay poşetini gömdün mü yoksa?” diye sordu.

“Hayır,” diye itiraf ederken, dulun kullandığı dilden duyduğum şoku gizlemeye çalıştım. “Sadece sokaktaki kanı yıkamak için geri döndüm.”

Bardağı bana verip koluma hafifçe vurarak “Ah, o hâlde seni işinle başbaşa bırakayım,” dedi. “Sanırım Çarkifelek zamanı geldi.”

“İyi geceler Bayan MacDonagh.”

Kapının kolunu ararken biraz sallandı. “Sen iyi bir çocuksun Atticus. Çimlerimi biçip evimin yakınına gelen İngilizler’i öldürüyorsun.”

“Bunu düşünmeyin lütfen,” dedim. “Üstelik en iyisi bunun aramızda kalması.”

Sonunda kapıyı bulup açarken, “Elbette,” dedi. “İyi geceler.”

Kapı ardından kapanırken, Oberon, “*Sanırım televizyon onu şiddete karşı hissizleştirmiş,*” dedi.

“*Ya o ya da Troubles sırasında Kuzey İrlanda’da yaşamak,*” dedim.

“*Troubles ne hakkındaydı?*”

“*Özgürlük. Din. Güç. Her zamanki şeyler. Ben bunu yaparken gidip yine çimenliğin köşesinde nöbet tutabilir misin?*”

“*Sorun değil.*”

Önce yıkamak için Fragarach'ı kınından çıkardım, sonra pıhtıların önemli bölümünü yıkamak için hortumu sokağa doğrulttum. Oberon'un oldukça gergin sesini zihnimde duyduğumda işim bitmek üzereydi. *"Hey, bana dev ayak seslerini dinlememi söylemiştin. Eh, onlardan bir sürüsünü duyuyorum ve sanırım bu tarafa geliyorlar."*

BÖLÜM 10

Hortumu yere fırlatıp suyu kapatmak için musluğa doğru yürürken, “Eve gitme zamanı!” dedim. Bisikletime atladım ve Oberon’a son sürat gideceğimizi söyledim. Dul kadının evinden bir an önce uzaklaşmalıydık, yoksa onun da hayatı tehlikeye girebilirdi.

Ben hızlanmak için çılgınca pedallara basarken bana ayak uyduran Oberon, “*Bu sesi çıkaran da ne?*” diye sordu.

Nefesimi bisiklet sürmeye saklayıp zihnimden, “*Onlar Fir Bolgları,*” dedim.

“Sanırım hızlandılar. Koşmaya başladılar.”

“Yerimizi buldular. Arkana bakma, koşmaya devam et. Beni dinle. Bu heriflerin mızrakları vardır, ama onları göremezsin. Sadece güven bana, mızrakları yanlarında olacaktır. Onlar da seni göremeyecekler. Senden yapmanı istediğim sol bacaklarına, bileklerinin tam üzerindeki yumuşak noktaya saldırman.”

“Aşıl tendonuna mı? Bunu hatırlıyorum.”

“Güzel. Ama baldırlarını hedeflemelisin. Bu herifler göründüklerinden çok daha irilerdir, Aşil tendonları da yaklaşık olarak bir insanın baldırının olacağı yerdedir. Onları bir kez ısırıp üzerine devrilmeden ya da sana saldırmadan önce oradan hemen uzaklaş.”

“Peki ya zırh giyiyorlarsa?”

“Giymiyor olacaklar. Göreceğin her şey bir illüzyondan ibaret. Büyük ihtimalle çıplak ayaklı olacaklar. Derileri oldukça kalındır.”

Köşeden 11. Cadde’ye dönerken risk alıp Roosevelt’e baktım. Normal görüşüm bana, *Harley Davidson* kıyafetleriyle sokak lambalarının altında, sanki bilardo salonunun dışında motorsikletlerini devirmişim gibi beni kovalayan dokuz pislik olduğunu gösteriyordu. Faerie gözlüklerimse üzerlerinde kısa donlar ve çivitotundan başka bir şey olmayan, neredeyse çıplak dokuz Fir Bolg gösteriyordu. Sağ ellerinde mızraklar, sol ellerindeyse kocaman, tahta kalkanlar taşıyorlardı ve beklenti içinde sırtıyorlardı, çünkü arayı kapatmaya başlamışlardı.

Evime ulaşınca bisikletimi çimenliğe sürdüm, üzerinden atlayıp onun verandaya doğru sürücüsüz bir şekilde gitmesine izin verdim. Verandadan gelen bir küfür duyunca karanlıkların içinde beni kimin beklediğini merak ederek Fragarach’ı kınından sıyırdım.

Bisikletim aniden durup bana doğru fırlatılırken tanıdık bir ses, “Lanet olsun sana Atticus, ne haltlar karıştırıyorsun?” diye sordu.

Yüzüm gevşedi ve hafifçe gülümsedim. “Leif!” diye seslendim. Sesimdeki rahatlamayı fark etmemesi imkânsızdı. “Burada

olduğuna sevindim.” Hal’e onu güneş batır batmaz göndermesini söylediğimi unutmuştum. “Umarım bir kavgaya uygun bir şekilde giyinmiştir.”

“Kavga mı? Yolun aşağısından geldiğini duyduğum şey bu mu?” Vampir avukatım verandanın gölgelerinin arasından sokak lambalarının soluk ışıklarının altına çıktı. Kusursuz dikilmiş takım elbisesinin üzerindeki bana dik dik bakan soluk yüzünün çevresinde beyaz yelesi uçuşuyordu. Demek dövüş kıyafetlerini giymemişti.

Fir Bolgları köşeyi döndüler ve bir vampirin hislerine sahip olmasam da, yaklaşan sesleri göz korkutucu olmaya başladı.

“Niyetim bu değildi Leif,” dedim, “Ama bana şimdi yardım etmezsen en gözde müşterini kaybedebilirsin. Sana iki kadeh veririm.”

Kaşlarını kaldırarak “Ücretime ek olarak mı?” diye sordu.

“Hayır, ücretin için bir kadeh, yardımların için de kayıt dışı bir kadeh daha.”

Pazarlık edecek zaman yoktu. Başıyla onaylayıp “Pek sert görünmüyorlar,” dedi.

“Onlar büyü kullanan devler, bu yüzden gözlerine güvenme. Diğer duyularını kullan. Kanları nasıl kokuyor?”

Neredeyse üzerimizdeydiler, ama bu soruyu sormaya değerd. Kanlarının kokusunu alınca Leif’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Çok güçlüler,” dedi. “Teşekkürler Atticus.” Sırıttı, gülümserken azı dişleri uzadı. “Daha kahvaltı etmemiştim.”

“Bunu açık büfe olarak görebilirsin,” dedim. Artık konuşacak zaman kalmamıştı. Leif insanüstü bir sıçrayışla en öndeki Fir

Bolg'un üzerine, ölümlü gözlere göre kafasının olduğu yerin çok üzerinde bir yere atladı. Bunun sebebi devin boynunun gerçekte bir metre daha yukarıda oluşuydu. Liderlerinin İngiliz takım elbiseli bir adam tarafından yere serildiğini gören Fir Bolgları yavaşladılar. Ama yavaşlamak durmakla aynı şey değildi.

"Saldır Oberon! İyi avlar!" O koşarak saldırıya geçerken, ben de çimenliğimden güç aldım. Eski dövmelelerinden geçen enerji, hücrelerime dolarken bu hisle bayram ettim. Karmaşık dantela sağ ayağımın tabanından başlıyor, bileğimden sağ bacağıma doğru çıkıyor, sonra göğüs kaslarımdan geçerek omzuma ulaşıyor, sonra da çivit renkli bir şelale gibi pazılarıma doğru düşüyor, kolumun çevresini beş kere döndükten sonra kolumda ilerlemeye devam ediyor ve elimin tersindeki bir düğümle sona eriyordu (Tabii eğer Kelt dövmelelerinin sona erdiği söylenebilirse). Dövmeler bana mümkün olan en sıkı şekilde bağlanmışlardı ve onlar aracılığıyla toprağın tüm gücüne, ihtiyacım olan tüm güce erişimim vardı. Tabii çıplak ayaklarım toprağa değdiği sürece. Bu da pratik anlamda savaşta asla yorulmayacağım anlamına geliyordu. Üstelik ihtiyacım olursa düşmanlarıma bir iki bağlama büyüsü yapabilir, ya da bir ayıyla boğuşmamı sağlayacak geçici bir güç patlaması yaşayabilirdim.

O kadar büyük bir güce çok uzun zamandır ihtiyaç duymamıştım: Gerçi bir Pantera konserinde sahnenin önündeki kalabalığın arasına daldığımdan beri böyle bir pisliğe bulaşmamıştım. Dokuz Fir Bolg -ch, şimdi sekizi kalmıştı- beklediğimden biraz daha fazlaydı.

Çevremi sarmaları ihtimaline karşı sırtımı ağacıma verdim. Sonra parmağımı çimenliğime ayak basan ilk Fir Bolg’a doğrulttum ve “*Coinnigh, ”-tut ya da alıkoy* anlamında- dedim, toprak da irademi yerine getirmek için harekete geçti. Fir Bolg’un ayaklarının altındaki toprak önce yarıldı, sonra kapanarak onu aniden olduğu yere sıkıca hapsetti. Şaşırdığını söylemek hafif olur. İleri doğru bu kadar hızlı giderken bir anda ayakları sıkışıp kalınca kemiklerinin bileğinin üzerinden kırılmaktan başka şansı yoktu. Kırılan kemikleri baldırlarını yırtarak dışarı fırlarken, ayakları olmaksızın yüzükoyun önüme kapaklanıp çığlıklar atmaya başladı. Kafamda işlerin böyle gideceğini canlandırmamıştım. Onun olduğu yerde donup kalmasını ve benimle arkadan gelen arkadaşları arasında bir duvar oluşturmamasını ummuştum. Şansım yaver gitmemiştir. Yoldaşlarının düşüşüyle iyice öfkelenen arkadaşları üzerime gelmeye devam ediyorlardı, şimdi hayati organlarıma saplamaya çalıştıkları üç mızrakla başa çıkmak zorundaydım.

Gerçek dövüşler filmlerde gördüğünüz kadar güzel olmaz. Onların dans gibi güzel görünmesi için koreografileri vardır, özellikle de dövüş sanatlarının. Gerçek dövüşteyse duraklamaz, poz vermez ya da saçlarınıza düzeltmezsiniz. Sadece karşınızdaki adam sizi öldürmeden önce onu öldürmeye çalışırsınız ve “çirkin kazanmak” yine de kazanmaktır. Bres’in anladığı buydu, ondan bu kadar kolay kurtulmamın nedeni de. Fir Bolgları’nda bu kendini beğenmişlikten eser yoktu, zaten olsaydı da Leif’in sokakta liderlerini haklayışını, bir diğer ar-

kadaşlarının da imenliğimde ayaklarını kaybedişini gördükten sonra çabucak yok olurlardı. Hayır, bu herifler yüksekte ve farklı açılardan bana saplamaya çalıştıkları mızrakları savuşturamayacağıma güveniyorlardı. Birini saptırabilir, diğerini savuşturabilirdim, ama ncs beni haklardı. Yukarı ya da arkaya sıçrayacak olsam kendi ağacımın dallarına takılırdım. ne doğru, mızraklarının altında yuvarlansam üzerime basarak beni ezebilirlerdi. Bu heriflerin en az  yüz kilo olduklarını tahmin ediyordum, o yüzden bir klog dansının ortasında kalmak istemiyordum. İmkansız başarmak için bir saniyeden az zamanım vardı. Solumdaki ve karşımdakinin duruşları sağlamdı, ama sağımdaki, ayağını dengesizce yerdeki, ayaksız ve çığlıklar atan dostunun sırtına basmak zorunda kalmıştı, bu yüzden şansımı onunla denemeliydim. Toprağı terk ederek sola doğru sıçradım, bunu beklemedikleri belliydi. Sağdaki herif bana erişemeyeceği için diğer ikisinin mızrak uçlarını kestim, Fragarach'ın onları kolayca parçalamasına memnun olmuştum. Ama çok kolay olmuştu: Kesik o kadar temizdi ki, uçları kopmuş olsa da sapları yollarına devam ettiler ve vargleriyle bana çarptılar; biri omzuma, diğeri de karnıma. Geriye doğru uunca sırtımı acıyla ağacımın gövdesine çarptım. Üstelik çok da zarif bir düşüş planlarken...

Sağdaki Fir Bolg tamamen ıskalamış, mızrağı havayı dvmşt, ama çığlıklar atan arkadaşının sırtından inmiş, yeni bir saldırıya hazırlanıyordu. Elimi ona doğrultarak "*Coinnigh*," dedim ve beklenmedik bir şekilde kendisini hareketsiz bir hâlde

buldu. Sıkışıp kalan ayakları konusunda ne yapacağını düşünürken, dikkatimi artık ellerinde iki uzun, tahta sopa tutan ilk iki deve çevirdim. Diğer dört Fir Bolg'un da benden bir parça koparmak için can attığından emindim, ama muhtemelen Leif'le Oberon onları megul ediyordu. Kendi savaşım dışında hiçbir şey görmüyordum. Ortadaki saldırgan, ayaksız arkadaşı kan kaybederek ölmekten başka bir şey yapamadığı için, onun mızrağını çalmaya çalıştı. Onu almak için eğildiğinde, soldaki, başımla golf oynamaya karar verdi. Eh, bunun üstesinden gelmek kolaydı. Fragarach'ı onun sopasına doğru tuttum ve düşüşümün yol açtığı acıya konsantre olmak için birkaç saniye kazandım. Omzuma aldığım darbe kasımı derinden zedelemişti ve onu iyileştirmeden kullanmam pek mümkün görünmüyordu. Karnıma aldığım darbeyse daha ciddiydi. Bağırsaklarıma zarar vermese de, vücudumu delmişti ve oluk oluk kan akıyordu. Sırtıma gelince, belkemiğimi kırmadığım için çok şanslıydım. Bu hâliyle bile bir masörün ıslak rüyasıydı.

Keşke o gülünç peri numaralarından birini yapıp değneğimi sallayarak çevreyi kıvılcımlara boğabilsem ve her şeyi daha iyi yapabilseydim, ama benim büyüm böyle işlemiyor. İyileşme sürecini başlatabilir, hatta hızlandırabilirim, bedenimi acıyı reddetmeye zorlayabilirim, ama hasarın ortadan kaybolmasını sağlayamam. Bu yüzden iki saniyede yapabileceğimi yaptım: Kolyemdeki iyileştirme büyüsünü çalıştırdım, bu da acıyı bloke edip beni tamir etmeye başladı, harekete geçmem gerekiyordu. Golfçü çocuk sopasını yeniden savurmaya hazır-

lanıyordu, ilkinde Fragarach sopasını otuz santim kadar kısaltmıştı. Ortadaki herif ayaksız arkadaşının mızrağını almış, beni şişlemeye hazırlanıyordu, hareketsiz kalansa dengesiz olsa da mızrağını bana fırlatmaya karar vermişti. Saldırıya geçmenin zamanı gelmişti.

Çömeldikten sonra Leif gibi sıçradım. Topraktan güç almıştım. Kendimi Fir Bolgları'nın Phil Mickelson'unun üzerine fırlattım. Niyetimi anlayıp kalkanını havaya kaldırdı, bende zaten buna güveniyordum. Kılıcımı sağdan sola savurarak hem kalkanını hem de kafatasını ikiye böldükten sonra sağ omzumla kalkanından geriye kalana çarparak, devrilen vücudunun üzerine düştüm.

Savaşta şiddet söz konusu olduğunda, Fir Bolgları benden en yüksek notu alırlar. Katledilen devin arkadaşları onu bir an bile düşünmeden saldırımın ortaya çıkarmış olduğu zafiyetleri aramaya koyuldular. Hareketsiz olanın fırlattığı mızrağı savuşturmak için Fragarach'ı önce havaya kaldırdım, sonra bir diğerinin saldırısını etkisizleştirmek için yeniden aşağı indirdim.

Bir kez daha, "*Coinnigh*," dedim, ikincisi de yerinde donup kaldı. Artık diğer tehlikelerle yüzleşmek için güvenle yerimden ayrılabilir ve onların işini bitirmek için sonra geri dönebilirdim. Başka bir Fir Bolg bana saldırmaya çalıştı, ama bunu yaparken evime çok yaklaşıp korumaların çalışmasına sebep olmuştu. Vücuduna dolanan begonvil sarmaşıklarıyla mücadele etmekle meşguldü, dikenlerden pek hoşlandığı da söylenemezdi.

* ABD'li bir golfçü. Ç.N.

Geriye kalan düşmanları görmek için sokağa çıktığımda ikisinin daha yerde yattığını gördüm. Biri parçalanmıştı, Leif'se diğerinin boynuna yapışmış kanını emiyordu.

Bir tane daha vardı, saatin tersi yönünde beceriksizce dönüp duruyor ve yerdeki görünmeyen bir şeye mızrağını saplamaya çalışıyordu. Fir Bolg'un bacaklarını çekiştiren Oberon'dan başkası değildi.

Dostumu kaybetmeye dayanamazdım, bu yüzden ona yardım etmek için atıldım. Devin mızrak tutan kolunu dirseğinden yakaladım, sonra da Fragarach'ı kaburgalarının altına sapladım.

Dev yere düşerken, Oberon, *"Teşekkürler,"* dedi. *"Derileri düşündüğümde daha kalınmış. Tek yapabildiğim sinirini bozmak oldu."*

"Bu kadarı yeterliydi dostum. Ben geride kalanların icabına bakarken burada bekle."

Hem kendimi hem de kılıcımı kamufle ettikten sonra sürünerek, hareketsiz kalmış iki Fir Bolg'un arkasına geçtim ve Fragarach'ı böbreklerine sapladım. Korkakça mı? Hah! Size ne diyeceğim: Gelin onurun ne anlama geldiğini tartışalım ve kimin daha uzun yaşayacağını görelim.

Sonuncu Fir Bolg kanlar içinde ve sarmaşıkların arasında öldü. Ancak o zaman çimenliğimdeki bağlama büyülerini gevşettim ve toprağımın devlerin ayaklarını geri tükürmesine izin verdim. Kamuflajımı terk edip başka bir tehdit olup olmadığını öğrenmek için bölgeyi gözlerimle ve diğer duyularım ile taramdım, ama tek gördüğüm dokuz devasa ceset ve bolca kandı. Fir

Bolgları'nın büyülerini kendileriyle birlikte göçüp gitmiş, beni de kocaman bir temizlik sorunuyla başbaşa bırakmışlardı.

Topraktan bu herifleri yutmasını isteyemezdim, zaten ondan çok fazla şey istemiştim, üstelik vaktim olacağından da emin değildim. Büyük toprak yığınlarını hareket ettirmek konusunda Flidais kadar iyi değildim, ayrıca birisinin şimdiye dek polisi çağırmış olduğundan da emindim.

Tam da lafının üstüne, gecenin içinde sirenler yankılandı, bu da bakışlarımı sokağın karşısındaki komşumun aralanmış jaluzilerine çevirmeme yol açtı. Komşumun fal taşı gibi açılmış yuvarlak gözleri, sanki kötü adam benmişim gibi korkuyla bana bakıyordu. Harika!

“Leif?” dedim. “Hey Leif, daha doymadın mı?”

Kendisini zorla kahvaltısının üzerinden kaldırıp hafifçe geçiren avukatım, “Ahhh,” dedi. “Hem de nasıl doydum, teşekkür ederim.”

“Zahmet olmazsa bana burada biraz yardım edebilir misin? Polisler yolda, bizim de saklamamız gereken bir sürü kanıt var.”

Birden işinin beni hapisten uzak tutmak olduğunu hatırlayan vampir, “Ah,” dedi. Bakışlarını kanla kaplı İngiliz takım elbisesine indirdikten sonra, benim de en az onunki kadar kanlı gömleğime çevirdi. “Evet, görünüşe göre saklamamız gereken oldukça fazla kanıt var.”

“İçeri girip hızla üzerini deış.” Gömleğimi çıkarıp ona uzatırken, “Dolabımda bir takım elbise var, bana da temiz bir gömlek getirsen fena olmaz,” dedim. “Sonra geri dönüp şu tuhaf

hafıza silme numaranı sokağın karşısındaki komşuma da yap. Polis sorunumuzun kaynağı o.”

Leif olanca hızıyla hareket etti. Polis buraya gelene dek en fazla birkaç dakikaya, muhtemelen de daha azına sahip olduğumuzun farkındaydı. O süre içinde burayı, bu gece burada hiç kimse ölmemiş gibi göstermemiz gerekiyordu. Çimenliğime geri dönüp biraz daha güç aldım. Bu sayede üç yüz kiloluk dev gövdeleri sürükleyerek araba yolundan uzağa, çimenliğimin doğu kanadına götürdüm ve birbirinin üzerine istifledim. Sokaktakiler Leif’in sorunuuydu. Onları tek başıma halletmeye kalksam ayı büyümdaki güç çabucak tükenirdi. Ama tüm cesetlere ve ortalığa yayılan kan göllerine kamuflaj uygulayabilirdim. Ah, kılıcımı gizlemek de fena olmazdı. Burada görececek bir şey yok aynasızlar! Devam edin!

Leif bir dakika içinde, *Men’s Wearhouse*’dan aldığım bir takım elbiseyi giymiş olarak geri döndü. Bana temiz bir gömlek fırlatırken, reklamlarla alay ederek “Bunu giyerkenki görüntünden hoşlandın mı?” diye sordu. Takım elbise ona tam uymamıştı. Dar gelmişti ve benden daha uzundu. Ne de olsa o lanet olası bir Viking’di.

Sirenler son derece yakınımızdaydılar. İstiflediğim ceset yığınınını göstererek “Şu cesetleri sokaktan alıp oraya koymalısın,” dedim. “Sonra da komşumun sanrılarıyla ilgilenmen gerek.”

“Sorun değil,” dedikten sonra sokağa fırladı ve ellerine kan bulaştırmamaya özen göstererek cesetleri fırlatmaya başladı. Temiz gömleği üzerime geçirirken bakışlarımı sokağın karşı-

sındaki jaluzilerden ayırmadım. Komşum Bay Semerdjian, her işe burnunu sokan bir tipti. Bir arabam olmadığı için, buraya taşındığım ilk günden beri benden şüphelenmişti.

Bulabildiğim her kan lekesini ve ceset yığınının büyüyle kamufle ettim. Leif de koşarak sokağın karşısına geçip Bay Semerdjian'a bir vampir büyüü yaptı: "Gözlerime bak. Hiçbir şey görmedin." Eski bir Jedi numarasına benziyordu.

İlk devriye arabası köşeyi döndüğünde, görünürdeki tüm kanıtların icabına baktığımdan oldukça emindim. Eğer çimenliğimin doğu kanadını kurcalarlarsa oldukça büyük ve görünmez kanıtlar bulurlardı, ama bunu yapmaları için bir sebep olmadığını umuyordum. Sirenleri sokakta çınlarken, dökülen kanın kokusunu gizleyeceğini umarak bitkilerimin kokularını arttırmak için bir şeyler mırıldandım.

Oberon'a, Leif'le ben yetkililerle ilgilenirken, gidip veranda da oturmasını söyledim. Muhtemelen yeni bir banyoya ihtiyacı vardı.

Üç siyah-beyaz araba, tüm diğer komşularımı duymazdan geldikleri gürültünün endişelenilmesi gereken bir şey olduğuna ikna ederek evimin önünde durdu. Arabalardan çıkan altı memur kapılarının arkasına siper alıp silahlarını bize doğrulttular.

Sakin sakın yerimizde durduğumuz hâlde, içlerinden biri, "Kıpırdamayın!" diye bağırdı. Bir diğeri, "Ellerinizi başınızın üzerini koyun!" diye hırladı. Bir üçüncüsüyse, "Kılıcı yere at!" dedi.

BÖLÜM 11

İnsan aynı anda hem kıpırdamayıp hem de ellerini başının üzerine nasıl koyar ki? Akademide polisler zanlılara birbiriyle çelişen talimatlar vermeyi fesat bir amaç için mi öğretiyorlar yoksa? Polislerden birine itaat etsem diğeri tutuklanmaya direndiğim için beni vurur muydu acaba? Beni asıl endişelendiren, bana kılıcımı atmamı söyleyen herifti. Kamufle olsa da hâlâ sırtımdaki kınında asılıydı. Yoksa adam kamuflajın ardını görrebiliyor muydu?

Leif kibarca, “İyi akşamlar beyler,” dedi. İkimiz de ellerimizi havaya kaldırmamıştık. “Ben buradaki Bay O’Sullivan’ın avukatıyım.” Tüm polisler onun takım elbisesiyle sakın sakın orada durduğunu görünce sessizleştiler.

Ben bir avukatım, polisler için bir anahtar cümledir. Onlara yavaş gidip prosedürlere uymalarını, yoksa davalarının mahkeme çöpe atılacağını anlatır. Bu, tabancalarını sağa sola sall-

arak bana kabadayılık taslayamayacakları anlamına geliyordu. Maalesef aynı zamanda onlara, normal iş saatleri dışında evde avukata ihtiyacım olduğunu da anlatıyordu. Eğer zihin okuyabiliyor olsam her birinin kafasından aynı düşüncenin geçtiğini duyabilirdim: “Bu herif o kadar suçlu ki avukatını daha şimdi-den buraya çağır-mış.”

Leif hoş bir şekilde, “Bu gece sizin için ne yapabiliriz?” diye sordu.

İçlerinden biri, “Birinin, kılıcıyla insanları kestiğine dair bir ihbar aldık,” dedi.

Leif neşeyle bir kahkaha attı. “Bir kılıç mı? Eh, sanırım bu oldukça ilginç, hatta çekici derecede nostaljik. Ama durum böyle olsa etrafta bazı mücadele izleri olması gerekmez miydi? Kolları olmayan insanlar, bolca kan ve belki de birinin elinde gerçek bir kılıç? Burada böyle şeyler olmadığını kendi gözlerinizle de görebilirsiniz. Her şey yolunda. Sanırım biri sizi işletmiş beyler.”

Polislerden biri, “O hâlde siz niye buradasınız?” diye sordu.

“Affedersiniz, Memur.... ıııııııı?”

“Adım Benton.”

“Memur Benton, ben Leif Helgarson. Buradayım, çünkü Bay O’Sullivan sadece müvekkilim değil, aynı zamanda da arkadaşım. Siz arabalarınızla buraya gelip silahlarınızı bize doğrultmadan önce burada durmuş, bu sonbahar akşamının tadını çıkarıyor ve beyzboldan konuşuyorduk. Hazır lafı geçmişken, onları kaldırmanızın zamanı gelmedi mi? İkimiz de sizin için bir tehdit oluşturmuyoruz.”

Memur Benton, “Önce ellerinizi göreyim,” dedi.

Leif yavaşça ellerini ceplerinden çıkarıp omuz seviyesine kaldırdı, ben de aynısını yaptım. Leif ellerini bir cazcı gibi oynatarak “Bakın,” dedi, “kılıç yok.”

Memur Benton kaşlarını çatarak ona baktı, ama sonra silahını isteksizce kılıfına soktu, diğerleri de onu takip etti. Arabasının kapısının çevresinden dolanıp bize doğru yürürken, “Sanırım emin olmak için etrafa bir baksak iyi olacak,” dedi.

Leif ellerini indirip kollarını kavuştururken, “Etrafa bakmak için geçerli sebebiniz yok,” dedi. Ben de ellerimi yeniden ceplerime soktum.

Benton, “911’e edilen telefon bize geçerli sebebi verdi,” dedi.

“Gerçekte hiçbir temeli olmayan bir eşek şakası. Bu gece bu muhitte huzuru bozan tek şey sizin sirenlerinizin sesleri oldu ve eğer müvekkilimin arazisini aramak istiyorsanız gidip bir arama izni getirseniz iyi olur.”

Benton, “Müvekkiliniz neyi saklamaya çalışıyor?” diye sordu.

Leif, “Konumuzun bir şey saklamakla ilgisi yok Memur Benton,” dedi. “Konu, müvekkilimi anlamsız bir arama ve gözetim uygulamasından korumak. Bu araziye aramak için kesinlikle hiçbir sebebiniz yok. Size gelen telefonda bir kılıç dövüşü olduğu söylenmiş, ama burada öyle bir şey olmadı, o yüzden sanırım zamanınızı şehri hayali tehlikeler yerine gerçeklerinden korumakla geçirmeniz daha faydalı olur. Ayrıca, eğer arayan sokağın karşısındaki yaşlı Lübnanlı beyefendiyse müvekkilimi hayali suçlar işlemekle itham ederek taciz etme konusunda ka-

barık bir dosyası var. Ona karşı bir yasaklama emri çıkartmayı düşünüyoruz.”

Memur Benton büyük bir hüsrana uğramış gibi görünüyordu. Biliyordu, *biliyordu işte*. Ben bir şey saklıyordum ve elbette haklıydı. Ama avukatlarla baş etmeye alışkın değildi -onlarla genellikle dedektifler ilgilenirdi- ve kendine ortada yanlış bir şey göremediğinde daha ileri gidecek kadar güvenmiyordu. Görünüşe bakılırsa bana kılıcımı atmamı söyleyen memur da onun hâlâ sırtımda asılı olduğunu göremiyordu, çünkü arabadan çıktığından beri tek bir kelime bile etmemişti. Bana, 911’e gelen telefon yüzünden bunu söylemiş olmalıydı. Hepsî dedikodudan ibaretti. Ama Benton bana kabadayılık taslamadan duramadı.

Alaylı bir şekilde sırtarak “Sizin söyleyecek bir şeyiniz yok mu bayım?” diye sordu. “Buraya neden çağırıldık?”

“Eh,” dedim, “Bundan emin olamam elbette, ana sokağın karşısındaki Bay Semerdjian benden gerçekten hoşlanmadığı için olabilir. Yaklaşık üç yıl önce köpeğim kaçıp onun bahçesine tuvaletini yapmıştı. Ondan özür dileyip köpeğimin pisliğini temizlemiştim, ama beni asla affetmedi.”

Oberon verandadan, “*Hey, bunu duydum,*” diye seslendi. “*Onun çimine sıçmamı sen söylemiştin.*”

“*Evet, ne demeye çalışıyorsun yani?*”

“*Beni her yere sıçan sıradan bir köpek gibi gösteriyorsun.*”

“*Biliyorum, ama bu, o Semerdjian denen herifin başını belaya sokacak.*”

“Ah, peki o hâlde. Ondan hiç hoşlanmıyorum.”

Memur Benton önce bana, sonra da Leif’e dik dik baktı, ama bizim itiraf edeceğimizi sanıyorsa hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Nihayet, “Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz,” diye homurdandı, sonra tonunu düzeltmek aklına geldi. “İyi geceler.” Sırtını bize dönüp sokağın karşısındaki Bay Semerdjian’ın evine doğru yürürken diğer iki memura gitmelerini, celbi kendisinin yazacağını söyledi. Onunla vedalaşan memurlar arabalarına bindiler, tepe ışıklarını söndürdüler ve Memur Benton, Semerdjian’ın kapısını yumruklarken uzaklaştılar.

Leif’e, “Onun bir şey hatırlaması konusunda endişelenmeli miyiz?” diye fısıldadım.

Aynı alçak tonda, “Hayır, hâlâ tamamen benim etkim altında,” diye cevap verdi. “Fır Bolgları’ndan nasıl kurtulmayı planlıyorsun?”

“Aslında daha o kadar ötesini planlamadım.”

“Biliyor musun, senin o nefis içeceğinden bir kadeh daha karşılığında bunu halledebilirim. Onları Mitchell Parkı’na taşımama yardım et yeter.”

Bunu biraz düşündüm. Parçalara ayrılmış olsalar bile, dokuz devin cesedini gömmek kolay olmayacaktı. Bunun icabına bakmak için Radomila’nın cadılar meclisini aramak bir seçenektir, ama onlardan böyle bir iyilik istemiyordum.

“Bunu nasıl halledeceksin?” diye sordum.

Omuzlarını silktiler. “Bazı gulyabaniler tanıyorum. Birkaç telefon açarım, arkadaşlar akşam yemeğine gelir, sorun çözülür.”

“Dokuz devi ortadan kaldırabilirler mi? Şehirde o kadar çok sayıda gulyabani var mı?”

Leif, “Muhtemelen hayır,” diye itiraf etti. “Ama bu gece yiyemediklerini yanlarında götürürler.”

İnanamamışçasına gözlerimi ona diktim.

“Yani bir artık torbası gibi mi demek istiyorsun?”

Vampir hafifçe gülümseyerek başıyla onayladı.

“Donduruculu bir kamyonları var Atticus. Bunlar pratik heriflerdir. Onları sıkça kullanırım, hatta ara sıra Magnusson da. Herkes için tatmin edici bir anlaşıma.”

“Yani sana üç kadeh borçlanmış olacağım,” dedim.

“Bu doğru. Ve seni öldürmek istediklerine göre onları tez zamanda istiyorum.”

Zaman kazanmak için, “Hımmmm,” dedim. Memur Benton şaşkınlık içindeki Bay Semerdjian’a bir celp kâğıdı yazıyordu. 911’i işletmek yapılmaması gereken bir şeydi.

“Birini şirketin için bu gece, diğer ikisiniyse yarın gece versem olur mu?” diye sordum.

Leif, “Neden hepsini bu gece vermiyorsun?” diye cevap verdi. “Çok çabuk iyileşiyorsun.”

“Eh, şu anda yaptığım da o zaten,” dedim. “Karın kaslarımın bir kısmı yırtıldı, sol omzum ciddi biçimde zedelendi, omurlarımın bir kısmı da yerlerinden çıktı.”

Leif kuşkuyla bana baktı.

“Bu durumda acıdan çılgınlık atıyor olmalıydın, öyle değil mi?”

“Evet, ama acı almaçlarımı bloke ettim. Ve sabaha eskisi kadar iyi olmak istiyorsam gücüme ihtiyacım olacak.”

“Sabaha kadar hayatta kalma şansın nedir?”

“Sanırım mükemmel. Bres’in ve Fir Bolgları’nın gelecekleri konusunda uyarılmıştım, şu anda her ikisinden de kurtulmuş durumdayım.”

“Bres öldü mü? Tuatha Dé Danann’ın eski kralından mı bahsediyorsun?” Manannan Mac Lir beni kahretsin, bunu ona söylememeliydim! Artık geri adım atmak için çok geçti. Yalan söyleyecek olsam bunu anlardı.

“Evet, buraya gelmeden dakikalar önce kellesini kaybetti.”

“Ve bunu sen yaptın, öyle mi?”

“Suçumu kabul ediyorum.”

“O hâlde o üç kadehi de bu gece istiyorum Atticus, iyileşmenin canı cehenneme. Brighid seni öldürecek, bunlar da benim son içkilerim olacak.”

Pes ederek derin bir iç çektim. Ona Morrigan’la aramızdaki anlaşmanın detaylarını anlatacak değildim. “Memur Benton’ın gitmesini bekleyelim,” dedim, “sonra sen telefonlarını edersin ve cesetleri parka taşıyoruz. Ancak ben aklandıktan ve ön bahçem kamufleksiz olarak denetimden geçebilecek hâle geldiğinde içkilerini alırsın.”

“Anlaştık,” dedi vampir. “Zaten şu anda tokum. Bunların bir kısmını eritmem gerek.” Göğüs cebinden -yoksa benim cebim mi demeliydim?- bir cep telefonu çıkardı ve hızlı arama düğmesine basarak Antoine adında birini aradı. “Hepinizi

Tempe'deki Mitchell Parkı'nda akşam yemeğine bekliyorum. Kamyonu da getir... Evet, herkese yetecek kadar var, güven bana. Orada görüşürüz.”

Vay canına. Hızlı aramada gulyabanileri vardı. Avukatım çok tehlikeli bir herifti.

BÖLÜM 12

Uhhh. Öfff. Ahhh.

Geceyi, arka bahçemde çimenlerin üzerinde yatarak geçirdiğim için tutulmuş ve kaşıntılı bir hâlde uyandım. Oberon bacaklarımın arasına kıvrılmıştı, başı kaval kemiğimin üzerindeydi. İsterse uyumaya devam edebilmesi için kendimi hafifçe kurtarmaya çalıştım.

İyileşmemi hızlandırmak için geceyi dışarıda geçirmem şarttı, özellikle de Leif'e üç kadeh dolusu kan verdikten sonra. Yerle temasa ve toprağın gücüne ihtiyacım vardı. Biraz kaşınmaya değer miydi? Kesinlikle evet.

Doğrulup karnımı kontrol ettim. Biraz sertlemişti ama acı yoktu, derisi de çoktan kabuk bağlayıp düşmüş, altında pembe yeni bir deri oluşmuştu. Omzum eskisinden bile daha iyiydi, sırtımsa biraz ağrısa da en azından yeniden düzleşmişti. Sırıttım. Aradan 2.100 yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ büyü-
nün çok havalı bir şey olduğunu düşünüyordum.

Ben ayağa kalkarken Oberon kafasını kaldırdı, sonra ayağa kalkıp gerindi.

“Günaydın Atticus.”

“Günaydın. Karnını okşamamı ister misin? Hazır teklifvarken kabul etsen iyi edersin.”

“Peki.” Anında yanımda kendini yere atıp bana daha iyi erişim sağlamak için ön patilerini havaya kaldırdı. Yere çömelip birkaç dakika boyunca onu severken kuyruğu neşeyle bacağıma çarpıyordu.

“Bu sabah kahvaltıda ne yemek istersin?”

“Sosis.”

“Hep böyle söylüyorsun.”

“Çünkü her zaman çok lezzetli oluyor.”

“Sosisimiz bitti. Domuz pırzolasına ne dersin?”

“Bilmiyorum. Cengiz Han domuz pırzolası yer miydi?”

“Onun pırzola yediğinden şüpheliyim, çünkü bu oldukça modern bir kesme yöntemi. Muhtemelen tüm bir jambondan kestiği dilimleri ya da gün boyunca toprağın içinde kızarttıkları bir şeyi yiyordu.”

“O hâlde ondan biraz yiyebilir miyim?”

“Kızartacak bütün bir domuzum yok, bunu layıkıyla yapabilecek zamanım da. Pırzolaya razı olup domuz yiyormuş gibi yapamaz mısın?”

“Pekâlâ. Ama sonrasında Sibirya’yı filan fethedebilir miyiz?”

“Bugün olmaz Oberon,” diye kıkırdadım. “Cadılarla aramda, yerine getirmem gereken bir anlaşma var. Üstelik birisi de gelip beni

tehdit etmeye ya da öldürmeye çalışacak. Dul kadının iyi olduğundan da emin olmalıyız. Dün gece evinden oldukça acele ayrıldık.”

Ayağa kalkıp şortumdaki çimenleri temizledim. “*Gel hadi, içeri girip kahvaltı hazırlayalım.*”

“Pekâlâ, ama bence bir ordu toplayıp onları Mongolya steplerine göndermeliyiz. İlkbaharda onlara katılıp atlarımızı zafere süreriz.”

İçeri girerken, “*Bir orduyu nereden bulacağız?*” diye sordum. Fragarach onu bıraktığım yerde, mutfak masasının üzerinde duruyordu.

“Bilmiyorum. Buradaki lanet olası Druid sensin, ben değil. Ama sanırım işe bana yeterli sayıda Fransız finosu bularak başlayabilirsin, ki onları da gazetedeki seri ilan sayfalarında bulabilirsin. Bekle bir dakika, gidip gazeteyi getireyim.”

“Hayır, hayır, dışarı çıkma,” dedim. “Hâlâ saklanıyorsun, hatırladın mı? Ben gidip getiririm.” Zaten gün ışığında dışarısının durumunu görmek istiyordum. Dün geceki kıyımın izlerini değerlendirmek için çimenliğimdeki kamuffaj büyülerini çözdüm. Dün gece gözden kaçırdığımız bazı pıhtı lekeleri vardı, özellikle de doğu kanadında, onları ne kadar temizleyebileceğimi görmek için bahçe hortumunu çıkardım. Çoğu tazyikli suyla toprağın altında eriyip gitti, ama çimenlerin bir kısmında sağlıklı bir pembe renk kalmıştı. Bu kolayca kamufle edemeyeceğim bir sorundu, çünkü pembe çimin çevresindeki tek şey yine pembe çimdi. Birinin soru sormasına karşılık bir bahane bulmalıydım. Belki de koca bir kavanoz dolusu *Kool Aid*’in zamansız sonuyla burada karşılaştığını söyleyebilirdim.

Pembelik dışında, dokuz devasa yaratığın şiddetli ölümünü gösteren hiçbir kanıt yoktu. Gazetemi araba yolundan alıp Oberon'un kuyruğunu sallayarak beni beklediği eve geri döndüm. Umutla, "*Satılık Fransız finosu var mıymış?*" diye sordu.

"*Daha bakacak fırsatım olmadı,*" diye güldüm.

Bize bir demlik kahve ve iki ayrı yemek; Oberon için bir tava dolusu tereyağlı pirzola, kendim için de peynirli ve soğanlı bir omlet hazırlarken Sibirya işgalimiz için gereken lojistiği ve teçhizatı tartıştık. Bir dilim de tam tahıllı ekmek kızartıp üzerine tereyağı ve böğürtlen reçeli sürdüm.

Bir süreliğine pişen kahvaltımızın sesi, arka bahçedeki sabah güvercinlerinin ötüşü ve aptalca gevezelikten öteye gitmeyen sohbetimizle evde iyi vakit geçirdik. Oberon'un bana hayatla ilgili endişelerimi unutturabilme yeteneği, hayran olduğum yönlerinden biriydi. Sonra yemeğimle mutfak masasına oturup gazeteye baktım ve tüm endişelerim geri döndü.

Korucunun ölümüyle ilgili yeni bir hikâye vardı. Manşette KORUCUNUN ÖLÜMÜNE BİR KÖPEK SEBEP OLDU diyor, altbaşlıkta da *Polis çeşitli ipuçlarını izliyor*, yazıyordu. Okurken, tadını çıkarmaya niyetli olduğum yemeğimi mekanik bir şekilde ağzıma tıktırmakla yetindim.

PHOENIX – Laboratuvar raporları, Phoenix park korucusu Albero Flores'in ölümüne daha önce sanıldığı gibi bir bıçak yarasının değil, bir köpeğin yol açtığını ortaya çıkardı.

Maricopa İlçesi Adli Tabibi Dr. Erick Mellon, Flores'in boğazında dişle bağlantılı parçalama işaretleri keşfetti.

Bu kanıt, Flores'in tırnaklarının arasında bulunan birkaç köpek tüyü ve Phoenix Dedektifi Carlos Jimenez'e göre "diğer ipuçları", polisin Flores'e büyük bir köpeğin, büyük ihtimalle bir İrlanda kurt köpeğinin saldırıp öldürdüğüne inanmasına yol açtı.

Yüksek sesle, "Laboratuvar raporunu çok hızlı hazırlamışlar," deyince, Oberon neden bahsettiğimi sordu. "*Peşindeler dostum.*" Elimle gazeteyi gösterdim. "*Korucuyu bir köpeğin öldürdüğünü biliyorlar. Bunu bir İrlanda kurt köpeğinin yaptığını nasıl bildikleri konusundaysa hiçbir fikrim yok. Bildiğim kadarıyla soyları ayırt edecek bir test yok. Polisin birisinden yardım aldığına bahse varım.*"

Oberon kulaklarını kabarttı ve başını girişe doğru çevirdi. "*Kapıyı çalmak üzere birisi geliyor,*" dedi.

Ona sessizce, "*Sakın havlama,*" dedim. "*Ne ses çıkar ne de burada olduğunu gösterecek bir şey yap. Seni yeniden kamufle edeceğim.*" Sonra kapıya dört kez vuruldu. Gürültüyle ön kapıya yürümeden önce Oberon'u hızla kamufle ettim. Kapı deliğinden bakmak için durunca, dışarıda gömlekleri ve kravatlarıyla dikişli iki adam gördüm. Faerie gözlüklerimi açtım, ama görülecek bir şey yoktu. O hâlde onlar insandı, ya polis ya da misyonerlerdi. Pazar sabahı olduğundan ve tüm misyonerler kilise yolunda olduklarından, bahsimi polislerin üzerine koydum.

Kapıyı açıp hızla dışarı çıkarak onları şaşırttım ve geriye doğru çekilmelerini sağladım. Kapıyı arkamdan kapatıp zafer kazanmışçasına onlara gülümsedim. “Günaydın beyler,” dedim. “Size nasıl yardımcı olabilirim?” Dostane ve zararsız görünmek için ellerimi yanlarımda, görebilecekleri şekilde tuttum. Pembe çimenden farklı bir yöne bakmaları için biraz da sola hareket ettim.

Sağımdaki polis mavi bir gömlek giymiş, deniz mavisi ve beyaz çizgili bir kravat takmıştı. Isınmak için değil, ateşli silahını gizlemek için ceket giymişti, ama içimden bir ses, silahını göstererek taşısa kendisini daha iyi hissedeceğini söylüyordu. Latin’di, otuzlarının ortalarındaymış gibi görünüyordu ve gıdığı yerçekimine biraz yenilmiş gibiydi.

Soldaysa daha aptal ve daha sert görünmesi için yanına verilmiş olan oğlan duruyordu. Polarize güneş gözlükleri ve kavuşturduğu kollarıyla verandamın korkuluğuna yaslanmasıyla Michael Madsen’in tavırlarını taklit eder gibiydi. Pek konuşmayacağını tahmin ettim. Diğer adamdan daha da gençti ve bir Tarantino filminden kaçmışçasına beyaz bir gömlek giymiş, ince bir kravat takmış ve ceket giymemişti. Onlar daha içeriye girme izni istemeden dışarı çıkmış olduğum için, bana kaşlarını çatarak bakıyordu, çünkü bu beni savunmaya geçirmek için temel yöntemleriydi. Eğer sizi evsahibi rolünü oynamaya zorlarsa onlara hizmet ederken etrafa burunlarını sokacak fırsatları bulabilirlerdi.

Beklediğim gibi, bana Latin cevap verdi.

“Bay Atticus O’Sullivan?”

“Benim.”

“Ben Phoenix Polisi’nden Dedektif Carlos Jimenez, bu da Tempe polisinden Dedektif Darren Fagles. Sizinle içerde konuşabilir miyiz?”

Hah! Yine de içeri girmek istemişti. Bu olmayacak dostum. “Ah, çok güzel bir sabah, hadi dışarıda konuşalım,” dedim. “Sizi bugün kapıma getiren nedir?”

Jimenez suratını astı. “Bay O’Sullivan, bunu özel olarak görüşmek en iyisi.”

“Burada da mahremiyetimiz gayet yerinde.” Ona sııttım. “Tabii bağıraraksanız başka. Bana bağırmayacaksınız, öyle değil mi?”

Dedektif, “Elbette hayır,” diye itiraf etti.

“Harika! Peki buraya neden geldiniz?”

Pes eden Dedektif Jimenez sonunda sadede geldi. “Bir İrlanda kurt köpeğinin sahibi misiniz Bay O’Sullivan?”

“Hayır.”

“Hayvan Kontrolü, Oberon adı altında lisanslı bir köpeğe sahip olduğunuzu söylüyor.”

“Bu doğru, bravo size efendim.”

“O hâlde o köpeklerden birinin sahibisiniz.”

“Hayır. Geçen hafta kaçtı. Onun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

“O hâlde nerede o?”

“Az önce onun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını söylemedim mi?”

Dedektif Jimenez içini çekerek bir not defteriyle bir tken-
mez kalem çıkardı. “Tam olarak ne zaman kaçtı?”

“Geçen pazar. Dediğim gibi, bir hafta kadar oldu. İşten eve
döndüğümde gitmişti.”

“Saat kaçtı?”

“Akşamüzeri beşi çeyrek geçe.” şaşkın vatandaşı oynama
vakti gelmişti. “Neden bana kpeğimle ilgili sorular sorup du-
ruyorsunuz?”

Jimenez sorumu duymazdan gelip bana başka bir soru y-
neltti. “O gün işe gitmek için evden kaçta ayrılmıştınız?”

“Dokuz buçukta.”

“Peki nerede çalışıyorsunuz?”

“niversitenin güneyinde, Ash Bulvarı’ndaki nc Gz
Kitapçısı’nda.”

“Cuma gecesi neredeydiniz?”

“Burada, evimdeydim.”

“Yanınızda kimse var mıydı?”

“Bu sizi hiç ilgilendirmez.”

“Bu tam olarak beni ilgilendirir Bay O’Sullivan.”

“Ah. Bunun neyle ilgili olduğunu bana söyleyecek misiniz
artık?”

“Cuma gecesi Papago Parkı’nda işlenmiş olan bir cinayeti
soruşturuyoruz.”

Suratımı asıp gözlerimi kısarak ona baktım. “Bir şüpheli
miyim? Bunu ben yapmadım.”

“Tanığınız var mı?”

“Cuma gecesi Papago Parkı’nda değildim. Hem orası geceleri kapanmıyor mu?”

“Sizi cuma gecesi kim gördü?”

“Kimse. Evde tek başımaydım, kitap okuyordum.”

“Köpeğinizle birlikte mi?”

“Hayır, köpeğimle birlikte değil. Geçen pazar kaçmıştı, hatırladınız mı? Küçük defterinize bunu yazmıştınız.”

“Köpeğinizin evde olmadığını doğrulamamızın bir sakıncası var mı?”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Onun evde olmadığından emin olmak için arka bahçenize ve evinize bakmak istiyoruz.”

“Üzgünüm, bugün misafir kabul etmiyorum. Özellikle de yalan söylediğimi varsayanları.”

İlk kez lafa karışan Dedektif Fagles, “Bir arama emriyle geri dönebiliriz Bay O’Sullivan,” dedi. Öfkeyle bakmak için ona döndüm.

“Bunun farkındayım Dedektif. Eğer zamanınızı boşa harcamak istiyorsanız buyrun. Köpeğim burada değil, geri döndüğünüzde de burada olmayacak. Hem niye benim köpeğimi arıyorsunuz ki? Sizi benim kapıma getiren nedir?”

Jimenez, “Soruşturmanın detaylarını tartışma özgürlüğüne sahip değiliz,” dedi.

“Kulağa çok iyi geliyor. Albay Hardal,* cinayeti parkta, bir kurt köpeğiyle işlemiş ha? Vadideki tüm kurt köpeği sahiplerini

* Cluedo adlı masa oyunundaki bir karakter. Ç.N.

kontrol ettiğimize inanmam güç. Eğer hâlâ bir kurt köpeğine sahip olduğumu sokağın karşısındaki komşumdan duyduysanız o pek güvenilir bir şahit sayılmaz. Dün gece Tempe polisinden Memur Benton düzmece bir 911 çağrısı yaptığı için ona bir mahkeme celbi yazdı.”

İki dedektif birbirlerine bakınca doğru yolda olduğumu anladım. Bu yine Bay Semerdjian’ın işiydi. Oberon’dan onun merdivenlerine bir hediye bırakmasını isteyecektim. Bunu da kamufle hâlde yapacaktı, bu yüzden Bay Semerdjian izliyorsa bile -ki izliyor olacağından emindim- bu, bazen böyle şeylerin olabileceğinin reddedilemez fiziksel kanıtı olacaktı.

Jimenez, “Kayıp köpeğinizi hayvan barınağında aradınız mı Bay O’Sullivan?” diye sordu. Fagles bana güneş gözlüklerinin ardından dik dik bakmaya geri döndü.

“Henüz değil,” dedim.

“Onun sağlığından endişelenmiyor musunuz?”

“Elbette endişeleniyorum. Lisansı düzgün, tasmaında da telefon numaram var. Her an bir telefon bekliyorum.”

Alaycılığımдан hoşlanmadıklarını belli etmek için duygusuz yüzlerle bana bir süre dik dik baktılar. Gözümün korkmadığını göstermek için ben de onlara gözlerimi diktim. Uzayın gençler.

Beni tam anlamadıklarının farkındaydım. Dünyayı onların çevrede fail arayan gözlerinden bakıyor olsam onlara üniversiteye gidiyormuş taklidi yapan asık yüzlü, keş bir serseri gibi bakardım, ama onlar gibi davranmıyordum. Çok uyanık ve çok dikkatliydim. Belki de beni bir tüccar yapan buydu.

Muhtemelen hidrofonik bir ot faaliyeti yrttgm, dolapta sanrı gördüren mantarlar yetiştirdiğim ya da kahve masasının üzerinde bir metre boyunda bir nargile olduğu için onları içeri almadığımı varsayıyorlardı.

Nihayet Jimenez sessizliği bozdu. Bana kartvizitini uzatıp “Kpeğinizi bulursanız bizi arayın,” dedi.

Kartviziti alıp bakmadan cebime attım. Onlara verandamdan defolup gitmelerini için büyük bir ipucu vererek “İyi günler beyler,” dedim. Jimenez ipucunu anlamıştı, Fagles’sa yerinden kıpırdamadı. Anlaşılan benimle bir gözlerini kaçırmama yarışına girmek ya da mırıldanarak beni tehdit etmek istiyordu. Ne salak ama. Sabırlı olmayı bilirdim. Ellerimi cebime sokup ona sahte bir glck verdim. Bu da bir tepki aldı.

Kollarını çözdü ve parmağını bana doğru sallayarak “Seni izliyor olacağız,” dedi.

Lütfen. Her neyse. Glmsemeyi sürdürüp hiçbir şey söylemedim.

Jimenez sokakta durup arkasına döndü, Dedektif Fagles’ın peşinden gelmeyip verandada kaldığını o noktada anlamıştı.

“Dedektif Fagles, konuşmamız gereken başka insanlar da var,” diye seslendi.

Ne hoş ve çalışılmış bir cümle. Fagles sadece benim duyabileceğim, alçak bir sesle, “Evet, bir hakim gibi,” dedi. Aşağıdaki Tanrılar, bu rutin hiç işe yarıyor muydu acaba? Fagles dişlerini son bir kez sıkarak döndü ve verandamdan indi. Bunu yaparken başını çimenliğin doğu yakasına, pembe çimenlerin

olduğu tarafa çevirdi. Sadece etrafına bakınıyordu. Tepki vermedi. Muhtemelen o renkli güneş gözlüklerinin ardından çimler yeterince pembe görünmüyordu. İyi iş Dedektif! Jimenez de en az onun kadar dikkatsizdi. Vücut dilim “SUÇLU!” diye bağırıyor mu diye beni izliyordu. Fagles ona yetiştikten sonra, acele etmeden işaretsiz Crown Victoria’larına doğru yürüdü.

Araba uzaklaştıktan sonra içeri girdim ve Oberon hemen burnunu elime sürttü.

Kendisinden memnun bir şekilde, “*Sessizdim,*” dedi.

Kıkırdarak kulaklarının arkasını kaşıdım. “*Evet, öyleydin. Cengiz Han senin ustalığına hayran olurdu.*”

Kendini rahat hissetmesi için kamuffajını kaldırdım ve yarısını yediğim ılık omletimle içilebilir olması için yeniden ısıtmak zorunda kaldığım kahvemin başına oturdum. Masayı topladıktan sonra polislerin ellerinde bir arama emriyle geri dönmeleri ihtimaline karşı, suçlayacakları bir şeyler olup olmadığına bakınmaya koyuldum. Görünüşe bakılırsa bir köpek arıyor olacaklardı, ama avukatım burada olmazsa etrafa burunlarını sokmalarına engel olamazdım. Öyle olsa bile, aramaları sırasında istemediğim bir şeye rastlayabilir ya da zarar verebilirlerdi, özellikle de kitaplarıma. Çalışma odamdaki camekanın arkasında çok gizemli kitaplarım vardı, sayfaları o kadar eskiydi ki dağılmak üzereydiler. Polisler onları karıştırmak isteseler onlara nazik davranmazlardı, o yüzden burada oturup Oberon’u kitaplarımda arasında aramamalarını sağlaması için Hal’e saat başına 350 dolar ödemem gerekecekti. Ne büyük

bir baş belası ama. Eh, Leif’e dün gece verdiğim onca kandan sonra bana biraz zaman borçluydular. Çatışma bir saatten az sürmüştü, temizlikse belki bir saat daha, yani on saatlik ödemeyi peşin yapmış sayılırdım. Kandan söz açılmışken, içinde Radomila’nın kanı olan kâğıt parçasını Fianna’yla ilgili bir hikâye kitabının arasına koyup çalışma odamdaki camekanlı kitaplığa kilitlemiştim.

İşi sağlama almak için arka bahçedeki şifalı otlarımı kamufle ettim; artık çitin yanında boş raflardan başka bir şey görünmüyordu. Polislerin oradaki tüm o bitkilerle ilgili ne düşüneceklerini tahmin etmeme imkân yoktu; muhtemelen onların yasa dışı olduğunu varsayıp analiz etmek için çoğuna el koyacaklar, otlarım da geriye yarı ölü ya da daha kötü durumda geri döneceklerdi. Fagles bunu, ona tepeden bakmamın intikamını almak için bile yapabilirdi.

Bana büyük rahatsızlık vermiş olsalar da, onlara çok kızamıyordum. Ne de olsa sadece işlerini yapıyorlardı ve bu hikâyedeki kötü adam bendim, ya da en azından Oberon’dü.

Saklanması gerekenleri sakladığıma kanaat getirdikten sonra Hal’i cep telefonundan arayıp bir pazar günü için oldukça sıradışı olan ihtiyaçlarımı açıkladım. Eğer Jimenez bir pazar günü arama emri çıkartabiliyorsa ben de avukatımı çağırabilirdim. Hal kaleyi korumak için yardımcılarından birini göndereceğini söyledi.

“Bir Sürü üyesi mi?” diye sordum.

“Evet. Fark eder mi?”

“Sadece ona kulaklarını ve burnunu açık tutmasını söyle. Bu işin arkasında benim tanrılarımdan birisi varsa büyümlü bir komplo dönüyor olabilir. Mesela polis yanlarında tam olarak insan olmayan birini getirebilir.”

“Muhtemelen geri dönmeyeceklerdir. Bir köpek için arama emri çıkartıldığını hiç duymadım. Sen hayatımda tanıdığım en paranoyak adam olabilirsin.”

“Tanıdığın en uzun yaşayan adam olduğumdan eminim.”

“Anlaşıldı. Ona söylerim.”

Duş alıp giyindim, Oberon’u yine kamufle ettim ve Fragarach’ı omzuma astım. Bir an önce dul kadının evine gidip onun iyi olduğunu görmek istiyordum.

Sokakta yanlış görünen bir şey yoktu. Kan izleri temizlenmiş ya da asfalt tarafından emilmişti. Arka bahçeye gittiğimde de bir şey görmedim, bozulmuş bir toprak parçası dahi yoktu. Ürpererek Morrigan’ın onu yemiş olma ihtimalini düşündüm. Bu ürkütücü görüntüyü silmek için kafamı sallayarak yanımda yavaşça nefes alıp veren Oberon’la birlikte yeniden ön bahçeye döndüm. Kadının kapısını çaldım, bir dakika sonra canlı ve neşeli bir edayla cevap verdi.

“Ah, sevgili oğlum Atticus, seni yeniden görmek büyük bir zevk, yalan söylemiyorum. Benim için başka İngiliz öldürdün mü?”

“Günaydın Bayan MacDonagh. Hayır, başka İngiliz öldürmedim. Umarım bundan, başka kimseye bahsetmezsiniz.”

“Şşşt, benim bunadığımı mı sanıyorsun? Tanrı’ya şükür ki henüz o noktaya gelmedim. Hepsini temiz yaşamama ve iyi

İrlanda viskisine borçluyum. Benimle bir kadeh içer misin? İçeri gir.” Sinekliği açıp geri çekildi.

“Hayır, teşekkür ederim Bayan MacDonagh. Saat daha on bile olmadı, üstelik bugün pazar.”

“Ben bilmiyor muyum sanki? Az sonra Newman Merkezi’ndeki ayine gideceğim. Ama peder, tenin günahlarından endişe etmesi gereken tüm o ASU’lu gençlere vaaz verirken bazen lafı çok uzatıyor, ben de bu yüzden bir iki parmak İrlanda viskisinin sabrına iyi geldiğini düşünüyorum.”

“Ne yani, kiliseye sarhoş mu gidiyorsunuz?”

“Ben *gevşemiş* kelimesini kullanmayı tercih ederim.”

“Oraya arabayı gevşemiş hâlde kullanarak gitmiyorsunuz, değil mi?”

“Elbette hayır!” Gücenmiş gibi görünüyordu. “Beni sokağın aşağısında oturan şu iyi kalpli Murphy Ailesi götürüyor.”

“Ah. O hâlde sorun yok. Sadece sizin iyi olduğunuzdan emin olmak istemiştım Bayan MacDonagh. Şimdi işe gitmek zorundayım, siz de gidip, ah, gevşeyin ve günün keyfini çıkarın. Sağlıcakla kalın.”

“Sen de oğlum. Seni vaftiz olmaya ikna edemeyeceğimden emin misin?”

“Hem de çok,” dedim. “Yine de teklifiniz için teşekkürler. Hoşça kalın.”

Dükkâna gitmek için yola koyulduk. Bisikletimin yanında hızla yürüyen Oberon, “*Hımmm, Atticus?*” dedi. “*Vaftiz olmak ne demek?*”

“Bir rahibin seni suyun içine daldırıp dışarı çıkardığında yeniden doğduğun anlamına gelir.”

“Gerçekten mi? Yani vaftiz olursam yeniden bir köpek yavrusu mu olacağım?”

“Hayır, fiziksel anlamda yeniden doğmuyorsun. Bu sembolik bir şey.. Günahlarından arındığın için ruhunun yeniden doğduğu farzediliyor.”

Oberon bunu yirmi metre boyunca düşündü. Sağa, Üniversite Yolu’na dönerken tırnakları kaldırımın üzerinde tıkırdıyordu. *“Ama su sadece cildini ve kürkünü ıslatıyor, öyle değil mi? Ruhunu nasıl temizleyebilir ki? Özellikle de sabun olmadan.”*

“Dediğim gibi, bu sembolik bir şey. Ve farklı bir inanç sistemi.”

“Ah. Kiliseye sarhoş gitmenin, kiliseye gevşemiş olarak gitmek anlamına gelmesi gibi mi yani?”

Bir kahkaha attım. *“Evet. Onun gibi bir şey.”*

Fragarach’ı eczacı tezgâhımın altındaki bir rafa koydum, Oberon’un yerleşmeden önce etrafta birkaç tur atmasına izin verdim, sonra bu sabah bir Goth’a yakışacak derecede kasvetli olan Perry’ye kapıyı açtım.

Pazarları dükkânda iyi iş olur. Sanki diğer herkes kilisedeyken Hristiyan olmayanların tümü bir pagan eşyası satın almak istermiş gibidir. Katı bir Hristiyan çevrede yetiştirilmiş olanları hemen ayırt edebilirsiniz: Wicca ya da Aleister Crowley’yle ilgili kitaplarını tezgâhın üzerine koyup büyüklerinin onlara satın almamalarını tembihlediği bir şeyi satın alma cesareti gösterdiklerine şaşırmış bir hâlde, gerginlikle sırtıtlar. Auraları da

çoğunlukla uyarılmayla çalkalanır. Dükkânı ilk açtığımda bunu anlamamıştım, ama sonunda aklıma yattı: Hayatlarında ilk kez, sevişmenin makbul olduğu bir inanç sistemiyle ilgili bir şey okuyacaklardı, bunu teyit etmek için de sabırsızlanıyorlardı.

Aynı şekilde, ciddi büyü toplumunun parçası olanları da saptayabilirdiniz. Büyülerini haykıran auraları bir yana, ilk Tarotkartıdestelerini satın alan büyücü özentilerine üç yüz ifadesinden biriyle bakarlar: Aşağılayarak gülümserler, keyifle hafifçe sırıtırılar ya da kendilerinin de bilinçsiz oldukları zamanları hatırlayarak nostaljik görünürler.

Emily denen kendini beğenmiş cadı, aşağılayarak gülen türdendi. Scottsdale’li şımarık bir başbelası gibi giyinmiş olarak dükkândan içeri dalar dalmaz bana dilini çıkardı.

Ben daha bir şey söyleyemeden, açık kapıdan bir ses sertçe, “Emily!” diye bağırdı. İnsanların içinde çocuğun adını haykırıp gerisini ses tonunun halletmesini içeren bu klasik ebeveyn azarından sonra içeri çatık kaşlı bir kadın girince Emily’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Başının belada olduğunu biliyordu.

BÖLÜM 13

Yüzü asık kadın Malina Sokolowski olmalıydı. Otuzlarının başındaymış gibi görünüyordu, ama eğer Radomila'nın cadılar meclisinin en genç üyesi Emily'yse Malina'nın gerçek yaşı da bir yüzyılı ya da daha fazlasını geçmiş olmalıydı. Gerçek bir sarışındı. Soluk sarı saçları şampuan reklamlarında olduğu gibi yumuşak dalgalarla omuzlarına dökülüyordu. Parlak, mis kokulu ve son derece büyüleyici görünüyorlardı. Üzerindeki kırmızı, yün palto bu mevsimde giymek için biraz fazla kalındı, ama saçlarıyla hem renk hem de doku anlamında muhteşem bir kontrast sağlamıştı.

O noktada tılsımım paraziti kesti ve kendime geldim. Vay canına. Saçlarında bir tür çekicilik büyüğü vardı. Bu, dükkânımdaki korumaların halletmek için tasarlanmadığı bir şeydi, ama tılsımımın soğuk demiri onun fos çıkmasını sağlamıştı. Bu da cadıların günlük büyülerinden biri olmadığını gösteriyordu. Havalı. Ürkütücü, ama yine de havalı.

Saçları gerçekten güzel görünüyordu, ama onun geri kalan kısmını incelemek için bakışlarımı saçlarından ayırmayı başaramadım. Şimdi onaylamazcasına çatılmış olan soluk kaşları saçlarından bir ya da iki ton daha koyuydu ve şaşırtıcı derecede mavi gözlerine bir çatı oluşturunurlardı. Asil bir burnu ve cömert görünümlü bir ağzı vardı. Şimdiyse paltosuna uyan renkte ruj sürdüğü dudaklarını sıkıca büzmüştü. Gotların sağlıklı solgunluğundan çok, Avrupalı asilzadelere özgü, beyaz porselen pırıltısını taşıyan soluk teni, boynunu bir sütun gibi gösteriyor, küçük bir kısmı görünüp gerisi paltosunun altında kaybolan altın kolyesine ihanet ediyordu.

Sözsüz işaretler bazen o kadar güçlüdür ki konuşmaya ihtiyaç duymamıza hayret ederim. Daha aurasına bile bakmadan, Malina'nın Emily'nin tersine klas olduğunu, daha olgun, zeki, güçlü ve Emily'nin tersine şiddet kullanmaya isteksiz olduğunu görmüştüm. Üstelik onun birkaç katı daha tehlikeli olduğunu da anlamıştım.

“Sana Bay O’Sullivan’a karşı saldırgan bir tutum sergilemem gerektiğini açık bir dille söylediğimi sanıyordum,” dedi. Polonya aksanı, belki de sinirlendiği için telefondakinden çok daha belirgindi. Emily bakışlarını yere indirip mırıldanarak özür diledi.

“Özür dilemen gereken ben değilim. Hakaret ettiğin kişi Bay O’Sullivan’dı. Ondan hemen özür dile.” Vay canına. Daha şimdiden gözümdeki notu yükselmeye başlamıştı. Sonra onun bir cadı olduğunu hatırladım, bu sahneyi önceden planlamış

olabilirlerdi. Yine de, Emily benden özür dilemektense bir keçiyle çiftleşmeyi tercih ediyormuş gibi görünüyordu, bu bir tiyatro bile olsa bu hâli çok hoşuma gitmişti. Malina sesini yükseltince dükkândaki diğer müşteriler kafalarını çevirip iki kadına bakmışlardı. Her ne kadar sebebi çok farklı olsa da, insanın gözlerini onlardan alabilmesi çok zordu.

Emily çok bekleyince, Malina'nın sesi sadece ikimizin duya-bileceği boğuk, tehditkar bir homurtuya dönüştü. "Eğer ondan hemen özür dilemezsen, sana üç Zorya üzerine yemin ederim ki seni yere bir seksen uzatırım ve anlaşılmayı ihlal ettiğine karar veririm. Başın zaten yeterince dertte, meclisten de kovulursun."

Anlaşılan bu bir keçiyle çiftleşmekten daha kötüydü, çünkü Emily birden davranışından çok üzgün olduğunu ve saygısızlığını bağışlamamı umduğunu söyledi.

Hemen, "Özrünü kabul ediyorum," deyince ikisinin de omuzlarındaki gerginlik hafıfledi.

Malina sonunda dikkatini bana çevirdi. "Bay O'Sullivan, girişimizden ötürü çok utandım. Umarım beni de bağışlarsınız. Ben Malina Sokolowski." Kahverengi, deri bir eldiven giymiş olduğu elini bana uzatırken yüzüne ılık ılık bir gülümseme yayıldı, ben de hemen elini sıktım.

"Bağışlandınız," dedim, "gerçekten bağışlanacak bir şey olmasa da. İsterseniz çevreye bakınabilirsiniz ya da çayı beklemek isterseniz, ben onu hazırlarken şuradaki masalardan birinde oturabilirsiniz."

Malina, "Çok nazıksınız, teşekkür ederim," diye yanıtladı.

“Sadece birkaç dakika sürer.”

“Harika.” Eliyle masaları göstererek Emily’yi o yöne doğru hafifçe iteklerken, “Önden buyurun hanımefendi,” dedi.

Oberon tezgâhın ardından, “*Sarıştın olanı sevdim,*” dedi. “*Saygı göstermeyi iyi biliyor.*”

Emily’nin çayını hazırlamakla meşgulken onunla zihnindeki bağlantıdan konuştum. “*Eh, evet, daha asil davranmaya karar verdi, ben de bu hoşuna gittiği sürece ona aynı şekilde davranmaktan memnuniyet duyacağım.*”

“*Ona güvenmiyor musun?*”

“*Hayır. O bir cadı. Kıbar bir cadı olabilir, ama yine de bir cadı. Saçında, eğer tılsımım beni korumuyor olsa benden istediği her şeyi ona vermemi sağlayacak olan bir büyü var. Bu arada, sakın ondan hiçbir şey alma.*”

“*Paltosunun cebinden bir sosisi ya da benzer bir şey çıkaracağını mı sanıyorsun? Benim burada olduğumu bile bilmiyor.*”

“*Ah, evet, biliyor. Emily muhtemelen ona çoktan söylemiştir.*”

“*Peki, tamam. Ama cidden. Benim için sihirli bir sosisi olduğunu mu sanıyorsun?*”

“*Eğer olsa farkını nasıl anlayacaksın? Sen tüm sosislerin sihirli olduğunu sanıyorsun.*”

Emily’ye çay servisi yapmak benim için yeterince büyülüydü. Masada önüne koyduğum fincanı, çok sıcak olmasına rağmen benimle göz göze gelmeden bir dikişte içti. Çayını bitirdiğinde ayağa kalktı, “İzninizle,” dedi ve başka hiçbir şey söylemeden dükkândan çıkıp gitti.

Malina'ya, "Bu harikaydı," dedim. "Her gün onunla birlikte gelebilir misiniz?"

Malina gırtlğından gelen bir sesle kıkırdadı, sonra bir eliyle ağzını kapattı. "Ah, gülmemem gerekirdi. Sadece size empati yapıyorum. Pek terbiyeli sayılmaz."

"O hâlde sizin yanınızda ne işi var?"

Malina içini çekti. "Bu çok uzun bir hikâye."

"Duymadınız mı? Ben bir Druid'im. Uzun hikâyelere bayılırım."

Cadı çevresine bakındı. Dükkânda hâlâ çok sayıda müşteri vardı, içlerinden dağınık görünümlü biri de eczacı tezgâhına yaklaşmış, gözlerini kısarak kavanozların üzerindeki etiketleri okumaya çalışıyordu. "Burada çok güzel bir yeriniz var," dedi Malina, "böyle bir hikâye için doğru zaman olduğunu sanmıyorum."

"Ne? Müşterileri mi kastediyorsunuz? Perry onlarla ilgilenir." Tezgâha doğru yürüyüp pejmurde adamın tam önüne bir KAPALI levhası koydum.

"Hey, dostum. Kapattınız mı?" Yüzünü asarak bana baktı, ama vazgeçmeye niyeti yoktu. Aklında bir şey olduğu belliydi. "Hey, ahbap, arkada tıbbi marihuana var mı?"

"Hayır, üzgünüm." Bu heriflerin yakamdan düşeceği yoktu.

"Yemin ederim benim için değil. Büyükannem için."

"Üzgünüm. Önümüzdeki hafta yeniden deneyin."

"Hey, gerçekten mi?"

"Hayır."

Adama sırtımı döndüm, Malina'nın yanına bir sandalye çektim ve yüzüme dikkatli bir ifade yerleştirdim. "Bana Emily'yi meclisinizde neden tolere ettiğinizi anlatıyordunuz."

Kadın daha cevap veremeden pejmürde otçu araya girdi. Malina'ya, "Saçlarınız gerçekten çok güzel," dedi. Rahatsız olan kadın, adama ters ters oradan uzaklaşmasını söyledi, adam da hemen arkasına dönüp dükkândan çıktı. Kadın utangaçmış numarası yaparak saçının bir buklesini omzuna doğru çekti ve bir şeyler mırıldandı. Büyüyü bozduğuna şüphem yoktu. Büyünün üzerinde olduğunu unutmuştu. Fark etmemiş numarası yaptım.

Bir kaşını kaldırarak bana baktı.

"Demek sana tüm bunları anlatıyordum, öyle mi? Ya müşterilerinden biri, cadı meclislerinden ya da benzer şeylerden bahsettiğimizi duyarsa?"

"Bu konulardan bahsetmek için mükemmel bir yerdeyiz. Senin bir Wiccan olduğunu varsayacaklardır. Ve eğer tarihte gerilere gidersen, müşterilerden biri de deminki herif gibi sözünü kesecek kadar kaba davranırsa ona SCA'nin üyesi olduğumuzu söyleriz."

Kafası karışmış bir şekilde alını kırıktı. "Hayvanlara Zulüm Derneği mi?"

"Hayır, sanırım sen SPCA'den bahsediyorsun. P, Önleme'nin kısaltmasıdır."

"Ah, elbette."

Oberon'a hızlı bir bakış fırlattım. "*Gördün mü? Cadılar.*"

“Şimdi ne demek istediğini anladım. Muhtemelen bana bir sosis verirdi, ama içinde brokoli olurdu.”

Oberon’un saplantılı düşünce yapısına gülmemeye çalışarak “Eh, evet, SCA, Yaratıcı Anakronizm Derneği’nin kısaltmasıdır,” dedim. “İnsanlar bir araya gelip ortaçağ kıyafetleri giyerler ve zırhlarla ve tüm diğer aksesuarlarla aralarında savaşır. Modern halkın çoğu eski günleri romantikleştirirler ve rol yapmaktan keyif alırlar. Sıradan insanların yanında büyüden bahsetmek için mükemmel bir kılıftır.”

Yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için beni bir an dikkatle inceledi. Tatmin olmuş olacak ki derin bir nefes aldı ve “Pekâlâ,” dedi. “Uzun hikâyenin kısa versiyonu, Amerika’ya benimle birlikte geldi. 1939 Eylül’ünde Blitzkrieg’ geldiğinde, Polonya’nın Krzepice şehrinde yaşıyorduk. Onu tecavüzden kurtardım, o andan sonra da bir nevi benim sorumluluğum oldu. Onu öylece bırakamazdım. Ebeveynleri ölmüştü.”

“Ah. Peki ya senin ebeveynlerin?”

“Evet, ama bunun Naziler’le bir ilgisi yoktu.” Zalim bir şekilde gülümsedi. “1939’da zaten yetmiş iki yaşındaydım.”

“Bunu duydun mu? Otuzlarındaki hoş sarışın, gerçekte 140 yaşının üzerinde.”

“O, Oil of Olay zimbirtısını kullanıyor olmalı. Merak ediyorum, acaba bir shar-pei’in kırıksıklıklarını da geçirebilir mi?”

* Yıldırım Savaşı. Almanlar’ın II. Dünya Savaşı’nda başvurduğu, ağırlıklı olarak zırhlı birlikleri kullanarak hızlı ve beklenmedik bir şekilde saldırıyı içeren bir savaş taktiği. Ç.N.

** Çin kökenli, buruşuk tenli bir köpek türü. Ç.N.

“Etkileyici. Peki Emily kaç yaşındaydı?”

“Sadece on altıydı.”

“Hâlâ on altı yaşındaymış gibi davranıyor. Meclisinizdeki herkes Krzepice’den mi?”

“Hayır, sadece Emily’yle ben. Ama Polonya’da birbirimizi bulduktan sonra Amerika’ya hep birlikte geldik.”

“Peki doğruca Tempe’ye mi geldiniz?”

“Hayır, pek çok şehirde yaşadık. Ama en uzun burada kaldık.”

“Nedenini sorabilir miyim?”

“Seninle aynı nedenden olduğuna şüphem yok. Birkaç yaşlı tanrı, birkaç yaşlı hayalet vardı ve son döneme kadar hiç Fae yoktu. Şimdi, beş sorunu doğru bir şekilde yanıtladım. Sen de aynı şekilde benim beş soruma yanıt verecek misin?”

“Doğru bir şekilde, evet. Tam olarak, belli olmaz.”

Kısıtlamalarımı yorum yapmadan kabul etti. “Kaç yaşındasın?” diye sordu.

Bu, artık standart bir insan olmayan birine sorabileceğiniz en derin sorulardan biridir. Gücü ve zekâyı ölçmenin bir yoluymuştu ve eğer yaşımı zaten bilmiyorsa bunu böyle bırakmaya kararlıydım. Hafife alınmayı tercih ederim; düşmanlarım karşılarındakinin tam olarak ne olduğunu bilmezlerse dövüşler benim için daha iyi gider. Gücünü gösterirsen zaten hiç kavgaya girmeyeceğini söyleyen karşı bir görüş de vardı, ama bu sadece kısa vadede geçerliydi. Düşmanlar güçlü olduğunu bilirlerse açık olarak ya da sıkça karşına çıkmazlar, ama yine de sana komplo kurarlar ve muhtemelen sinsice şeyler denerler. Şimdi, Malina

bana yaşı konusunda çok samimi davranmıştı, ama ben aynı açık yüreklilikle cevap veremezdim, çünkü ona söylemem bunu tüm cadılar meclisinin öğrenmesi anlamına gelirdi. O yüzden savuşturmayı denedim.

“En az Radomila kadar yaşlıyım.”

Bu onun biraz geri çekilmesine sebep oldu. Radomila’nın yaşını nereden bildiğimi sorup sormamak konusunda tereddüt ediyordu. Radomila’nın yaşını bilmiyordum, ama ondan çok daha yaşlı olduğumu kesinlikle biliyordum. Ama Malina zekiydi ve onu daha belirgin cevaplara götürmeyecek bir sorguya devam etmektense başka şeyler sormaya karar verdi.

“Aenghus Óg, Emily’ye, sende ona ait olan bir kılıç olduğunu söylemiş. Bu doğru mu?”

Sadece sorunun bir kısmına cevap vermeyi tercih ettim. Dikkatsiz davranmıştı.

“Hayır. Ona ait değil.”

Hatasını anlayınca hayal kırıklığı içinde tısladı. “Ona ait olduğuna inandığı kılıç hâlâ sende mi?”

“Evet, bende.” Beni kılıç konusunda sorgulaması çok tuhaftı, çünkü onu büyümlü bir pelerinle saran Radomila’nın ta kendisiydi. Malina meclisinin lideriyle konuşmamış mıydı?

“Kılıç burada, bu binada mı?” Ah, işte *bu* çok güzel bir soruydu. Nerede olduğunu sormaktan çok daha iyiydi, çünkü ona kaçamak bir cevap verebilirdim. Bu bir evet hayır sorusuydu ve maalesef doğruları söylemeye söz vermiştim, cevap da evetti... Eh, yalan söyleyebilirdim. Ama bunu anlayacağından emindim

ve bu da ona evet deyip asaletini bir kenara bırakmasına sebep olmak anlamına gelecekti.

“Evet,” diye itiraf ettim. Gözleri parlayarak bana baktı.

“Yalan söylemediğin için teşekkür ederim. Son soru: Yakın zamanda Tuatha Dé Danann’ın hangi üyesini bedensel biçimde gördün?”

Vay canına. Bunu niye bilmek istiyordu ki? “Morrigan’ı,” diye cevap verdim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Morrigan’ı mı?” diye ciyakladı. Ah, şimdi anlamıştım. Benim Bres dememi bekliyordu, sonra da onu şu anda hâlâ binada olan kılıçla öldürdüğümünden şüphelenecekti. Şimdiyse bundan şüphelenmesi için bir sebep yoktu. Bunun yerine, Morrigan’ı görüp hâlâ hayatta olduğum için, arkadaş çevremde bir ölüm tanrıçasının olduğundan şüphelenecekti. Bres’in dün gece “eve dönememiş” olmasının sebebinin ben değil, Morrigan olabileceğinden de. Ama bu düşünce silsilesi Bres’in dün beni görmeye geldiğini bildiğini ima ediyordu.

“Meclisindeki kaç kişi Aenghus Óg’un kılıcı benden almasına yardım ediyor?”

Yüzü sanki bir duvakla örtüldü. “Üzgünüm, ama buna cevap veremem.”

Kiliselerde çarşamba geceleri dedikleri gibi, Bingo. “Çok yazık. Üstelik birbirimize çok içten cevaplar verirken.”

“Diğer konularda hâlâ içten davranabiliriz.”

“Bundan şüpheliyim. Bana Aenghus Óg’un müttefikiymişsin gibi geliyor.”

“Lütfen.” Cadı gözlerini devirdi. “Sana dün telefonda da söylediğim gibi, bu doğru olsa neden onu aşağılamak isteyelim ki?”

“Bunu sen bana söyle Malina Sokolowski.”

“Peki. Tuatha Dé Danann’la hiçbir ilgimiz olmasını istemiyoruz. Onlarla ilgileri olan ölümlülerin hayatı nadiren mutlu sonla biter ve biz sıradan ölümlüler olmasak da, bir boks mecazı kullanmama izin verersen, hâlâ onlarla aynı sikkette değiliz.”

“Bu seferliğine izin vereceğim. Bundan sonra, *Eğer Tuatha Dé Danann’la savaşacak olsak sahiplenilmiş olurduk*, gibi bir bilgisayar oyuncusu jargonu kullanırsan daha çok eğlenirim.”

Sahiplenilmiş olmanın ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikri olmasa da, bir şaka yaptığımı anlayarak bana gülümsedi. “Aslında size yardımcı olmak istiyoruz Bay O’Sullivan. Neden performans gösteremediğini anladığında, Aenghus Óg’un gazabını sizin kadar bizim üzerimize de yönelteceğinin farkındayız. Bu yüzden, eğer ikiniz savaşacaksanız kazananın siz olacağınızdan emin olmak istiyoruz. Bu konuda size yardımcı olmak için yapabileceğimiz bir şey var mı?”

Onların “yardım etmesine” izin vermemin imkânı yoktu. Bunun ters tepeceğinden emindim. Ama bu, bilgi almak için harika bir fırsattı.

“Emin değilim,” dedim. “Bana, şu Zoryalar’dan bahset. Gücünüzün kaynağı onlar mı?”

“Zoryalar’dan ne zaman bahsettim ki?”

“Emily’yi tehdit ederken onların üzerine yemin ettin.”

“Ah, pekâlâ. Evet, Zoryalar tüm Slav dünyasında tanınan yıldız tanrıçalarıdır. Gece yarısı yıldızı, Zorya Polnochnaya, bir ölüm ve yeniden doğuş tanrıçasıdır ve tahmin edebileceğin gibi büyü ve irfanla oldukça fazla ilgisi vardır. Diğer iki Zorya da yardımcı olsa da, bilgimizin ve gücümüzün çoğunu bize o verir.”

“Etkileyici,” dedim, bunda da çok ciddiymdim. Daha önce Zoryalar hakkında pek bir şey duymamıştım, seyahatlerim sırasında kadim Slav tanrıçaları nadiren sohbet konusu olmuştu. Biraz araştırma yapmam gerekecekti. “O hâlde Ay’la pek oyalanmıyorsunuz, öyle mi?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “O başka bir ustalık.”

“O hâlde bana nasıl yardımcı olabileceğinizden pek emin değilim. Aklında ne tür bir şey vardı?”

“Eh, korumalar konusunda oldukça hünerli olduğuna göre,” eliyle dükkânın içinde hissedebildiği büyüleri gösterdi, “belki de sana saldırı imkânları konusunda yardımcı olabiliriz. Aenghus Óg’a nasıl saldırmayı planlıyordun?”

Buna cevap vermemi gerçekten bekliyor muydu? “Sanırım doğaçlama yapacağım.”

“Eh, biz senin hızını arttırabiliriz.”

“Buna gerek yok, ama yine de teşekkür ederim.”

Malina kaşlarını çatı.

“İçimden bir ses yardımımızı gerçekten istemediğini söylüyor.”

“Haklısın. Yine de teklifinize minnettarım. Çok nazıksınız.”

“Neden yardımımızı reddedesin ki?”

“Bak, Emily’nin tedavisi için meclisinizin bana olan borcunu ödemek istediğinizi anlıyorum, ama ilgilendiğim bu tür bir hizmet değil.”

“Kendini Aenghus Óg’a denk mi görüyorsun?”

Omuz silktilim. “Bunu göreceğiz. Bugüne dek benimle dövüşmek için pek ortaya çıkmadı. Belki o öyle olduğumu düşünüyordur.”

Malina inanamayan gözlerle bana baktı. “Sen bir Druid’den dah fazlası mısın yoksa?”

“Elbette öyleyim. Bu dükkânın sahibiyim, çok iyi satranç oynarım ve bana lanet olası bir Cylon olduğum söylenmişti.”

“Lanet olası bir Cylon da nedir?”

“Bilmiyorum, ama Polonya aksanıyla söylendiğinde kulağa oldukça ürkütücü geliyor.”

Kaşları çatılarak birleşti ve aksanı yoğunlaştı. “Şu anda bana küstahlık ediyorsun ve bu hoşuma gitmiyor. Tuatha Dé Danann’ın üyelerinden birinin senden korktuğunu ima ettin, ama beni bunun neden gerçek olduğuna ikna edecek geçerli bir sebep söylemedin.”

“Bana inanıp inanmaman benim için önemli değil.”

Malina öfkeyle bana bakarken gözleri buz gibi soğudu. “Anlaşılan aramızda üzerinde çalışmamız gereken bazı güven sorunları var.”

“Öyle mi düşünüyorsun? Cadılar meclisinin Aenghus Óg’la birlikte bana komplo kurmadığını söyle.”

“Meclisim Aenghus Óg’la birlikte sana komplo kurmuyor.”

“Şimdi de beni inandır.”

“Görünüşe göre bu imkânsız. Ama sende üzerinde Radomila’nın kanı olan bir döküman var. Sanırım bu, en azından onun sana güvendiğini gösteriyor. Geçmişte Radomila’yla karşılıklı birbirinize iyilikler yaptığınız ve birbirinize karşı samimi davrandığınız izlenimine kapılmıştım.”

“Evet, bu doğru. Bu, meclisinin üyeleri can düşmanıyla yatmaya başlamadan önceydi.”

“Eh, şüphelerini nasıl gidereceğimi bilmiyorum,” dedikten sonra sandalyesini iterek masadan uzaklaştırdı. “Bu yüzden artık gidiyorum.”

“Emily’yi kontrol ettiğin için teşekkür ederim. Buna gerçekten müteşekkirim,” dedim. “Seninle tanıştığıma da memnun oldum.”

Benimle tanıştığına o kadar memnun olmamış gibi, “İyi günler,” dedikten sonra, pahalı saçının yelesini kırmızı omzunun üzerine atarak, resmi, görkemli, Polonyalılara ve ah, tabii ki cadılara yakışan bir edayla dükkânı terk etti.

Oberon, “*Gücün Karanlık Tarafı’na geçmeden önceki bir Mary Poppins’i andırıyor,*” dedi. Hâlâ tezgâhın arkasında olsa da, çıkarken kadını iyice incelemişti. “*Öfkeni bir yana bırak Malina! İçinde hâlâ iyilik var! İmparator onu içinden tamamen söküp atamadı!*”

“Sana ben isteyken seyretmen için yeni filmler almam gerektiği belli.”

“Bundan sonra seninle işe gelsem daha iyi. Normal taklidi yapmanı izlemek çok eğlenceli.”

O anda kapı kendiliğinden açıldı ve savaş kargası biçimindeki Morrigan, yüksek sesle çığlık atarak ve müşterilerimin -yine- ödünü kopartarak içeri daldı. Bir iç çektim.

Perry dışındaki herkes dışarı çıktıktan sonra, ona yemek molası vermesini söyledim.

Gözlerini bir an olsun kargadan ayırmadan, “O lanet olası devasa kuşu tek başına halledebileceğinden emin misin?” diye sordu. “Jilet keskinliğindeki gagası olan ve gözleri cehennemin ateşleri gibi yanan şu kuşu kastediyorum.”

Gelişigüzel bir şekilde, “Evet, beni merak etme,” dedim. “Yemeğinin tadını çıkar. Acele etme.”

“Eh, eğer eminsen tamam. Sonra görüşürüz o hâlde.” Gözlerini kuştan hiç ayırmadan, ihtiyatlı bir şekilde kapıya doğru ilerledi ve dışarı çıktı. Kapıya arkasından kilitledim, tabelayı da KAPALI yazan kısmı dışarı gelecek şekilde çevirdim.

“Pekâlâ Morrigan, aklındaki nedir?”

İnsan biçimine dönüştü, bu kez üzerini siyah bir kumaşla örtmeyi de ihmal etmedi. Sinirli olduğu belliydi, gözleri hâlâ kıpkırmızı parlıyordu.

“Brighid seni görmek için buraya geliyor. Az sonra burada olur.”

Olduğum yerde tepinip öfkeyle on yedi dilde küfrettim.

Morrigan, “Ben de aynı şekilde hissediyorum,” dedi. “Niyetinin ne olduğunu bilmiyorum. Ona Bres’i benim al-dığımı ve ölüm şeklini anlattım, ama beni dinlemedi bile. Konuşmayı birirdiğimde bana teşekkür etti ve seni görmeye

geleceğini söyledi. Sonra benden onu yalnız bırakmamı istedi, bu yüzden gerçek hislerini bilemiyorum. Bu sabah bu düzlemde, çölde yolculuk ediyordu. Tek başındaydı.”

“Harika. Ya beni öldürmeye karar verirse?”

Morrigan acı bir gülümsemeyle, “Bu, pazarlığımızı oldukça şiddetli bir şekilde sınayacaktır,” diye cevap verdi.

“Morrigan?”

“Rahat ol. Aramızda bir pazarlık var. Ama en azından seni öldürmeye karar verirse ölmüş numarası yapacak kadar kibar davran.”

“Ya beni yakmaya ve yanarken izlemeye karar verirse?”

“O zaman canın yanacak demektir. İstedığın kadar çılgılık at, ama bir noktada sesini kes ki senin öldüğünü sansın. O gittiğinde sana yardım ederim.”

“Bu içimi çok rahatlattı.” Birden hatırlayarak “Hey,” dedim, “Flidais’in beni Aenghus Óg hakkında uyarmaya geldiğinden haberin var mıydı?”

Morrigan kaşlarını çatarak “Hayır,” dedi. “Bu ne zaman oldu?”

“Buraya beni uyarmaya geldiğin gün. Eve gittiğimde beni orada bekliyordu.”

“Senin sağlığını birdenbire neden bu kadar ilgilendiğini bilmiyorum.”

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Özellikle de köpeğimin ve benim başımı yerel yetkililerle belaya soktuğu için.”

“Ne tür bir bela?”

“Kurt köpeğim cinayetten aranıyor. Av sırasında bizi şaşırtan bir park korucusunu öldürdü. Üstelik bu korucu üzerinde Fae görünmezlik büyüleri olan bir küpe takıyordu.”

Morrigan’ın gözleri daha da kızardı. “Tír na nÓg’da benim farkında olmadığım entrikalar döndüğü apaçık ortada. Dışarıda bırakılmaktan hoşlanmam; bu bana hedefin kendim olabileceğini hissettirir.” Somurtarak başını iki yana salladı. “Araştırma yapmam gerek. Brighid’in ne yapacağını görmek için bir süre bu düzlemde kalacağım, ama sonrasında bazı cevaplar almak için Tír na nÓg’a geri döneceğim.”

Gözleri birden sakinleşti ve başını kapıya doğru çevirdi. “İşte geliyor,” dedi Morrigan. “Beni burada görmesi hiç iyi olmaz. Şimdilik hoşça kal Siodhachan Ó Suileabháin.”

Tekrar bir kargaya dönüştü, kanatlarını çırparak açılan kapıdan dışarı uçtu ve beni tezgâhın arkasında tüm bu gelip gidenleri izlemekten büyük keyif alan Oberon’la başbaşa bıraktı.

“Biliyor musun Atticus, şu kargaya dönüşme numarası çok hoş, ama onun açık ara en büyük ilahi gücü değil. Onlardan kaçınmak için belirli insanların yaklaştığını hissedebiliyor! Hayatın boyunca pisliklerden bu şekilde kaçınsan harika olmaz mıydı?”

“Sus Oberon,” dedim. “Brighid geliyor. Kibar olmalısın. Yerinde kal ve sana acil izin vermediğim sürece de oradan çıkma. Bizi nefes almışçasına kolayca kızartabilir.”

Daha ben sözlerimi bitiremeden bir ateş topu kapıdan içeri uçarak camları kırdı ve kapıdaki çanlarımı eritti. Tam önümde söndü ve yerinde uzun boylu, haşmetli, tepeden tırnağa zırlı

bir tanrıça belirdi. Bu Brighid'di, şiiirin, ateşin ve demircilerin tanrıçası.

Melodi ve dehşet dolu bir sesle, “Yaşlı Druid,” dedi, “Seninle kocamın ölümü hakkında konuşmalıyım.”

BÖLÜM 14

Brighid bir rüya gibiydi. Tarihte daha seksi bir dul olduğunu sanmıyorum. Tepeden tırnağa zırlı olduğu ve gözleriyle dudakları dışında hiçbir yerini göremediğim hâlde, kendimi yine azgın bir delikanlı gibi hissettim. Onunla flört etmek istiyordum, ama onu dul bırakanın ben olduğumu hatırlayınca, bir yerlerde geçmemem gereken bir çizgi olduğunu düşündüm.

Gırtlığımı temizleyip gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım. “Sadece onun ölümü hakkında mı konuşmak istiyorsun?” diye sordum. “Yakıp yıkmak ya da onun gibi şeyler yok mu?”

Sert bir şekilde, “Önce konuşacağız,” dedi. “Sonrası tamamen senin söyleyeceklerine bağlı. Bana onun ölümünden bahset.”

Ona her şeyi anlattım. İnsan Brighid’e yalan söylemeye kalkışamaz bile. Bres’in bana kılıç çektiğini tam olarak nasıl gördüğüm kısmını dışarıda bıraktım -kolyemi ya da onun ne kadar güçlü olduğunu fark etmemesini umuyordum- ama ona doğru olmayan hiçbir şey anlatmadım.

“Morrigan da bana aynı hikâyeyi anlattı,” dedi.

“Bu sadece meşru müdafaaydı Brighid,” dedim.

“Bunun farkındayım.” Tavrı biraz yumuşadı. “Aslında sana teşekkür borçluyum Druid. Beni iğrenç bir işten kurtardın.”

Vay canına! Brighid az önce bana borçlu olduğunu söyledi. Bu büyük bir itiraftı ve hiç beklemediğim bir şeydi. “Efendim? Anlamıyorum.”

Brighid miğferini çıkarınca kızıl saçları o kendiliğinden şişen cankurtaran botları gibi omuzluklarının üzerine yayıldı. Çölde miller boyunca miğferin içinde kalmış olmalarına rağmen ne terli ne de karışıklardı. Malina’yı bile kışkandıracak kadar ihtişamlı, parlak, Kova Çağı saçları, kameralar çalışmaya başlamadan önce üç saat boyunca kalabalık bir stilist ekibi tarafından kabartılmış bir film yıldızıninkileri andırıyordu. Lavanta ve çobanpüskülü kokuyorlardı. Nefes almayı hatırlamak için çaba göstermem gerekti.

“Açıklayacağım,” dedi. “Ama biraz çayın var mı? Tır na nÓg’dan buraya uzun bir yol geldim.”

Hemen ayağa fırlayıp Oberon’un büyük bir sabırla beklediği tezgâhın arkasına geçtim. Coşkuyla, “Ah, elbette,” dedim. Ateş tanrıçası için çay demlemek, ateş tanrıçası tarafından yakılıp yıkılmaktan çok daha iyiydi.

Oberon uysalca, “*Ona merhaba diyebilir miyim?*” diye sordu.

“Önce bir sorayım,” dedim. “Kurt köpeğim seni selamlamak istiyor Brighid. Ben çayını demlerken, bu senin için uygun olur mu?”

“Burada bir köpeğin mi var? Nerede o?”

Oberon’un kamufajını kaldırıp ona kibar davranmasını söyledim. Brighid’in yanına giderken kuyruğunu allegroya ayarlanmış bir metronom gibi sallıyordu.

Tanrıça masalarımın birine oturmuştu, onun coşkusu görünce gülümsedi.

“Bak sen, çok etkileyicisin. Konuşabiliyor musun?” Cevabını duyabilmek için kendi bilincini onunkine bağlamıştı.

“Evet. Atticus bana öğretti. Adım Oberon. Seninle tanıştığıma memnun oldum Brighid.”

“Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum Oberon, Shakespeare’in Fae Kralı.” Gülümseyerek zırhlı eldiveniyle kulaklarının arkasını kaşıdı. “Atticus kim?”

“O benim,” diye itiraf ettim.

“Ah? Kimse bana yeni bir isim kullandığını söylemedi. Tır na nÓg’da senden bahsettiklerinde hep tam ismini kullanırlar. Ölümlülerin arasında bu şekilde yaşadığına göre ilginç tercihler yapıyor olmalısın.” Oberon’un çenesini avcunun içine alarak “Ama sen,” dedi, “Senin bir adamı öldürdüğünü duydum. Bu doğru mu?”

Su kaynarken çay poşetlerine dolduracağım çay yapraklarını ölçüyordum, ama bunu duyunca sertçe kafamı kaldırdım. Oberon kuyruğunu sallamayı bırakıp bacaklarının arasına soktu.

“Evet. Böyle olmasını istememiştim. Flidais’in kontrolü altındaydım ve ona itaat etmek zorundaydım.”

“Evet, biliyorum. Seni suçlamıyorum Oberon. Aslında bir anlamda bu benim hatam. Efendini görmesi için Flidais’i gönderen bendim.”

Aşağıdaki Tanrılar Adına! Böyle bombalar patlatmaya devam ederse sıcak suyla uğraşırken çok dikkatli olmalıydım.

“İşler hiç de planladığım gibi gitmedi,” diye ekledi. Oberon’u daha iyi okşayabilmek için zırhlı eldivenlerini çıkarmaya koyuldu. Masanın üzerinde gürültüyle tangırdadılar, büyüldü oldukları belliydi. Bir demirci tanrıçasının zırhı *eşsiz* olmalıydı, onda bir çizik açmak için bile ne gerektiğini merak ediyordum. Belki Fragarach? “Şimdiyse işler doğrudan ilgilenmem gereken noktaya geldi.”

Oberon umutla, “*Polislerin beni unutmasını sağlayabilir misin?*” diye sordu.

“Normal şartlarda bunu yapabiliirdim. Maalesef birileri onların seni unutmamasını sağlamak için büyük çaba harcıyor.”

“Bekle, lütfen başka bir şey söyleme,” dedim. “Şu çayı koyup oturmama izin ver, sonra konuşuruz.”

“Pekâlâ. Beklerken karnını kaşımamı ister misin Oberon?”

“*Ah, seni çok seviyorum,*” diyen Oberon, mutlulukla kendisini tanrıçanın ayaklarının dibine atıp kuyruğuyla zemini dövmeye başladı.

Lüzumsuz bilgi: Brighid çayına süt ve bal koyuyordu. Tıpkı benim gibi.

Bir yudum alıp minnettarlıkla içini çekmeden önce, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Bir şey değil,” dedikten sonra oturup bir anlığına bu gerçe-küstü ortamın tadını çıkardım. Çocukluğumdan beri taptığım bir tanrıça olan Brighid’le, ben çocukken var olmayan bir şehirde karşılıklı oturmuş, çay içiyordum. Üstelik kurt köpeğim de bize katılmıştı. Ona da bir fincan hazırlayıp soğuması için içine buz atmıştım, şimdi çayını yerdeki bir tabaktan yalıyordu.

Brighid de bu durumun farkındaydı, gülümseyerek “Bu çok tuhaf,” dedi.

“Tuhaf şeyleri severim,” dedim. “En azından tehdit oluşturmaya türden tuhaflikları.”

“Evet. Maalesef son zamanlarda tehdit oluşturan türden birçok tuhaflik oluyor. Sanırım bir açıklamayı hak ediyorsun.”

“Bu harika olur,” dedim.

“Buyur o hâlde, sana kısa versiyonu: Ağabeyim Aenghus Óg bana karşı harekete geçti. Tuatha Dé Danann’ın en üst mertebesindeki yerime geçmek istiyor, ama bunun sadece daha büyük bir amaç için bir basamak olduğundan şüpheleniyorum. Amacı her neyse, ona ulaşmak için bulabildiği tüm büyülü silah ve zırhları topluyor. Benim aptal kocamın benden Fragarach’ı bile durdurabilecek bir zırh yapmamı istemesini bile sağladı. Ona nedenini sormadan gülünç görünümlü bir zırh yapıp bunun onu yenilmez kılacağını söyledim. Anında onu giyip kendini öldürttü, o yüzden eline sağlık Druid.”

“Hımmm...” Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

“İşler daha da ileri gitse onu kendim öldürmek zorunda kalacaktım. Şu hâliyle bile, eğer becerebilirimsem Aenghus Óg’la

doğrudan çatışmaya girmekten kaçınmayı tercih ederim. Savaş seviyesine alçalmak... çok tatsız, özellikle de karşındaki kendi ağabeyinse.”

Ölüm seviyesine alçalmak da çok tatsızdır ki savaşa girdiğinde bu çok belirgin bir olasılıktır. Yine de bu düşüncemi kendime saklayıp başımı empatiyle salladım.

Eliyle miğferine vurarak “Aenghus, Fragarach’ı istiyor, çünkü onun zırhımı delebileceğine inanıyor,” dedi.

“Delemez mi?”

Brighid, “Emin değilim,” dedi. “Bu zırhı, Bres’e verdiğimin aksine, Fragarach gibi bir şeyden etkilenmemesi için yaptım. Yine de onu test etmemeyi tercih ederim.”

“Fragarach’ı asla sana karşı kullanmam.”

Brighid bir kahkaha attı. Sesi, insanı zevkten titreten ve ağlatan bir senfoni gibiydi.

“Bunu biliyorum Atticus. Aenghus’un da onu bana karşı kullanmamasını tercih ederim.”

“Bunun olması için önce benim ölmem gerekir.”

“Kesinlikle. Bence onu kullanacak kadar iyi durumdasın ve kılıcın sende kalmasını tercih ederim. Ama Aenghus kesinlikle onu istiyor ve kucağına düşmesi için olayları manipüle ediyor. Bunların bir kısmını çoktan fark etmiş olmalısın.”

“Dün gece bana saldıran Fir Bolgları’nı mı kastediyorsun? Evet, bunu fark ettim.”

“Ben başka konulardan bahsediyordum. Örneğin kurt köpeğinin peşindeki ölümlü polislerden...”

“Ama bu Flidais yüzünden oldu, onu senin gönderdiğini söylemiştin.”

“Onu seni uyarması için gönderdiğim doğru. Ama o park korucusu Aenghus’un emirlerini yerine getiren kocamın marifetiydi. Polisler artık aşk tanrısının maşası oldular.”

“Maşa oldukları kesinlikle doğru,” diye kabul ettim.

“Dirensen bile kılıcı senden almak için bir yol bulmaya çalışacaklardır. Aenghus bunu yapacağını umut ediyor, çünkü ilk direniş belirtisinde polisler silahlarını çekip kılıcı elinden alacaklar. Sonrasında onu polislerden alması sorun olmayacaktır.”

“Anlıyorum. O hâlde muhtemelen o arama emrini çıkartacaklar. Avukatımı uyarsam iyi olacak.”

“Dahası da var. Aenghus sana karşı bir cadı meclisini işe aldı.”

“Ne?” dedim. “Hangi cadılar meclisi?”

“Kendilerine Üç Aurora’nın Kız Kardeşliği diyorlar.”

Tansiyonumun birden fırladığını hissettim. “Ama onlar Aenghus Óg’la hiçbir ilgilerinin olmamasını istediklerini iddia ediyorlar! İçlerinden biri onunla yatıyor ve benden onu iktidarsız yapacak bir çay yapmamı istedi!”

“Aenghus Óg her şeyi onlarla birlikte ayarladı. Bu hem ona seni öldürmek için geçerli bir neden verecek hem de cadıları sana yaklaştıracak bir yöntem.”

Ağzımdan tükürükler saçarak “Ama bende Radomila’nın kanı var!” dedim. “Onun meclisi hizmetlerim karşılığında bana bir iyilik yapmakla yükümlü.”

Brighid, “Senin tahsilatı yapacak kadar uzun süre etrafta olmayacağına güveniyorlar,” dedi. “Onlardan Aenghus Óg’un menfaatleriyle çelişecek bir şey yapmalarını istediğinde, Radomila uygun bir şekilde müsait olmayacaktır.”

“Cadıların bu anlaşmadan ne çıkarı var? Aenghus onlara büyük bir şey için söz vermiş olmalı.”

“Onlara Tír na nÓg’dan serbest geçiş önceliği sözü verdiğini tahmin ediyorum.”

Hafif bir ısıklık çaldım. “Bu onların çok güçlü bir cadılar meclisi olmasını sağlar.”

“Evet. Ama onlar, sözler verdiği tek grup değil. Fomorianlar’ın desteğini aldı, çok sayıda Fae’i bana karşı kışkırttı, cehennemle bazı pazarlıklar yaptığından da şüpheleniyorum.”

Bu oldukça büyük bir sorun olabilirdi. Onlar sayıca çok fazlaydılar, avukatımı dinleyeceklerini de pek sanmam. “Peki ya Tuatha Dé Danann’ın geri kalanı? Onlar nerede duruyorlar?”

“Çoğu benim yanımda. Tír na nÓg’a, Fomorianlar’ın ve iblislerin dolması fikri pek de ikna edici bir satış noktası değil.”

“Peki ya Morrigan?”

“Kimse bilmiyor, çünkü kimse onunla konuşmadı.” Brighid alaycı bir şekilde sırtıttı. “Sanırım Aenghus onun, komplosunu zamansız sona erdirmesinden endişe ediyor. Bana gelince, ona borçlu kalmamayı tercih ederim. Diğerleriyle birlikte pek iyi çalışamaz.”

“Benimle konuştu,” dedim. “Daha şimdiden bir şeyler döndüğünden şüpheleniyor ve dışarıda bırakıldığı için öfkeli.”

“İsterse bu işe bulaşabilir. Peki ya sen Druid? Sen bu işe bulaşmak istiyor musun?”

“Görünüşe bakılırsa çoktan bulaştım bile.”

“Senden tarafını seçmeni istiyorum. Özellikle de benim tarafımı.”

Anında, “Tamamdır,” dedim. Bunda nasıl bir ahlaki ikilem olacaktı ki? Tanrıça kılıcın bende kalmasını istiyordu, Aenghus Óg’sa onu benden almak. Brighid benim hayatta olmamdan hoşlanıyordu, Aenghus’sa tam tersinden. O seksiydi, Aenghus’sa değildi.

“Teşekkür ederim.” Yüzünde o kadar sıcak bir gülümseme belirdi ki böbreklerimin eridiğini sandım. “Benim için Aenghus Óg’u öldürürsen seni ödüllendiririm.” Kafamdaki bazı belirsizliklerin o anda uçup gittiğini itiraf etmeliyim. Kendimi bir paralı asker gibi hissetmiştim. “Ve eğer bazı iblislere rast gelecek olursan diye sana bir hediyem var. Bana sağ elini uzat.”

Sağ elimi kadının sol avcunun içine koydum. Avcu soğuk ve demiri işlemekten nasırlıydı, parmaklarıysa uzun ve güçlüydü. Sağ işaret parmağını dövmemin halkasının üzerine koyup bir şey yapmayı... denedi. A-ha.

“Anlamıyorum.” Kaşlarını çattı. “Bir şey sana Soğuk Ateş’in gücünü vermeme engel oluyor.”

İçimde bir bölüm çığlıklar atar, diğer bölümse *havalını*, diye düşünürken, yüzümü ifadesiz tutmaya özen gösterdim. Tılsımın onun üzerimde büyü uygulamasına engel olmuştu. Toplantı başka türlü geçmiş olsa beni yakılıp yıkılmaktan da

korumuş olabilirdi, ama bu, test etmek istediğim türden bir şey değildi. Ama şimdi onun varlığının farkına varabilirdi, bu da işlerin tuhaflaşmasına sebep olabilirdi.

Bunu ilk kez fark edip sandalyesinde arkaya yaslandı, “Auran tuhaf Druid,” dedi. “Ona ne yaptın?”

Kolyemi gömleğimin altından çıkartarak “Onu soğuk demirle bağladım,” dedim. “Beni çoğu büyüden koruyor.”

Brighidönce hiçbir şey söylemedi, sadece orada oturup gözlerini kolyeme dikti. Sonra, “Seni aynı zamanda benim yardımımından da koruyor,” dedi. “Sana Soğuk Ateş’i veremem. Eğer bir iblisle karşılaşacak olursan kendi yeteneklerine kalacaksın ve eğer büyü kullanamıyorsan bunun ne faydası olacağını anlayamıyorum.”

“Ah, ben büyü kullanabiliyorum.”

“Demir buna engel olmuyor mu?”

“Bu eski soruna bir çözüm buldum.”

Demircilerin tanrıçası, “Ben bulamazken senin bulmuş olman kayda değer,” dedi.

“Gerçekten denedin mi ki?”

“Hayır,” diye itiraf etti. “Bunun imkânsız olduğunu düşünüyordum.”

“Imkânsıza yakın olduğu ortaya çıktı.”

“Onu iblislere karşı test ettin mi?”

“Beni dişi şeytanların büyülerinden koruyor.”

“Ama cehennem ateşi ya da diğer cehennemi saldırlarla uğraşmak zorunda kalmadın, öyle değil mi?”

“Henüz değil.”

“Çok yakında bunu test etmen gerekecek. İblislerle başa çıkman için bir yöntem bulmalısın. Eğer Aenghus’un görüştüğü kişi hakkında yanılmıyorsam pek çoğuyla hem de.”

“Bu Soğuk Ateş ne işe yarıyor?”

“Onları içten yakmanı sağlıyor, tıpkı buzun yanışı gibi... Çok enerji gerektiriyor ve içini boşaltıyor -toprakten enerji alıyor olsan bile içini boşaltacaktır- ama seni bir kavgada bozguna uğramaktan kurtaracaktır. Ne yazık ki onu sana veremiyorum.”

“Elbette verebilirsin,” dedikten sonra kolyemi çıkardım. Auram anında değişti, ben de gerildim. Eğer isterse bana yardım etmek yerine kolayca zarar verebilirdi.

Auramın nasıl değiştiğini görerek, hayranlıkla, “Bu gerçekten de fevkalade bir ustalık Siodhachan,” dedi. Yeni ismimi çoktan unutmuştu, bunun yerine doğumumda bana verilen ismi kullanıyordu. “Bunu bana da öğretmelisin.”

Ben de bundan korkuyordum. “Bağışla beni Brighid, ama bunu bir sır olarak saklayacağıma yemin ettim.” Cümlemin, “Morrigan haricindekilerden,” kısmını bilerek atladım ve kime söz verdiğimi sormak aklına gelmeden önce aceleyle devam ettim. “Ama artık böyle bir şeyin mümkün olduğunu bildiğine göre, kendi başına bunu yapmanın bir yolunu bulacağından eminim. Sana sabırlı olmanı tavsiye ederim. Bunu yapmak yedi yüz elli yılımı aldı.”

Şükürler olsun ki gücenmişe benzemiyordu. Evet, hayal kırıklığına uğramıştı. Ama masada eldivenlerinin yanında duran

kolyeye gözlerini dikmiş bakarken, yüzündeki ifade yavaşça değişti. Keyifli görünüyordu.

“Bana yeni bir meydan okuma sundun Druid, hem de oldukça kıymetli bir görev,” dedi. “Kendiminkini daha kısa bir sürede yapmaya çalışacağım. Yeminini bozmadan bana onu nasıl yaptığını söyleyemeyeceğini biliyorum, ama ara sıra onu incelememe izin verir misin?”

“Elbette,” dedim.

“Bu kolyenin sadece senin üzerinde etkili olacağını düşünmekte haklı mıyım?”

“Evet. Sadece bana bağlı. Başkaları için sadece mücevherden ibaret.”

“Şimdi neden bu kadar uzun süre hayatta kaldığını anlıyorum.”

Ben onun iltifatıyla kızarken o da gülümseyerek bir kez daha sol elini uzattı. Sağ elimi onun avucuna koydum, o da parmağıyla dövmemin halkasına dokundu. Bu sefer bir şey hissettim, damarlarımda dolaşan ısı ve buz, bir de baş dönmesi krizi.

Brighid, “Artık Soğuk Ateş’in gücüne sahipsin,” dedi. “Sadece cehennem kaçkınları üzerinde işe yarar ve hem senin hem de hedefinin toprağa basıyor olması şart. Sağ elini hedefine doğrult, iradeni topla ve *Doigh*, de, hedefin yok olacaktır. Yalnız seni yeniden uyarmalıyım, büyük miktarda enerjini tüketecektir, bu yüzden onu idareli kullan ve ölmelerinin birkaç saniye alacağını da unutma.”

“Teşekkür ederim Brighid.”

Zırhlı eldivenlerini yeniden giymeden önce Oberon’u son bir kez okşayan Brighid, “Henüz bana teşekkür etme,” dedi. “Avantajlarına rağmen, Aenghus Óg’la müttefiklerinin bana açıkça saldırmalarına engel olan tek şey sensin. Onlar bir lejyon, sense tek başınasın ve onların karşısına çıkmaya bu kadar istekli olduğuna memnunum. Ama şafağa ölmüş olabilirsin.”

Bu sevimli nottan sonra masanın üzerinden eğilip beni öptü. Tadı süt, bal ve çilek karışımı gibiydi ve tamamen mutluluk vericiydi.

Brighid ayrıldıktan sonra, Oberon, “*Birkaç gün içinde üç tanrıça seni öptü,*” dedi, “*bu yüzden bana üç yüz Fransız finosu borçlusun. Anca öyle ödeşiriz.*”

BÖLÜM 15

Pazar günlerinin rahatlatıcı olduğunu sanırdım. Amerika'nın erkek bir vatandaşı olarak, pazar günleri dar üniformalar giymiş atletik erkeklerin ayın yaparmışçasına birbirlerinin sahalarını işgal edişlerini izleme, onlar dinlenirken de kamyonlar, piz-za, bira ve finansal hizmetlerle ilgili reklam bombardımanına maruz kalma hakkına sahibim. Olması gereken bu, *Amerikan Rüyası* bu...

Sanırım şikayet etmeye hakkım yok, çünkü aslında ben bir Amerikan vatandaşı değilim. Hatta Bay Semerdjian bir seferinde beni INS'e ihbar etmişti. Ellerimi ajanların yüzlerine doğru sallayıp "Aradığınız Druid ben değilim," demiştim. Pek eğlenmemişlerdi. Elimi bir kez daha sallayıp "Devam edin," dediğimde de kelepçelerini çıkarmışlardı. O zaman Kan Emici Avukatım Leif Helgarson'un benim için hazırlamış olduğu hafif buruşmuş ama yine de düzenli olan göçmenlik evraklarımı

* ABD Göçmenlik Bürosu. Ç.N.

çıkarmıştım. INS ajanları gittikten sonraysa Oberon'u ilk kez Bay Semerdjian'ın çimenlerine sıçmaya göndermiştim.

O günden beri aramız iyi değildi. Aslında hiçbir zaman iyi olmamıştı, ama en azından ilk birkaç yılı beni görmezden gelerek geçirmişti. Beni taciz etmeye başladığında, onun ya çok aptal olduğundan ya da Faeler'in bir piyonu olduğundan şüphelenmiştim. Sonunda sadece adi herifin teki olduğu ortaya çıktı, üstelik çimenlerinin üzerindeki köpek boku da onu Flibbertigibbet'e, sıradan bir Lübnanlı Tom o'Bedlam'a çevirmişti.

Şimdiyse kendimin Faeler'in bir piyonu olduğumdan şüpheleniyordum. Aslında tam olarak kimin piyonu olduğumu bilmiyordum. Kendimi Amerika Birleşik Devletleri'yle Çin'in, üzerinde bir vekalet savaşı yaptıkları Kore gibi hissediyordum.

Bir piyon olmak istemiyordum. Ya da Kore. Bir at olmak daha iyi olurdu. Ya da Danimarka. Danimarkalılar kurbanları onların nereden geldiğini anlayana kadar herkesin kışını tekmelemişlerdi.

Bu da tam olarak benim sorunumdu. İnsanlar beni nerede bulacaklarını biliyorlardı. Özellikle de bu pazar.

Camdan tanıdık bir Crown Victoria'nın park ettiğini gördüğümde, dükkânımın eriyen kapısını onarması için bir tamirciyi arıyordum. Dedektif Carlos Jimenez arabadan indi, az sonra birkaç araba daha lastiklerini gıcırdatarak arkasına park etti ve içlerinden inen güneş gözlüklü polisler kemerlerini düzeltip gömleklerini pantolonlarının içine soktular. Kendisini

* Shakespeare'in *Kral Lear* oyunundaki karakterlerden biri. Ç.N.

Rezervuar Köpekleri’nden biri sanan Dedektif Darren Fagles’ın elinde, üzerinde bir sürü madde yazılı olan, yasal görünümlü bir kâğıt parçası uçuyordu.

Tamircinin lafını yarıda keserek telefonu yüzüne kapattım ve Oberon’a duvarın en dibindeki masanın üzerine sıçramasını söyledim. “Oraya kıvrıl ve tek bir kasını bile oynatma. Bu adamlar gidene kadar ne kulağını kıpırdat ne de kuyruğunu sallama.”

Emrime itaat ederek harekete geçerken, “*Hangi adamlar?*” diye sordu.

“O polisler geliyor. Eğer onlardan biri seni görmeyi başarırsa buradan kaçıp doğruca dul kadının arka bahçesine gitmeni ve orada saklanmanı istiyorum, tamam mı? Sana söylememi bekleme.”

“Kamufleajın ardını görebileceklerini mi sanıyorsun?”

“Yapabilirler. Buraya kadar yardım aldıkları kesin.” Oberon dikkatle masanın üzerine sıçradı, masa ona küçük gelse de üzerine kıvrılmayı başardı. Yerine yerleştiği anda varlığının tüm işaretleri gözden kayboldu. Hâlâ tezgâhımın altındaki rafta duran Fragarach’a hızlı bir bakış fırlatıp sigorta amacıyla ona da kamufleaj büyüsü yaptım.

Polisler bir araya toplanıp kapıya doğru yürürlerken, önce buraya gelmeye mi karar verdiklerini yoksa evimi ziyaret mi ettiklerini merak ettim. Eğer önce evimi ziyaret etmişlerse avukatlarım ne cehennemdeydiler?

Metalik mavi bir *BMW Z4* kükreyerek Fagles’in arkasında dururken, yüksek sesle çalan bir korna herkesin dikkatini çekti. Hal Hauk, davet edilmişcesine kapıdan dışarı fırladı.

Dedektifin yoluna belki normal bir insandan biraz daha hızlı çıkan Hal, “Affedersiniz, siz Dedektif Fagles mısınız?” dedi. Diğer memurlar bunu fark edip gerildiler. Birkaç çift el kılıflara doğru uzandı.

Fagles, “Yana çekilin efendim,” diye emretti. “Bu resmi bir polis işi.” Hal’in gözü biraz bile korkmamıştı.

“Eğer işiniz Üçüncü Göz Kitapçılık ya da sahibiyse, işiniz benimle demektir,” dedi. “Ben Bay Atticus O’Sullivan’ın temsilci avukatıyım.”

“Temsilci avukat siz misiniz? O hâlde evindeki diğer adam kimdi?”

“Yardımcılarımdan biri. Beni aradı ve müvekkilimin evini aramanızın tam olarak yasal olmadığını bildirdi ve bir şikayette bulunacağıma, belki de bir dava açacağıma sizi temin ederim.”

Bu, polislerin dikkatini çekti. Öfkeyle Hal’e baktılar, Fagles da alay edercesine güldü. “Elimizde bir Tempe hakimi tarafından imzalanmış bir arama belgesi var.” Sözlerini vurgulamak istercesine kâğıdı Hal’in yüzüne doğru tuttu. “Aramamız tamamen yasaldı.”

“Ama sanırım o emir size sadece bir İrlanda kurt köpeğini ya da benzer bir köpeği arama yetkisi veriyor, fazlasını değil. Bu doğru mu Dedektif?”

Fagles düz bir evetle cevap vermek istemedi, o yüzden cevap verirken meydan okuyan bir tavır takındı. “Arama emrinde yazan bu.”

“Bir İrlanda kurt köpeği çok iri bir köpek cinsidir. Kaçmadan önce bahsi geçen köpeği kendi gözlerimle gördüm ve sizi temin

ederim ki en az sizin ağırlığınızdadır. Elimizde bu veri olduğuna göre, onun bir çekmece, dolapta, mutfak dolaplarında ya da bir fesleğenin altında saklanması mümkün değil. Yine de siz ve meslektaşlarınız, müvekkilimin yasal haklarını açıkça ihlal ederek evindeki tüm bu yerleri aradınız.”

Sadece köpeğimi aramadıklarını anlamak için daha fazlasını duymaya ihtiyacım yoktu. Aenghus Óg bu adamları Fragarach’ı bulmaları için göndermişti. Mutfaktaki fesleğeni sökümüştü, hasarın bununla kalmasını umuyordum. Eğer arka bahçemdeki kamufle ettiğim otlarımı bulmuşlarsa Oberon’un yakında kaçması gerekecekti.

Fagles, “Biz öyle bir şey yapmadık,” dedi.

“Yardımcım yaptığınız konusunda şahitlik edecektir.”

“Onunkine karşılık bizim sözümüz.”

“Arama prosedürünüzü cep telefonu ile videoya kaydetmiş.”

Fagles başlangıçtaki sert yanıtlarını bir kenara bırakıp bir anlığına dişlerini gıcırdattı. “Bakın, her kimseniz...”

“Hal Hauk.”

“Her neyse. Bu mekanı aramak için elimizde yasal bir emir var. Şimdi ya kenara çekilirsiniz ya da sizi tutuklarız.”

“Kenara çekileceğim Dedektif, ama sizi müvekkilimin evinde kullandığınız metotları uygulamamanız konusunda uyarıyorum. Büyük bir köpek arıyorsunuz, daha fazlasını değil, ben de aramanızı kaydedeceğim. Büyük bir köpeğin saklanması mümkün olmayan yerlere bakmaya kalkacak olursanız size karşı açacağımız dava çok, ama çok daha kötü olacak.”

“Öyle olsun.”

Hal, “Tamam,” dedi. Kenara çekilmeden önce gözün yakalayamayacağı kadar seri bir hareketle arama emrini Fagles’in elinden kaparken, “Onu ben alayım,” dedi. Fagles çok sinirlenmişti. Muhtemelen kendi üstünlüğünü kanıtlamak için arama emrini Hal’in göğsüne çarpmak ya da benzer bir şey yapmak istemiş, ama Hal bunu onun elinden almakla kalmamış, Fagles’in yavaş ve aptal görünmesini -ki Hal’e kıyasla öyleydi- sağlamıştı. Fagles’in şanssızlığı, bir kurtadamlı baskınlık oyunları oynuyor oluşuydu.

Aşağılanmasını derinleştirecek bir şey söylemek yerine, Fagles arkasındaki Jimenez ve diğerleriyle birlikte ilerledi. Kapıda durup kenarlarındaki ve yere saçılmış olan kırık camları inceledi. Eşikten adımını atmadan önce dikkatle beni süzdü. Onun solunda, dükkânın girişinden görülebilecek ve erişilebilecek olan tezgâhımın arkasında duruyordum.

“Burada ne oldu O’Sullivan?” diye sordu.

“Bir müşteri iade prensiplerime şiddetle itiraz etti,” dedim.

Kapıdan içeri giren Fagles, “Evet, tabii,” diye homurdandı. Bunu yaptığında, dükkânımın etrafındaki korumalar bana onun üzerinde bir bağlama büyüsü olduğunu haber verdiler. Diğerlerine eliyle içeri girip aramaya başlamalarını işaret ederken aurasına dikkatle baktım ve faerie gözlüklerimi açtım. Fagles’in kafatasını, Romalılar’ın taçlarını andıran, yeşil, örme bir bant kaplamıştı. Onu kontrol etmek için kullandıkları ana yöntem buydu. Ama o bandın içine geçmiş olan çok ince,

mavi ve kırmızı iplikler görebiliyordum. O ikisini bozmadan yeşil bağlamayı bozamazdım ve tasarımlarına bakılırsa pek de dostça olmadıklarını anlamama rağmen onların ne işe yaradığını bilmiyordum. Belki sigortalar, büyülü bubi tuzakları ya da beni oyalayacak bir şeyler.

Diğer memurlarda normal insan aurası dışında bir şey göremedim, hepsi saldırganlık ve stresle çınılıyordu, ama bu, bir avukattan nutuk dinledikten sonra normaldi. Hal, Jimenez ve dükkâna dağılan diğer polislerin peşinden içeri girdi, bu da tüm dikkatimi Fagles'a verebileceğim anlamına geliyordu. Adam kapının önünde durup gözlerini tezgâhımın raflarındaki bir şeye dikti.

Çenesini hafifçe bana doğru sallayan Fagles, "O nedir?" diye sordu.

"Ne nedir?"

Güneş gözlüklerini çıkarıp eliyle göstererek "Şu," dedi. "Şu bir kına benziyor. Tezgâhının arkasında bir kılıç mı var?" Güneş gözlüklerini katlayıp gömleğinin cebine koyduktan sonra beklentiyle bana baktı.

"Hayır."

"Bana yalan söyleme. Onu görebiliyorum!" Tabii. Bu bana oldukça fazla şey anlatıyordu. Odadaki masanın üzerinde oturan, gözünün önündeki Oberon'u değil de kılıcı görebiliyorsa Aenghus ona çok seçkin bir yetenek vermiş demekti: Aramasının sözde hedefini hemen bulmasını sağlayacak olan kamufajın ardını görebilme yeteneği yerine, ona büyülü peleri-

ne sarılmış olan Fragarach'ı görme yeteneğini vermişti. Pelerin, Bres'in üzerinde gayet iyi çalışmıştı, bu yüzden Fagles üzerinde de işe yaraması gerekirdi, ama bakışlarını ona kilitlemiş olmasına bakılırsa işe yaramamıştı. İnsan üzeri örtülü bir cisme bakışlarını nasıl kilitleyebilir ki? Başlangıç olarak, o pelerini büyülemiş olan kişiden çok büyük yardım alması gerekirdi. Bu da Üç Aurora'nın Kız Kardeşliği'nin lideri olan Radomila'ydı. Fagles onların Aenghus Óg'la birlikte bana karşı çalıştıklarının yürüten ve konuşan kanıtıydı.

Jimenez'in yanından ayrılıp Fagles'la yüzleşmek için yanına gelen Hal, "O bir köpek mi Dedektif?" diye sordu. Dedektiften birkaç adım ötede durup Fagles'ınbaktığı şeyi görmesini engelledi. "Çünkü eğer değilse sizi ilgilendirmez."

Dedektif onu duymazdan gelerek bana, "Sakladığınız öldürücü bir silah ve onun için bir ruhsata ihtiyacınız var. Bir saklanan silah ruhsatınız var mı?"

Bana, "Cevap verme," diyen Hal, cep telefonunu Fagles'a gösterdi. "Bunu kaydediyorum Dedektif. Arizona Yenilenmiş Yasası 13-3102, alt başlık G'ye göre, tamamen ya da kısmen görünen bir kemer kılıfında ya da tamamen ya da kısmen görünen silahları taşımak için tasarlanmış bir kılıf veya kında taşınan silahlar için ruhsata gerek yoktur."

Vay canına. İşte Hal bu yüzden saatte 350 dolar alıyordu. Arizona Yasası'ndan alıntılar yapmak, hem de tekdüze yasal cümle yapısını bire bir tekrarlayarak, öyle mi? Bu tam bir büyücülüktü.

Hal, “O saklanan bir silah değil,” diye devam etti, “aramaya yetkili olduğunuz bir köpek de değil.”

Onları kının saklı olup olmadığı, rafımda olup olmadığı konusunda tartışmaya devam ederken bırakıp dikkatimi Fagles’ın başındaki kusursuz banda çevirdim.

nsezilerim bana mavi düğümlerin pelerini görmesini sağladığını, bunun da kamuflajın ardını görmesine izin verdiğini söylüyordu, yani o bağlamayı zersem kılıcımla ilgili sorun ortadan kalkacaktı. Sorun şuydu ki, mavi bağlamayı zmek, kırmızısının da kopmasına yol açacaktı ve bu bağlamaları yapmaktaki ustalığını takdir etsem de, Aenghus’un ne işler çevirdiğini bilmemin imkânı yoktu. Belki Morrigan ya da Brighid bana o düğümlerin tam olarak hangi büyüleri temsil ettiğini ve onlarla güvenle nasıl başa çıkacağını syleyebilirlerdi, ama şu anda aklıma gelen en iyi fikir, kırmızı düğümlerin kötü bir büyü olduğuydu. Zaman harcayıp onunla uğraşırsam “patlayabilirdi”, üstelik sonrasında yine de mavi düğümle ilgilenmem gerekirdi, çünkü Fagles’ın kılıcı benden almadan vazgemeyeceğinin farkındaydım. Aenghus başka türlüsüne razı olmazdı. Peki ya yeşil düğüm? Bu, Aenghus g’la Fagles’ın kontrolü için büyülü bir savaşa girmek anlamına gelirdi, ki bu savaş sırasında yeteneklerimin çoğunu öğrenebilirdi, bense elimi bu kadar erken açık etmek istemiyordum.

O hâlde bu, korumalarımın ve bağlamalarımın gerçek bir testi olacaktı: Dkknımdaki korumalarımın rm büyülü krelticilerini çalıştırmaya ve kırmızı düğümlerin ne yapmak için

tasarlanmışlarsa onu yapmalarına izin verip mavi düğümlerin peşine düşmeye karar verdim. Sonuçların canı cehenneme. Bünyende köpürüp duran çok fazla testosteron olduğunda ya da benim gibi gülünç bir maçoluk kültüründe yetiştirildiğinde verilecek türden bir karar.

Mavi düğüm anlamsız derecede kırılıyordu, zihinsel bir çekişle neredeyse anında koptu, tabii kırmızı olan da yanında. Bir tuzak olduğu kesindi, beyin sarsıntısına sebep olacak türden bir tuzak. Yüzümde bir darbe hissettim, sanki beklenmedik bir anda şiddetle yüzüme bir yastıkla vurulmuş gibiydi, sonra Hal'in kafasının aniden bana doğru döndüğünü gördüm. Şaşkınlık içinde homurdanarak sırtüstü yere düştü. Fagles ciyaklayarak başını yakaladı ve Hal'le ben toparlanırken -Hal'in yüzü kıpkırmızı, gözleri de hafif sarımtıraktı ve içindeki kurt yüzeye çıkmak üzereydi- Fagles iyice delirip bana silahını çekti.

"Eller yukarı!" diye bağırdı ve tabii bu önlerindeki Jimenez de dâhil bütün polislerin başımıza üşüşüp silahlarını çekmelerine yol açtı. Ellerimi havaya kaldırırken, eğer önce dükkânın korumalarını çalıştırmamış olsam ne olacağını merak ettim. Hal'in kellesi kopmuş olabilirdi. Çok sert bir darbe almıştı, ben-se kolyemin korumasına şükür, sadece o darbenin onda birine maruz kalmıştım. Fagles büyümlü bir geribeslemeye tepki veriyordu, hepsi buydu ve görünüşe bakılırsa diğler polisler hiçbir şey hissetmemişlerdi, sadece Fagles'in oyununu destekliyorlardı.

Oberon, "*Ne oldu?*" diye sordu.

Ona, "*Her şey yolunda, yerinden kıpırdama,*" dedim.

Hal nefes nefese, “Yavaş olun Dedektif, buna gerek yok,” dedi. “Yasal bir aramayla işbirliği yapan silahsız bir adama silah doğrultuyorsunuz!”

Fagles, “Palavra! O bana saldırdı!” dedi tükürürcesine.

“Ne? Bu saçmalık dostum. Tüm arama boyunca senden bir buçuk metre uzakta, pasif bir şekilde duruyordu.”

“Az önce başımın üzerine vurdu!”

“Bunu hak ettiğinden eminim Atticus.”

Şşt. Ben ona vurmam.

Hal kamerayı göstererek “Böyle bir şeyi kesinlikle yapmadı ve şuradaki güvenlik kamerası bunu kanıtlayacaktır!” diye haykırdı. Tüm gözler onun parmağını izleyip kameranın Dedektif Fagles’ın kafasına vurmak için yerimden kımıldayıp kımıldamadığını kanıtlayacağını gördü.

Fagles, Hal’in sesindeki kendinden eminliği duymuş, meslektaşlarının gözlerindeki kuşkuyu görmüştü ve ayaklarını yere vurup “Başıma bir şey çarptı ve bu ben değildim!” diye çığlıklar atıyordu.

“Bana da bir şey çarptı Dedektif, ama bu benim müvekkilim değildi ve silahınızı ona doğrultmanız için hiçbir sebep yok. Şimdi hep birlikte sakinleşelim.”

Fagles, “Bana neyin çarptığını bilmek istiyorum!” diye diretti. “Ve hey! Kılıç nereye gitti? Gitmiş!”

Bir yere gitmemişti. Ama mavi düğümü koparttığı için artık onu göremiyordu, kamuflej devreye girmişti.

Aptalı oynayarak “Ne kılıcı?” diye sordum.

Fagles, “Az önce hakkında konuştuğumuz kılıç!” diye bağırdı. Kılıcımın hâlâ durduğu, ama büyü yardımı almadan göremediği kılıcımı aciz bir şekilde göstererek “Şu rafta duran kılıç!” dedi.

Oberon, “*Bu çok komik işte,*” dedi. “*Sanırım paçaları tuttu.* Fazla sosisim olsa sırf bunu başardığın için sana verirdim.”

Fagles ona kuşkulu gözlerle bakan çevresindeki polislerle bakarak, Hal’i, “Onu sen de gördün!” diye suçladı.

“Onu nasıl görmüş olabilirim Dedektif? Ben tezgâhın bu tarafındayım,” dedi Hal. Tam bir mantık ve nezaket abidesiydi.

“Ama onun hakkında benimle tartıştın!”

“Bunun sebebi bir şeyler hakkında tartışmak için para alıyor olmam. Ama sizin bahsettiğiniz şu kılıcı hiç görmedim. Sadece arama emrine dâhil olmayan bir şeyi almanıza itiraz ediyordum. Lafı gelmişken, iri köpeği bulan var mı?”

Dedektif Jimenez içini çekerek silahını kılıfına koydu, Fagles dışındaki tüm diğer polisler de sakinleşti. Biraz utanmış gibi görünüyordardı.

Fagles, “Bana neyin çarptığını hâlâ bilmiyorum, ama bir cevap istiyorum,” diye üsteledi. Çenesini inatla havaya kaldırmıştı.

Hal, “Sanırım kırık kapıdan giren bir rüzgârdı Dedektif,” dedi. “Onu ben de hissettim.”

Bu Dedektif Jimenez için yeterliydi. “Köpek burada değil,” dedi. “Silahını yerine koy, hadi gidelim.”

Fagles hüsrân içinde dişlerini gıcırdattı, başının çevresindeki yeşil bant da tehditkar bir şekilde parladı. İşte o anda beni vurdu.

BÖLÜM 16

Ölüm anında hayatınızın gözlerinizin önünden bir film şeridi gibi geçişiyle ilgili o özdeyişi bilir misiniz? Eh, iki bin yıldan fazla yaşadıysanız, bilinçaltınızın makul bir senaryoyu kurgulaması biraz zaman alır, üstelik beynimin fazla mesai yapmasını isterken kafamın üzerinde dönüp duran o “ölüm toplarından” biri olacağını hayal ediyordum. Ama göğsümde bir delikle yere düşerken aklıma ilk gelen şey bu değildi; ikincisiydi.

İlk düşüncem, altın renkli protokol robotunun bir maden kolonisinde özel efektlerin yardımıyla lazerle vurulduğunda sarf ettiği o ölümsüz sözlerdi. “Ah, hayır! Vuruldum!”

Ben hayatımın Oscar törenlerindeki bir saygı duruşunabenz bir şekilde, bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmesini beklerken, dükkândaki herkes heyecanlanmıştı.

Jimenez’in önderlik ettiği tüm polisler silahlarını yeniden çekip bu kez Fagles’a doğrulturlarken, bağırarak ona silahı-

nı *hemen* bırakmasını söylediler. Oberon'sa bir an önce onun gırtlığını parçalamak istiyordu.

"ATTICUS!"

"Sorun yok dostum, yerinde kal. Ben iyi olacağım."

Zavallı Fagles. Daha sırtüstü yerde yatmış, onu izlerken, başının çevresindeki yeşil bağlama çözüldü. Zihninin tüm kontrolü kendisine geçince, kendisini elindeki dumanları tüten bir silah ve silahlarını onu doğrultmuş olan beş polisle birlikte başımda dikilirken buldu.

İncecik ve titreyen bir ses tonuyla, "Bunu yapan ben değildim," dedi.

Jimenez, "Silahını yere at Fagles!" diye emretti. Fagles onu duymuşa benzemiyordu.

"Beynimin içinde biri vardı. Bana ne yapmam gerektiğini söylüyordu. Kılıcı istiyordu."

Hal sesini yükselterek "Kılıç filan yok!" dedi. "Sadece yerde kan kaybeden, silahsız müvekkilim var!"

Bunu duyunca dikkatimi yeniden kendi durumuma ve canımın ne kadar yanmış olduğuna çevirdim. Çok teşekkürler Hal. Çok kan kaybediyordum, sol akciğerim de delinmiş, içine kan doluyordu. İyileştirme sürecini başlatmak için uzanarak biraz güç almak istedim... ama bağlantı kurabileceğim hiçbir şey yoktu. Ayı büyümden depoladığım tüm gücümü kamuflej yapmak ve Aenghus Óg'un bağlama büyülerini çözmek için harcamıştım. Dışarı çıkıp toprağa dokunmam gerekiyordu, ama Fagles hâlâ orada dikiliyor, diğer polislerse ona silahını yere atmasını

söylüyorlardı. Ellerinde başa çıkmaları gereken silahlı, yoldan çıkmış bir polis varken kimse 911'i aramıyordu. Lanet olsun.

Fagles, "Ama onu ben vurmadım. O ben değildim," diye yalvardı. "Anlamıyorsunuz."

Jimenez, "Silahsız, direnmeyen bir adama silahını doğrultuşunu izleyen bir güvenlik kamerası ve altı tanık var," dedi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Silahını yere at Fagles."

Fagles'ın gözlerinden yaşlar süzölmeye ve çenesi titremeye başladı. "Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum," dedi. "Ben asla böyle bir şey yapmam."

"Bunu senin yaptığını hepimiz gördük," dedi Jimenez. "Son uyarı. Ya silahını yere atarsın ya da seni vurmak zorunda kalırız."

Bu doğrudan tehdidi duyan Fagles kendine acımdan vazgeçti. "Ah, demek beni vuracaksınız, öyle mi?" diye dudak bük-tü, sonra bir anda sinirleri bozuldu. "Eh, bu cezaevine gitmekten daha iyi! Sizi de yanımda götürmekten daha iyi!"

"Fagles, sakın..."

Sonra ortam gürültüyle doldu. Fagles'ın bunun adaletsizlik olduğuna dair öfkesinden kaynaklanan gelişmemiş kükremesi, silahını havaya kaldırmak için yaptığı kısa girişim, buna tepki olarak patlayan ve Fagles'ı kapının dışına uçarak gönderen beş silahın sesi ve günlerce kışlarının üzerine oturup soruşturmaya maruz kalacaklarını bilen polislerin savurduğu küfürler.

Jimenez, "Birileri buraya ambulans ve sokağı ablukaya almak için destek çağırırsın," diye bağırdı. "O güvenlik kaydına da ihtiyacımız olacak."

Hal koşarak yanıma gelip nasıl olduğumu görmek için üzere eğildi.

Ona, “Biraz güç almak için dışarı çıkmam gerek,” diye fısıldadım. “Akciğerim kanla doluyor,” dedikten sonra, bunu kanıtlamak istercesine kanın bir kısmını öksürerek üzerine sıçrattım.

Hal’in omzunun üzerinden bakan Jimenez, “Durumu nasıl?” diye sordu.

Hal, “Onu taşımama yardım edin. Hava almaya ihtiyacı var,” deyince dedektif geri çekildi.

“Yavaş ol, sağlık görevlilerini beklemek zorundayız. Hiçbir şey yapmamamız gerekiyor.”

Hal, “Pekâlâ, öyleyse kendim yaparım,” dedikten sonra bir kolunu omuzlarımin ve dizlerimin altına sokarak beni bir İtalyan mankeni kaldırıyormuşçasına kolaylıkla havaya kaldırdı. Aptal polis. Senin yardımına ihtiyacım yok, yanımda bana yardım eden bir kurtadam var.

“Hey, eğer o ölürse bunun suçlusu sensin.”

“Eğer ölürse beni dava edebilir,” dedi Hal. “Yolumdan çekil.” Dedektif Fagles’in cesedinin üzerinden atlayıp kapıdan dışarı çıktı, sonra da beni dükkânımın dışındaki çimenliğin üzerine yatırdı. Hemen topraktan güç almaya başlayınca, rahatlayarak derin bir nefes aldım. Yaralarım kapanmaya başlarken, kanlı öksürükler arasında, beni sadece Hal’in duyması için alçak sesle konuşmaya başladım.

“Kılıca ihtiyacım var. Görünmezdir, ama rafı yoklayarak onu bulabilirsin. Ve tüm kanımı temizlemesi, mekanı tamamen

arındırıp senin giysilerin de dâhil her damla kanımı temizlemesi için birini çağır.”

Hal bakışlarını aşağıya indirip her yanına kanımın bulaştığını gördü.

“Bu üç bin dolarlık bir takım elbise.”

“Sana yenisini alırım. Kapıyı da tamir ettirmen gerek. Oberon’a da birinin bakması lazım.”

Hal, “Ah, onun kokusunu aldığımdan emindim,” dedi.

Başım la onayladım. “O dükkânda. Kılıç gibi o da kamufle. Ona senin arabana atlamasını söylerim.”

“Pekâlâ. Arabanın kapısını açık bırakırım. Ama ona deri koltuklara dikkat etmesini söyle.”

“Hovarda,” dedim.

“Münzevi,” diye cevap verdikten sonra arabasının kapısını açmak için ayağa kalktı.

Bir *Banshee*’nin modern taklidi olan sirenler yaklaşırken ve iyileşmemi hızlandıracak tüm enerji hızla bedenime dolarken zihnimden Oberon’a ulaştım.

“Pekâlâ Oberon, hızla iyileşiyorum, ama beni bir süreliğine hastaneye yatıracaklar, senin de Hal’le birlikte gitmeni istiyorum. Yarın döneceğim.”

“Neden gitmen gerekiyor ki?”

“Akcığerlerimde biraz sıvı var ve yardım olmaksızın onları dışarı atamam. Hal senin için arabasının kapısını açtı. Olabildiğince sesizce dükkândan dışarı çık ve yerdeki kana dikkat et, çünkü

* İrlanda efsanelerine göre, bir ölünün ardından ağıt yakan ölüm perisi. Ç.N.

pati izlerin seni ele verebilir. Kapının tam dışında bir ceset var, o yüzden dikkatli ol.

“Kapının çevresinde dolanan çok fazla insan var.”

“Yakında çok daha fazlası gelecek. Ne kadar beklersen sayıları o kadar artacak. Ben dışarıda, sağında, toprağın üzerindeyim.”

“Bekle.”

“Ne var?”

“O küçük oyuncak araba Hal’inki mi?”

“O çok pahalı bir oyuncak. Deri koltuklara dikkat etmen gerekiyor.”

“Yani bir ninja gibi bu polislerin arasından geçmem, cam kırıklarının üzerine basarak yürümem -cam kırıklarını hatırlıyorsun, değil mi?- kapının dışındaki kovalarca kandan kaçınmam ve döşemeye selam vermeden, sessizce o ufacık arabaya atlamam mı gerekiyor?”

“Mükemmel özetledin. Çabuk ol.”

“O kadar çabuk değil. Bana bir Fransız finosuyla bir randevu ayarlayacağına söz ver.”

“Sen ciddi misin? Şu anda benimle pazarlık mı yapıyorsun? Vurulduğum ve kan tükürüyorum, sense benimle güzel bir kuyruk için pazarlık ediyorsun, öyle mi?”

“Ah, tamam. Ama ben onlardan birini hak ettim ve sen de bunu biliyorsun. Uslu, küçük bir köpek gibi davrandım.”

O anda, bir saat önce Morrigan’ın parlayan kızıl bakışları altında dükkândan çıkmış olan Perry yemekten geri döndü.

“Lanet olsun patron!” dedi. “Tüm bunları o kahrolası kuş mu yaptı?”

BÖLÜM 17

Perry'yi yanıma çağırdım. Çimende yanıma çömelirken, “Neler olduğunu daha sonra açıklayacağım,” dedim. “Kuş sadece başlangıçtı. Ama dinle...” Biraz daha kan tükürmek için durakladım.

“Lanet olsun Atticus, o kuşun kötü haber olduğunu biliyordum. Üzgünüm dostum, kalıp sana yardım etmem gerekirdi.”

“Bu konuda endişelenme. Bana şimdi yardım edebilirsin. Buraya bir camcı getirip kapıyı tamir edene kadar burada kal. Sonra kapıyı kilitleyip evine git. Yarın sabah benim için dükkânı aç ve bir fincan Humili-Çayı hazırla. Poşetleri hazırlamıştım zaten, hani şu üniversiteli kızların bir ilişkiyi bitirmek istediklerinde sordukları çaydan bahsediyorum, anladın değil mi?” Perry başıyla onaylayıp alaycı bir şekilde gülümsedi. “Güzel. Onu Emily adındaki bir müşteri için hazırlayacaksın. Ona burada ne gördüğün ya da benim nerede olduğum hakkında hiçbir şey söyleme, anladın mı? Hiçbir şey. Sana dışarıda havanın

nasıl olduğunu bile sorsa omuzlarını silkip bilmediğini söyle, tamam mı?”

“Anlaşıldı patron.”

“Bu, soru soran herkes için geçerli. Onlara benim birkaç gün içinde geri döneceğimi söyle. Birisi için belirli bir tür çayı yapmayı bilmiyorsan deneme bile. Sadece özür dileyip benim yakında döneceğimi söyle.”

“Bu doğru mu?”

Gülmeye çalıştım, ama onun yerine öksürdüm. “Ne, geri döneceğim mi? Kesinlikle öyle umuyorum.”

“Haftalarca hastanede yatman gerekmeyecek mi? Gömleğindeki bir kurşun deliğine benziyor da.”

“Kara Şövalye’nin dediği gibi, bu sadece bir sıyrık.”

Perry’nin gözleri parladı.

“Kara Şövalye her zaman muzafferdir!” Monty Python ineklerin kediotu gibidir. Bir kez ondan alıntılar yapmalarını sağladınız mı, bünyeleri depresyona girmelerine asla izin vermez.

“Bu doğru. Bahsettiğim konularla ilgilenirsen içim çok rahatlayacak Perry. Hal adındaki bir adam senden bir şey yapmanı isterse de, sanki ben söylemişim gibi yap, tamam mı? O benim avukatım. Ondan bahsetmişken, işte burada.”

Hal dükkândan dışarı çıkmıştı ve Fragarach’ı görünmez bir hâlde sol elinde tutuyordu. Diğer tarafıma çömeldi ve sol elini sanki destek yapıyormuş gibi yere koyarak kılıcı yanıma, çimlerin üzerine bıraktı. Bunu yaparken, dikkatini dağıtmak için

sağ elini Perry'ye uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Hal Hauk," dedi.

Perry, Hal'in elini sıkarken, "Perry Thomas," dedi. "Atticus için çalışıyorum."

"Mükemmel. O hâlde seni tüm bu polislerin arasından geçirip içeri sokalım." Bana, "Hemen döneceğim Atticus," dedi. Ayğa kalkıp beni orada tek başıma bıraktılar, ben de fırsatı değerlendirip Oberon'u kontrol ettim.

"Şimdi neredesin?"

"Nerede olduğumusanıyorsun? Ben tam bir ninjakurt köpeğiyim. Ama bu araba çok gülünç. Mide bulandırıcı bir limonlu hava temizleyicisi var. Doğumgününün ne zaman olduğunu biliyor musun? Ona biftek ya da İtalyan sosisi kokan bir tane hediye edebiliriz."

"O kokulardan ürettiklerini sanmıyorum Oberon."

"Neden olmasın? Peynir ekmek gibi satılırlar, özellikle de son model bir spor arabayla başka eksikliklerini kapatmaya çalışan kurtadamlara."

"Ov! Şu anda beni güldürmenin zamanı değil!"

Oberon'un kafasını zihinsel olarak okşadıktan sonra Fragarach üzerinde çalışmaya koyuldum. Ambulans gelirken, kimsenin kazara ona dokunup korkmasını istemediğim için üzerindeki kamuflajı kaldırdım, sonra kına benden bir buçuk metreden fazla uzaklaşmasını önleyecek bir bağlama büyü-sü yaptım. Bunu Fagles'ın onu ele geçirmesi olasılığına karşı dükkânda da yapmak istemiştım, ama bağlama büyü-sü yapmak

kamuflejdan daha uzun sürer ve daha fazla güç gerektirir ve o sırada elimde her ikisinden de fazla miktarda yoktu.

Jimenez sağlık görevlilerini karşılamak için dışarı çıktı ve onlara eliyle benim olduğum yeri gösterdi. Hal de dışarı çıkıp onlara beni Scottsdale Memorial Hastanesi'ne götürmelerini, kendi doktorumun beni orada ameliyat edeceğini söyledi.

Aslında benim kendi doktorum filan yoktu, ama Sürü'nün vardı. Dr. Snorri Jodursson. Kendisi de Sürü'nün bir parçasıydı ve Phoenix bölgesinde normal ötesi toplumun gittiği tek doktordu. Örneğin alışılmadık hızdaki iyileşmelerde kaşını kaldırmıyordu, çok iyi bir çıkıkçı ve eli çabuk bir cerrah olduğu da söyleniyordu. Kitaplarda olmayan şeyler yapmaya da hevesliydi; yüksek meblağlar karşılığında kayıt dışı işler yapan koca bir cerrahi ekibi vardı. Sürü'yle birlikte koşarken onunla birkaç kez karşılaşmıştım -muhtemelen hiyerarşilerinde altıncı ya da yedinci sıradaydı- ama bugüne dek onun profesyonel hizmetlerinden yararlanmak için bir nedenim olmamıştı.

Benim gibi insanların Snorri gibi insanlara ihtiyacı olmasının sebebi, sağlık görevlilerinin beni incelediklerinde verdikleri tepki gibi şeylerdi.

İçlerinden biri, "Sizin vurulmuş olduğunuzu sanıyordum," dedi.

"Vuruldum. Akciğerlerimde sıvı var," diye mırıldandım. "Şu an durumum iyi, ama doktorumu görmem gerek."

"Peki, öyleyse kurşun deliği nerede?"

Eyvah! Enfeksiyonu önleme telaşıyla muhtemelen derimi çok hızlı onarmıştım. Çevresinin hâlâ kıpkırmızı olduğundan emin-dim, ama artık açık bir yara yoktu. Tüm gayretimi cildime ve akciğerlerime yönlendirmiştim, o yüzden yaranın çevresindeki kas dokuları hâlâ yırtıktı ve iyileşmeleri zaman alacaktı. Derimle akciğer dokularımın da güçlenmek için zamana ihtiyacı vardı.

“Hımm, plastik bir mermiydi. Bana isabet edip iç kana-maya sebep oldu.”

“Dedektifler plastik mermi kullanmazlar. Üstelik kullansalar ve iç kanamaya sebep olsa bile, bu yüzden akciğerlerinizde sıvı olmaz.”

“Bak sana ne diyeceğim aslanım. Beni bir sedyeye koyup doktoruma götür ve endişelenmeyi ona bırak.” Gitmeye hazır-dım. Ayı büyümü şarj etmek de dâhil, burada yapabileceğim her şeyi yapmıştım. Şimdi bir cerraha ve biraz zamana ihtiyacım vardı.

“Bana kurşun yarasının bu kadar çabuk iyileştiğini söylemeye mi çalışıyorsun?”

“Bana o oksijen maskelerinden birini takmanı ve beni bura-dan götürmeni söylemeye çalışıyorum. Bu kılıç da benimle bir-likte gecek.” Fragarach’ı okşayınca sağlık görevlisi bakışlarını aşağı indirdiğinde onu ilk defa fark etti. “Yanımdan ayırmam.”

“Ne? Ambulansta silahlara izin veremeyiz.”

“Kılıfında duruyor, üstelik son derecede değerlidir. Dükkânımın hâline bak.” Elimle dükkânımın kırık kapısını gösterdim. “Onu burada bırakamam.”

Arkada durmuş, sessizce kovuşturmayı izlemekte olan Hal, birden sağlık görevlisinin omzunun üzerinde belirdi. “Müvekkilimi tıbbi bir acil durumda nakletmeyi ret mi ediyorsunuz?”

Gözlerini kısarak ona bakan sağlık görevlisi, “Hayır,” diye cevap verdi. “Silahını nakletmeyi reddediyorum.”

“Onun paha biçilmez Kelt sanat eserinden mi bahsediyorsunuz? O bir silah değil bayım. Büyük manevi değeri olan bir aile yadigarı ve ondan ayrılmanın yol açacağı travma, şu anda hissettiği tüm fiziksel acılardan daha büyük olacaktır. Bundan söz açılmışken, fark ettim de, geldiğinizden beri bu konuda hiçbir şey yapmadınız.”

Sağlık görevlisi dişlerini sıkıp burnundan soluyarak bana döndü. Muhtemelen Hal’in bunu duymayacağını düşünerek, sessizce, “Lanet olası avukatlar,” diye homurdandı. Ama kurtadamlar böyle şeyleri duyarlar.

“Bu doğru bayım, ben lanet olası bir avukatım ve eğer müvekkilimle sanat eserini bir an önce Scottsdale Memorial’a götürmezseniz size lanet olası bir dava açacağım!”

Mahkemeye çıkma tehdidine direnemeyen sağlık görevlisi, “Pekâlâ, her neyse!” diye söylendi. Ortağıyla birlikte sedyeyi almaya gittiler, az sonra Fragarach’ı kavramış bir hâlde ambulansın arkasına yükleniyordum. Jimenez’le diğer polislerse basın bir Phoenix dedektifinin bir Tempe dedektifini vurup öldürdüğünü öğrendiğinde ne yapacağı konusunda endişelenmekle o kadar meşguldüler ki, Fagles’ın hakkında bağırıp çağırdığı kılıcın var olduğu gerçeğini tamamen ıskalamışlardı.

Hal bana el sallayarak “Yakında seni görmeye geleceğim,” dedi. “Snorri sana iyi bakacak, geldiğini biliyor.” Sağlık görevlilerini göstererek “Bu adamlarla ilgili de endişelenme sakın,” dedi. “Leif bu akşam onlara uğrayacak, sonrasında hiçbir şey hatırlamayacaklar.” Sağlık görevlileri nihayet ağzıma bir oksijen maskesi takmış olduklarından ona cevap veremedim, başımı hafifçe sallamakla yetindim.

“Çabuk geri dön Atticus. Canım sıkılacak. Bu kurtadamlar benimle konuşmuyorlar. Üstelik bu kamuflaj da hâlâ beni gıdıklıyor.”

Köpeğime, “*Muhtemelen yarın öğlen yemeğinde geri dönmüş olurum,*” dedim.

“Yemekte sosis de olacak mı?”

“Sadece Hal bana senin uslu durduğunu söylerse.”

Oberon, “*Bunu sana hatırlatacağım,*” dedi. Ambulans gide-
rek uzaklaşırken zihinsel sesi azalıyordu.

Duymasını umarak “*Tamam, uslu dur o hâlde,*” dedim. Sirenleri çalarak Mill Bulvarı’na döndüğümüzde Trippie Hippie’nin köşesinde takılan keşlere bir paranoya nöbeti geçirttiğimizden eminim. Sirenler onların kafasının güzelliğini bozar dostum.

Bir ambulansın arkasında seyahat etmek, aynı anda hem sıkıcı hem de streslidir. Rahatlamam gerekiyordu. Sağlık görevlisi artık benimle konuşmuyordu, bu yüzden Leif’in ziyaretinden sonra hiçbir şey hatırlamayacağı için ona biraz bulaşmaya karar verdim. Olgun olmadığımı mı düşünüyorsunuz? Hayır. Gençliğimi buna borçluyum.

Az önce ayı büyümden biriktirdiğim gücün bir kısmını kullanarak, iç çamaşırının lastiğindeki ipliklerden bir kısmını, on santim yukarıda, sırtının ortasındaki ince kıllara bağladım. Külodu anında yukarı çıktı. Bu şakalar iki bin yıldır komikti, ama kurbanınız kibirli bir şekilde sizden daha çok şey bildiğini göstermeye çalışırken daha da eğlenceli oluyorlardı.

Bunu yapmamalıydım gerçi, çünkü, “Ahhh! Bu da ne böyle?” diye kız gibi tiz bir çığlık atıp aniden ayağa fırlayarak verdiği tepki sonucunda kafasını ambulansın tavanına çarpmasına o kadar çok güldüm ki, öksürürken ağzımdan ciddi miktarda kan geldi ve göğsüme bir ağrı saplandı. Sanırım bunu hak etmiştim. Oksijen maskesinin içi berbat olmuştu, bu yüzden bana yardım edebilmesi için bağlamayı çözdüm.

Benim güldüğümü hiç görmemişti, bu yüzden zavallı adam beni altüst edenin kendi maskaralıkları olduğunu sanıyordu, külotunda biraz yer açabildiğinde bana çok iyi davrandı. Bu, hayatımdaki en iyi ambulans yolculuğuydu.

Hastaneye ulaşır arkadaşları beni indirmek için arkaya geldiğinde, Bay Külöt’un yüzünün kızarmış olduğunu fark etti.

“Ne oldu?” diye sordu.

Beni tekerlekli bir sedyeye koyup acil servisin elektrikli kapılarına doğru ilerlerken, Külöt, “Yolculuk sırasında biraz sıkıntı yaşadım, ama şu anda durumu iyi,” dedi.

Arkadaşı, “Ama sen sanki başına bir şey gelmiş gibi görünüyorsun,” dedi. “Sen iyi misin?”

“Ben iyiyim,” diye kestirip attı. “Hiçbir şey olmadı.... aa-ahhh, Yüce İsa!”

Eh, bu şekilde yalan söylemesine dayanamazdım, öyle değil mi? Üstelik gülmenin en iyi ilaç olduğuyla ilgili o söz de vardı. Gerçi bunu söyleyen her kimse akciğerlerinde kan olmadığından emindim.

Dr. Snorri Jodursson beni ilk muayene ettiğinde yeni bir öksürük krizinin ortasındaydım. Tempe Sürüsü’nün tüm üyeleri gibi, bundan çok daha yaşlı olmasına rağmen, kırklarında görünüyordu. Mavi bir önlük giymişti, bu da dikkatleri buz mavisi gözlerine ve sarı kaşlarına çekiyordu. Sivri burnu ve keskin çenesiyle bir fırtına tanrısına benziyordu, ama sürüsünün Thor’a beslediği antipati göz önüne alınırsa bu, ona yüksek sesle söyleyemeyeceğim bir iltifattı. Sarı saçlarının yanları oldukça kısa kesilmişti, ama üstleri üniversiteli bir oğlanınki gibi karmakarışık ve dimdikti, ona bunu söylemeye de niyetim yoktu.

Birkaç hemşire tarafından ameliyat öncesi odasına doğru itilen sedyenin yanında yürürken, “Atticus, seni daha iyi gördüğüm günler olmuştu,” dedi. “İstedğin zaman bana ne yapabileceğini söyle.”

Gözlerimle sedyemi iten hemşireleri işaret ederek “Özgürce konuşabilir miyim?” diye sordum.

“Ah, elbette, onlar ekibimin bir parçası,” dedi Jodursson. “Parasını ödediğin sürece ağızlarını sıkı tutacaklarına güvenebilirsin.”

“Pekâlâ, o hâlde sol akciğerimdeki kanın çıkarılmasına ihtiyacım var,” dedim, “ve lokal anestezi kullan. Bayılmayı göze alamam.”

“Tek istediğin buysa seni kesip biçmemize gerek yok. Boğazından içeri bir tüp sokacağız, sıvıyı şarj edeceğiz, sonra da mıknatıslar kullanarak sıvıyı çekeceğiz. Bunu zatürre hastalarına sürekli yaparız. Yine de lokal anesteziye ihtiyacın olacak, çünkü canın çok yanacak, ama bilincini kaybetmeyeceksin. Senin için yeterince iyi mi?”

“Mükemmel. Tüm bunları ayakta tedavi olarak kaydet, çünkü sonrasında beni taburcu etmeni istiyorum, faturayı da Magnusson ve Hauk’a gönder, çünkü sigortam yok. Kayıtlara normal bir insana yapacağın testleri de ekle. Ne yapman gerektiğini bildiğinden eminim. Kurşun deliğinden ve onu yamarken nasıl iyi bir iş çıkardığından bahsetmeyi de unutma, çünkü polisler o rapora bakacaktır. Etrafından dolaşmak imkânsız.”

“Bir kurşun mu çıkaracağım?”

“Hayır, delip geçti, şu anda onu dükkânımda bir yerlerden topluyorlardır.”

“Kaburgalarının arasından temiz bir şekilde geçip gittiğinden emin misin? Damarlarında yüzen kemik parçaları konusunda endişelenmem gerekmiyor mu?”

“Olabilirdiğince eminim. Sadece yarı yarıya boğuluyorum.”
Bir asansöre girdik ve kapılar kapanana kadar bekledik.

“Emin olmak için bir göğüs röntgenini çekmemin bir mahzuru var mı? Nasılsa polisler onu görmek isteyeceklerdir. Bir tür standart prosedürdür.”

“Eh, akciğerimdeki delikle giriş ve çıkış yaralarını çoktan kapattım, o yüzden biraz tuhaf görünecektir.”

Jodursson ilk kez kaşlarını çattı. O noktaya kadar yüzünde hafif bir tebessümle sohbet ediyordu.

“Muhtemelen yapman gerekenden daha işgüzarca davranmışsın.”

“Eh, asla kullanmayacağım göğüs bandajları için bana binlerce dolar fatura edeceksin, o yüzden bence ödeştik. Sen ve ekibin çağırıldığınızda, kürsüde ikna edici şekilde yalan söylemek zorunda kalacaksınız.”

Asansörün zili çaldı, kapılar açıldı ve hemşireler beni iterek yoğun bir koridora soktular.

Jodursson, “Polisleri dava edeceksin o hâlde, öyle mi?” diye sordu.

“Elbette, neden olmasın? Tüm bunların bedelini birilerinin ödemesi gerekiyor ve bu ben olmayacağım.”

“Sağlam bir davan var mı?”

“Hal’in yapabileceği kadar sağlam. Ellerim havadayken bir polisin beni vurduğunu gören beş polis var. Güvenlik kamerası da bunu kaydetti. Tıbbi ustalığın hakkında güzel bir hikâye yazarsan işi garantiye alırız.”

“Mükemmel. Faturayı şişireceğimden emin olabilirsin.”

“Sağlık reformuna senin gibiler yüzünden ihtiyaç var, biliyorsun değil mi?”

Jodursson’un gülümsemesi geri döndü. “Ekibimin sus payını da unutmazsın, değil mi?”

“Elbette, sorun değil. Bu konu çok dikkat çekecek, çünkü basın böyle bir Şeyi görmezden gelemez. Ne kadar gerektiğini Hal’e söyle, ben de meblağın sana ulaŐmasını sağlayayım.”

“Bunu aceleye getirmek zorunda mıyız?”

“Ne kadar hızlı olursa o kadar iyi. Polisle basın yakında burada olacaklardır, ben de onlar buraya gelmeden önce ortadan kaybolmayı tercih ederim.”

Böylece Dr. Snorri Jodursson karanlık çöktüğünde beni bir tekerlekli sandalyede iterek yan kapıdan çıkardı ve ayılma odasının girişinde bekleyen tüm o insanları atlattı.

Yan kapıda bekleyen adamı atlatamamıŐtık ama. Bu, Dedektif Carlos Jimenez’di. İnsanı rahatsız eden bir hâli vardı.

“Göğsünden vurulmuş olan bir adam için gayet iyi görünüyorsun,” dedi.

“Dedektif,” diyerek onu başımla selamladım. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“İfadeni almam gerek.”

“Ben Tempe’de vuruldum. Sizse Phoenix’tensiniz. Bir ifade var. Hatta iki.”

“Biliyorum Bay O’Sullivan, sadece raporuma yazmak için olayları sizin ağzınızdan duymak istiyorum. Bir polis vurulduğunda oldukça detaylı bir soruŐturma baŐlatılır, onu vuranlar diğer polisler olduğundaydısa ortalık tımarhaneye döner. O yüzden bana bir iyilik yapın.”

“Pekâlâ. Dedektif Fagles beni ellerim havadayken ve ona karşı hiçbir tehdit oluŐturmayorken vurdu. Dedektif Carlos

Jimenez'in cesur ve kararlı hareketi benim daha fazla yara almamı önledi ve muhtemelen hayatımı kurtardı. Tempe'ye milyonlarca dolarlık bir tazminat davası açacağım. Buna ne dersiniz?"

"Bu harikaydı. Teşekkürler. Bu kadar acele nereye gidiyorsunuz?"

"Belki de bir striptiz kulübüne gidiyorumdur. Sizi ilgilendirmez. Hadi Doktor, gidelim." Snorri beni tekrar itmeye başlarken, Jimenez tekerlekli sandalyemin arkasında asılı olan cismi fark etti.

"Hey, o bir kın mı? Yoksa bir kılıç mı?"

Snorri'ye elimle itmeye devam etmesini işaret ederek "Vay canına. Deja vu," dedim. "Bu, Dedektif Fagles'ın sahip olmadığı bir köpeği araması gerekirken sorduğu ürkütücü soruları hatırlatıyor."

Bir iki adım arkamızdan gelen Jimenez, "Eğer Dedektif Fagles'ın behsettiği kılıç buysa onu bir suç mahallinden almışsınız demektir," diye yanıt verdi.

"Eğer bu aynı kılıçsa Dedektif, ki onu Fagles dışında hiç kimse görmediği için bu büyük bir *eğer*, dükkânımda olduğu gibi burada da yasal olarak benim mülkiyetimde. İyi geceler efendim."

Jimenez, "Bekle bir dakika," dedi. "Ekstra bilgiye ihtiyacım olursa seni nerede bulabilirim?"

"Zaten nerede yaşadığımı ve nerede çalıştığımı biliyorsunuz," dedim.

"Eve gidiyorsun o hâlde?" İnatçı bir herifti.

“Size ne diyeceğim. Beni evimde ya da dükkânımda bulamazsanız avukatım Hal Hauk aracılığıyla benimle irtibat kurabilirsiniz.” Planım bu noktada tekerlekli sandalyeden kalkıp kuzeye, Civic Merkezi’ne doğru yürümekti, ama Dedektif Jimenez planıma çomak sokuyordu. Otoparkı geride bırakıp sokağa vardığımızda ve Snorri tekerlekli sandalyemi itmeyi bıraktığında bunun farkına vardı.

Jimenez, “Ne yani, araba yok mu?” diye sordu.

Sert bir sesle, “İyi geceler Dedektif,” dedim.

Beni duymazdan gelip Snorri’ye döndü. “Bay O’Sullivan hastaneden taburcu oldu mu yani?”

“Evet, benim yetkimle.”

“Peki siz kimsiniz?”

“Dr. Snorri Jodursson.”

“Onun durumu hakkında bana ne söyleyebilirsiniz Doktor?”

“Bildığınız gibi, şu anda siz hiçbir şey söyleyemem. Ama bana uygun bir tıbbi kayıt talebi geldiğinde, elbette çizelgelerine ve raporlarına kendiniz bakabilir ve notlarımı okuyabilirsiniz. Ve beni ne kadar erken rahat bırakırsanız, evrakları o kadar kısa sürede tamamlarım.”

Kollarını kavuşturup yerinde duran Jimenez, “Birbirine çok yakışan bir çiftsiniz,” dedi. Başka bir şey söylemeden, orada durup gözlerini bize dikti. Ben bakışlarımı caddenin karşısındaki Scottsdale Stadyumu’na çevirdim, Snorri’nin de gözlerini onun gözlerine diktiğinden emindim. Gözlerini ilk kırpanın Jimenez olacağından emindim, kurtadamları bilirsiniz,

ama Snorri'nin onun bakışlarını kaçtıracak kadar sabrı yoktu. Zaman kazanmak için yasal bir argüman kullandı.

"Eğer izin verirseniz Dedektif, hastamla özel olarak görüşmek istiyorum," dedi. Dedektifin geri çekilmesi için o kurtadamgüçlerini kullandığını hissedebiliyordum.

Jimenez'in bakışlarını aşağı indirmesi iki saniye sürdü. "Elbette Doktor," dedi. "Size iyi geceler. Size de Bay O'Sullivan. Sizinle temasa geçeceğim." İkimiz de ona cevap vermedik. Kaldırımında güneye doğru yirmi metre kadar yürüdükten sonra durdu, ceketinin cebinden bir paket sigara çıkardı ve eliyle dibine vurdu. Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirip yakarken, dönüp bize baktı. Niyetinin beni eve kimin götüreceğini görmek için beklemek olduğu açıktı. Bu sinir bozucuydu.

Beni duyabileceğinden emin olarak "Snorri, beni kuzeye, Civic Merkezi'ne doğru it," diye fısıldadım, o da isteğime uydu. "Beni onun görüşünden gizlediğin için kendimi ve kılıcı kamufle edeceğim," dedim, "sonra da ayağa kalkıp sen sandalyeyi iterken yanında yürüyeceğim. Karanlık olduğu için hareketi fark edeceğini sanmıyorum. İkinci Cadde'nin köşesine vardığımızda onu silkeleyeceğiz, sen de beni bekleyen bir arabaya bindiğimi söyleyerek geri dönebilirsin."

"Pekâlâ," diye fısıldadı. "Bizi izliyor. Şimdi de cep telefonunu çıkardı."

"Kiminle konuştuğunu duyabilir misin?"

"Bekle biraz." Birkaç saniye boyunca kaldırım taşlarına çarpan tekerlekli sandalyenin tekerinin sesinden başka bir şey

duyulmadı. Sonra Snorri, “Scottsdale polisinden seni izlemek için buraya bir araba göndermelerini istiyor,” dedi.

“Hah! Buraya zamanında gelemezler.”

Kendimi ve Fragarach’ı bir kez daha kamufle ederken, enerjimin Ölüm Vadisi seviyesine indiğini hissettim; sağlık görevlilerine tatsız şakalar yapmanın bedeli buydu. Sonra ayaklıklardan güç alarak sokağa doğru fırladım. Snorri sanki ben hâlâ içindeymişim gibi tekerlekli sandalyeyi itmeye devam ediyordu. Vurulduğumdan beri ilk derin nefesimi almaya çalışıp anında bunun ne kadar da kötü bir fikir olduğunun farkına vardım.

Ellerimle boğazımı tutup güç bela nefes alırken, Snorri, “Tam olarak iyileşmeden derin nefes alma,” diye bir tavsiyede bulundu. “Ses tellerin muhtemelen zedelenmiştir, boğazındaki dokularsa sıyrılmışlardır ve bu noktada son derece kurudurlar.”

Erimiş çakıltaşından yapılmış gibi hissettiren nefes borumla, “Beni tam zamanında uyardığın için sağol,” diye fısıldadım.

Neşeyle, “Bana bu yüzden çok para ödüyorsun,” dedi.

“Konusu açılmışken,” diye hırıldadım, “onu polislere vermeden önce raporunu Hal’e bir göstersen iyi olur. Sadece olup bitenlerle tutarlı olduğundan emin olmak için.”

“Tamamdır.”

Dönüp omzumun üzerinden peşimizdeki Jimenez’e baktım. Köşeye yaklaştığımızı görünce hızlandı. Tekerlekli sandalyeye uzanıp arkasındaki Fragarach’ı aldım ve omzuma astım.

“Şimdi koşarak parka gidiyorum. Hal’e yarın öğlen yemeğinde onunla Rula Bula’da buluşacağımı ve Oberon’u da yanında getirmesini söyle.”

“Peki. Geçmiş olsun, endişelenmemeye çalış. Arkanı kolluyoruz.”

“Teşekkürler Snorri. Her kuruşuna değdi.” Sağa yönelip Civic Merkezi’ne tuhaf karakterini veren zeytin ağaçlarıyla dolu ıssız caddeden geçtim. Acılı da olsa daha iyi nefes almamı sağlaması için bir ağaçtan güç alarak, Snorri’yle Jimenez’i “Druid nerede?” oyunlarında başbaşa bıraktım ve çevresi meşelerle, büyük bir çimenlikle ve birkaç bronz heykelle bezeli Civic Merkezi’ne doğru son çeyrek mili koşarak katettim. Çimenler benim zevkime göre biraz fazla kısa kesilmişlerdi, ama iyileşmemi sağlayacak yeterince doğal güce sahiptiler.

Birkaç adım atarak çimene ulaştım ve ayak parmaklarımı toprağın derinliklerine batırarak, bilincimin bu itinayla düzenlenmiş, modern huzur peyzajını tanımasını sağladım. Beş dakikalık meditasyondan sonra, bir meşe ağacının yanındaki, üzerine pek basılmamış olan bir çimenliği keşfettim. Oraya gidip giysilerimi çıkardım, itinayla katladım ve ağacın dallarının arasındaki bir boşluğa gizledim. Cep telefonumu kontrol ettim. İkiisi Hal’den, biri de Perry’den gelen mesajlar her şeyin yolunda olduğunu ve merak etmememi söylüyordu. Telefonumu kapattım, sonra çıplak ve kamufle bir hâlde, dövmelemlerim toprakla mümkün olduğunca irtibat sağlayacak şekilde sağ tarafıma uzandım, Fragarach’ı da önüme, göğsümle karnımın arasına

yerleştirdim. Kendimle ilgili bazı tedbir amaçlı korumalar koyduktan sonra vücutuma, ben uyurken Civic Merkezi'nin kimyasallarla güçlendirilmiş, verimli topraklarından güç alarak iyileşmesini emrettim.

Bugün Aenghus Óg'un entrikalarından kurtulmayı başarmıştım, ama bu Fagles'ın hayatına mal olmuştu. Aenghus'un savunmamı böyle sınamasına devam edip ona sabit bir hedef verirsem eninde sonunda beni altetmenin bir yolunu bulacaktı, özellikle de arkasında ona yardım eden bir cadı meclisi varken. Artık oyunun gidişatını bir şekilde değiştirme zamanı gelmişti ve benim iki seçeneğim vardı: Arkama bakmadan kaçmak ya da deli gibi savaşmak.

Kaçmak artık bana çekici gelmiyordu, çünkü iki bin yıldır bunu yapıyordum ve Brighid'e onun için Aenghus'a karşı savaşacağıma dair şeref sözü verdiğim için bu bir seçenek değildi. Üstelik Üç Aurora'nın Kız Kardeşliği'nin ihaneti de söz konusuydu. Benim yarı yaşımdaki bir grup Polonyalı cadının, bana kendi evimde meydan okumasını cezasız bırakacak değildim.

Yani deli gibi savaşmanın zamanı gelmişti. Hamlet'in, o meşhur Danimarkalı'nın sözleri yakamı hiç bırakmıyordu: "Neden hâlâ, *yapacak işlerim var*, demek için yaşadığımı bilmiyorum, çünkü bunları yapmaya yetecek sebebim, iradem, gücüm ve yöntemlerim var." Hamlet bundan sonra kendisini burçlardan aşağı atacağına söz vermişti, ama bence, "Bu andan sonra düşüncelerim kanlı olsun ya da hiçbir şeyin değeri olmasın!" demesi, onun azmini bir şekilde zayıflatmıştı. Eğer Shakespeare'nin ka-

lemi yerine bilincinin ona dikte ettiği şeylerin peşinden gidecek kadar özgür olsa benim gibi şiiri bir kenara bırakıp bununla yetinirdi: “Gelin bakalım o. çocukları! Gelin bakalım!”

BÖLÜM 18

Sabah dikkate değer bir şekilde tazelenmiş olarak, ama mesanemde acil bir baskıyla uyandım. Parkta gezinen birkaç kişinin gözlerinden uzakta, meşe ağacının arkasında rahatladıktan sonra derin bir nefes aldım ve kendimi çok iyi hissettim. Kendimi denemek için kollarımı hızla döndürdüm, göğsümde hiç zorlanma yoktu, gülümsedim. Toprak bana çok iyi, çömert ve nazik davranıyordu.

Cep telefonumu açtım ve saate baktım. Saat ondu, Rula Bula'ya gitmek için bol bol zamanım vardı. Giysilerimi aldım, giyindim, Fragarach'ı omzuma astım, kamuflajı kaldırdım ve yeniden dünyada yürümeye başladım. Ayı büyüm tamamen şarj olmuştu, ben de korkunç derecede susamış ve acıkmış olmamın haricinde kendimi tamamen yenilenmiş hissediyordum.

Tempe Polis Müdürlüğü'nden onlarla hemen temasa geçmemi önce rica eden, sonra da talep eden mesajların yanı sıra, Hal, Snorri ve Perry'den de mesajlar vardı.

Hal sadece bana Oberon'un dipsiz bir kuyu gibi olduğunu, köpeğimin arabasının döşemesi konusunda çok dikkatli davrandığını ve buna minnettar olduğunu, ama bilinmeyen bir sebepten, limonlu hava temizleyicisini paramparça ettiğini söylemek için aramıştı. İşle ilgili konuları bana Rula Bula'da aktaracaktı.

Snorri, Hal'in tıbbi raporunu onayladığını söylemiş ve yüklü faturasını ödeyeceğim için şimdiden teşekkür etmişti.

Dokuz buçukta bıraktığı mesajında Perry, dükkânın kapısının değiştirildiğini söylemişti. Daha da önemlisi, Malina adında, "çok çekici" bir kadın dükkâna uğrayıp Emily'nin artık çayına ya da hizmetlerime ihtiyacı kalmadığını, anlaşılanın yerine getirilmiş olduğunu düşündüklerini söylemişti. Vay canına. Bu, sevimli çift Emily'yle Aenghus'us ayrıldıkları anlamına mı geliyordu? Yoksa başka bir anlama mı? Ayrıca kadın, bir arkadaşından gelen mektubu sormuş, onu çok istiyormuş, ama Perry aramasına rağmen mektubu dükkânın hiçbir yerinde bulamamış.

Ah, Malina, Radomila'nın kanını geri almaya çalışmıştı. Saç büyüsunü üzerinde kullandığından, Perry'nin de mektubu bulmak için dükkânın altını üstüne getirdiğinden emindim. Şimdi Fagles'la adamlarının evimi ararken çalışma odamdaki kitaplarımı karıştırıp karıştırmadıklarını merak ettim. Eğer bunu yapmışlarsa üzerinde Radomila'nın kanı olan kâğıt parçasını bulmuş olurlardı... ve Hal'in genç avukatı bunu kolaylıkla gözden kaçırmış ya da o kâğıdın önemini anlayamamış olabilirdi.

En iyisi soruları Hal’le Rula Bula’daki buluşmamıza saklamak diye düşündüm. Evimin ve dükkânımın izlendiğini varsayarak, taksiye atlayıp Bayan MacDonagh’ın evine yollandım.

“Ah, Atticus, evladım.” Verandadaki dul kadın sabah viskisini havaya kaldırarak beni neşeyle selamladı. “Bisikletine ne oldu? Niye taksiyle geldin?”

Yanındaki bir sallanan sandalyeye oturup rahatlamış bir biçimde içimi çekerken, “Bayan MacDonagh, hayatımdaki hayal edebileceğiniz en hareketli pazar günlerinden birini yaşadım,” dedim. Onun yanında bunu yapmak her zaman iyiydi. Verandasının şehirdeki en rahatlatıcı ve davetkar yer olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. Belki de haklıydı.

“Gerçekten mi? Anlatsana oğlum.” Bardağındaki buzları tıkırtatıp şüpheyle bardaktaki sıvının seviyesine baktı. “Ama önce, seni biraz bekletmemin mahzuru yoksa kendime yeni bir içki alayım.” Sandalyesini gıcırdatarak ayağa kalktı, “Sen de benimle birlikte bir bardak içersin, değil mi?” dedi. “Artık pazar değil ve soğuk bir bardak *Tullamore Dew*’e itiraz etmen için bir neden göremiyorum.”

“Ah, haklısınız Bayan MacDonagh. Reddetmek için bir nedenim yok, reddetmek de istemiyorum zaten. Soğuk bir bardak *TullamoreDew* harika olur.”

Dul kadının yüzü parladı ve gözleri doldu. Bana minnettarlıkla bakıp kapıdan girmeden önce saçlarını okşadı. “Sen iyi bir delikanlısın Atticus. Pazartesi gününü dul bir kadınla viski içerek geçiriyorsun.”

“Önemli değil Bayan MacDonagh, önemli değil.” Onun arkadaşlığından gerçekten keyif alıyordum. Üstelik sevdikleri kendilerinden önce göçüp gidenlerin kalbini bir kısıkaç gibi sıkıştıran yalnızlık hissini iyi bilirdim. O arkadaşlığa, yıllar boyunca evde yanınızda birisinin olmasının verdiği rahatlığa sahip olmak, sonra birden onu kaybetmek... O günden sonra her gün size daha karanlık görünür ve yalnız yatağında geçirdiğin her gece, o kısıkaçlar kalbini biraz daha sıkıştırır. Birlikte zaman geçirecek birisini bulamazsanız (ki onunla geçirdiğiniz zaman, gün ışığı, yalnız olduğunuzu unuttuğunuz altın dakikalardır) o kısıkaçlar sonunda kalbinizi ezer. Morrigan’la olan anlaşmam bir yana, bu kadar uzun süre hayatta kalmamı sağlayan diğer kişilerdir, ki bunlara Oberon da dâhil. Şu anda hayatımdaki insanlar, kaybettiğim ya da gömdüğüm diğer insanları unutmamı sağlıyor. Onlar benim için gerçek büyüdür.

Dul kadın elinde iki bardak buzlu viskiyle geri döndü. Buzları hafifçe sallarken eski bir İrlanda ezgisini mırıldanıyordu. Çok mutluydu.

Yeniden sandalyesine gömülürken, “Şimdi anlat bana çocuğum,” dedi, “Pazar gününü bu kadar korkunç yapan şey nedir?”

Viskiden bir yudum alıp alkolün boğazımı yakmasının ve buzun serinliğinin tadını çıkardım. “Şu noktada Bayan MacDonagh, sizin teklifinizi kabul edip vaftiz olmalıydım diye düşünüyorum. Dünkü ayın yeterince gevşek miydi?”

Yaşlı kadın kıkırdarak sırtıttı. “O kadar gevşekti ki, پدرin ne söylediğini bile hatırlamıyorum. Sadece sıkıcı ol

duğunu söyleyebilirim. Ama sen,” dedi, “heyecanlı bir gün geçirmişsin.”

“Ah, hem de nasıl. Vuruldum.”

“Vuruldun mu?”

“Sadece bir sıyrık.”

“Aferin sana. Seni kim vurdu?”

“Bir Tempe polis memuru.”

“Tanrı aşkına! Sabah gazetede bununla ilgili bir şey gördüm. TEMPE DEDEKTİFİ, POLİS TARAFINDAN VURULUP ÖLDÜRÜLDÜ, diyordu, altındaysa, *Dedektif bir sivilî sebepsiz yere vurdu*, yazılıydı. Ama hikâyenin geri kalanını okumadım.”

“Evet, işte o bendim.”

“Bak sen şu işe! Peki o kaçık herif seni niye vurdu? O pis İngiliz’i öldürdüğün için değil, öyle değil mi?”

“Hayır, hiç de değil,” dedim. Sonraki bir saati gerçeklerin yaşlı kadını eğlendirecek, ama onu güvende tutacak kadarını anlatarak geçirdim. Sonunda onunla vedalaştım, o greyfurt ağacını yakın zamanda budayacağıma söz verdim ve Mill Bulvarı’nda yürüyerek kuzeye, Rula Bula’ya doğru döndüm. Bazı tuhaf bakışlarla karşılaştım, omzumun üzerindeki kılıç kabzasını görenlerse aralarından geçmem için açıldılar, bunun dışında olaysız bir yolculuk oldu.

Oraya birkaç dakika erken vardım, Hal henüz gelmemişti, ben de barda bir sandalyeye oturup sevimli bir şekilde Granuaile’e sııttım. Aşağıdaki Tanrılar, o bir rüya gibiydi! İşe gelmeden az önce aldığı duş yüzünden kızıl saçları hâlâ kıvrır

kıvır ve ıslaktı. Bir anlığına dişleri bembeyaz parladı, sonra gülümseyerek ağır ağır bana doğru yürüdü.

“Endişelenmemem gerektiğini biliyordum,” dedi. “Gazetede ki o makaleyi gördüğümde, seni haftalarca göremeyeceğimi sanmıştım. Şimdiyse buradasın, tamamen susamış gibi görünen sözde bir polis şiddeti kurbanı.”

“Ah, ben gerçekten de bir polis şiddeti kurbanıyım,” dedim. “Sadece hızlı iyileşirim.”

Granuaile’in yüz ifadesi aniden değişti. Önüme bir bar peçetesi koyarken gözlerini kıstı, başını hafifçe yana yatırdı ve farklı bir aksanla konuşurken sesi boğuklaştı: “Druidler genellikle öyledir.” Üzerinde çalışabileceğim sadece üç kelime olduğundan, tek yapabildiğim bu aksanın Hindistan’da bir yerlere ait olduğunu tahmin etmekten ibaretti. Sonra duraksamadan eski Granuaile, o hoppa ve baştan çıkarıcı barmen kız geri döndü.

“Ne içersin? Bir *Smithwick’s* mi?”

“Ne? Nasıl bu kadar hızlı vites değiştirebiliyorsun? Az önce bana ne dedin?”

Şaşkın bir yüz ifadesiyle, “Sana bir *Smithwick’s* isteyip istemediğini sordum,” dedi.

“Hayır, daha önce söylediğini kastediyorum.”

“Susamış görüldüğünü söyledim.”

“Hayır, ondan sonra ve *Smithwick’s*’ten önce ne dedin?”

“Hımm...” Granuaile’in gözleri bir an şüpheyle bana baktı, sonra anlamaya başladı. “Ah, ne olduğunu biliyorum. O

seninle konuşmuş olmalı. Zamanı gelmişti. Haftalardır seninle konuşmak istiyordu.”

“Ne? Kim? İnsanların seni anlamasını istiyorsan isimlerinden bahsetmeden ortaya böyle zamirler atıp duramazsın.”

Gülümseyip elini havaya kaldırdı. “Dinle, bir içkiye ve uzun bir hikâye için zamana ihtiyacın var.”

“Eh, o hâlde bir *Smithwick’s* alayım, ama fazla zamanım yok. Birkaç dakika içinde avukatımla buluşacağım.”

“Onları dava edeceksin demek?” Bana bir bira doldurmaya giderken sııttı.

“Evet, iyi bir davayı hak ettiklerini düşünüyorum.”

“Peki o hâlde, belki sonrasında biraz takılırsın ve onunla yeniden konuşmana izin veririm.” Koyu renkli birayı peçetemin üzerine bırakıp bir kez daha gülümsedi. İçimin yağları eridi. Üzerimde bu etkiye sahip olanın Granuaile mi, yoksa beynindeki otostopçu mu olduğunu merak ettim.

“Bana izin mi vereceksin? Görünüşe göre o her kimse, konuşacağı zamanı kendisi seçti, sen de bu konuda pek söz sahibiymişsin gibi görünmüyordun.”

Granuaile, geçici olarak ele geçirilmesini küçük bir rahatsızlıkmış, sanki bir sivrisinek ısırgıymış gibi, “Bunu pek sık yapmaz,” dedi. “Genellikle kontrolü bana bırakacak kadar kibardır.”

“Bir isim. Bana bir isim ver. Kim o?”

Kız daha cevap veremeden, Hal’le Oberon pubdan içeri girip beni gürültüyle selamladılar. Gerçi herkesin duyup gördüğü sadece Hal’di. Oberon hâlâ kamufleydi, ama çevresindeki

havada parıldayan renkleri görebiliyordum, kuyruğunu çılgın gibi sallıyor olmalıydı. Buna devam ederse birilerinin bunu fark etmesi kaçınılmazdı, öğle yemeği saatinde Rula Bula pek de boş sayılmazdı.

“Atticus! Seni gördüğüm için çok mutlu oldum! Bu kurtadamlar espriden hiç anlamıyorlar.”

“Merhaba Hal,” diye el salladıktan sonra, Oberon’un iyiliği için zihinsel iletişime geçtim.

“Ben de seni görür gibi olduğuma sevindim dostum. Birisi salladığın kuyruğunu görüp içkiyi fazla kaçırıp kaçırmadığını düşünmeden önce hemen gidip boş bir masanın altına gir. Gelip seni okşayacağım, yemen için de sosis ısmarlayacağım. Birisine toslamamaya dikkat et.”

“Tamam. Vay canına, özlemişim seni!”

Granuaile’e daha sonra, tatlı, uzun bir sohbet için vaktim olduğunda hesaplaşacağımızı söyledim. Başıyla onaylayıp Hal’le birlikte, Oberon’un bizi beklediği ve kuyruğunu gürültüyle koltuğa vurduğu masaya doğru giderken el salladı. İnsanlar etraflarına bakıp bu gürültünün nereden geldiğini bulmaya çalışıyorlardı.

Hal, “Odin’in sakalı adına, şu köpeği sakınleştir,” diye homurdandı.

Masaya otururken, “Tamam, şimdi ilgileniyorum,” dedim. Oberon’un başını bulup kulaklarının arkasını kaşımaya koyuldum.

“Tamam dostum, sakınleşmen gerek. Kuyruğun seni ele veriyor.”

“Ama yeniden seninle birlikte olduğum için çok heyecanlıyım! Kurtadamların ne kadar gıcık olduğunu tahmin bile edemezsin!”

“İnan bana, bu konuda yeterince fikrim var. Üstelik bu kadar uslu durduğun için de sana minnettarım. Bu yüzden sana iki tabak sosis ve püre söyleyeceğim, ama sakinleşmen gerek, çünkü dikkatleri üzerimize çekmeye başladık.”

“AH! Tamam! Denerim! Ama sakinleşmek GERÇEKTEN, GERÇEKTEN çok zor! Ben oynamak istiyorum!”

“Biliyorum, ama şu anda bunu yapamayız. Geri çekil ve kuyruğunu duvara yasla! İşte böyle. Şimdi, Hal’in yanındayken mükemmel davrandın mı?”

“Evet. Döşemelerinde tek bir iz bile bırakmadım, evinde de hiçbir şey kırmadım.”

“Söylemeyi unuttuğun bir şey olabilir mi? Hal bana hava temizleyicisini parçaladığını söyledi.”

“Ona iyilik yapıyordum! Kendine saygısı olan hiçbir köpek soylu, limon kokusundan hoşlanmaz!”

“Hah! Bu konuda haklısın. Şimdi sessiz ol, garson kız geliyor.”

Kendimize iki porsiyon balık ve patates, Oberon için de iki tabak sosis ve püre söyledik. Zavallı köpek çıldırmak üzereydi. Onu yere yıkılana dek koşabileceği bir yerlere götürmeliydim.

Garson gittikten sonra, “Sabrın için teşekkürler Hal,” dedim. “Hâlâ hayatta olduğum için çok mutlu sadece.”

“Snorri seni tamir etti o hâlde, öyle mi?”

“O ve parkta geçirdiğim bir gece, harikalar yarattı. Kendimi çok iyi hissediyorum.”

“Tempe polisi seni gördüğünde biraz acı çekiyormuş gibi görün lütfen. Umarım göğsünün üzerinde bir bandaj vardır.”

“Hayır, ama gerek olursa bir tane yapıştırabilirim.”

Hal başıyla onayladı. “Bence bu akıllıca olur. Vurulduğunun ertesi günü bunun kanıtını göremezlerse dava açmamız oldukça zor olur.”

Hal’le birlikte güvenlik kayıtlarının üzerinden geçtik. Hiçbir geçerli sebep olmaksızın bir vatandaşı vurdukları için Tempe polisine karşı kusursuz bir davamız vardı. Sonra polislerin sorularıyla nasıl baş edeceğimiz, davanın doğası ve ne kadar tazminat talep edeceğimiz konusunda biraz konuştuk.

“Bak, şimdi sana talimatlarımı vereceğim,” dedim. “Para hesabına geçtiğinde kendi payını almanı, sonra da Snorri’nin dün geceki ücretini bana geri ödemeni istiyorum. Kalan para, isimsiz bir bağış olarak Fagles’in ailesine verilecek, tamam mı? Aenghus Óg’un masum birisine yaptığı bağlama büyüünden kar etmek istemiyorum.”

Hal biraya bulanmış morina filetosunu çiğnerken bir süre gözlerini dikip bana baktı. Sonra kuru bir sesle, “Ne kadar da asil bir düşünce,” dedi.

Ağızındaki patates kızartması neredeyse boğazıma kaçacaktı. “Asil mi?” diye tükürükler saçtım.

Oberon bir sosisi mideye indirirken, kendini beğenmiş bir edayla, “*Kurtadamların çok gıcık olduğunu sana söylemiştim,*” dedi. Onu duymazdan gelip Hal’in iğnelemesine konsantre oldum.

“Bunun asaletle hiçbir ilgisi yok. Üstelik senin bu durumdan para kazanmana da engel olmuyorum. Tek söylediğim bundan kar etmek istemediğim, bağışım için kuşkulu bir itibar kazanmak bile istemiyorum.”

Görünüşe bakılırsa Hal’in bazı kuşkuları vardı, ama onları yüksek sesle dillendirmeye niyetli değildi, bu yüzden ellerini peçetesine silerken tek söylediği, “Hımmm,” oldu.

Konuyu değiştirip Oberon’un çıkarttığı salyalı yalama seslerini bastırmaya çalışarak “Dinle o hâlde,” dedim. “Gizemli barmenimiz hakkında bir ipucu buldum.”

“İki kişi gibi kokan kızıl saçlıdan mı bahsediyorsun?”

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. “Bana bunu hiç söylememiştin,” dedim.

“O sohbetimizi yanlış hatırlamıyorsam -ona sorduğum soruları parmaklarıyla sayarak- bana onun bir tanrıça mı, bir iblis mi, bir kurt kadın mı ya da bir tür insan-hayvan karışımı mı olduğunu sormuştun.” Hal sırtıttı. “O sırada bana onun nasıl koktuğunu soramayacak kadar tutulmuştun.”

“Oberon? Kurtadam bana doğruyu mu söylüyor?”

“Emin değilim. O kadına hiç dikkat etmedim, kurtadamın burnu benimkinden biraz daha iyi. Eğer gidip onun kıcını güzelce koklamama izin verirsen...”

“Boş ver.”

“Pekâlâ Hal, kız başka ne kokuyor?”

“Sana tüm bildiğimi anlattım Atticus. İstersen bir köpek biçimine girip onu kendin koklayabilirsin.” Ellerini masanın

üzerine koyup beni kasten kışkırtmak için parmaklarıyla masaya vurmaya başladı.

“Teşekkürler, ama ben modası geçmiş yöntemlerle öğrenirim. Seninle işimiz bittikten sonra bana neler olduğunu anlatacak.”

“Ah. Bu benim kalkmam için bir işaret mi?”

“Hemen hemen. Bu biraz uzun sürebilir, o yüzden senden Oberon’u, dul MacDonagh’ın evine götürmeni istiyorum.”

Hal irkildi, Oberon da mız mızlandı.

“Gitmek zorunda mıyım?”

“Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyım?”

Her ikisine de, “Evet,” dedim.

Hesabı bana bırakarak, ikisi de biraz huysuz bir şekilde ama sessizce ayrıldılar. Garson kız, önce yalanarak tertemiz yapılmış gibi görünen sosis tabaklarına, sonra içlerinde olması gerektiği gibi biraz kırıntı ve lahana salatası olan balık ve patates tabaklarına baktı. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğundan emin olduğu hâlde doyurucu bir açıklama bulamayınca kuşkulu gözlerle bana baktı.

Böyle anlardan gerçekten büyük keyif alırım. Bir tanesini daha yaratmanın eğlenceli olacağını düşünerek Oberon’un kamufajını kaldırdım. Koca bir köpeğin birdenbire ortaya çıkmasının Mill Bulvarı’ndaki birilerini şoke edeceğinden emindim, o birisi Hal olursa bu daha da güzel olurdu.

Öğlen yemeğini yiyen kalabalık hafif çakırkeyif bir hâlde işlerine geri döndüklerinden, Rula Bula’nın bar tabureleri boşalmıştı, karşısındaki tabureye oturduğumda da Granuaile’in

bardakları parlatmaktan başka işi kalmamıştı. Baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarını yalarken başını hafifçe eğip yeşil gözlerini benimkilere kilitledi, dudaklarındaysa utangaç bir tebessüm belirdi. Benimle oynamasına izin vermeyi reddederek, sanki kız bugün havanın yine çok sıcak olacağını söylemekten daha ilginç bir şey yapmıyormuşçasına, kafamı kaldırıp viski ve biblolarla dolu üst raflara bakınca kıkırdadı.

Önüme bir peçete koyarken, “Ne istersin Atticus?” diye sordu.

“Bir isim sanırım. Orada kalmıştık.”

“Önce bir içkiye ihtiyacın olacak.”

“O hâlde buzlu bir *Tullamore Dew*.”

“Geliyor. Ama sabırlı olman gerekecek. Bunu kendi yöntemimle anlatacağım.”

“Kendi yöntemin mi? Başkasınıninki değil mi yani? Kafanın içinde başka birisi yokmuş gibi mi yani?”

Buzun üzerini cömertçe doldururken, “Bu doğru,” dedi. “Kendi yöntemimle.” Kadehi önüme koyduktan sonra kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve barın üzerine eğildi. Yüzü benimkinden sadece otuz santim ötedeydi. Mükemmel bir cilt, hafif kalkık bir burun, dudaklarına sürdüğü çilek rengi ruj. Onu öpmeyi düşünmemek, özellikle de, “Demek sen bir Druid’sin,” demeden önce dudaklarını büzdüğünde, neredeyse imkânsızdı.

“Eğer öyle diyorsan. Peki sen nesin?”

“Ben bir taşıyıcıyım,” dedi, sonra gözbebekleri büyüdü. “Ya da beni büyük harfli T’yle bir Taşıyıcı olarak düşünebilirsin. Bu

daha etkileyici, daha gizemli ve Scooby-Doo vari olur, sence de öyle değil mi?”

“Pekâlâ. Neyin ya da kimin taşıyıcısı?”

“Güney Hindistan’dan çok tatlı bir hanımın. Adı Laksha Kulasekaran. Onun bir cadı olması gerçeği seni panikletmesin.”

BÖLÜM 19

Aşağıdaki Tanrılar adına, cadılardan nefret ederim.

Fakat muhtemelen onlardan biri Granuaile'in kulaklarından beni dinlediği için, bu gözlemimi kendime saklamayı tercih ettim. Peşin hükümlü küçümsemenin yeri değilse de, şüphelerimi ifade etmeye izin vardı. Harrison Ford'un Deckard'dan Han Solo'ya ve Indiana Jones'a kadar canlandırdığı tüm karakterlerde yüzüne yerleştirdiği kötümser gülümsemesini takınıp kadehimi elime aldım. "Tatlı bir hanım, öyle mi?"

Granuaile benim inanmayan bakışlarımı görmezden gelerek "Hem de çok tatlı," dedi.

Kadehimden büyük bir yudum alarak söze devam etmesini bekledim, ama görünüşe bakılırsa söz sırası bendeydi. Bunu onun yöntemiyle yapmak daha fazla soru sormam anlamına geliyorsa öyle olsun. "Peki bu tatlı hanım ne kadar zamandır senin beynini paylaşıyor?"

"Sen Mendocino'ya yaptığın geziden döndüğünden beri."

“Ne?” Daha az önce ateşsuyundan bir yudum almış olduğum hâlde birden ürperdim.

“Bir deniz samuruna dönüşüp yüzeyin sadece beş metre, kumların da bir metre altındaki bir iskeletin elinden, üzerinde yakutlar olan çok hoş bir altın kolye çıkarmıştın, hatırlıyor musun?”

Tüylerim diken diken olmuştu. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Sence nereden? Bana Laksha söyledi.”

“Tamam da o nereden biliyor?”

“O iskeletin orijinal sahibi oymuş, ama o ölümlü beden 1850’de onu yüzüstü bırakmış. O günden beri, son zamanlara kadar, o kolyenin en büyük yakutunda ikamet etmiş.”

Yakutları ruh depoları hâline getirmekle ilgili sorularımı şimdilik bir kenara bırakmaya karar verdim. “Sonra ne oldu?”

“Eh, gerisini muhtemelen kendin de çözebilirsin. Kolyeyi aldığında onu ne yaptın?”

“Onu Radomila adındaki bir cadıya verdim...”

“Ki o da görüldüğü kadar dost canlısı değil ve tesadüfe bak ki üst katımdaki dairede oturuyor...”

“Ve hemen Laksha’yı kolyeden kovdu...”

“Bu sayede kafamın içinde bir ev arkadaşım oldu.” Granuaile bardan uzaklaşıp sanki bir üçüncü sınıf müsameresinde *Rhapsody in Blue*’yu çalmışım gibi beni manyakça alkışladı.

“Peki, tamam. Şimdi anlıyorum, ama detaylardan bir kısmını atladık sanırım.” Viskimin geri kalanını kafama diktim, kadehimi tezgâha koyduğumda Granuaile onu yeniden doldurmak için elinde şişeyle hazır bekliyordu.

Muhtemelen tavsiye edilenden daha fazlasını kadehime doldururken, “Bir dubleye ihtiyacın olacak,” dedi. “Ben biraz iş yaparken sen de bununla oyalan.” Sonra geri kalan müşterileriyle ilgilenebilmek için görüş alanımdan çıktı.

Viskinin yanında, oyalanacak bir sürü düşüncem de vardı. Kendi sınırlı tecrübeme göre Hintli cadılar oldukça karanlık büyüler yapabiliyordu. Bir bedenden bir mücevhere, 160 yıl sonra da oradan başka bir bedene sıçramayı başarabilen bir cadının oldukça ciddi büyü güçleri olmalıydı. Esas sorumsa cadıyı Granuaile’in beyninden güvenli bir şekilde nasıl çıkarabileceğim ve bunun olması için başka kimin acı çekeceğiydi.

Cadının bir konuda benim yardımımı istediği belliydi, tek düşünebildiğimse yerleşebileceği yeni bir beden istediğiydi. Ama şu an stoklarımda hiç beden yoktu, üstelik onlar *Amazon*’da (henüz) satılmayan birkaç şeyden biriydi.

Hintli cadı benden her ne istiyorsa bunun başıma bela açacağından emindim, üstelik son zamanlarda başıma gelen felaketlerde olduğu gibi, bunun çoğunu Radomila’ya borçlu olduğum gerçeği de gözümünden kaçırmamıştı. Yakında onunla -ve tabii tüm meclisiyle- karşı karşıya gelmem kaçınılmaz olacaktı. Ben kara kara bunları düşünürken Granuaile geri döndü.

Tatlı bir sesle, “Şu anda Laksha’nın senden ne istediğini düşündüğüne bahse girerim,” dedi.

“Bu düşünce aklımdan geçmedi desem yalan olur.”

“Asıl düşünmen gereken favori barmeninin ne istediği olmalıydı.”

“Öyle mi?” diye sıırıttım.

Başıyla onayladı. “Evet, öyle. Sanırım Laksha’nın kafamın içinde olması hoşuma gidiyor. Bana bir sürü şey öğretiyor.”

“Ne gibi?”

“Tüm canavarların, vampirlerin, gulyabanilerin ve hatta *chupacabra*’ların bile gerçek olduğunu mesela...”

“Gerçekten mi? Peki ya Kocaayak?”

“Laksha onu bilmiyor, onun için fazla modern. Ama tüm tanrılar gerçek ve bir sebepten, onu tanıyan hemen herkes Thor’un koca bir pislik olduğunu düşünüyor. Ama bugüne dek bana söylediği en ilginç şey, diğer tümü ölmüş olmasına rağmen, hâlâ ortalıkta dolanan gerçek bir Druid olduğu ve benim ona litrelerce koyu birayla şişelerce viski servisi yaptığım ve ara sıra utanmazca onunla flört ettiğim.”

“Eh, eğer flört edeceksen bunu yapmanın tek yolu bu.”

“Hristiyanlık’tan daha yaşlı olduğunu doğru mu?”

Yalan söylemenin faydası yoktu. Kafasının içindeki ses, ona çoktan her şeyi anlatmıştı. Üstelik viski iyiydi ve zorda kalırsam söylediğim her şeyin suçunu ona atabilirdim. “Evet,” diye kabul ettim.

“Peki bunu nasıl başardın? Sen bir tanrı değilsin.”

Granuaile’in neden bahsettiğimi anlamayacağını düşünerek “Airmid”, dedim.

* Porto Riko’da görüldüğü iddia edilen, keçi, tavuk vb. hayvanların kanını emen bir canavar. Ç.N.

** İrlanda mitolojisinde, şifalı otlarla yaralıları iyileştirdiğine inanılan, Tuatha Dé Danann’dan bir tanrıça. Ç.N.

Gözlerini kısarak bana baktı. “Dian Cecht’in kızı, katledilen Miach’ın kızkardeşi olan Airmid’den mi bahsediyorsun?” diye sordu.

Bunu duyunca birden ayıldım. “Vay canına. Böyle bir be-yinle *Jeopardy*’de tonla para kazanırdın. Buradaki üniversitede Kelt mitolojisini mi öğretiyorlar?”

Granuaile dikkatini dağıtmama izin vermeden bastırdı. “Bana Airmid’in şifalı otlarla ilgili sırlarını bildiğini mi söylüyorsun? Miach’ın mezarında yetişen üç yüz altmış beş çeşit şifalı otun tümünü yani, öyle mi?”

“Evet. Tümünü.”

“Peki böyle paha biçilmez bir bilgiyi seninle niye paylaşmış olsun ki?”

Bu hikâye başka bir güne kalacaktı. Başımı gözle görünür bir pişmanlıkla iki yana sallayarak “Bunu sana söyleyemem,” dedim. “Çok gençsin.”

Granuaile somurttu. “Her neyse. Yani bu ebedi gençliğinin sırrı Airmid’in irfanı mı?”

Başımla onayladım. “Buna Ölümsüzlük Çayı diyorum. Onu her hafta içiyorum, bu sayede taptaze ve bozulmamış kalmayı başarıyorum.”

“Yani bu yakışıklı yüzün bir illüzyon değil, öyle mi? Bu gerçekten sensin, öyle mi?”

“Evet. Biyolojik olarak hâlâ yirmi bir yaşındayım.”

“Ah, lanet olsun. Vay canına.” Barın üzerinden eğilerek bana öncekinden daha fazla yaklaştı. “Senden istediğim şu Atticus.”

Çilekli rujunun, nefesindeki nane şekerinin ve artık sadece yarısının ona ait olduğunu bildiğim o tuhaf kokusunun, kırmızı şarapla safran ve gelincik karışımının kokusunu alabiliyordum. “Senin چراغın olmak istiyorum. Öğret bana.”

“Gerçekten mi? İstedğin bu mu?” Kaşlarını kaldırdım.

“Evet. Bir Druid olmak istiyorum.”

Bunu yüz yıldan daha uzun süredir duymamıştım. Benden ilmimi öğretmemi isteyen son kişi, Druidler’in beyaz cüppeler giyip kümülonimbüs bulutları gibi sakallar bıraktıklarını sa-
nan o salak Viktorya’lılardan biriydi. “Anlıyorum. Peki bunun karşılığında ben ne elde edeceğim?”

“Laksha’nın yardımını. Minnettarlığını. Tabii benimkini de.”

“Hımm. Eğer pazarlık ediyorsak bunların her birini de-
taylandıralım.”

“Laksha senin Radomila’yla bir sorunun olduğunu biliyor.”

Konuşmasını engellemek için elimi havaya kaldırarak
“Bekle,” dedim. “Bunu nereden biliyor?”

“Dün ben çalışırken meclisindekilerden ikisi buraya geldi, o
da -daha doğrusu ben- konuşmalarının bir kısmına kulak misa-
firi oldu. Senin ismini duyduğumda kulak kabarttım. Senden
bir şey almaktan bahsediyorlardı, ama ne olduğunu bilmiyo-
rum, çünkü ne olduğundan hiç bahsetmediler.”

Yüzümü buruşturdum. “Ne istediklerini biliyorum. Bunu
nasıl başaracaklarını söylediler mi?”

“Hayır, onu ele geçirdiklerinde nasıl ödüllendirileceklerin-
den bahsediyorlardı.”

“İlginç. Ne dediler?”

“Mag Mell’den bahsettiler.”

“Dalga mı geçiyorsun? Mag Mell ha? Onlara oradan geçiş izni mi verecekmiş?”

“Hem o hem de kalıcı mülk.”

“İnanılmaz.” Burun deliklerimden sanki ateş çıkıyordu, parmaklarımla da bardağı iyice sıkıştırdım. “Mag Mell’in ne olduğunu biliyor musun?”

“Araştırmam gerekti, ama evet. Fae düzlemlerinden biri. Çok havalı bir yere benziyor.”

“Evet, çok güzeldir. Ve onu Polonyalı cadılara satıyor. Manannan Mac Lir’in bundan haberi var mı, merak ediyorum doğrusu.” Mannannan, Mag Mell’in hükümdarıydı. Eğer Aenghus Óg’un bu sözünden haberdarsa ve bu konuda hiçbir şey yapmıyorsa o da Brighid’e kurulan bu tezgâhın bir parçası demektir. Daha olası senaryoysa Aenghus Óg’un, Manannan’a da kumpas kuruyor olmasıydı.

Grenuaile, “Buna verecek bir cevabım yok,” dedi, “ama birinin diğerine gitmeleri gerektiğini, Radomila’nın onları beklediğini söylediğini duydum. Elbette bu Laksha’nın ilgisini çekti, onunla senin çıkarlarının nasıl kesiştiğini de bu sayede öğrendi. Senden Radomila’ya saldırmasına yardım etmeni istiyor, ki kol-yeyi geri alabilsin.”

“Eğer Radomila’nın alt katında yaşıyorsan bunu neden istediğiniz zaman kendiniz yapmıyorsunuz?”

* İrlanda mitolojisinde, ölüm ya da zaferle ulaşılan cennetimsi bir bölge. Ç.N.

“Radomila’nın dairesi çok sıkı korunuyor, senin evin de muhtemelen öyledir. Laksha senden Radomila’yı güvenli bölgesinden çıkarmanı ve yaklaşık beş dakika dikkatini dağıtmanı istiyor.”

“Bu kadcılık mı?”

“Bir de belki Radomila’ya ait bir şeyi almanı.”

“Ah, anlıyorum. Bir damla kanına ne dersin?”

“Bu iş görür,” dedi Granuaile.

“Laksha, burada gördüğünüz ikisinin dışında, Radomila’nın meclisinde tümü büyüde usta on bir cadı daha olduğunun farkında mı? Oldukça büyük bir kavgaya girişiyor.”

“Kolyesini geri aldıktan sonra, Laksha tümüyle başa çıkabilir.”

“Gerçekten mi?” Eğer bu aşırı bir özgüven değilse oldukça korkutucuydu. Onlarıñki gibi bir cadılar meclisini, dikkat dağıtacak kadar bir süre oyalayabilirdim. Tümünü tek başıma haklamak mı? O kadar da uzun boylu değil. “Kolyeyi bu kadar özel yapan nedir?”

Granuaile, “Yakında bunu sana söylemesine izin veririm,” diyerek sorumu savuşturdu. “Dikkatinin dağılmasına izin verme. Laksha onu denizin dibinden kurtarmış olduğun için zaten sana minnettar olduğunu ve gerçek özgürlüğüne kavuşmasına yardım edersen sana gücünün yettiği her lütufta bulunacağını söylüyor.”

“Peki gerçek özgürlüğüne kavuşmasını nasıl sağlayabilirim?”

“Kolyesini geri alabilmesi için Radomila’nın dikkatini dağıt.”

“Bundan daha fazlası olmalı. Nereye gidecek mesela? Radomila’nın içine mi girecek, yoksa kolyeye geri mi dönecek? Senin kafanın içinde kalmayacak, öyle değil mi?”

Granuaile başını iki yana salladı. “Hayır. Harika bir misafir oldu, ama her ikimizin de kendi düşüncelerimizle başbaşa kalmamızın zamanı geldi. Bunu onun açıklamasına izin vereceğim. Son olarak, benim minnettarlığımı da kazanacaksın. Sana büyümlü iyilikler yapamam, ama eski günlerde çırakların ne kadar sıkı çalıştırıldığı düşünülürse, sana olan borcumu çalışarak ödeyebileceğimden oldukça eminim.”

“Ya bir çırak istemiyorsam?” diye sordum. “Çırağım olmadan da başımın çaresine bakabiliyorum.”

“Ah, anlıyorum. Vurulmak da başının çaresine bakmaya dâhil mi?”

“Laksha’yı kafanın içinden çıkarmana yardım etsem de buna bir son versek nasıl olur?”

“Olmaz. Çırağın olmamı kabul etmezsen Laksha hiçbir yere gitmeyecek.”

“Ne?”

Kaşlarımı çattım. Bunu hiç beklemiyordum. Başkasının bedenini ele geçirme gücü olan biri, genellikle onun isteklerini ve ihtiyaçlarını pek umursamazdı. “Neden umursuyor ki?”

“Günlerimi buraya gelen Mike ve Tom’lara bira doldurarak geçirmek istemediğimi biliyor. Hayatımda fantastik bir şeyler yapmak istiyorum. Daha yirmi iki yaşındayım,” dedi. “Öğrenmek istiyorum.”

“Bu güzel, çünkü bir Druid’in çırağı olmanın öğrenmekten başka bir esprisi yoktur. Peki ya kabul etmezsem? O zaman ne olacak. Laksha sonsuza dek beyninin içinde mi kalacak?”

Granuaile omuzlarını silkti. “Hayır, başka bir yöntem bulacağız. Sen yardım etmesen de, eninde sonunda kolyeyi geri almayı deneyeceğiz. Şehirde bir büyücünün minnetini kazanmak isteyen başka kimse olup olmadığına bakacağız.”

“Peki sonra sen ne yapacaksın? Başka bir şey olmaya mı çalışacaksın?”

Granuaile başıyla onaylayıp gözlerini gözlerime dikti. Üzerinde ışığın pırıldadığı bir zümrütü andırıyorlardı, bana evimi hatırlattılar. “Eğer bana başka seçenek bırakmazsan ben de Laksha gibi bir cadı olacağım. Ama ilk tercihim bu değil.”

“Öyle mi? Neden peki?” Bu soruyu gelişigüzel bir havada sormuştum, ama aslında çok ciddi bir soruydu, belki de soruların en ciddisi. Bu açılışı bir şakayla, benimle flört ederek ya da beni pohpohlayarak geçiştirmeye çalışırsa, ona anında hayır cevabını verecektim. Ama cevap vermeden önce duraksadı. Belki de Laksha ona akıl veriyordu.

Kısık bir sesle, “Aslında birçok sebebi var,” diye söze başladı. “Laksha çok uzun süredir etrafta olduğu için büyü hakkında çok şey biliyor. Ama senin kendisinden daha yaşlı olduğunu da biliyor. Tanrılar dışında, tanıdığı tüm varlıklardan çok daha yaşlı olduğunu. Eğer bu doğruysa sen ondan bile daha çok şey biliyorsundur ve geriye kalanlarımızın sadece kitaplarda okuyabileceğimiz şeyler görmüşsündür. Bu yüzden de bana senin öğretmeni istiyorum. Orada olan birinin ağzından tarihte gerçekte neler yaşandığını duymak istiyorum. Senin bildiklerini bilmek istiyorum, özellikle insanlığın hiçbir zaman öğrenmemiş

olduğu ya da unutmuş olduğu şeyleri. Bilmenin bilmemekten daha iyi olduğu, bilginin güç anlamına geldiği genel prensibiyle ilgili bir durum.”

Daha kötülerini de duymuştum. Yalakalık uçurumunun kenarına kadar gelip aşağı bakmış, ama son anda geri çekilmişti.

“Bir başka nedeni de,” diye devam etti, “Laksha’nın büyü-
sünün biraz korkutucu oluşu. Umarım bunu söylediğim için onu incitmemişimdir.” Kafasının içinde bir diyalog yaşadığını gösteren bir şekilde gözlerini devirdi. Sonra bakışlarını yeniden bana çevirdi. “Sanırım bana büyüyle ilgili anlattıklarının ve ar-
dında gerçek güç olan büyüyle ilgili okuduklarımın çoğu biraz korkutucu. H. P. Lovecraft’ oyuncaklarıyla kaçakçılık yapmayı içeriyor gibi ve midemin kaldırmayacağı, ahlaki açıdan sorun yaşayacağım bazı ayinler de cabası. Ayak tırnakları ve vücut sıvıları, ıyyy!” Ürperdi. “Ama senin gücün, bir Druid’in gücü topraktan geliyor, öyle değil mi?”

“Bu doğru.”

Eliyle sağ kolumu gösterdi. “Laksha bana o dövmelerin sadece göstermelik olmadığını söylüyor.”

“Haklı.”

“Bu katlanabileceğim bir şeye benziyor.”

“Emin misin? Seni sınırlar. Bir Druid, bir cadının yapabileceği her şeyi yapamaz. Peşinde olduğun güçse bir cadı gücünün çok daha fazlasına, bir Druid’den çok daha hızlı erişebilir.”

* Ünlü bir korku ve bilimkurgu yazarı. Ç.N.

Granuaile, “Gücün farklı çeşitleri vardır,” diye cevabı yaptırdı. “Cadılarda hükmetme ve yok etme gücü var. Senin gücünse savunmak ve inşa etmek için.”

“Yok, hayır.” Başımı iki yana salladım. “Sanırım bunu biraz romantikleştiriyorsun. Benim güçlerim de hükmetmek ve yok etmek için kullanılabilir.” Aenghus Óg’un, Fagles’a hükmettiği kesindi. Bres de büyü kullanarak beni yok etmeye çalışmıştı.

“Tamam, öyle olsun,” diye kabul etti. “Herhangi bir şeyi orijinal amacından saptırabilirsin. Ama bahsettiğim şey de zaten *niyet* Atticus. Laksha hiç de sevecen olmayan ayinler ve büyüler biliyor. Aradaki fark şu ki, senin büyüün kötü amaçlı kullanmak için saptırılabilir, ama Laksha’nın bildiği bazı büyüler asla iyi olamazlar. Bu benim için önemli bir ayrım.”

“Peki bir Druid’in tam olarak ne olduğunu sanıyorsun?” diye sordum. Beyaz cüppeler ve ZZ Top sakallarından bahsederse çığlık atacaktım.

“Onlar şifacılar ve bilge insanlar,” dedi. “Masal anlatıcıları, kültür depoları, bazı hikâyelere göre biçim değiştirenler ve hava durumu üzerinde ufak da olsa bir etkisi olan kişiler.”

“Hımmm, hiç de fena değil,” dedim. “Peki hiç, birilerinin kıcını tekmeledikleri oluyor mu?”

Bunu arsızca söylemiş olsam da, bunun bir test olduğunu biliyordu. Kaşlarını çatarak “Ara sıra savaşlarda bazı kışkırtıcı tekmeledikleri olmuş,” dedi. “Eski efsanelerin bazılarında göre yani. Ama bunu yapmak için büyü gücü değil, kılıç ve balta kullanmışlar.” Çenesiyle Fragarach’ın omzumun üzerindeki

kabzasını göstererek “Bu arada, senin kılıcın da pek güzelmiş,” dedi. “Birilerinin kıcını tekmelemeyi mi planlıyorsun?”

Sorusunu duymazdan gelip başka bir soru sordum. “Okuduğun eski efsanelerdeki Druidler neler yapıyorlardı?”

“Çoğunlukla krallara tavsiye veriyor ve geleceği tahmin etmeye çalışıyorlardı. Ah, bunu unutmuşum. Kehanet Druidler’e özgü bir şeydir. Hayvanları deşip bağırsaklarının içine bakıyor musun?” Burnunu kırıştırarak bana bakarken nefesini tutmuştu.

Başımı iki yana sallayarak “Hayır,” diye cevap verince rahatladı. “Asaları kullanmayı tercih ederim.”

“İşte, gördün mü?” Muzipçe koluma vurdu. “Sen bir şeyleri yok etmiyorsun.”

“Cidden bir Druid adayı olmak istiyor musun? Cevap vermeden önce bunun neyi içerdiğini açıklamama izin ver, çünkü Laksha’nın bunu bilmesine imkân yok ve eğer bir bitkinin hayatını alıp Brighid ya da Morrigan’a dua etmekten bahseden o New Age saçmalıklarını okuyorsan, bu öyle bir şey değil. İlk on iki yılı bir şeyleri ezberleyerek geçireceksin. Büyüler, havalı ya da güçlü şeyler değil. On iki yıl boyunca sadece ezberleyecek ve ezberlediklerini tekrarlayacaksın. Çoğu çıraktan daha geç başladığın ve beynin tamamen gelişmiş olduğu için belki bir yılından yırtabilirsin, ama yine de bu, oldukça uzun bir süre. Kitapları, öğrenmeyi ve farklı dilleri cidden sevmen gerek, çünkü birkaç yeni dil öğrenmen gerekecek. Otuzlu yaşlarının ortalarına dek tam zamanlı olarak sadece bunları yapacaksın.”

Kısık bir sesle, “Ah,” dedi. “Peki ya faturaları ödemek ya da onun gibi şeyler?”

“Buradaki işinden ayrılıp kitapçada benim için çalışman gerekecek. Kitap okumanın sıkıcılığından kurtulman için, ara sıra onları diğer insanlara satmana izin verebilirim. Belki sana, özel çayları nasıl demleyeceğini de öğretebilirim.”

“Vay canına. Tamam.”

“Tüm sınavlarını geçtikten sonra sana büyü öğretmeye başlayabiliriz. Ama bunun için topraktan güç alabiliyor olman gerek, bu da sebze bazlı boyalarla ayinle dövme yaptıracağın anlamına geliyor. Bu beş ay sürer.”

“Beş ay mı?” Granuaile’in gözleri büyüdü.

“Sana az önce on iki yıl boyunca ders çalışman gerektiğini söylediğimde gözünü bile kırpmadın, şimdi beş aydan mı endişeleniyorsun?”

“Eh, bu beş ay boyunca vücuduma bir iğnenin saplanacağı anlamına geliyor, öyle değil mi?”

“Aslında dikenler kullanılıyor. Bu çok eski bir usuldür. Daha eskisini bulamazsın.”

“Evet, bu, elinde bir kitap ve bir fincan sıcak çikolatayla yatağa kıvrılmaktan biraz farklı, öyle değil mi?”

“Ama Druid büyüü yapmak istiyorsan bu gerekli. Seni toprağa bağlayan ve ondan güç almanı sağlayan bir ayindir. Bir kez toprağa bağlandın mı, bir daha ona zarar verecek bir şey yapmak istemeyeceksin. Eğer Brighid haklıysa Aenghus Óg bugünlerde iblislerle haşır neşir oluyor, ama o bile toprağa bulaşmaya cesaret

edemez.” Bunu söyledikten sonra, iblislerle haşır neşir olmaya hevesli birinin çok daha kötülerini yapabileceğinin farkına vararak, alçak sesle, “Umarım,” diye ekledim.

“Brighid’le mi konuştun? Peki Aenghus Óg kim? İrlanda’nın kadim aşk tanrısını mı kastediyorsun?”

“Evet, o.” Airmid’i tanimasından sonra buna şaşırmamam gerekirdi, ama bu ismi biliyor oluşu beni oldukça etkiledi. “Ondan bahsettiğimi unut. Konu şu ki Granuaile, büyü güc denebilecek bir şey hissetmen için aradan on yıldan uzun bir zaman geçmesi gerekecek. Eğer büyü yapmak için sabırsızlanıyorsan Laksha bu gece başlamanı sağlayacak bir ayın biliyor olabilir. Ne kadar sabırlısındır?”

“Oldukça fazla,” dedi. Uzanıp ellerini benimkilerin üzerine koydu ve hafifçe sıktı. “Bunu gerçekten istiyorum.”

“Yirmi iki yaşında olduğunu söyledin. Bir üniversite diploması yok mu?”

Gözlerini devirerek bana baktı. “Evet, mayısta felsefe diplomasıyla mezun oldum. Şimdi de barmenlik yapıyorum. Felsefe diplomasıyla başka ne halt edeceğim ki?”

Yüzünü iyice inceledikten sonra, “Pekâlâ,” dedim. “Başvurunu ciddi bir şekilde değerlendireceğim. Ama bir karar vermeden önce Laksha’yla konuşmam gerek.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Dudaklarını pişmanlıkla büzerrek ellerini ellerimden çekti. “Ama kontrolü ona vermeden önce biraz çalışmam gerek. Barmenlik hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bekle biraz.” Müşterilerinin yanına gidip gülümseyerek ve te-

şekkür ederek, bazılarının bardaklarını doldurdu, bazılarının da hesaplarını kapattı.

Tullamore Dew kayarak boğazımdan aşağı inerken ona bakıp bin yıldan uzun süredir neden hiç çırağım olmadığını gözden geçirmeye koyuldum. Bunun asıl nedeni, herkes tarafından Druidler'in çoktan ölmüş olduğunundüşünülməsi ve etrafta hâlâ eğitim alabilecekleri birinin olduğundan haberdar olmamalarıydı. Dagobah sisteminde kafasını dinleyen Yoda gibiydim. Ama insanlar beni bulduğunda -ki ara sıra, az önce Granuaile'in yapmış olduğu gibi beni bulurlardı- birisini eğitmek çok da pratik olmuyordu, çünkü hareket hâlinde olmam gerekiyordu ve bir yerde uzun süre kalmayı göze alamazdım. Üstelik bu sürenin büyük bölümünü kolyem üzerinde çalışarak geçirmiştım ve sürekli sorulara muhatap olup birinin eğitimini planlarken böyle bir projeye konsantre olmak pek de kolay değildi.

Son çırağım bu boyuttan onuncu yüzyılın sonlarında ayrılmıştı. Cibran adında, parlak, ağırbaşlı bir delikanlıydı. Benden toprağın gizemlerini öğrenirken, cahil bir Katolik köylüsü rolünü başarıyla oynuyordu. O zamanlar Kutsal Roma İmparatorluğu'nun eteklerinin altında saklanıyordum, aslında eteklerinden oldukça ücra bir yerde, Galiçya Krallığı'ndaki Compostela şehrinin yakınlarında yaşıyordum. Şehrin birkaç mil dışında mütevazı bir çiftliğim vardı ve mahsulümü tamamen İsa'ya borçlu olduğumu söyleyip rahiplere hatırı sayılır bağışlar yaptığım için herkes beni seviyordu. Cibran'ın babası şehirdeki bir demirciydi ve oğlunu haftada birkaç kez, taze sebzeler

ve yumurtalar alması için çiftliğime gönderiyordu. Bunların parasını ödemek için Cibran çiftlikte benim için çalışıyordu, eğitimine ayıracak zamanı da bu sayede buluyorduk. Güneydeki Halifelik'ten gelen El Mansur'un güçleri 997'de şehri yağmalayıp ben daha onları koruyacak zaman bulamadan Cibran'la babasını öldürdüklerinde, eğitimini neredeyse tamamlamıştı ve dövmelerini yapmak üzere ormana gitmek üzereydik. Öğretmen olmaktan o noktada vazgeçmiştim. Ne ben ne de İber yarımadası bunun meyvelerini toplayabilecek kadar istikrarlıydık. Eşyalarımı toplayıp Asya'ya yollandım, gerçi eninde sonunda Han'ın atlılarıyla geri dönecektim.

O günden beri bir koruda küçük bir Druid grubu kurma düşüncesini aklımdan geçirip durdum, ama bir yandan Aenghus Óg tehdidi, öte yandan da tek tanrılıların zulümleri bunun bir gündüz rüyasından öteye geçmesine engel oldu. Morrigan'ın kehanetinden sağ kurtulmayı başarabilirsem belki de artık bu hayali hayata geçirebilirdim.

Onunla yaptığım anlaşma, evrensel bir ölümden kurtulma kartı değildi, sadece hayatım üzerinde öncelik sahibi olan Morrigan'ı kapsıyordu. Bu da çok büyük bir şeydi, ama her inanışta ölüm tanrıları vardı ve Aenghus Óg cehennemle bir tür ittifak yapmışsa Vahiyler 6:8'e göre ölüm bana beyaz bir atın üzerinde gelecekti.

Morrigan'ın kehanetinin beni gerçekten endişelendiren kısmı, yakında ölecek olan savaşçının, sonunu yaşamadan önce çok şaşıracağını söyleyen Süpürge Otu asaydı. Bu noktada

Aenghus'un beni şaşırtacak bir şey yapabileceğini sanmıyordum, ama o cadılar meclisi bunu yapabiliirdi. Beni daha şimdiden birkaç kez şaşırtmışlardı; önce Aenghus'u iktidarsız yapacaklarıyla ilgili kumpasla, sonra yüzüme karşı onunla müttefik olmadıkları yalanını söyleyerek, hatta liderlerinin kanını, onu geri alacaklarına ya da onu asla kullanamayacağıma güvenerek bana vererek. Ve tüm bunları sadece meclisteki üç cadı yapmıştı. Hepsi bana konsantre olsa beni neyle şaşırtabilirlerdi?

Şimdi burada, Rula Bula'daysa, Granuaile'in kafasının içinde, büyük bir büyü gücü olmasa cadıların onun için birbirini öldürmeye kalkışmayacağı yakut kolyesini ele geçirebilirse, tek başına tüm Polonyalı cadı meclisiyle başa çıkabileceğini iddia eden bir cadı vardı. Bu kadar güçlü birini serbest bırakmayı gerçekten istiyor muydum?

Ben daha bu soruyu cevaplayamadan, Granuaile önümde durup dikkatimi çekmek için eğildi.

"Pekâlâ Atticus, Laksha'nın dışarı çıkmasına izin vereceğimi. Ona iyi davran." Yaramaz bir edayla bana sıırıttıktan sonra, kontrolü kaybederken başı yana kaydı. Başını yeniden kaldırdığında yüz ifadesi anlaşılmazdı, ama gözlerinin ve ağzının çevresindeki kırışıklar yaşını belli ediyordu. Aksanlı sesi beni kesik ünsüzler ve hecelerle ve Tamiller'in hareketli ses uyumuyla selamladı. "Seninle konuşmayı dört gözle bekliyordum Druid," dedi. "Ben Laksha Kulasekaran, seni barış içinde selamlıyorum."

Granuaile'in ağzından barışla ilgili ne kadar sözcük çıkarsa çıksın, genç, hayat dolu, İrlandalı Amerikalı bir genç kızdan

kadim bir Hintli büyücüye dönüşmesi çok ürkütücüydü. Bana Samuel Clemens”ın ürpertici bir endişe diye tanımladığı hissi hatırlattı.

• *Mark Twain*. Ç.N.

BÖLÜM 20

Granuaile'in kafasının içindeki cadıya, “Umarım barış içinde kalırız,” dedim. “Neden bana buraya nasıl geldiğinden bahsetmiyorsun?”

“İsmi kendime alarak onurlandırdığım Pandyan Kralı Maravaramban Kulasekaran'ın hükümdarlığı sırasında, 1277'de Madurai'de doğdum,” dedi Laksha. “On altı yaşındayken Marco Polo'yla tanıştım ve onun sayesinde, içinde böyle insanlar barındırdığına göre dünyanın ne kadar büyük olduğunun farkına vardım.

Bir Brahmin'le evlenip o evdeyken itaatkâr eş rolünü oynadım. O yokken de iblis krallığıyla haşır neşir oluyordum. Kast sisteminin içindeki bir kadının, kendini o sistemden kurtarması için başka yol bulamamıştım. Öğrendiğim şeylerin çoğu korkunçtu – *rakshasa*ların* paylaşacak güzel şeyleri yoktu. Ruhumu

* Hinduizm'de bir iblis ya da kötü ruh. Ç.N.

bir yerden bir yere aktarmayı bir *vetala'dan*^{*} öğrendim. Onları duymuş muydun?”

“Evet,” diye cevap verdim. “Hindu iblisleri. Cesetleri ele geçirirler.”

“Kesinlikle. Ruhumu bir mücevhere ya da başka bir bedene nakletmek için aynı prensipten yararlanıyorum.”

“Onu herhangi bir şeye nakledebilir misin?”

Laksha bu soruma şaşırılmış gibiydi. “Sanırım. Ruh neredeyse her yere sığabilir. Ama onu neden kırılabilircek ya da değersiz bir şeyin içine koymak isteyesin ki?”

“Pekâlâ. Bana kendini nasıl olup da bir yakutun içinde, denizin dibinde bulduğunu anlat.”

Laksha, Granuaile'in omuzlarını silkti. “Yeni bir hayat istiyordum, yeni bir dünya. Hindistan'dan ayrılmaya karar verdim. 1850'de Çin'e afyon kaçırarak bir yelkenliye binmeyi başardım. Oraya varınca, *Frolic* adındaki bu geminin sahipleri California'daki altına hücumdan faydalanmak istediler. Böylece gemiyi, San Fransisko'da satmayı planladıkları pahalı ipekler, halılar ve diğer lüks mallarla doldurup sigorta ettirdiler.

Bu kaçıramayacağım bir fırsattı. Amerika Çin'den çok daha yeni bir yerdi, isterse bir kadının kendine bir iş kurabileceği bir yer, ben de kaptana adımlı listeye koymaması karşılığında yatak arkadaşlığı sözü vererek gemiye bindim.

Yatakta hiç yaratıcı değildi, çok da kötü kokuyordu. Muhtemelen tatminsizliğimi anlamış olacak ki, gemi şimdi

* Hindu mitolojisinde hayaletvari bir yaratık. Ç.N.

Mendocino diye bilinen yerin kıyısında kayalıklara çarpıp suyla dolmaya başladığında beni kendi cankurtaran sandalına almadı.

Herkes cankurtaran sandallarına binmişti ama benimkide bana hiçbir sadakati olmayan ve bildiğim hiçbir dili konuşamayan Çinli mürettebat vardı. Üstelik suyun üzerinde, ayın yapacak zaman ve mekan yokken güçsüzdüm.

Adamlardan dördü kürek çekiyordu. Sandal kıyıya yaklaşıırken adamların kolyeme baktıklarını ve benim hakkımda konuştuklarını fark ettim. Muhtemelen beni rahatlıkla ortadan kaldırıp kaza kurbanı süsü verebileceklerini düşünüyorlardı. Sonra da kolyeyi San Fransisco'da satıp parasını aralarında bölüşeceklerdi.

Planları her neyse, içlerinden biri birden bir bıçak çekip sırtıma saplarken, bir diğeri de kolyeyi boynumdan çekip almaya çalıştı. Büyük bir acı içinde bıçaktan uzaklaşmaya çalışarak birden ayağa kalktım ve hâlâ kolye için mücadele eden hırsızla birlikte kendimi sandaldan aşağı attım.

Öldüğümü hissedebiliyordum, zaten yüzemiyordum da. Şansa bak ki saldırganım da yüzme bilmiyordu. Kolyeyi boynumdan almayı başarsa da ellerimden sökemedi ve kısa sürede vazgeçip panik içinde arkadaşlarının onu kurtarabilmesi için çırpınarak yüzeye doğru fırladı.

Görüşüm bulanıklaşıyordu, suyun içinde de *vetala*'nın yöntemlerine güvenemezdim, o yüzden bu dünyayı terk etmekle doğrudan temasla ruhumu taşaya geçirmek arasında bir seçim yapmak zorundaydım. Elbette ikincisini seçtim, şimdi

de karşındayım.” Hikâyesini bir gülümsemeyle noktalamamıştı. Sadece durmuş, benim tepkimi bekliyordu.

“Pekâlâ, şimdiki amaçların ne?”

“Kolyemi geri almak ve yeni bir beden bulmak.”

“Tamam, hadi onları tek tek ele alalım. Kolyeyi geri alman neden bu kadar önemli? Tek istediğin buysa bir kuyumcuya gidip sana yeni bir yakut satın alabiliriz.”

“Hayır. O kolye bir iblis tarafından işlenmiş, büyülü bir nesne. Güçlerimi arttırıyor. Senin kolyen de senin için aynısını yapmıyor mu?” Parmağıyla kolyemi gösterip soran bakışlarla başını eğdi.

Soğukkanlı görünmek için elimden geleni yaparak “Bir iblis tarafından yapılmadı, ama evet, benzer bir işlevi var,” diye cevap verdim. Konuşmanın başından beri, Korkutucu Cadımetrem giderek daha da kızarıyordu. *Bir iblis tarafından işlenmiş*, sözleri ibreyi iyice sağa, x ekseninin bir iki derece üzerine göndermişti. Ama kendi kendime, “Neden burada durayım ki?” diye sordum. “En iyisi ona gerçekten *korkutucu* bir soru sormak.” “Bana yeni bir beden bulmaktan bahset. Bunu nasıl yapmayı öneriyorsun?”

“Geçmişte istediğim bedeni alırdım, ama bugünlerde daha yüksek ahlaki standartlara bağlı kalıyorum.”

“Alır mıydın? Affedersin, canlı olanlardan mı yoksa cesetlerden mi bahsediyorsun?”

“O anda uygun ve cazip olan ne varsa.”

“Yani denizin dibindeki o ceset, içinde doğduğun beden değildi, öyle mi?”

“Elbette hayır! Bedenlerin yüzlerce yıl yaşamasını sağlayacak bir yöntem bilmiyorum.”

“Elbette hayır.” Gülümseyip başımı iki yana salladım. “Aptalca bir soruydu, özür dilerim.” Korkutucu Cadımetre’nin ibresi artık tavana vurmuştu. Ona bedenimin özel bir çay sayesinde binlerce yıldır yaşadığını söylesem beynimi yemeye kalkar mıydı? Acaba Granuaile’e Airmid’in şifalı otlarla ilgili sırlarını bildiğimden bahsedişimi duymuş muydu? “Bu konudaki cehaletimi mazur gör, ama canlı bir bedeni ele geçirdiğinde onun içindeki ruha ne oluyor?”

“Bu, yüzyıllardır insanlığın kafasını karıştıran bir soru.”

“Onları öldürdüğünü mü söylemek istiyorsun?”

“Onların doğum ve yeniden doğum döngüsüne girmelerine izin verdim.”

Eylemlerine ve onlara bulduğu kalpsiz gerekçelere duyduğum tiksintiyi gizlemek için büyük çaba harcıyordum, ama bunu nasıl karşıladığımı görünce yüzünü asmasından, bu konuda pek başarılı olamadığımı anladım. “Devam ettiklerini nereden biliyorsun?” diye sordum. “Ölmelerine izin vermek yerine ruhlarını bedenlerinden kovduysan evsiz ruhlar olarak hâlâ dünyada geziniyor olabilirler.”

“Bu doğru olabilir. Ve inan bana, artık bunun büyük bir yanlış olduğunun farkındayım. Son 160 yılda eylemlerimi düşünmek için oldukça fazla zamanım oldu ve o Çinli denizciler bana nasıl saldırdılsa benim de o masum insanlara aynı şekilde saldırdığımı anladım. Bu, karmanın bana geri dönüşüydü.

yüzyıllar boyunca işlediğim günahların kefaretinin küçük bir bölümü.”

“Sence yakutun içinde geçirdiğin zaman, o kefaretin daha büyük bir bölümü müydü, yoksa hâlâ çekmen gereken çile var mı?”

Bu soruyu duyan Laksha önce şaşkınlık içinde Granuaile’in kaşlarını kaldırdı, sonra çattı. “Sanırım benim iyi niyetimden şüphe duyuyorsun,” dedi.

“Benimle paylaştığın kısa geçmişine bakılırsa sanırım oldukça iyi karşıladığım bile söylenebilir. Şeytani vücut ele geçirme yöntemleriyle bir tür ölümsüzlüğe ulaştıysın ve iblislerle takılıyorsun.”

“Takılmak mı?” Laksha bu suçlamaya incinmiş benziyordu. Anlaşılan şeytani vücut ele geçirme yöntemleri konusuna bir itirazı yoktu. Sonra aklıma yakın zamanda Flidais’in beni vampirlerle takılmakla suçlayışı ve benim de Laksha’nınkine benzer bir tepki verişim geldi. Vedik karma kavramından nefret edişimin sebebi buydu: Biri ondan bahsetmeye başlayınca ben de fark etmeye başladım.

Ellerimi hayal kırıklığıyla sallayarak “Pekâlâ, sözümü geri alıyorum,” dedim. Böyle bir detaya saplanıp kalmak istemiyordum. “Bu kelime biraz fazla ağır ve onu kullanmamalıydım, çünkü ben de ondan nefret ediyorum. Konu şu ki, iblislere ve kara büyüye olan aşinalığın sana güvenmemi zorlaştırıyor ve sana yardım etmek konusunda isteksiz davranmama sebep oluyor. Umarım açık konuştuğum için beni bağışlarsın, ama açık konuşmayı tercih ederim.”

Laksha hafifçe sırtıp başını salladı. “Buna büyük saygı duyuyorum. Ben de açık konuşmayı tercih ederim. Bu yüzden izin ver de bir şeyi açıklığa kavuşturayım. Granuaile’in bedenini, geçmişte yaptığım gibi zorla ele geçirebilirdim. Böylesi çok daha kolay olurdu. Üstelik istesem onun bedenini terk edip sokakta yürüyen ya da barda oturan herhangi birinin bedenine atlayabilirdim. Ama artık bu şekilde davranmak istemiyorum, bu yüzden de ondan bedenini bir süre paylaşmak için izin istedim, o da kabul etti. Kolyemi agresif ve bencil yöntemler yerine, işbirliği ve karşılıklı çıkarlarla geri almaya çalışmamın nedeni de bu. Artık kaos ve yıkımı yaymak yerine, dünyayı hediyelerimle zenginleştirmeye çalışıyorum.”

“Gerçekten mi? Peki sana yardım edersem Radomila’ya ne olacak?”

“Karma. Er geç herkesin başına gelir.”

Bunu duymazdan geldim. “İçinde yaşayacağın başka bir bedeni nasıl bulacaksın?”

“Granuaile bana derin bir komada ya da bitkisel hayatta olan hastaların olduğu bir hastaneyi ziyaret etmeyi önermişti. Hâlâ hayatta olan, ama ruhlarının onları çoktan terk etmiş olduğu bedenler. Belki onlardan faydalanarak beyinlerini işlevsel bir seviyeye getirecek şekilde uyandırabilirim. Yıllar içinde beyin konusunda çok şey öğrendim.”

Cep telefonum bipleledi, ben de susturdum. “Peki ya ruhları bu bedenlere zayıf da olsa hâlâ bağlıysa?”

“O ruhlara bilinçlerinin yeniden açılması için yardımını isteyip istemediklerini soracağım. Çoğu bunu arzu edecektir.”

Becerebilirsem onlara yardım edeceğim, sonra Granuaile'in bedenine geri dönüp yeniden deneyeceğim. Eninde sonunda ruhu olmayan ya da ruhu ölmek isteyen bir beden bulacağımdan eminim. Sonra da ruhumu daha fazla lekelemeden o bedene yerleşebilirim.”

“Yani yakın gelecekte senin için işler şöyle yürüyecek -yanlış anladıysam lütfen beni düzelt: Granuaile'i çırak olarak yanıma almayı kabul edip Radomila'nın başına karma gelmesi için sana yardım edeceğim. Sonra kolyen elinde bir hastaneye gideceksin ve içinde yaşayacağın yeni bir beden bulacaksın. Buraya kadar doğru mu?”

“Evet, doğru.”

“Eh, bana bu senaryoda ben pek bir şey elde etmiyormuşum gibi geliyor.”

“Seni Radomila'dan kurtarıyorum. O senin için bir diken, öyle değil mi?”

“Ama senin için de bir diken. Kendin için yapmak istediğin bir şeyi, benim için yaptığın bir iyilikmiş gibi göstermek, kendine yontmaktan başka bir şey değil.”

“Pekâlâ.” Sırıttı. “Bunu kabul edeceğim. Ne istiyorsun?”

“Sırtımdaki bu kılıcı görüyor musun? Çok güçlü, büyümlü bir alettir.”

“Öyle mi? Fark etmemiştim. Ona bakabilir miyim?”

Kını dikkatle başımın üzerinden geçirip barın üzerine koydum. Kabzayı on santimlik çeliği açığa çıkaracak şekilde çektim. Laksha onu incelerken Granuaile'in kaşları çatıldı, sonra soran bakışlarını bana çevirdi.

“Bunun üzerinde senden alınmasına engel olacak bir büyü var, ama onun dışında bana oldukça normal bir kılıç gibi geldi.”

Bu çok iyiydi. Sadece bağlamalarımı hissetmekle kalmıyor, amaçlarını da anlayabiliyordu. “Kesinlikle. Bunun sebebi Radomila’nın onun üzerine büyülu bir pelerin örtmüş olması. Senden onu kaldırmanı istiyorum, tabii eğer yapabilirsen.” Onu istediğim zaman gözyaşlarımı kullanarak kaldırabilirdim, -ya da Radomila bunu iddia etmişti, ama artık onun sözlerine pek güvenmiyordum- ama Laksha’nın ne yapabileceğini görmek istiyordum. Son üç sözüm, eğer yapabiliyorsa bunu deneyeceğini garanti altına almıştı. Radomila’nın kendisinden daha iyi bir cadı olduğunu kabul etmek istemezdi.

“Ah, şimdi nereye bakmam gerektiğini biliyorum. Bekle bir dakika.” İncelemek için yeniden kılıcın üzerine eğildi, bir elini kabzaya doğru uzattı, sonra durup kafasını kaldırdı. “İzin verir misin?” Başımla onaylayınca devam etti. Kabzayı havaya kaldırıp yakından dibine baktı. Bunun yeterli olmadığı belliydi; gözlerini kapatıp kabzayı alnına götürdü ve beş saniye boyunca orada tuttu. Sonra yüzündeki konsantrasyon maskesi dağıldı ve kabzayı yeniden barın üzerine koyarken gülümsedi.

“Sihirli pelerinler de tıpkı normal bir pelerinin insanın boynuna bağlanması gerektiği gibi o cisme bağlanmak zorundadırlar. Bunun bir kılıçta yapılacağı en mantıklı yer kabzanın dibidir, ki o da bunu yapmış. Oldukça iyi bir iş çıkarmış; pelerin üst üste binmiş ve neredeyse hiç büyü sızıntısı yok. Böyle bir hizmet için ona ne ödemek zorunda kaldın?”

“Eh, ona özel bir kolye getirmek için Mendocino’ya gittim.”

Laksha, Granuaile’in başını geriye atarak kahkahalarla güldü. Bu hiç de güven verici bir kahkaha değildi.

“Bu pelerinini karşılığında ona kolyemi mi verdin? Sanırım pazarlıktan o karlı çıkmış!”

“Eh, o da yakında karmasıyla karşılaşacak, öyle değil mi?

Laksha başıyla onayladı. “Evet, karşılaşacak.”

“Pelerini kaldırabilir misin?”

“Evet, on dakikamı alır.”

“Mükemmel. Karşılıklı iyilik takasımız konusunda yeterince tazmin edildiğime inanmam için senden istediğim küçük bir hizmet daha var.”

Granuaile’in yüzündeki neşeli ifade birden ciddileşti. “Bir tane daha. Söyle.”

“Bu iş bitip de kolyene ve içinde yaşayacağın yeni bedene kavuştuğunda Mississippi’nin doğusunda yaşayacaksın ve önce bana haber vermeden bir daha asla Arizona’ya ayak basmayacaksın.”

Granuaile’in gözlerini kısarak bana baktı. “Sebebini sorabilir miyim?”

“Elbette,” dedim. “Yeteneklerine saygı duyuyorum Laksha Kulasekarın. Bugünden itibaren temiz bir hayat yaşayıp iyi şeyler yapma kararını da alkışlıyorum. Özellikle de bu noktada Granuaile’e ve bana gösterdiğin düşünceli tavrına minnettarım. Ama zayıf bir ihtimal de olsa, eğer iblislerle yeniden alışveriş yapmaya kalkarsan bunun çok, çok uzaklarda olmasını ve başkasının sorunu olmasını yeğlerim.”

Gözlerini bana dikti, bir an bunun bir Kadim Moruk Gözlerini Kaçırma Yarışı olacağını sandım, ama bu bir meydan okumaya dönüşmeden önce bakışlarını önüne indirip başıyla onayladı. “Kabul,” dedi. “Bu pelerini kaldırmak istediğinde Granuaile’le irtibata geç. Hazırlanmam ve biraz da mahremiyet gerekecek. Radomila’nın peşine düşme zamanı geldiğinde de onunla irtibata geç.”

“Öyle yapacağım. Teşekkür ederim.”

Granuaile’in kafası sanki bir narkoleptikmişcesine yana düştü, sonra asıl sahibinin yeniden idareyi ele alışıyla dikleşti.

İşıldayarak “Selam Atticus!” dedi. “İçkini tazelememi ister misin?”

Hâlâ yarısı dolu olan bardağıma bakıp hızla kafama diktim. Bardağı biraz dikkatsizce tezgâhın üzerine koyarken, “Evet,” dedim. “Döndüğüne sevindim. Seni özledim.” Viski etkisini gösterip gerilimimi azaltırken, derin bir nefes alıp bir oh çektim. Kadehimi yeniden doldurduktan sonra, diğer müşterilerini ziyaret edip geri döneceğini söyledi.

O son viskinin tadını hiç çıkaramadım, çünkü o anda Tempe Sürüsü’nün alfa erkeği olan Gunnar Magnusson, ardında Dr. Snorri Jodursson da dâhil olmak üzere kurtadamlarının çoğuyla birlikte paldır küldür Rula Bula’ya daldı.

Bana, “Hal nerede?” diye hırladı.

“Yaklaşık bir saat önce gitti,” dedim.

Magnusson, “Yolunda gitmeyen bir şeyler var,” dedi. “Yakın zamanda telefonunu kontrol ettin mi?”

“Hayır,” diye itiraf ettikten sonra, Laksha’yla konuşmamın ortasında biplelediğini hatırladım. Telefonumu cebimden çıkarıp ekranına baktım. Mesaj Üç Aurora’nın Kız Kardeşliği’nin en genç üyesi olan Emily’dendi. Metinde şöyle yazılıydı: “Avukatın da, küçük köpeğin de elimde! Kılıcı bana getir yoksa ikisi de ölür. Emily.”

Uzun zamandır bir insana gerçekten acı verme arzusu duymamıştım. Rahatsız edici insanlarla uğraşırken uzun vadeli düşünmeye çalışırım; beni rahatsız eden her kimse, onlardan daha uzun yaşayacağım için sorun eninde sonunda çözülecekti. “Bu da geçecek,” olan mottomu içimden, “Sen de öleceksin”e çevirdim, bu da her türlü çelişkiden kurtulmama yardımcı oldu. II. Dünya Savaşı’ndan beri bedenimde böyle bir öfke hissetmemiştim, ama bu mesaj tüm o öfkenin geri gelmesine yetmişti.

Arkadaşımı kaçırıyor, onu fidye için elinde tutuyor ve *Oz Büyücüsü* şakaları yapıyor ha?

Aşağıdaki Tanrılar adına, cadılardan nefret ediyorum.

BÖLÜM 21

Söyleyecek uygun bir şey bulamadım ve mesajı Magnusson’a gösterdim. Homurdanarak mesaja baktıktan sonra telefonu bana geri verdi. Zihinsel bağlantıyla mesajı ilettiği diğer kurtadamların tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyordum.

Magnusson öfkesini kontrol etmek için muazzam bir güç harcayarak “Benim için onu arayıp Hal’i nerede tuttuklarını öğrenebilir misin lütfen?” dedi. “Bir süredir baygındı, şimdi ayıldı, ama gözleri bağlı, bu yüzden de nerede olduğunu söyleyemiyor.”

“Elbette,” dedim. “Lütfen konuşma sırasında sessiz olun ki kız sizin dinlediğinizi anlamasın.” Kurtadamlar kızın söyleyeceklerini duymakta zorlanmazlardı.

Magnusson ters bir baş işaretiyle içine kapandı, ben de mesajdaki telefon numarasını tuşladım.

İlk çalıştan sonra Emily bana, “Araman uzun sürdü,” diye mırıldadı. “Belki de köpeğin senin için düşündüğümüz kadar değerli değildir.”

“Onun hâlâ hayatta olduğunu bana kanıtla,” diye kestirip attım. “Bunu yapmadan seninle daha fazla konuşmayacağım.”

“Avukatının bunu doğrulamasını sağlayacağım,” dedi. “Bekle biraz.” Bir duraklama oldu, sonra hıştırlar ve hırıltılar duyuldu, sonra Emily’nin Hal’e, bana onun iyi olduğunu söylemesini isteyen sesini duydum.

Hal güç bela nefes alarak “Atticus,” dedi, sesinde belirgin bir gerilim vardı. “Cadı meclisinin yarısını ormanın bir yerlerinde gördüm.” Bir gümbürtü ve hırıltı duyuldu, sonra Emily’nin ona sadece köpeğin iyi olduğunu söylemesini, başka hiçbir şey söylememesini haykıran sesini duydum. “Bizi ağaçlara bağladılar. Gümüş zincirlerle. Şimdiye kadar Oberon’a zarar vermediler.”

Emily, “Bu kadarı yeterli!” diye bağırdı. Telefonu yeniden kendi ağzına götürürken Oberon’un inlediğini duydum. Hâlâ hayattaydı.

“Doğu Superstition Dağları’nda Perili Kanyon patikası-ndan Tony Kulübesi’ne git,” dedi. “Bazı haritalarda oraya Tony Çiftliği denir, aynı şey. Karanlık bastıktan sonra yalnız gel. Kılıcı getir. Biz de köpekle kurdu getireceğiz.”

Kızgın bir ses tonuyla, “Eğer onlardan birine bile zarar gelecek olursa kılıcı boynuna indireceğim, sonuçları da umurumda değil,” dedim. “Beni anlıyor musun cadı? Kendi kanınla bana bağlısın. Eğer onları öldürürsen benim ve Hal’in sürüsünün senin peşine düşeceğimizden emin ol. Peşinde ne olduğu konusunda en ufak bir fikrin bile yok.”

“Öyle mi? Sanırım arkadaşım Aenghus Óg’a sorsam iyi olacak. Senin ne tür bir solucan olduğunu bildiğinden eminim.”

“Kendine şunu sor cadı: Eğer onun gözünde bir solucansam son iki bin yıldır beni neden ezmemiş? Ve benimle başa çıkması o kadar kolaysa bir cadı meclisiyle ittifak kurmaya neden ihtiyaç duymuş?”

Emily, “İki bin yıl mı?” diye sordu.

Magnusson, “İki bin yıl mı?” dedi.

Ops! Öfkelenmeyi bu yüzden sevmiyorum işte. Sır olarak saklamanız gereken şeyleri ifşa etmenize sebep olur. Yine de Emily’nin yaşımı öğrenerek puan almış gibi hissetmesine izin veremezdim, bu yüzden de bu bilgiyi bir çekiç gibi kafasına indirdim.

“Evet, öyle kızım, başın büyük belada. Bu geceden sağ çıkmanın tek yolu, arkadaşlarımı sağlıklı ve mutlu bir şekilde bana teslim etmen.” Kız daha cevap veremedi telefonunu yüzüne kapattım.

Magnusson anında, “Oraya tek başına gitmiyorsun,” dedi. Elbette söylenen her kelimeyi duymuştu.

“Aslında sizin de benimle geleceğinize güveniyordum,” diye cevap verdim.

Magnusson, “Çuvalı yeniden başına geçirdiler,” dedi, “ama bunu yapmadan önce zihnindeki bağlantıdan altı cadı gördük. Köpeğin de orada. Hal orada başka birisinin daha kokusunu aldı, ama kim olduğunu görmedi.”

“Nasıl kokuyordu?”

Magnusson kokuyu hatırlayıp kelimelere dökerken gözlerini devirdi. “Meşe, ayı kürkü ve... ıslak tüyler. Bir tür kuşun tüyleri.”

“Bu bir kuğu olmalı,” dedim. “Aenghus Óg’un hayvan biçimlerinden birisidir.”

“Bu Aenghus Óg da kim?”

“Uzun hikâye,” dedim. “Kısa versiyonu şu: O bir tanrı ve cadıların yanı sıra yanında bazı iblisler de olacaktır. Yolda giderken daha detaylı anlatırım. İşin özeti; büyük bir dövüş bizi bekliyor. Ama yanımızda beklemedikleri birisini götürebiliriz.”

“Kimi?”

Başımı çevirince, kızıl saçlı perinin barın uzak ucunda oturan yaşlı bir beye bir *Guinness* doldurduğunu gördüm. Hesabı ödemek için elimi cüzdanıma atarken, “Granuaile!” diye seslendim. “Beni ustan olarak kabul edeceksen çırağım olmanı kabul edeceğim. Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?”

“Hem de nasıl!” Birayı müşterisinin önüne bırakırken başıyla onaylayıp bana gülümsedi.

“O hâlde müdürüne, şu andan geçerli olmak üzere istifa ettiğini söyle,” dedim. “Bugünden itibaren işverenin ben olacağım. Ama bir an önce gitmemiz gerek, o yüzden elini çabuk tut.”

Bakışlarını pubın girişinde çevremde duran kurtadam kalabalığının üzerinde gezdirdi.

“Bir şey oldu, öyle değil mi?”

“Evet, oldu ve arkadaşına acilen ihtiyacımız var,” derken, Laksha’yı kastettiğimi göstermek için elimle başımın kenarına

hafifçe vurdum. “Bu hem onun hem de senin fırsatın, ama bir an önce gitmek zorundayız.”

“Tamam,” dedikten sonra koşarak mutfağın girişine gidip kanatlı kapıyı açtı. “Hey, Liam! İstifa ediyorum!” Sonra barın üzerine sıçradı, bacaklarını aşağı sallandırdı ve iki taburenin arasına indi.

Yaşlı bir bey bardağını onu selamlamak için havaya kaldırarak “Aferin kızım,” dedi.

Liam her kimse, çok iyi bir barmeni kaybettiğini daha tam olarak özümseyemedi, mekanı toplu hâlde terk ettik.

Kurtadamların tren istasyonunun karşısına park etmiş oldukları arabalarına atlayıp Mill’den güneye, Üniversite’ye doğru yola koyulduk. Önce sağa, sonra sola, Roosevelt’e döndük ve dul kadının evinin önünde durduk.

Granuaile’le Gunnar dışındakilere hemen kadının greyfurt ağacını budama ve zararlı otları yolma görevi verdim. Tempe polisi hâlâ evimi gözlediği ve climde de delirmek üzere olan bir kurtadam sürüsü olduğundan, hem dul kadına verdiğim sözü yerine getirmek hem de Sürü’yü iki ayak üzerinde tutmak için aklıma gelen en iyi yöntem buydu.

Dul kadın olağanüstü derecede yapılı kadın ve erkeklerin bahçesini temizleyişlerini hayranlıkla izlerken, Gunnar’la Granuaile’i alarak arka bahçeye çekildim.

Fragarach’ı Granuaile’in ellerine bırakıp kılıcı bana bağlayan büyüü çözerken, “Lütfen Laksha’ya pelerini şimdi kaldırmasını söyle,” dedim. “Ve sen,” dedim Gunnar’a, “onun kılıcımla kaçmamasını sağla.”

Granuaile'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Laksha'nın bunu yapacağını mı sanıyorsun?"

"Hayır," dedim. "Ama daha önce de yanıldım ve sadece paranoyaklık yapıyorum, tamam mı?"

Alfa erkeği kaşlarını çatarak bana baktı. "Sen nereye gidiyorsun?"

"Evimden bir şey alacağım," dedim. "Muhtemelen on dakikadan kısa sürede geri dönmüş olurum. Eğer dönmezsem beni kontrol etmesi için birilerini gönder."

Magnusson başıyla onayladı, ben de giysilerimi çıkarmaya koyuldum.

Granuaile kuşkuyla, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Anahtarlarımı cebimden çıkarıp dikkatle kotumun üzerine bırakırken, "Yaklaşık yirmi yıl içinde senin de yapmayı başarabileceğin bir şeyi," dedim.

"Soyunmayı mı kastediyorsun? Onu şimdi de yapabilirim. Vay canına," diye kıs kıs güldü, "biraz güneşe çıksan iyi edersin."

"Kes sesini, ben İrlandalıyım." Dövmelerim aracılığıyla topraktan güç çekip Granuaile'in şaşkın nidalarının tadını çıkararak büyük bir orman baykuşuna dönüştüm. Sessiz kanat darbeleriyle gökyüzüne yükselmeden önce anahtarlığımı gagamın arasına sıkıştırdım.

Gunnar arkamdan, "Gösterişçi," diye seslendi. Sadece kıskanıyordu. O biçim değiştirirken insanlar şaşkın nidalar yerine çığlık atarlardı.

Evim, dul kadının evine bir dakikalık uçuş mesafesindeydi. Evimin önündeki devriye arabasında oturan polis çok sıkılmışa benziyordu. Havada daireler çizerek arka bahçeme kondum ve yeniden insan biçimine dönmeden önce çevreyi dikkatle gözden geçirdim. Korumalarım hâlâ yerinde duruyordu, izleyen kimse de yoktu, ben de arka kapıdan eve girdim. Üzerinde Radomila'nın kanı olan kâğıt parçası hâlâ kitaplığımda kilitli bir hâlde, bıraktığım yerde duruyordu. Kâğıdın bir köşesine bir delik açıp anahtarlığımı taktım, sonra arka bahçeye geri döndüm. Orada bir kez daha baykuşa dönüştüm, anahtarlığı gagama taktım ve dul kadının evine giden kısa uçuşun tadını çıkardım.

Granuaile toprağın üzerine çizmiş olduğu bir dairenin içinde lotus pozisyonunda oturmuş, kucağına koyduğu Fragarach'ı da iki ucundan kavramıştı. Tamilce bir dua okuyordu, bu yüzden idarenin Laksha'da olduğundan emindim.

Gunnar Magnusson hâlâ insan biçimindeydi, ama boynundaki tüyler kabarmıştı, ne demek istediğimi anlarsınız. Beni görünce çok rahatladı.

Ses tellerimi kullanabilecek duruma gelince, kısık bir sesle, “Ne kadar zamandır uğraşıyor?” diye sordum. Giysilerim onları bıraktığım yerde duruyordu, ama henüz onları giymek için bir acelem yoktu. Bu kadar hızlı biçim değiştirmek cildimi biraz acıtmış ve hassaslaştırmıştı, onları giymek zorunda kalmadığımı sürece onların sebep olacağı aşınma ve sınırlamayı istemiyordum. Dul kadın arka bahçeye nadiren gelirdi, şu anda önünde

resmi geçit yapan kaslı erkekler varken bunu yapması için de bir sebep goremiyordum.

Magnusson neredeyse fısıldayarak “Sadece birkaç dakikadır,” diye homurdandı. “Ama bana sonsuzlukmuş gibi geldi. Bu cadı dm koparıyor Atticus. Ona guveniyor musun?”

“Hayır, ben cadılara asla guvenmem,” dedim. “Ama işini yapacağına guveniyorum. Bu bir kendini beğenmişlik, ya da bir tür profesyonel gurur. Eğer Radomila’nın kılıcıma yaptığı pelerin büyüsünü bozabilirse Radomila’dan daha iyi bir cadı olduğunu kanıtlayacak.”

“Bunu kanıtlamasına ihtiyaın var mı, yoksa bu sadece onun için mi?”

“Benim için,” diye cevap verdim. “Hal’le Oberon’u tutan cadı Emily değil, Radomila. Eğer tüm bir cadı meclisini karşımıza alacaksak kendi yanımızda da en az Radomila’ya denk gte bir cadıya ihtiyaımız olacak.”

“Bu egzersizin tek amacı bu mu? O pelerinin yerinde kalmasını istemiyor muydun?”

Başımı iki yana salladım. “Artık değil. Dn Radomila, Aenghus g’a, Dedektif Fagles’a kamuflej bymn ardından bile pelerini, dolayısıyla kılıcıma gorebileceği bir bağlamayı nasıl yapabileceğini göstererek, bu kılıçla hâlâ bir bağ olduğunu gösterdi. Ya o bağ sayesinde kılıca çok daha fazlasını yaptırabilirse? Ben onu kullanırken onu benim aleyhime çevirirse mesela? Bu riski alamam.”

Magnusson, “Hayır, alamazsın,” diye bana katıldı.

“Üstelik onu pelerinle gizlememin tek sebebi, onu Aenghus Óg ve mütteliklerinden gizlemektir. Artık benim nerede olduğumu bildiğine, Brighid de kılıcın bende kalmasını istediğine söylediğine göre, onu saklamanın bir anlamı kalmadı. Aslında onun büyüsünü açığa çıkarmak bize yardımcı olacak Gunnar. Aenghus Óg’la cadılar dikkatlerini bana ve oluşturduğum tehdide verecekler. Arkadan onların çevresini saran sen ve Sürün hakkında endişelenmiyor olacaklar...”

Magnusson’un yüzünü vahşi bir gülümseme kapladı.

“... Ama yine de sizin muhtemelen geleceğinizi biliyor olacaklar,” diye devam ettim. “Buna kendilerini hazırlamamak için aptal olmaları gerek. Bu yüzden siz de hazırlıklı olmalısınız. Yanlarında gümüş olacaktır Gunnar. Bundan eminim.”

Alfa erkeğinin gülümsemesi bir homurtuya dönüştü ve gözleri sapsarı parlarken yüz hatları dalgalanmaya başladı.

“Hop, hop! Sakin ol. Daha bunun zamanı gelmedi dostum.” Onu sakinleştirmek için bir elimi omzuna koyup yüzü sıcak bal mumu gibi akmayı kesip gözleri normal kahverengisine dönene kadar ona güven veren sözler söylemeye devam ettim. Sonra ön bahçeden gelen bazı uluma ve havlama sesleri duydum. Sürü’nün tüm üyeleri Gunnar kadar kontrollü değildi, üstelik sürünün alfası olarak o bile neredeyse kontrolünü kaybedecekti.

Nefes nefese ve ter içinde, “Özür dilerim,” dedi. “Ama bizi tüm sabrımızı zorlayacak derecede provoke ettiler.”

“Biliyorum. Ama önde değişim geçirmiş olanlara buraya gelmelerini ve dul kadını rahat bırakmalarını söyle.”

“Tamam,” dedi. Az sonra üç heyecanlı kurtadam etrafımızda dolanıyor, ama bakışlarını yerde tutmayı ihmal etmiyordu.

Dikkatle giysilerimin yanına gidip giyinmeye koyuldum, bunu yaparken bir yandan da açıklama yapıyordum. “Bu noktada dul kadın tanıdık bir yüz görmek isteyecektir,” dedim, “çünkü eğer yanılmıyorsam az önce sürünüzden üçünün değişimine şahit oldu.”

Magnusson, “Evet, öyle oldu,” diye onayladı. “Ona güvenebilir miyiz?”

“Kesinlikle,” diye cevap verdim. “İki gün önce birini öldürüşümü izledi, sonra da cesedi arka bahçesinde gizlememi önerdi.”

“Gerçekten mi?” Magnusson şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Çok iyi bir kadın olmalı.”

“En iyisidir.” Pantolonumu giyip anahtarlığımı ve kâğıt parçasını cebime indirirken sııttım. “Ama şu anda muhtemelen biraz korkmuştur.” Başımla hâlâ trans hâlinde zikreden Laksha-Granuaile’i işaret ederek “Cadı işini bitirdiğinde ondan kılıçtan uzaklaşmasını ve benim isteğimle onu senin almana izin vermesini söyle. Reddederse hemen bir kurtla bana haber gönder, ama ona saldıрма. Sadece buradan ayrılmasına engel ol.”

“Sana Lassie gibi havlayarak haber verecek bir kurtadam göndermemi mi istiyorsun?” Magnusson çok öfkeli görünüyordu.

Gömleğimi giyerken gözlerimi devirerek “İyi, gelip kendin söyle o hâlde,” dedim. “Umarım tartışmayı sona erdirmek için zamanında dönebilirim.”

Evin yanından, yaşlı dulun Dr. Snorri Jodursson'un da aralarında bulunduğu geri kalan kurtadamlara, ürkütücü kışlarını bahçesinden çıkarmaları için bağırdığı ön verandaya doğru koştum.

"Bayan MacDonagh, her şey yolunda, onlar tamamen güvenli..."

"Ahhh! Atticus, sen de onlardan biri değilsin, öyle değil mi?" Dul kadın kolunu boğazına götürdü.

Onu, "Hayır," diye temin ettim. "Değilim."

"Arkadaşlarından bazıları gözlerimin önünde lanet olası koca köpeklerle dönüştüler!" Birkaç derin nefes alıp destek almak için korkuluğa tutundu.

"Biliyorum. Ama size zarar vermezler."

"Hadi oradan!" diye beni azarladı. "Bana bunları içki yüzünden gördüğümü söylemeyecek misin?"

"Hayır, gördükleriniz gerçektir. Ama önemli değil."

"Neden? Onlar İrlandalı mı?"

"Çoğunlukla İzlandalılar. Genç olanlarsa Amerikalı."

"Bekle, İzlanda bir İngiliz kolonisi değil miydi?"

"Hayır, bir İskandinav kolonisi. Dinleyin Bayan MacDonagh, özür diliyorum, ama bazı tuhaf dostlarım var. Hiçbiri İngiliz değil, ama size zararları dokunmaz."

"Bence bana bir açıklama borçlusun Atticus."

Kural olarak dünya hakkındaki gerçeklerden bahsetmem, çünkü sarsılan illüzyonları temizlemek hiç de eğlenceli değildir. Ama dul kadının kurtadamları çimenlerinden kovalayacak

kadar güçlü bir bünyesi varsa bununla başa çıkabileceğine karar verdim. Sürü'nün geri kalanı budadıkları dalları aceleyle temizleyip bir bir arka bahçeye giderken, birlikte sallanan sandalyelerine oturduk ve ona kısa versiyonunu anlatmaya koyuldum: Göğün ve yerin altında hayal edebileceğimizden çok daha fazla şey vardır. Benim gibi Druidler ve Tempe Sürüsü gibi kurtadamlar da buna dâhil.

“Sen gerçek bir Druid misin? Senin ölmüş olman gerekmiyor mu?”

“Çoğu insanın böyle düşündüğünden eminim.”

“Tümü doğru o hâlde, öyle mi? Hayal ürünü diye bir şey yok.”

“Detaylarda çok sayıda hayal ürünü var. Tanıdığım, sarımsağa bayılan bir vampir var mesela. Kurtadamlar da, az önce görmüş olduğunuz gibi, istedikleri zaman değişebilirler, her ne kadar bunu değiştirmek zorunda oldukları dolunayla sınırlamaya çalışsalar da, çünkü dönüşüm çok acı vericidir.”

“Yani Tanrı gerçekten var, öyle mi?”

“Tüm tanrılar var, en azından bir zamanlar vardılar.”

“Ama ben İsa, Meryem ve onlar gibilerden bahsediyorum.”

“Elbette var oldular. Hâlâ da yaşıyorlar. İyi insanlar.”

“Peki ya Şeytan?”

“Onunla şahsen hiç tanışmadım, ama bir yerlerde olduğuna hiç şüphem yok. Tanrı da kendi işine bakıyor, Buda, Şiva, Morrigan ve diğerleri de. Konu şu ki Bayan MacDonagh, evren tam olarak ruhunuzun sarabileceği büyüklükte. Bazı insanlar

son derece küçük dünyalarda yaşarlar, bazılarıysa sonsuz olasılıkları olan dünyalarda. Az önce dünyanın eskiden sandığınızdan çok daha büyük olduğuna dair bir bilgi edindiniz. Bu bilgiyle ne yapacaksınız? Onu inkâr mı edeceksiniz, yoksa kucaklayacak mısınız?”

Şefkatle sıırıttı. “Ah, sevgili oğlum, senin söylediğin bir şeyi nasıl inkâr edebilirim ki? Görmem gerekenden daha çok şey gördüğüm için hâlâ beni öldürmediğine göre beni seviyorsun, ayrıca sen yaşlı bir dulu da yanlış yönlendirmezsin. Üstelik o kahrolası kurtadamları kendi gözlerimle gördüm.”

Ona gülümseyip küçük, buruşuk ve yaşla lekelenmiş olan elini okşadım. “Sizi seviyorum Bayan MacDonagh, hem de çok. Size güveniyorum ve Sean’ının dediği gibi, sizin bir cesedi taşıyama yardım edecek kadar iyi bir dost olduğunuzu biliyorum. Bana soracak bir sürü sorunuz olduğundan eminim, ama şu anda ilgilenmem gereken bir kriz var. Oberon’la kurtadamlardan biri kaçırıldı, onların bu kadar sinirli olmalarının sebebi de bu. Yarın daha uzun konuşuruz ve eğer bu geceden canlı çıkabilirsem tüm sorularınızı yanıtlayacağıma söz veriyorum,” dedim.

Yaşlı kadın kaşlarını kaldırdı. “Yanında tüm bu çirkin itler var ve hâlâ hayatın tehlikede mi?”

“Hepsi de beni öldürmek isteyen bir tanrı, bazı iblisler ve bir meclis dolusu cadıyla savaşağım,” dedim, “bu yüzden bu bir olasılık.”

“Sen de onları öldürecek misin?”

“Bunu kesinlikle yapmak istiyorum.”

Yaşlı kadın, “Aferin oğlum,” diye kıkırdadı. “Bir an önce git o hâlde. O pisliklerin hepsini öldür, sabah da beni ara.”

Köşeden dönüp elindeki Fragarach’la verandaya çıkan Gunnar Magnusson, “Harika bir öneri,” dedi. Bazıları insan, bazılarıysa kurt biçimindeki sürüsü de Granuaile’le birlikte peşindeydi. Hareket ediş şeklinden kontrolün hâlâ Lakshada olduğunu görebiliyordum.

Radomila’nın pelerini kesinlikle kalkmıştı. Fragarach kadim İrlanda büyüsüyle uğulduyordu. Bana uzatılan kabzasını yakaladığımda büyüün kolumda attığını hissederek onun ölümcül amacını ve şu anki kendi ölümcül amacımı hatırladım.

Kılıcı kınından çıkarıp çeliğe hayranlıkla bakarken, “Pekâlâ,” dedim. “Yeterince uzun süre bekledim. Eğer Aenghus Óg bu kılıcı istiyorsa ona sahip olabilir, tabii ben bununla onun bağırsaklarını deştiğimde.”

BÖLÜM 22

Emily'nin bahsettiği Perili Kanyon patikası, yüzden fazla aptal insanın altın ararken ölmesiyle meşhur sıra dağların da içinde bulunduğu Superstition bölgesindeydi. Araya serpiştirilmiş çalılık, hoş çayırlara rağmen, yeryüzündeki en tehlikeli alanlardan biri, kayalıklarla dolu, zorlu bir kabustu.

60 numaralı otobanda ilerleyerek Superior'u geçtik, sonra sola, Pinto Vadisi Yolu'na saptık. Bu da bizi doğruca bir bakır madenine çıkardı, ama neyse ki kamuya açık bir yoldan geçerek patikanın başına ulaştık. Burası pek az gidilen ve oldukça uzak olan Superstitionlar'ın doğu kıyısıydı. Çoğu insan yürüyüş yapmanın çok daha kolay olduğu ve manzaranın Arizona'yı daha iyi yansıttığı, dev kaktüsler, çöl çalıları, kertenkeleler ve Gila canavarlarıyla dolu Peralta patikasını tercih ediyordu.

Superstitionlar'ın doğu kıyısı çölden çok çalılıklarla doluydu, frenk inciri ağaçlarının ve bazı sabır otu türlerinin arasında tek tük kaktüsler görülüyordu. Yine de dikenli engeller yok

denemezdi. Çevre meşeler, makiler, akasyalar, böğürtlen çalılıkları ve akdikenlerle doluydu. Ama mevsimsel yağmurlardan ve kanyonu kasıp kavuran sellerden kurtulmayı başarmış kavak ve çınarlar da vardı.

Araç kervanımız patikanın başına gelince, Gunnar'ın Sürü'ye oraya vardıklarında içlerindeki kurdu serbest bırakabileceklerini söylediği belli oldu. Hepsi spor arabalarından dışarı fırlayıp içlerindeki öfkeyi serbest bırakmak istermişçesine üstlerini başlarını yırtmaya başladılar. Yol boyunca planlarımızı en ince ayrıntısına kadar konuşmuş olduğumuz için Gunnar Magnusson da değişmişti. İki ayak üzerinde duran sadece Granuaile'le ben kalmıştık, ama onun kontrolü de Laksha'daydı ve gözünün önünde değişen yirmi kurtadama pek de ilgi göstermiyordu. Onu yanıma çağırdım.

“Granuaile'in bunu görmesine izin ver, olur mu?” dedim. “Zaten yola çıkmadan önce onunla konuşmam gerekiyor.”

Laksha, “Pekâlâ,” dedi, sonra Granuaile'i uyandırmaya gittiğinde kafası bir anlığına yana düştü. Kafa birden düzeldi ve çevremizdeki eğilip bükülen, uluyan hayvanları görmeden önce bir saniyelğine bana gülümsedi. “Lanet olsun! Neler oluyor?”

“Şşşt,” dedim. “Güvendesin, ama bunu görmeni istedim. Bu Tempe Sürüsü ve muhtemelen Rula Bula'da onların çoğuna servis yapmışsındır.”

“Neredeyiz ve burada ne yapıyoruz?”

Durumu kısaca özetledim. Laksha'nın yakında Radomila'yla karşılaşma fırsatına kavuşacağını duyunca rahatladı.

“Yola çıkmadan önce sana birkaç bağlama büyüğü yapacağım,” dedim, “çünkü araziye koşarak geçeceğiz, sakın bir kır gezisi yapmayacağız. Bu patıkaya daha önce gelmişim, ilk birkaç milinde yaklaşık üç yüz metrelik bir tırmanış var. Bu yüzden seni kendime bağlayacağım ki topraktan aldığım gücü sana iletebileyim, bu da bütün gece boyunca hiç yorulmadan koşabileceğin anlamına geliyor. Dövmelerini yaptırdığında yapabileceğin ilk şey bu olacak.”

“Yapacağım diğer şeyse sana gece görüşü vermek olacak, çünkü güneş batıyor. Kurtların arkasında koşacağız, çünkü bu kadar kızgınlarken onların önünde koşmak istemezsin. Birkaç mil sonra Laksha’nın geri dönüp işini yapmasına izin vereceğim, ama bunu deneyimlemeni istiyorum.”

Granuaile şaşkına dönmüştü, bir baş işaretini ve silik bir “Peki,” ile yetindi.

O sırada cep telefonum çaldı.

Granuaile, “Vay canına, cep telefonun burada çekiyor mu?” diye sordu.

“Otobandan sadece altı mil uzaktayız.” Numarayı tanıımıyordum, ama aramayı göz ardı edemedim.

Tanıdık bir Polonya aksanı, “Bay O’Sullivan,” dedi, “Size verecek önemli bilgilerim var.”

“Yalan olduğundan eminim Malina,” diye cevap verdim, “çünkü şu ana dek senden duyduklarımın tümü yalandı.”

“Sana asla bilerek yalan söylemedim,” dedi Malina. “Söylediğim her şeyin doğru olduğuna inanıyordum. Radomila’yla Emily’nin

beni bir yalancı gibi gösterdiğini, Aenghus Óg'la birlikte bir komplo kurduklarını ve kasten beni ve diğerlerini aldattıklarını daha bu öğleden sonra anladım. Bana da tıpkı senin gibi yalanlar söylendi ve yönlendirildim. Bu konuda onlarla yüzleştim, ama gittikleri bu aptalca yoldan dönmeyi reddediyorlar. Bu yüzden de meclisimiz ikiye bölündü.”

“Nasıl bölündü?”

“Altısı Superstition Dağları'nda seni bekliyorlar. Seninle çoktan irtibata geçmiş olduklarından şüphem yok.”

Son cümlesini duymamış gibi yaptım. “Peki ya diğer yedisi nerede?”

“Şu anda benim evimdeyiz ve ne yapacağımıza karar verene kadar burada kalacağız. Yeni bir meclis kuruyoruz ve tartışacak çok şeyimiz var.”

“Superstition'da olan altısı kimler?”

“O şükürsüz küstah Emily ve elbette Radomila. Onların yanı sıra Jadwiga, Ludmila, Mirosława ve Zdzisława.”

“Peki ya senin yanındaki cadılar?”

“Bogumila, Berta, Kazimiera, Klaudia, Roksana ve Waclawa.”

İsimlerin hiçbirisi benim için bir şey ifade etmiyordu, ama ileride kullanmak üzere onları kaydettim. “Bu anlattıklarının doğru olduğunu nereden bileceğim?”

Malina öfkeyle soludu.

“Sanırım telefonda hiçbir şeyi kanıtlayamam. Ama bu gece eski kızkardeşlerimle yüzleştğinde benim yokluğumu fark edeceğinden eminim.”

“Bana, bu gece ölmemi bekliyor olsan şu anda beni arıyor olmazdın gibi geliyor. Yarın senin peşine düşmeme engel olmaya çalışıyorsun.”

“Hayır, kesinlikle senin ölmeni bekliyorum.”

“Ah. Ne hoş.”

“Sadece sana ihanet ettiğimi düşünmeni istemedim. Eski kızkardeşlerimin aksine, benim bir onurum var.”

“Göreceğiz,” dedikten sonra telefonu kapattım. Yarın onu mutlaka arayacaktım. Kurtadamlar değişimlerini tamamlamış, gitmek için benim işaretimi bekleyerek sabırsızca bir araya toplanırken ayakkabılarımı fırlatıp attım. Onlara, “Biraz sabırlı olun lütfen,” dedim. “Yapmam gereken birkaç bağlama büyüğü var.”

Granuaile’e söz vermiş olduğum bağlamaları yaptım, sonra kurtalara hazır olduğumuzu söyledim. Kılıcı taşımak ve Granuaile’le iletişim kurabilmek için insan biçiminde kalmak zorundaydım. Ona, “Hızlı koşacağız,” dedim. “Yapabileceğin kadar hızlı koş ve hızını ayarlamak konusunda endişelenme. Nefesin kesilmeyecek. Sadece bileğini burkmamaya dikkat et.”

Bunu söyledikten sonra Sürü’den birkaç heyecanlı viyaklama dışında ses çıkmadan yola koyulduk. Gunnar sayımızı ve onlarla aramızdaki mesafeyi Aenghus Óg ve cadılardan gizlemeyi umarak, ulumayı ve havlamayı önceden yasaklamıştı. Kurtadamlar zaten sürü bağlantıları aracılığıyla iletişim kurabiliyorlardı. Düşmanlarımız Sürü’nün kurda dönüşürken çıkardığı acı dolu çığlıkları duymuş olabilirlerdi, ama belki de duymamışlardı:

Tony Kulübesi buradan altı mil uzaktaydı, aramızdaki dağlar da sesleri yutmuş olabilirdi.

Merak ettiğim bir şey, menzile girdiğimizde zihnimi Oberon'a karşı maskeleyemeyi başarıp başaramayacağımdı. Şimdiye dek böyle bir şeye hiç ihtiyacım olmamıştı, ama yakınlarda olduğumu hissederse kuyruğunu deli gibi sallamaya başlar, bu da düşmana yakınlarda olduğumu haber verirdi. Mümkünse onlara hiç uyarı vermek istemiyordum.

Ayıışığı olmayan bir gecede, kayalık ve tehlikeli arazide, yokuş yukarı, son sürat yarım mil kadar koştuktan sonra Granuaile'in neşeyle kıkırdadığını duydum. "Bu inanılmaz!" diye bağırdı. "Ne yolculuk ama! Bir kurtadam sürüsüyle yan yana koşuyorum!"

"Kafanı kitaplara gömmüş, tüm bunlara değip değmeyeceğini sorgularken bunu hatırla," dedim. "Bu, yapabileceklerinin sadece tadımlık bir kısmı."

"Ben de bir baykuşa dönüşebilecek miyim?"

"Belki. Dört farklı hayvan biçimi alabilirsin, ama onlar heveslere göre değil, bir ayinle belirlenir. Herkesin birbirinden farklı biçimleri vardır."

"Seninkiler nedir?"

"Ben bir baykuş, kurt köpeği, su samuru ve geyik olabiliyorum. Onlar benim seçtiğim biçimler değil, tam tersine, ayinde beni seçmiş olan biçimler."

Büyük bir heyecanla, "Vay canına!" dedi. "Bu çok havalı."

Gülerek bu fikrine katıldım. Tepeye vardık ve Gunnar'la önceden kararlaştırdığımız gibi Perili Kanyon'un girişinde durduk.

Ona planlarımızı kapsamlı bir şekilde anlatmıştım, çünkü kurt biçimindeyken onunla etkili bir iletişim kuramazdım. Oberon’la iletişim kurmak benim sihrimdi, Sürü’nün kendi arasında iletişim kurmasıysa onların sihri ve her ne kadar dost olsak da ben Sürü’nün bir parçası değildim. Üstelik kurtadamların kendilerine ait olmayan sihre karşı çoğunlukla bağışıklıkları vardı, kurt biçimindeyken onlarla zihinden zihine konuşmamı sağlayacak iyi huylu büyülere karşı bile.

Granuaile’e, “Maalesef burada bir süreliğine ayrılacağız,” dedim. “Bu noktadan sonra Laksha’nın bize katılmasına ihtiyacımız var.”

“Ah, pekâlâ, hımmm, usta ya da hoca, ya da her neyse. Sana nasıl hitap etmem gerekiyor?”

Bir kahkaha attım. “Sanırım Başdruid doğru terim olacaktır,” dedim. “Ama insanın dili buna kolay dönmüyor, öyle değil mi? Üstelik halkın arasındayken kafaların bize dönmesine sebep olur, ki biz bunu istemeyiz. O yüzden en iyisi hocayı kullanalım.”

“Kıçlarını tekmele hocam.” Ellerini mantis stilinde birleştirip eğilerek beni selamladı, kafasını yeniden kaldırdığındaysa kumanda Laksha’ya geçmişti.

Tamil aksanıyla, “Niye karşında eğiliyordu?” diye sordu.

“Artık onun hocasıyım.”

“Ben bu dünyadan haberdar değilim.”

“Üzerinde anlaştığımız bir saygı ifadesi. Dinle, Tony Kulübesi’nde yaklaşık dört mil uzaktayız. Radomila’ya ne kadar yaklaşman gerekiyor?”

“Kolyeyi geri alabilmek için yanında olmam gerek.”

“Karmanın gerçekleşmesini sağlayabilmek için ne kadar yakınında olman gerekiyor demek istiyorum. Görüş mesafesinde olman gerekiyor mu?”

Başını iki yana salladı. “Tek ihtiyacım, bahsedildiğini duyduğum şu bir damla kan.”

Radomila’nın notunu cebimden çıkarıp ona verdim. Bir süre onu normal bir insanın yapabileceği şekilde inceledi, sonra ür-kütücü bir cadı numarası yapıp Granuaile’in gözlerini yuvalarında döndürdü. Tek görebildiğim gözlerinin akıydı. Bunun benim Faerie gözlüklerime benzer bir şey, büyü’nün görünür izlerini görmelerini sağlayan Vedik üçüncü gözü olduğunu biliyordum, ama yine de ür-kütücüydü. Görmesi gerekeni gördükten sonra gözleri bir kumar makinesinin kadranı gibi fıldır fıldır dönerek yerine oturdu. Bir çift gözbebeğini bana odaklayarak “Bununla onu bir mil uzaklıktan öldürebilirim,” dedi. “Ama kolyem olmadan diğer cadıları öldüremem, tabii elinde onların kanı da yoksa.”

“Hayır, yok.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. O hâlde onlar konusunda yardımcı olmamı istiyorsan kolyemi almak zorundasın.”

Aenghus Óg’u düşünerek, soğuk bir ses tonuyla, “O noktada muhtemelen çok meşgul olacağım,” dedim. Birden ayağımda bir çekilme hissettim. Bu, yakınlarda birinin topraktan güç çektiğini gösteriyordu. Benim dışımda bunu yapabilen varlıklar Eski Dünya’ya ait birkaç orman perisi, Pan ve Tuatha Dé

Danann'dı. Pan'ın Superstition Dağları'nda orman perilerini kovalama ihtimali oldukça düşük olduğundan, paranoya aklıma anında Aenghus Óg'u getirdi. Fragarach'ı kınından çekip çıkarırken, "Biri geliyor," dedim. Kurtadamların boyunlarındaki tüyler kabardı ve önümde yayılıp benim baktığım yöne bakarak burunları ve kulaklarıyla benim hissettiğim şeyi hissetmemeye çalıştılar. Uslu kuçular.

Tuatha Dé Danann'ın büyüünün kurtadamlar üzerinde işe yarayıp yaramayacağından emin değildim; benim büyülerim onların üzerinde işe yaramıyordu, üstelik onlarınkinden daha zayıf olsa da Tuathe Dé'ninkinin aynısıydı. Göz ucuyla Laksha'nın, Granuaile'in bedenini baskı noktalarına saldırmaya dayalı bir Hint dövüş sanatı olan varma kalai'dan bir savunma pozisyonuna sokmuş olduğunu gördüm. Demek o da çoğu cadı gibi savunma ve saldırı için sadece büyü gücüne muhtaç değildi. Bunu bilmek güzeldi. Bir gün aynı tarafta yer almazsak diye.

Topuklarımın altındaki çekilme yakınlaştı. Bu her kimse kesinlikle bu tarafa geliyordu. Yokuştan aşağı, Perili Kanyon'a doğru baktım, ama hareket eden bir şey göremedim. Bunun önemli bir sebebi patikayı bürümüş olan ağaç ve çalılardı; gizlenmeye kararlı biri, tepemize binecek kadar yaklaşıp dek bunu başarabilirdi. Bu durumda gelen Tuatha Dé Danann'dan biri olduğu için, zaten kendi üzerlerine kamuflaj büyüü yapmış olabilirlerdi.

Solumdaki birkaç kurtadamların homurdanıp hafifçe sıçradıklarını gördüm, ben de duruşumu o taraftan gelebilecek

tehlikeyi karşılayacak şekilde değiştirdim. Kurtadamlar havadayken tuhaf bir şekilde yön değiştirmeye çalıştılar, ama görünüşe bakılırsa onları alarma geçiren şeyden kaçamadılar. Bunun yerine onları umutsuz inlemelerle yere yuvarlayan bir hava katmanıyla çarpıştılar.

Hatırı sayılır tecrübeme göre kurtadamlar böyle *yapmazlar*. Umutsuzca inleyenler genellikle kurtadamların saldırdıkları şeylerdir, tabii şahdamarlarını kaybetmeden kısa bir süre önce.

O noktada Magnusson'un tüm kontrolünü kaybedip o ince hava katmanına bir ders vermesini, ya da inleyen sürü üyelerini zihinsel olarak tokatlamasını bekliyordum. Ama Sürü'nün geri kalanıyla birlikte o da yere yattı, yuvarlanıp ağzını havaya doğru açtı.

Kurtadamlar bunu *asla* yapmazlar. Köpek biçimde olmadığıma memnundum ve av tanrıçası Flidais görünmezliğini kaldırıp ayaklarının dibindeki itaatkâr kurtadamlarla bana seslenirken kafama dank etti.

“Atticus, Aenghus Óg’la yüzleşmeden önce seninle konuşmalıyım,” dedi. “Bu şekilde ilerlersen bu muhteşem sürü yok edilecek.”

BÖLÜM 23

Flidais'in yanında asla biçim değiştirmemem gerektiğine bir kez daha ikna olmuşum. Bu tehlikeyi daha önce zaten yaşamıştım, bu son ders de beni olumlu anlamda yıldırılmıştı. Hayvan biçimleri üzerinde mutlak kontrolü vardı; büyü kullanarak bir kurtadam sürüsünün zaptedilmesinin mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim, ama o bunu zahmetsizce yapmış gibi görünüyordu. Bu bana önceki karşılaşmamızla ilgili yeni bir bakış açısı getirdi: Ben işe yaramadığını sanırken, tılsımım aslında beni onun gücünün önemli bir bölümünden korumuştı, Oberon'sa yağmur olmadan toprak nasıl kuru kalmaya mecbursa o şekilde onun emirlerine uymak zorunda kalmıştı.

“Flidais.”

Onu başımla selamlayıp kılıcımı indirdim, ama kavrayışımı gevşetmedim. Gerekirse bileğimin tek bir hareketiyle kılıcımı yeniden havaya kaldırabilirdim. “Ne haber?”

“Aenghus Óg, sen oraya yalnız git diye yanındaki cadılar meclisine Sürü’yü yok etme emri verdi. Kulübenin etrafına büyülu tetikleri ve içlerinde gümüş olan tuzaklar kurdular.”

“Büyülu tetikleri olan fiziksel tuzaklar mı?” dedim.

“Evet. Üstelik Sürü o tuzakları atlatmayı başarsa bile cadıların tümünün gümüş hançerleri var.”

“O hâlde tarafını seçtin mi?” diye sordum.

Kızıl saçlı tanrıça gizemli bir edayla omuz silkti. “Senin için ya da senin yanında savaşmayacağım. Yürüdüğün yolda da yürümeyeceğim.”

“Çünkü Tuatha Dé Danann’a karşı tarafta görölmek istemiyorsun.”

Ağzının bir kenarı hafifçe kıvrıldı ve başını acıyla hafifçe salladı. Hayır, Flidais asla taraf tutarken görölemezdi, ama çaktırmadan taraftarlardan birine bilgi bombardımanıyla destekleyebilirdi. O anda Papago Parkı’ndaki avını yarıda kestiği için Aenghus Óg’dan intikam almaya yemin ettiğini hatırladım. Tartışmadığımıza memnundum, yoksa uzun zaman önce böğrüne bir ok saplanmış olurdu. Yayı ve sadağı yanındaydı, sol kolundaki koruyucu ham deri şeritlerse yeni ve tazeydi.

“O tuzaklardan nasıl kaçınacağımız konusunda bize önerilerin var mı?” diye sordum. Laksha arkama geçmiş, göze batmamaya çalışıyordu. Flidais’in onu fark etmeyeceğini sanıyorsa bunun için çok geçti. Flidais onun varlığını çoktan fark etmiş ve endişelenmesini gerektiren biri olmadığına karar vermişti.

“Onlardan kaçınamazsınız,” dedi bana. “Birini tetiklemek zorundasınız. Ama Sürü’nün her yandan saldıracağını düşünerek, onları daire şeklinde dizdiler.”

“Muhtemelen Sürü de öyle yapardı zaten.”

“Evet. Ama tek bir noktaya saldırıp bir fedakârlık yaparsanız geriye kalanlar tuzakları geçmeyi başarır. Sonra da geriye başa çıkılacak hançerler ve kurtadamlar gırtlaklarındayken cadıların yapabileceği büyüler dışında bir şey kalmaz.”

“Benim de Aenghus Óg’un hakkından gelmem gerekecek.”

“Evet, o orada. Alev çukurunda bir şeyler yapıp büyük miktarda güç çekiyor.”

Harika.

“Peki ya köpeğim ve avukatım?”

“Onlar iyi. Bir ağaca bağlılar, ama zarar görmediler.”

“Bu iyi haber. Teşekkür ederim. Peki ya buradaki Sürü ne olacak?” dedim yerde pasif bir şekilde yatan kurtadamları göstererek. “Onlara ne yaptın?”

“Bana itaat etmelerini sağladım elbette. Huzursuzdular, iki tanesi de üzerime atladı. Onlar bana saldırırken konuşmamız mümkün değildi, sen bu konuda bir şey yapmadığın için ben de bu görevi üzerime aldım.”

“Kurtadamları zaptedecek gücüm yok,” dedim, “olsa bile onu kullanmazdım.”

“Ah, öyle mi?”

Kaşlarını kaldırdı. “O hâlde ben ayrıldığımda ilginç bir durumla karşı karşıya kalacaksın Druid.”

“Bu doğru,” dedim. “Eğer daha önce huzursuzlarsa onları serbest bıraktığında deliye dönmüş olacaklar. Hınçlarını benden alacaklar.”

“Hınçlarını senden çıkarmak mı? Bana yine Shakespeare Usta’dan alıntı mı yapıyorsun?” Bana gülümseyince, savaşa girmeden önce yapmamam gereken şeyler konusunda düşünmeye başladım. “Çünkü bu çağda hiç kimse hınç almaktan bahsetmez.”

“Doğru, haklısın,” dedim. “Bazen deyimleri karıştırıyorum. Üzerime atlayacaklar demek daha uygun kaçardı. Peki senin önerin ne?”

“Onlarla iletişim kur. Yaptıklarını açıkla ve hedeflerine yeniden odaklanmalarını sağla. Senin değil, cadıların üzerine atlamaları gerekiyor.”

“Bunu yapamam,” dedim. “Bu konularda senin eline su dökemem Flidais.”

Kaşlarını çatarak bana baktı, ama hiçbir şey söylemedi. Sonra bakışlarını yerde yatan kurtadamların üzerinde gezdirdi. Onlarla sürü bağlantıları aracılığıyla konuşurken topraktan biraz daha güç çektiğini hissettim. Yaklaşık yarım dakika sonra kurtadamların tümü ayağa fırladı ve ona hırladılar. Bu uzun, tehditkar ve tek bir homurtuya dönüştü. Karşımda o kadar çok kıpkırmızı parlayan göz olsa muhtemelen bağırsaklarım çoktan gevşemiş olurdu. Flidais’se endişelenmişe benzemiyordu. “Gidip teğmeninizi kurtarın. Kurbanınız cadıların tuzaklarından kurtulmayı başarabilirse gümüşü çıkarmak için elimden geleni yapacağım.

Siz güçlü bir sürüsünüz. Sıkı dövüşün, güzel bir ziyafet çekin ve yeniden bir bütün olun.”

Gunnar Magnusson arkasına dönüp kendini kanyondan aşağı inen patikaya fırlatmadan önce meydan okurcasına son bir kez havladı. Sürüsü de hemen peşine takıldı, benim de arkalarından, yanımdaki Laksha’yla birlikte koşmaya başlamadan önce kısa bir, “Hoşça kal!” demeye ancak zamanım oldu.

Kurtadamlar artık hızlarını yavaş iki ayaklılara göre ayarlamaya zahmet etmiyorlardı. Bize çabucak nal toplattılar, artık Laksha’ylabaşbaşa koşuyorduk. Bazıları, belki de çoğu, bu gece kendilerinden birini kurtarmak uğruna ciddi şekilde yaralanacak ya da ölecekti. Ama Gunnar’la sürünün geri kalanı için bu, bir sürü üyesini kurtarmaktan çok, itibarını kurtarmakla ilgiliydi. Kimse Sürü’ye bulaşıp cezasız kalamazdı, tabii Flidais dışında.

Tüm Tuatha Dé Danann onun yeteneklerine sahip olmadığı için memnundum. Aenghus Óg’un sahip olmadığı belliydi, aksi hâlde cadılara Sürü’yü yok etme emri vermezdi. Gerçi onun da başka yetenekleri vardı ve elimden, kendi güçlerimin onunkilere denk olduğunu ummaktan başka bir şey gelmiyordu.

Bir süre sessizce koştuk, ama Laksha zamanla Flidais’in araya girmiş olmasının iyi bir şey olduğunu düşünmeye başladı.

“Bir sürüyü hiç bu kadar öfkeli görmemiştim,” dedi. “Bu onları güçlendirir. Hatta gümüşe rağmen hayatta kalmalarını bile sağlayabilir.”

“Umarım hepimiz hayatta kalırız.”

Affetmeyen Superstitionlar'ın zorlu arazisinde bir mili altı dakikada katederek koştuk, böylece yaklaşık yirmi dakika içinde Tony Kulübesi'ne ulaştık. Önümüzdeki kurtadamların birisinin üzerine atıldığını duyduk, Laksha o anda benden ayrılıp Radomila'ya buradan saldıracağını söyledi. Gözlerini yine devirmişti, Granuaile'in başının daha sonra ağrıyıp ağrımayacağını merak ediyordum doğrusu.

“Gerekenden daha yakındayız, kurtadamların da yardımımıza ihtiyacım olabilir. Sadece birkaç dakikamı alır.”

Onların yardımına ihtiyaçları olduğunu nasıl bildiğinden emin değildim. Sesleri öfkeli geliyordu, ama bu yardıma ihtiyaçları olduğu anlamına gelmezdi. “Pekâlâ,” dedim. “Orada görüşürüz.”

Laksha çoktan toprakta bir daire çizmeye koyulmuştu. “Buna güveniyorum,” dedi.

Tek başıma yola devam ettim.

Tony Kulübesi bir çukurun içinde ya da bir tepenin üzerinde değil, çevresinde kurumuş çimenler ve otlar olan bir çayırın ortasındaydı. Çevresindeki çınar ve meşe ağaçları, sessizce yaklaşmak isteyenler için yeterli korumayı sağlıyordu. Kulübenin yakınında da birkaç ağaç vardı, Hal'le Oberon da bunlara zincirlenmişlerdi. Oberon hâlâ yakınlarda olduğumu fark etmemişti, bunun için de minnettardım ve elimden geldiğince düşüncelerimi perdelemeye devam ettim.

Kurtadamların cadıların tuzağını tetiklediği yeri gördüm. Bunu gözden kaçırmak imkânsızdı çünkü yerde acıyla

inleyen, vücudundan sado-mazo akupunkturu gibi gümüş iğneler fırlamış olan bir kurtadam yatıyordu. Emin değildim, ama bana Dr. Snorri Jodursson gibi gelmişti, kısa çöpü nasıl çekmeyi başardığıysa benim için bir muammaydı. Sürü'nün dibinde değil, zirvesine yakın bir konumdaydı, üstelik hem insan hem de kurt biçimindeyken Sürü'nün doktoruyken onu kaybetmeyi göze alamazlardı. Sürü politikasını asla anlayamayacaktım.

Kulübenin önünde, dışarı bol miktarda ışık veren bir ateş çukuru vardı, ama o ışık yanan odunlardan gelmiyordu. Turuncu ve beyaz renkteydi ve çukurun etrafında cehennemi bir kokteyl gibi daireler çiziyordu. Çayırılığı oldukça iyi aydınlatıyordu, ben de karanlıkta, Snorri'nin yüzükoyun yatan bedeninin yirmi metre kuzeyinde durup etrafı keşfe koyuldum.

Kurtadamlar çoktan cadılardan üçünün icabına bakmışlar, hatta ben izlerken dördüncüsünü de yere indirmişlerdi, ama onlar da zayıf vermişlerdi. Cadıların cesetlerinin yanında, kanlar içinde yerde yatan üç kurtadam görebiliyordum. Hayatta olsalar da oldukça kötü durumdaydılar. Cadılar hançerlerini çok hızlı kullanıyorlardı, belki de Malina'nın bana önermiş olduğu o hız büyüsünü kullanıyorlardı. Geriye sadece iki cadı kalmıştı; Emily'yle Radomila. (Malina'yla diğer cadılar ortaklıkta görünmüyordu, bu da telefonda bana doğruyu söylediğini gösteriyordu.) Radomila kurtadamlar için oldukça büyük bir sorundu. Kulübenin esirlere uzak olan tarafında kurulmuş olan, parmaklıklarının gümüşle kaplı olduğundan şüphem

olmayan bir kafesin içinde durmuş, büyüler mırıldanıyordu. Kurtadamların ona dokunması mümkün değildi.

Emily'ninse böyle bir koruması yoktu ve biraz sonra çiğnenip paramparça edileceğinin farkına varınca, süs bebeği gözlerinin her zamankinden daha da büyüdüğünü gördüm. Çalılığın uzak ucunda, kulübenin yanındaki kayınların arasındaydı ve kızkardeşleri gibi savaşıarak ölecekmişbenzemiyordu. Daha bu düşünce aklımdan geçerken, dönüp ormanın içine koştu. Bu hareketi çıldırmış olan kurtadamların onun peşine düşmesinden başka bir işe yaramayacaktı.

Sonra birden, bunun korkaklık kadar akıllılık olduğunun da farkına vardım; onları hâlâ aktif olan tuzaklara çekecek, kurtadamlar da onları yine tetikleyeceklerdi. Takibe liderlik eden Gunnar da bunun tam zamanında farkına varmış olacak ki, geri çekildi ve Sürü'ye de durmalarını emretti. Ayağa kalkıp Emily'nin içinde kaybolduğu karanlığa doğru uludular. Dişlerini onun etine geçiremedikleri için hayal kırıklığına uğramışlardı, ama sürüden bir arkadaşlarını kurtarmaya bu kadar yaklaşmışken çayırı terk etmek konusunda isteksizdiler.

Harekete geçmemin zamanı gelmişti. Onların yapabileceği başka bir şey kalmamıştı. Aenghus Óg'la kapışıp uzun süre hayatta kalabileceklerini sanmıyordum. Kendimin de bunu başarabileceğimden emin değildim, ama içimde biraz da olsa umut vardı.

Düşmanım yaktığı o cehennemi ateşin turuncu parıltısında durmuş, tepeden tırnağa gümüş bir zırhla kaplı hâlde batıya

bakıyordu. Bu zırh benim için değildi. Önlemlerini geçip ona ulaşabilirsem Fragarach'ın zırhını kâğıt bir mendil gibi delip geçeceğini biliyordu. Bu, cadıları geçmeleri hâlinde kurtadamlara karşı bir korumaydı, ki bunu başarmışlar, Emily ormana kaçmış, Radomila da hâlâ etkisiz bir büyü mırıldanıyordu.

Aenghus'un başında bir Yunan Korint miğferi vardı, tek parça olduğundan siperliğe gerek yoktu. Ona maksimum görüş ve nefes alma kabiliyeti sağlıyordu, bir kurtadamın pençesini o uzun yanak koruyucularının arasından geçirip boğazına erişmesiye neredeyse imkânsızdı. Bunu başarabilen olsa bile, boynu gümüş bir boğaz zırhıyla çok iyi korunuyordu, dizlerinin altına kadar uzanan demir etekliği de arkadan bacağına alacağı darbelere karşı onu koruyordu. Ayak bilekleri genellikle arkadan yapılacak bir saldırıya karşı savunmasızdır, ama kurtadamlarla savaşağının ve Aşil tendonuna saldıracaklarının farkındaydı, bu yüzden de ortaçağ zırhıyla spagetti westernlerinin gerçeküstü bir karışımı olarak gümüş mahmuzlar takmıştı, baldırlarının arkasından da dikenler çıkıyordu.

Tüm bunlara bakarak, benim yalnız gelmeyeceğimi hem onun hem de cadıların beklemiş olduğu belliydi. Başından beri Tempe Sürüsü'nü bu işe dâhil etmeyi planlamıştı. Muhtemelen aylardır, çünkü üzerindeki zırh oldukça yeni görünüyordu. Kurtadamlar Tîr na nÓg'da hiçbir zaman sorun olmamıştır, Kmart'da da kişiye özel gümüş zırhlar bulmanız mümkün değildir. İçimi kemiklerimin iliklerine kadar ürperten bir suç ortaklığı kapladı. Nerede olduğumu

öğrendiğinde, avukatlarım yüzünden Sürü'yü de bu işe karıştıracakımı anlamış olmalıydı. Bir kavağın gövdesinin arkasına çömelirken titredim. Bana satranç oynuyormuşuz da, hamleleri benden çok daha önce planlamış gibi geliyordu. Başından beri, cadıları kullanarak, iki ayrı polis müdürlüğünü beni yakalamaya göndererek ve bu gece bir kurtadam sürüsünün ortaya çıkacağına güvenerek beni oyuna getirmişti: Başka ne planlamıştı? O ateş kuyusuyla ne yapıyordu? Peki ya Radomila ne yapmaya çalışıyordu? Gölgelelerin arasından çıkıp kendimi gösterdiğimde ne olacaktı?

Sanki düşüncelerime cevap verirmişçesine, alev kuyusundan bir şey yükselmeye ve Aenghus Óg'un sağında şekillenmeye başladı. Hâlâ gerçek dışı olsa da, arkasındaki kulübenin ana hatlarını görebileceğim kadar şeffaftı, ama varlığı inkâr edilemezdi: Beyaz atına binmiş, uzun boylu ve kapüşonlu şekil Ölüm'dü.

Bu gece düşersem Ölüm hiç beklemeden beni almaya gelecekti. Her nasılsa Aenghus Óg benim Morrigan'la yapmış olduğum pazarlıktan haberdardı. Elbette en basit açıklama Morrigan'ın bunu ona anlatmış olduğuydu. Bana verdiği söze, hayatımı asla almayacağına ihanet edemezdi, ama ondan pazarlığımızı sır olarak saklamasını istememiştim. Aptallık edip, bunu Brighid'in öğrenmemesi için kendine saklayacağını varsaymıştım, ama şimdi, Brighid onun yardımını istememiş olduğu için Morrigan'ın belki de Aenghus Óg'la ittifak yapmış olabileceği kafama dank etmişti. Zafer kazanırsa hem Tuatha Dé Danann içindeki en

büyük rakibinden hem de son kullanım tarihi geçmiş olan baş-belası bir Druid'den kurtulmuş olurdu.

Beni rahatsız eden başka bir şey vardı. Flidais, Aenghus'un çok miktarda güç çektiğini söylediğinde dalga geçmiyordu. Tehlikeli derecede yüksekti, o kadar yüksekti ki etraftaki mil-lerce toprağı öldürüp bir afet bölgesi yaratmak üzereydi. Daha ileri giderse doğayı kendine getirmek için Druidler'in yıllarca bakım yapması gerekecekti.

Bu beni sığınağımdan ve içine düştüğüm şüphe girdabın-dan çıkardı. Doğaya karşı oluşturduğu tehdidi fark ettiğim ana kadar dönüp kaçabilirdim. Hiçbir şeyin yeşil olmadığı Grönland'a gidip bir iki yüzyıl saklanabilirdim. Ama artık bunu yapamazdım. Aenghus Óg bana istediğı kadar ihanet edebilir, sevgili köpeğimi kaçırıp öldürebilir, Tempe Sürüsü'nün tümünü öldürebilir, hatta Brighid'in tahtına zorla el koyup Faeler'in başına geçebilirdi, tüm bunları bir gün daha fazla yaşamak için sineye çekebilirdim. Ama kendisinin de benim-kine benzer dövmelerle bağlı olduğu toprağı öldürmek, be-nim onaylayamayacağım bir şeytanlığın işaretiydi. Öncelikleri kadim inanıştan uzaklaşmış, karanlık tarafa geçmişti. Ayağı kalkıp Fragarach'ı kınından çekmeme ve Dr. Jodrusson'un inleyen bedeninin üzerinden sıçrayıp cehennemi ışığın üze-rine saldırmama sebep olan buydu. Bu gece öleceksem, bunu her Druid'in gurur duyacağı şekilde yapacaktım; dar kafalı bir İrlanda kralının yaralanmış onuru ya da koca dünyada-ki küçücük bir ada üzerindeki hak talebi yüzünden değil,

tüm gücümüzü aldığımız ve tüm nimetlerimizin üzerinde filizlendiği toprak adına savaşıarak.

Saldırıırken hiç savaş narası atmadım. Savaş naraları gözdağı vermek içindir, Aenghus Óg' uysa korkutamazdım. Bunun yerine onu şaşırtmayı düşünüyordum. Ama anlaşılan, Fragarach' ı kınından sıyırmak bekledikleri işaretti, çünkü Radomila' nın gözleri aniden açıldı ve gümüş kafesinden, “Geliyor!” diye haykırdı.

Bir kez daha duraksamış olsam, Radomila' nın Fragarach' ı kınından sıyırdığımda yaklaştığımı nasıl anladığını düşünürdüm. Ama azimliydim, yola devam edecektim.

Oberon ışığa çıktığım anda beni hissedip rahatlama ve sabırsızlıkla zihnimde uludu.

“ATTICUS!” diye bir çığlık attı.

“Geliyorum dostum. Seni seviyorum. Ama sessiz ol ve konsantre olmama izin ver. O kadar uslu bir çocuktuk ki, bir daha sesi çıkmadı.”

Bunun yerine, Aenghus Óg ateş çukuruna doğru elini sallayıp içinden iblislerin fırlamasına yol açtığında, korkunç bir feryat duydum.

BÖLÜM 24

Dünyanın bu bölümündeki insanlar, iblisleri alınlarından boy-nuzlar çıkan, dikenli, kırbaç gibi kuyrukları olan, alev kırmızısı yaratıklar olarak hayal ederler. Eğer onları gerçekten kahrolası ve günah dolu bir yaratık olarak görmek isterlerse keçi bacak-ları ekleyip çatallı toynaklarını gözünüze sokarlar. Bunu kimin ortaya attığından emin değilim, sanırım uzak durmak için za-manımın çoğunu Asya'da geçirdiğim Haçlı Seferleri sırasında, Avrupa'daki ateşli, sekse aç bir rahipti, ama yüzyıllardır kalıcı ve merak uyandıran bir görüntü olduğu açık. Birçoğunun cehen-nem çukurundan dışarı çıktığını gördüm, çünkü bazılarının bu biçimde görünmeleri artık yasal bir zorunluluk hâlini almıştı. Yine de çoğu Hieronymus Bosch, ya da belki Pieter Brueghel'in tablolarından çıkma kabuslara benziyordu. Bazıları parmağımsı pençelerini yumuşak bir şeyleri yırtmak için açıp kayışimsı ka-natlarıyla uçarak çöl gecesine yükselirken, bazıları eğri büğrü bacakları ve farklı uzunluktaki uzuvlarıyla değişik hızlarda yere

yayılmaya başladılar. O meşum çatallı toynaklarıyla koşanlar bile vardı, ama ortak yönleri, istisnasız hepsinin çok sayıda sivri, keskin uzuvları oluşu ve bok gibi kokmalarıydı.

Aenghus Óg tanıştırma merasimiyle, hatta saygıdeğer bir kötü adam kahkahasıyla bile zaman kaybetmedi. Bana sataşmadı ya da bana az sonra öleceğimi söylemedi; sadece eliyle beni gösterip, İrlandaca “Saldırın çocuklar!” diye haykırdı.

En büyük birkaç tanesi haricinde neredeyse tümü bunu yaptı. Göz ucuyla toynaklı yaratıklardan birinin tepelere doğru koşmaya başladığını, kanatlı yaratıklardan en büyüğünün de havalanarak gökyüzünde bir yerlerde gözden kaybolduğunu gördüm.

Bu ihanet Aenghus’u şaşırtmıştı, arkalarından geri dönmelerini haykırdı, sanırım küçük olanlar beni biraz hırpaladıktan sonra işimi onların bitirmesine güveniyordu. Sürü’nün, zincirli oldukları için kendilerini savunamayan ya da kaçamayan Hal’le Oberon’u korumak için harekete geçtiğini görünce kısa süreliğine de olsa rahatladım.

Öncülerden birinin kafasını uçururken, onunla, “Ne bekliyordun Aenghus?” diye alay ettim. “Onlar lanet olası *iblisler*.” Sonra konuşacak zamanım kalmadı, çünkü üzerime çullanmışlardı ve bir sonra kimi öldüreceğime karar vermeye ve tek parça hâlinde kalmaya konsantre olmalıyım.

Yaklaşık üç saniye sonra sayılarının çokluğu ya da vahşi illetleri yüzünden bozguna uğrayacağımın farkına vardım. O çukurdan bu lanet yaratıkların pek çoğu çıkmıştı, hâlâ da çıkmaya

devam ediyordu. Şansıma hâlâ karşımdalardı, etrafımı sarmayı deneyecek zamanları olmamıştı, bu yüzden topraktaki geri kalan çok değerli güçten biraz daha çekerek işaret parmağımı onlara doğrulttum, bunun birkaç tanesinin icabına bakacağını umarak ve Brighid'in beni hakkında uyardığı zayıflık dalgasını kucaklamaya hazırlanarak, onun öğrettiği gibi "*Doigh!*" diye haykırdım.

Anlaşılan bu tür bir zayıflığa hazırlanmak mümkün değilmiş. Solumdan gırtlığıma doğru, leylek bacaklı, dişlerle dolu kocaman bir ağız olan bir yaratık, karşımdan Iron Maiden maskotuna benzeyen bir şey, sağımdan da Californialı biz kızla bir Komodo ejderinin korkunç karışımı olan bir yaratık geliyordu. Bacaklarım bir anda çözülüp bebek bir zürafa gibi birden yere yığılınca hepsi beni ıskaladı, hatta bana takılıp tökezlediler.

Aenghus Óg bir zafer çılgılığı atarak Radomila'ya seslendi. "Kapıyı kapatıyorum! Kılıcı düşürdü! Yap şunu!"

Ah, evet. Kılıç. Parmaklarımın artık tutamayacak kadar aciz olduğu kılıç. Beni iblis yemi olmaktan koruyan kılıç. Güce ihtiyacım vardı, biraz çekmeyi denedim, ama ona uzandığımda hiç kalmadığını gördüm. Aenghus Óg cehennemi dünyaya getirmek için topraktaki gücün tamamını kurutmuştu. Yeniden ayağa kalkabilecek kadar gücü çekebilmek için ne kadar uzağa gitmem gerektiğini bilmem mümkün değildi, şu andaysa bir santim bile kıpırdayacak hâlim yoktu. Gece görüşümü yitirmiştim, tek görebildiğim alev çukurundan gelen turuncu ışıktı. Derisiz Iron Maiden iblisi çabucak ayağa kalktı ve kulağımı ısıırıp koparmak için bu fırsatı kaçırmadı. Bu tarif edilemez bir

acıydı, Edith Wharton'un bütün kitaplarını okumaktan bile daha kötüydü, ama yana çekilmeye, hatta ah bile demeye gücüm yoktu. Aynı şekilde, bir schnauzer büyüklüğündeki zırlı sivrisinek de göğsümün üzerine inmiş, hortumunu omzuma sokmuştu; ona vurmak istiyordum ama yapamıyordum. Mavi pullu steroid bağımlısı bir şey beni bacağımdan çekerek havaya kaldırdı, parıldayan dişleri olan kocaman bir ağız gördüm ve az sonra kendimi o ağzın içinde bulacağımı varsaydım. Kan emici schnauzer-sivrisinek de böyle düşünmüş olacak ki, ıslak bir sesle hortumunu dışarı çıkarıp uçarak uzaklaştı. Sonra birden törensiz bir şekilde yere bırakıldım, düşerken sol bileğim kırıldı. Cehennem çukuruna doğru düşmüştüm, bu yüzden iblis sürüsünü ve Ölüm'ü azarlayan Aenghus Óg'u görebiliyordum.

"Eh, artık öldüğü belli, daha ne bekliyorsun?"

Daha ölmedim Aenghus. Belki altımdaki kirletilmiş toprak gibi kısa zamanda ölürüm, belki de ölmem. İblis sürüsü efsanevi bir ateşli (yine de her nasılsa soğuk) mide ekşimesi yaşıyormuşçasına inleyip dişlerini gıcırdatıyorlardı, çoğu beni unutmuş gibiydi. Uçabilenleri Soğuk Ateş'ten etkilenmemişlerdi, böylece dev sivrisinek beni yine buldu ve kanımı emmeye koyuldu. Normal sivrisineklerin aksine, beni soktuğunda acıyı azaltmak için lokal anestezi enjekte etmedi. Ama bahse varım tükürüğü çok daha iğrenç bir iz bırakacaktı, tabii eğer bununla başa çıkabilecek kadar yaşarsam.

Soğuk Ateş'le vurduğum iblisler birkaç şekilde öldüler; bazıları eriyerek bir çamur birikintisine dönüştü, bazıları patladı,

bazılarıysa kısa bir süre alev aldıktan sonra külleri havaya savruldu. Kulağımı yemiş olanın sonu da böyle oldu; artık ondan haber alamayacaktım, üstelik Iron Maiden'ın kıymetini de hiçbir zaman tam olarak anlayamayacaktım.

Aenghus, “Neler oluyor?” diye sordu, sonra dayanılmaz bir pislik olduğu için kendi sorusuna kendisi cevap verdi. “Ah, anlıyorum. Soğuk Ateş. Ama bu, bir kedi yavrusu kadar güçsüz olduğu anlamına gelir. Kılıç nerede Radomila?” Birkaç metre uzağımda, iblis çamurunun altında gömülü. Radomila'nın bundan niye haberi olsun ki? Peki ya az önce ona yapmasını emrettiği neydi? Ve hey, Aenghus, Soğuk Ateş'le vuramadığım diğer iblisler, mesela göğsümün üzerinde uçan sivrisinek ya da ben büyüyü kullandıktan sonra, sen çukuru kapatmadan önce dışarı çıkanlar gibileri konusunda bir şey yapacak mısın? Muhtemelen onların gitmesine izin verecek, onlar da Apaçi Kavşağı nüfusunun arasına karışacaklardı.

Kurtadamlar Hal'le Oberon'un yanına yaklaşan her şeyi paramparça ediyorlardı. Güzel. Ama o gümüş zincirleri kırmak için benim yardımımıza ihtiyaçları olacaktı, bense şu anda kendime bile yardım edemiyordum.

Radomila'nın sesi sinirliydi: “Onu bulamıyorum. Burada olduğunu biliyorum, ama yerini belirleyemiyorum!”

Aenghus tükürürcesine, “O hâlde benim ne işime yaradığını izah et!” diye bağırdı. “Bana üzerine örttüğün pelerini kaldırırsa bile kılıcı bulup bana getirebileceğini garanti etmiştin. Şimdi de bunu yapmadığını mı söylüyorsun?”

Ha-ha. Pelerini ben kaldırmadım. Laksha kaldırdı, bunu yaparken de Radomila'nın kılıcın izini sürmek için yaptığı büyü her neyse onu da kaldırmış olmalıydı. Ama Laksha, Fragarach'ın doğal büyüğü imzasına dokunmamıştı, bu yüzden de Radomila onu çektiğimi anlayabilmişti, yine de yerini bulamıyordu. Laksha'dan bahsetmişken, şu ana kadar bir ilerleme kaydetmiş olması gerekmiyor muydu?

Radomila, Aenghus'a alaycı bir karşılık vermek üzereydi ki birden gözleri fal taşı gibi açıldı ve odağını kaybetti. Ah, evet, işte başlıyoruz. O bakış Radomila'nın, birilerinin kıcına kilitlendiğini hissettiğini gösteriyordu. Ama bunu silkelemesi mümkün değildi. Ne de olsa bu kendi kanıydı.

“Bana cevap ver cadı!”

Bir aşk tanrısı olarak Aenghus sözsüz işaretlerden hiç anlamıyordu. Radomila şu anda Aenghus ya da ona vermiş olduğu sözler konusunda endişelenecek hâlde değildi. Başına gelecek olan her neyse hararetle ondan korunacak bir yol arıyordu.

Çok geç. Kafatası, sanki dört demiryolu işçisi balyozlarını aynı anda farklı yerlerden savurmuşlar gibi, dört yandan içine göçtü. Kafesin içine sıçrayan beyin parçaları ve kanın bir kısmı Aenghus Óg'un el değmemiş zırhını bile lekeledi.

İşte cadıların kanımı ele geçirmesi konusunda *bu yüzden* paranoya yaşıyorum.

Druid'in Seyir Defteri, 11 Ekim: “Laksha'yı asla kızdırma.”

Dev kan emici birden hortumunu dışarı çıkarıp havalandı.

Daha doymamıştı, bu yüzden daha büyük ve daha kötü bir şeyin benden bir ısırık almaya geldiğini varsaydım.

Daha büyük değildi, ama kesinlikle daha kötüydü. Pençelerini göğsüme batırdığında savaş kargasını, Kurban Seçici Morrigan'ı tanıdım. Gözleri kıpkırmızıydı. Bu hiç de iyi bir işaret değildi.

Aenghus Óg da onu tanımıştı, iblis ordusunun kalıntıları arasında gezinip evcil cadısının nasıl püreye döndüğünü anlamaya çalışırken, sonunda yattığım yeri gördü. Kararsızca, pasif bir şekilde bütün olan bitenleri izlemiş olan Ölüm'e baktı, ama kapüşonlu şahıs başını iki yana sallayıp parmağını bana doğru gösterdi. Elbette beni değil, arkamdaki ormandaki Laksha'yı gösteriyordu, ama Aenghus eksik bilgisiyle yanlış mantıksal sonuca varmakta gecikmedi.

"Ah! Bunu sen mi yaptın Druid? İçinde böyle bir güç olduğunu bilmiyordum. Eh, bunun sana yardımı olmayacak. Savaş kargası artık tepende, az sonra gözbebeklerini yaşlı Cúchulainn'in kiler gibi akşam yemeği niyetine yiyecek. Şu anda kolunu bile kıpırdatamadığından eminim."

Bir an haklı olduğunu ve Morrigan'ın bana ihanet edeceğini düşündüm, ama karganın gözleri daha da kızarmıştı, Aenghus Óg'un ölümcül bir hata yapmış olduğunu anladım. Morrigan çantada keklik olarak görülmekten hoşlanmazdı. Sanırım Aenghus da bunun farkına vardı ki, bana doğru bir adım atmışken karganın gözlerindeki pırıltıyı görünce duraksadı. Beynimin içinde Morrigan'ın sesini duydum.

* Bir İrlanda mitolojisi kahramanı. Ç.N.

“Güç isteği yüzünden bu toprakları öldürdü. Kılıcın Tır na nÖg’da bir darbe yapmasını sağlayacağını sanıyor, bu yüzden de en kutsal bağına ihanet etti. O yozlaşmış.” Yüksek sesle düşünürken yer değiştiren, ya dikkatsizce ya da bilinçsizce pençeleri vücudumda yeni delikler açtı. “Sana doğrudan yardım etmemem gerekir, ama bunu bir sır olarak saklarsan edeceğim. Anlaştık mı?”

Fazla düşünmeme gerek yoktu. Kabul ettim.

“Onunla eşit şartlarda savaşabilmen için sana kendi gücümü ödünç vereceğim.” Kaslarımı yeniden hissetmeye başladım. “Yaşarsan onu geri isterim. Ölürsen zaten her hâlükârda bana geri dönecektir. Anlaştık mı?”

Bir kez daha kabul ettim ve anında çok daha iyi hissetmeye başladım. Sol bileğim iyileşti, üzerimdeki halsizlik geçti ve kulağım geri çıkmamış olsa da, eskiden olduğu yerdeki yara kapandı.

“Ben Aenghus’un icabına bakarken benim için şu sivrisine k iblisi kovalayıp yok edebilir misin lütfen? Kanımın çoğu onda da.”

Savaş kargası öfkeyle ciyaklayıp kanatlarını çırpıttı. Aenghus Ög öne doğru temkinli bir adım daha attı, karga öfkeli bakışlarını uyarırcasına ona çevirince durakladı.

“Morrigan? Neler oluyor?” diye sordu. Morrigan tehdit edercesine ona ciyaklayınca ellerini havaya kaldırıp “Pekâlâ, acele etme,” dedi.

Morrigan bana, “Pekâlâ,” dedi. “Moralltach’in yanında olduğunu biliyor musun?”

"Bilmiyordum, ama söylediğin için teşekkürler." Moralltach, Fragarach gibi büyülü bir kılıçtı, adının karşılığı Büyük Öfke'ydi. İlginç bir gücü vardı: İlk darbesi aynı zamanda son darbesiydi. Tek vuruş işini bitirmek için yeterliydi. Ama sağlam bir darbe olmalıydı, hafif bir dokunma değil, üstelik rakibin kılıcı ya da kalkanıyla çarpışması da büyüyü etkinleştirmek için yeterli değildi.

"O hâlde onun gücünün ve nasıl saldırman gerektiğinin farkındasın, değil mi?"

"Farkındayım, teşekkür ederim." Onu savunmaya geçmeye zorlayıp o darbenin inmesini engellemeliydim, özellikle de üzerimde yüzde yüz pamuklu gömlek dışında bir şey olmadığı için. Kendi adına o da tüm bedenini benim gibi korumak zorundaydı, çünkü kılıcımın gücü, onun zırhının da kotum ve tişörtüm kadar koruyucu olduğu anlamına geliyordu.

Fragarach'ın -Cevap Verici- başka yetenekleri de vardı: Bana rüzgârı kontrol etme gücü veriyordu, ama çölde yaşadığım için bu kadarına ihtiyacım yoktu. Onu birisinin boğazına tutup bir soru sorarsam gerçeği söylemek zorundaydılar, zaten adı da bu yüzden Cevap Verici'ydi. Fırsatını bulursam belki de Aenghus'a böyle havalı bir kılıcı varken neden benimkini elde etmeyi bu kadar çok istediğini sorardım. İlginç bir düello olacaktı.

"Artık hazırsın. Fragarach arkanda, sağında, o kertenkelemsi yarattığın erimiş cesedinin altında." Morrigan pençelerini üzerimden çekti ve Aenghus Óg'a doğru fırladı. Bu tür bir şey herkesi endişelendirirdi, Aenghus da gözlerini dikkatle yaklaşımda

olan kargaya dikti. Dikkati dağılmışken, kendimi oldukça iyi hissederek ayağa fırladım ve Californialı kız/Komodo ejderinin erimiş bedeninin altından, çamurlu Fragarach'ı çıkardım. Gece görüşü büyümü yeniden yaptım ve Morrigan'ın Aenghus Óg'un miğferinin siperliğine kibarca “beyaz tomurcuk” denilecek bir şeyi bırakışını görmek için tam zamanında kafamı çevirdim. Aenghus küfredip yumruğunu kargaya doğru salladı, Morrigan'sa ciyaklayarak kahkahalar attı.

Ses çıkarmamak için çaba göstererek gömleğimi çıkardım ve gülümseyerek Fragarach'ın kabzasını ve bıçağını temizledim. Sonra eğlencenin şu anda bürünmem gereken ruh hâli olmadığına farkına vardım. On metre ileride, bana ve toprağa herkesten daha fazla yanlış yapmış olan adam duruyordu.

Aenghus miğferini çıkardı, gözlerindeki karga pisliğini sil-di, sonra esirlerinin hâlâ yerinde olduğunu ve kurtadamların yerlerinden kıpırdamadıklarından emin oldu. Hal'le Oberon'u başıboş iblislerin saldırılarına karşı koruyorlar, ama saldırı ibaresi göstermiyorlardı. Beyaz atının üzerinde hareketsiz duran Ölüm'ü de kontrol etti. Tatmin olunca bakışlarını benim hâlâ yattığımı sandığı yere çevirdi, ama bunun yerine beni elimde Fragarach'la ayakta dururken buldu.

Moralltach'ı kınından çekerken, “Siodhachan Ó Suileabháin,” diye alaylı bir şekilde sıırıttı. “Bana eğlenceli bir kovalamaca sundun, eğer hâlâ onu söyleyecek ozanlar kaldıysa muhtemelen senin için de bir balad besteleyeceklerdir. Kahramanın sonunda öldüğü, ana fikri *asla* Aenghus Óg'a bulaşma olan bir balad!”

Son sözleriyle ağzından tükürükler saçıldı ve öfkeyle titrerken yüzü morardı. Cevap vermedim. Sadece ona dik dik bakıp kontrolünü kaybettiğini anlamasını sağladım. Dişlerini gıcırdatıp soğukkanlılığını geri kazanmak için derin bir nefes aldı. Kendi kılıcıyla benimkini göstererek “O kılıç Tuatha Dé Danann’ın yasal malı. Artık merhamet dilenmek dışında kurtuluşun yok. Kılıcı at ve dizlerinin üzerine çök.”

Oberon, “*Bu herif efsanevi bir salak. Onun parlak kışını tekmele Atticus,*” dedi.

Bu yorumun tadını sonra çıkarmaya karar verdim. Bu zorba bozuntusuna öfkeli gözlerle bakıp en otoriter ses tonumla, “Aenghus Óg, çevremizdeki toprağı öldürerek, cehennemin kapılarını açıp iblisleri bu düzleme salarak, Druid kanununu çiğnedin. Seni suçlu buluyor ve ölüm cezasına çarptırıyorum,” dedim.

“*Amin Atticus! Şahidim!*”

Aenghus alay edercesine burnundan soludu. “Druid kanunu burada geçmez.”

“Druid kanunu benim üzerinde yürüdüğüm her yerde geçerlidir, sen de bunu biliyorsun.”

“Bana kendi kanununu uygulayacak yetkin yok.”

“Yetkim işte burada.” Elimdeki Fragarach’ı sallayıp Aenghus’a kuvvetli bir rüzgâr gönderdim. Sadece gözünü korkutmak istemiştim, ama arkasına çok fazla öfke koymuş olmalıyım ki, rüzgâr onu gümüş kaplı kışının üzerine düşürecek kadar sert esmişti.

Oberon, Eric Cartman'ı taklit ederek “*Otoriteme saygı göstereceksin!*” dedi. Ona konsantre olmam gerektiğini hatırlattım. Köpekler bazen çok heyecanlandıklarında unutabiliyorlar.

O küçük numarayı yaparken enerjimin bir kısmını kaybettiğimi fark ettim. Rüzgârı kontrol edebilme gücü Fragarach'ın doğasında var olabilir, ama irade ve gücün başka bir yerden gelmesi gerekir, bu da ben oluyordum ve burada topraktan güç alamadığım için gücüm Morrigan'ın bana ödünç vermiş olduğu enerjiden geliyordu. Bu, her şeyi değiştirmişti. Eğer yorulacaksam onunla eşit şekilde dövüşemezdim. Oysa elbette aynı durumdaydı, bu yüzden ona saldırmak yerine olduğum yerde durup güldüm. Hadi Aenghus, sinirlen. Bana biraz büyü fırlatıp yorul ve ne olduğunu gör.

Aenghus ayağa kalkmaya çalışırken, orada olduğundan ve hasar görmediğinden emin olmak için sol elimi kolyeme götürdüm. Baldırlarının arkasındaki çiviler ve bileklerindeki mahmuzlar onu zorluyordu, bunu görünce daha büyük bir kahkaha attım. Kurtadamlar da ona havlamaya başladılar; iblislerin çoğu ya kaçmış ya da öldürülmüştü, bu sayede gösteriyi biraz izleyip gümüş adamın yaşadığı zorluğun tadını çıkarabiliyorlardı.

Kıpkırmızı bir yüzle bana o, “Bunu ödeyeceksin!” bakışlarından birini fırlattı ve elindeki hayali frizbiyi bana doğru fırlattı. Ama bana doğru gelen, havada hoş bir şekilde süzülen plastik bir disk değil, parlak turuncu renkli bir ateş topuydu, yapmaman gereken bir anlaşma yaptığında kafana yiyeceğin türden bir şey.

Midemin büzüşmediğini söylesem yalan olur, hayatta kalma içgüdüm çok gelişmiştir, ama bunun dışında ateş topu konusunda endişelendiğimi gösteren hiç renk vermeden yerimi korudum. Tılsımımın ne kadar güçlü olduğunu öğrenmemin zamanı gelmişti.

Bir *Hot Pocket*'i' mikrodalga fırında ısıtıp yeterince soğumadan dokunduğunuzda nasıl hissettirdiğini bilir misiniz? Eh, ateş topu da onun gibiydi: Bir saniyeden daha kısa sürede kaybolup geride tüm vücudumu terletmesi dışında hiçbir iz bırakmayan yoğun bir ısı dalgası.

Aenghus buna inanmadı. Elinde kor hâline gelmiş bir kılıç tutan çıtır çıtır bir varlık göreceğini sanmıştı, bunun yerine elinde kor hâlindeki kılıcını tutan, capcanlı bir Druid öfkeyle ona dik dik bakıyordu.

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye patladı. “Druidler cehennem ateşine karşı korunaksızdır! Senin ölmüş olman gerekirdi!”

Hiçbir şey söylemeden, kaygan iblis kalıntılarıyla örtülü olmayan bir toprak parçası bulmak için sağıma doğru hareket ettim.

O anda beyaz atın üzerindeki figür gülmeye başladı. Çayırdaki herkes nefes almayı bırakıp cüppeli Ölüm'ün boğuk, kulak tırmalayıcı kıkırdamasını dinleyerek, onun neyi bu kadar komik bulduğunu anlamaya çalıştı.

Duraklamanın, Aenghus Óg'un tereddüdünün ve kuru top-
rağın avantajından yararlanarak saldırıya geçtim. Söyleyecek ne

* Bir dondurulmuş gıda markası. Ç.N.

kalmıştı ki? Ona ölüm cezası vermiştim, o da uysalca boyun eğmeyeceğini kanıtlamıştı, artık kılıçları tokuşturmaktan başka ne çare kalmıştı ki?

Kahramanın kılıcını kötü adamın karnına sapladığı, her şeyin, ter damlacıklarının bile titrediğı, kötü adamın ağzından kan gelirken, ölmeden önce cılız, şaşkın bir ses tonuyla, “O gerçekten de bir Hattori Hanzo kılıcıymış,” gibi bir şey söylediğı o harika animasyon anlarından birini yaşamak istemiştim. Maalesef bu olamayacaktı.

Aenghus gençliğinde iyi bir silahşördü; Fianna’yı bir iki zor durumdan kurtarmıştı, Bres’in tersine ciddi savaş tecrübesi vardı. İlk birkaç darbemi savuştururken küfürler ediyor ve vücudumu doğramakla kalmayıp tüm atalarımın mezarlarını kazıp kemiklerindentutkal yapacağına dair yeminler ediyordu. Geri kaıp benden uzaklaşmak ve karşı saldırıya geçmek için biraz yer kazanmaya çalıştı. Bunu göze alamazdım, o yüzden saldırıyı sürdürdüm. O anda eski İrlanda kalıplarına göre dövüştüğümüzün farkına vardım, muhtemelen tek bildiğı buydu. Benimse kesinlikle değıldi. Yüzyıllarımı Asya’da, son on yılımı da bir vampirle kılıç tokuşturarak eski alışkanlıklarıma geri dönmek için geçirmemiştim. Saldırı düzenimi, içinde bazı aldatıcı bilek hareketlerini barındıran bir Çin usulüne çevirdim, bu da biraz başarı sağladı: Yukarıdan gelen bir darbeyi savuşturmak için kılıcını havaya kaldırdığında darbenin aslında yandan geldiğinin farkına vardı. Kılıç sol koluna gömüldü, kemiğe değıdiğini hissedince onu çekip çıkardım. Acıyla uludu

ve sanırım bir şeyler söylemeye çalıştı, ama çevreye tükürükler saçtığı ve sesi öfkeyle boğulduğu için ne dediğini anlayamadım. Sol kolu artık işe yaramazdı ve fırtınadan hasar görmüş bir ağaç dalı gibi yanında sallanıyordu, bu da dengesini bozacaktı. Biraz kumar oynayabilirdim, dengesi bozulmuş kişiler nadiren bir kılıç dövüşünü kazanırlardı.

Geriye çekilip kanamasına ve her geçen saniye gücünü kaybetmesine izin verdim. Kanamayı durdurmak için gücünün bir kısmını kullanabilirdi, bu da bana uyardı; daha da zayıflamış olurdu, kas dokusunu zamanında onarması da mümkün değildi. Saldırı sırası ona gelmişti. Bunu yapacağından emindim, artık iki İrlandalı'nın birbirinden ne kadar nefret etmesi mümkünse, ki bu oldukça fazlaydı, birbirimizden o kadar nefret ediyorduk.

“Yüzyıllardır peşimdesin,” diye homurdandım. “Bunu yüz-yıllarca daha da sürdürebilirdin, ama Brighid'e duyduğun kıskançlık sana bu sonu hazırladı.”

Özenle hazırlamış olduğu entrikalarını basit bir kardeş kıskançlığına indirgememe deliren Aenghus, “Senin sonun demek istiyorsun!” diye kükredi. Var gücüyle, uzun, diyagonal bir darbeyle saldırdı. Ama artık nasıl dövuştüğünü biliyordum; aynı eski usulde. Darbenin geldiğini gördüm, ondan daha hızlı ve daha güçlü olduğumun farkındaydım. Kılıcımı sağa doğru bir gökkuşağı hareketiyle savurarak darbesini savuştururken, kılıcımı kendi kılıcımın altına aldım ve kılıcı tutan eli büküldü. Dengesini bulup elinin tersiyle bir darbe indiremeden hızla öne çıkıp Fragarach'ı boynuna geçirdim. Baş, gözlerinde şaş-

kın bakışlarla geriye doğru devrildi ve vücudu yere düşerken zıplayarak yere yuvarlandı.

“Hayır, senin sonunu kastetmişim,” dedim.

Ölüm bir kez daha gülerek atını bize doğru sürdü. Sürücü uzanıp Aenghus Óg’un kafasını yerden alırken kenara çekildim, sonra manyakça kahkahalar atarak atını yeniden alev kuyusuna doğru sürdü.

Aşk tanrısının dudakları kıpırdamıyordu, ama onun hâlâ itiraz ettiğini duyar gibiydim. *Hayır! Beni Morrigan’ın alması gerek! Senin değil! Morrigan! Beni Tír na nÓg’a götür! Morriganaaaaan!*

Beyaz at, sürücüsü ve yüküyle birlikte alev çukuruna daldı ve cehenneme doğru alçaldı. Sonunda Aenghus Óg’dan kurtulmuştum.

BÖLÜM 25

Oberon, “Tamam, bu iş bitti. Şimdi beni bu zincirlerden kurtarıp bana bir biftek ısmarla,” dedi.

“Tamam dostum. Önce kurtadımı serbest bırakayım da Sürü onları aşağıladığımı sanmasın. Burada diplomasiye duyulan ihtiyacı anlıyorsun, değil mi?”

“Evet, ama, ne kadar da kırılgan egoları varmış. Hiç bu kadar hassas olacaklarını sanmazdım.”

Hal’in başındaki siyah torbayı çıkarırken kurtadamlar bana minnettar bir biçimde havladılar. Hal’in gözleri sapsarıydı ve içindeki kurt dışarı çıkmak istiyordu, ama vücudunu saran gümüş zincirler buna engel oluyordu. Göğsü inip kalkıyor, konuşmakta zorlanıyordu.

“Teşekkürler... Atticus,” demeyi başardı. “Sürü bağlantısından gördüm... gümüş tuzakları konusunda uyaran... kızıl saçlı kadını tanıyor musun?”

“Evet, tanıyorum. O Flidais’ti.”

Zincirlerini incelemek için çömeldiğimde yüzümü buruşturdum. Bir asma kilitle kilitlenmişlerdi, bense çilingir değildim. Zincirleri büyüyle çözmeye çalışmak da çok zaman alırdı. Anahtarı birisinde olmalıydı. “Neden sordun?”

“Bizi kaçıran... oydu!”

“Ne? Bunu yapanın Emily olduğunu sanıyordum.”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Hayır. O arabayı kullanıyordu. Flidais bizi... arka koltuğa oturmaya ikna etti.”

Başımı çevirip Oberon’a baktım. Herkesin duyabilmesi için yüksek sesle, “Bana bundan niye bahsetmedin?” diye sordum.

“Söyleyecektim, ama konuşmama pek izin vermedin. Sus Oberon, sessiz ol Oberon, şimdi olmaz Oberon...”

“Haklısın,” dedim. “Hal, bir anahtara ihtiyacım var. Kimde olduğunu biliyor musun?”

Çenesiyle Radomila’nın kalıntılarını işaret etti. “Ölü cadıda.”

“Öğk. Bu çok pis olacak.” Kafesin durduğu, kulübenin diğer tarafına doğru yürüdüm ve yüzümü buruşturarak Laksha’nın eserine baktım. Radomila’nın üzerinde güzel bir deri ceket vardı, cesedini kafesin ceplerine ulaşabileceğim bir noktasına sürüklediğimde sağ cebinde birkaç anahtar buldum. İçinde olduğu kafes de kilitliydi, önce içeri girip Laksha’nın kolyesini almak için onun kilidini açtım. Her yer batmıştı, aklıma “kan pıhtısı yayılmış” lafı geldi. Ama tüm bunlara o sebep olduğuna göre şikayet etmeye hakkı yoktu.

Sonra beklenti içinde derin derin soluk alıp veren Hal’in yanına gittim. “Bunu çözer çözmez kurda mı dönüşeceksin?”

Cevap veremeyecek kadar heyecanlı olduğu için başıyla onayladı.

“Pekâlâ. Sürü’ye benim için şunu söyle: Eğer Flidais’i görürlerse onu rahat bıraksınlar. Geri dönüp yaralılarınıza yardım edeceğine söz verdi. Senden istediğim, Emily’nin peşine düşüp bana onun kellesini getirmen.”

Bu onun dikkatini çekti. “Kellesini mi?”

“Evet, ona ihtiyacım var. Geri kalanıyla ne yapmak istersen onu yap. Ama o tuzakların etkisiz hâle getirildiğinden emin olmadan onun peşine düşme. Bunu bize Flidais söyleyebilir, ya da buraya geldiğinde Laksha.

Geri dönüp yanımda insan bedenine bürünen Morrigan, “Buna gerek yok Druid,” dedi. Yine çıplaktı; eski bir düşmanın kafasının uçuruluşunu gördükten sonra oldukça azmış olmalıydı. Başıyla Radomila’dan geri kalanları göstererek “O cadı öldüğünde tuzaklar da geçerliliğini yitirdi,” dedi. “Kalıcı büyüler değillerdi.”

“Teşekkür ederim Morrigan,” dedikten sonra Hal’e dönüp kilidini açmaya koyuldum. “İşte oldu. İyi avlar. Burada kalıp yaralılarınızla elimden geldiğince ilgileneceğim.”

Zincirin Hal’in vücuduna değen yerlerinden hafif bir duman çıktı, çözülürken de derisinin bir kısmını yoldular. Tıslayıp hırladıktan sonra, zincirler çözülür çözülmez üç bin dolarlık takım elbisesini parçalayarak -bunu bana fatura edeceğinden emindim- biçim değiştirdi. Sürü çevresini sarıp onu selamladı, Gunnar’ın yanındaki yerini aldıktan sonra, avlarına

başlamak üzere Emily'nin çayırılığı terk ettiği noktaya doğru koşular.

Oberon'un zincirlerini çözerken, "O kan emici iblisi bulabil-din mi Morrigan?" diye sordum. Oberon bana yarım yamalak öpücükler verirken, ben de ona sarıldım.

"Buldum ve yok ettim," dedi. "Kehanetimin doğru çıktığını fark ettin mi?"

Gülümseyerek "Evet, bunu fark ettim," dedim. "Gerçi um-duğum gibi Aenghus Óg'un başına geldi. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Aenghus Óg'a anlaşmamızdan bahsettin mi? Yani beni asla almayacağından?"

Bana sinsice sokulup tılsımımın kısılabileceği, ama yok edemeyeceği o büyüyle libidomu etkisi altına aldı. Tırnağını çıplak göğsümden aşağı kaydırınca nefes almayı bile unuttum.

"Ah, ama seni *alacağım* Druid," dedi. "Hem de birçok defa. Gücüne kavuştuğunda." Dilini geri kalan kulağımın içinde kaydırıldı.

"*Oh, Tanrım, yine başlıyoruz.*" Oberon zihinsel olarak gözlerini devirdi.

Geri çekilerek "Demek istediğim bu değildi," demeyi başardım. Azimle beyzbol düşünüyordum. Randy Johnson atış yapıyordu. Büyük bir oyuncuydu, ama seksi değildi. Seks olmaz. Odaklan. "Ona benim için hiçbir zaman gelmeyeceğini söyledin mi?"

Gırtlğından gelen bir kahkaha atıp bana iyice sokuldu. Nefesi beni gıdıklıyordu, kızardığımi hissettim.

“Ona benim canımı asla almayacağını söyledin mi demek istiyorum.”

Kulağımanın içine, “Eveeeett,” diye fısıldadı, gözlerimi kapattım. İki kişi dışarıda, ilk çeyreğın sonundayız. Hiç seksi değıl.

“Neden?”

Tırnaklarını göğsüme batırınca, onların pençe olduğı zamanı hatıralayarak güçlükle soludum.

“Onun Ölüm’ü çağırmasını istedim,” dedi. “Onu öldürdüğünde, onu bir daha görmek zorunda kalmamak için. Anlaşmamızdan bahsettiğimde bunu yapacağını biliyordum, beni yanıltmadı. Neticede, bin yıllardır bana yaşattığı rahatsızlıkların intikamını sonsuza dek aldım. Artık daha önce hayal edemediğı bir cehennemde, Tír na nÓg’da ebedi istirahat hakkı elinden alındı. Korkulacak bir düşman değıl miyim?”

“Beni en ilkel anlamda korkutuyorsun.”

Morrigan içini çekip leğen kemiğini bacağıma dayadı. Anlaşılan korkutucu olduğunun söylenmesinden hoşlanıyordu. Sapıkça.

“Fragarach’ı neden bu kadar çok istiyordu?” diye sordum. “Ona sormaya hiç fırsatım olmadı.”

“Faerieleler’in içinde, sen ne Fae ne de Tuatha Dé Danann olduğun için onu kullanmaman gerektiğini düşünen büyük bir grup var. Brighid’in eski usulleri terk ettiğini düşünüyorlar, Fragarach’ın sende kalmasına izin verişini de bu iddiaların kanıtı olarak öne sürüyorlar.”

“Yani Tír na nÓg’da politik futbolun malzemesiyim.”

Kulağımın içine, “Futbolun ne olduğunu bilmiyorum,” diye fısıldadı. “Ama tahrik olduğunu biliyorum.” Sol eliyle karnımı okşayıp elini aşağılara doğru kaydırmaya başladı. “Bunu benden saklayamazsın.”

Birden başını kuzeydoğuya çevirdi. Eğlence bitmişti. “Flidais geliyor. Sonra konuşuruz. Bana iade etmen gereken güçlerin var. Geceyi kendini yenileyerek geçir, sabah geri döneceğim.”

Flidais ters yönden çayırılığa girerken, Morrigan yeniden kargaya dönüşüp güneybatıya doğru uçtu.

Av tanrıçası bana üstünkörü el salladıktan sonra gümüş bir iğneliği andıran Dr. Snorri Jodursson’un yanına koştu. Düşmüş olan diğer üç kurttan ikisi insan biçimine geri dönmüştü, bu da öldükleri anlamına geliyordu. Hal’le Sürü’nün Emily’yi yakalamak için neden bu kadar hevesli oldukları belliydi.

Ben hayatta kalan diğer kurtadama yardım etmek için yanına koşarken, Oberon, “*Kızıl saçlı kadın hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum,*” dedi. Yanımda hoplaya zıplaya koşarken, bacaklarını çalıştırdığına memnundu. “*Başlangıçta iyi birine benziyordu, ama bana o adamı öldürttü ve bizi kaçırmalarına yardım etti, şimdi de kalkmış o zavallı kurdu tedavi etmeye çalışıyor. Onda bir kişilik bölünmesi olmadığından emin misin?*”

“Bir anlamda. İki efendiye hizmet ediyor.”

“Gerçekten mi? Kimlere?”

“Kendisi ve Brighid.”

“Yani kişiliğinin iyi yarısı Brighid’e hizmet ettiğinde mi ortaya çıkıyor? Brighid’i sevmiştim. Bana etkileyici demişti, ki bu sağduyusunun iyi olduğunu gösterir, üstelik karnımı da okşamıştı. Eğer onu tekrar görürsen, çayını süt ve balla sevdiğini unutma.”

Gülümsedim. *“Seni özledim Oberon. Gel de bu kurtadam için ne yapabileceğimize bir bakalım.”*

Bu, tanımadığım bir dişiydi. Geldiğimizi görünce önce hor-murdanıp hırladı, sonra Sürü’nün yanında olduğumuzu hatırlayınca birden uysallaştı. Sol ön bacağına altından bıçaklanmıştı, sağ bacağına tendonu boyunca da bir yarık vardı. Hayati tehlikesi varmış gibi görünmüyordu, ama yürüyemiyordu, içlerindeki gümüş kalıntıları yüzünden yaraları da iyileşemiyordu.

Kurtadam bağışıklığı yüzünden büyüm onun üzerinde işe yaramazdı, ama yaralarını temizlemeyi başarabilirsem kendi kendisini iyileştirebilirdi. Bunu söylemek, yapmaktan daha kolaydı.

“Oberon, yakınlarda bir yerlerden su kokusu alıyor musun?”

Burnunu havaya kaldırıp uzun uzun kokladı, birkaç kere hapşırdı, ama cevap verirken sesi üzgün çıkıyordu. *“Kan ve iblis leşinin kokusu yüzünden başka koku alamıyorum. Neden topraktan biraz çekmiyorsun? Bunu daha önce yaptığını görmüştüm.”*

“Aenghus Óg buradaki toprağı öldürdü. Artık bana itaat etmiyor.”

Yirmi metre arkamdan koşarak bana doğru yaklaşmakta olan Flidais, “Kendini yorma Druid,” dedi. “Su olmadan onun yaralarını temizleyip iyileşme sürecini başlatabilirim.”

“Bunu yapabilir misin? Snorri’yle işini bitirdin mi?” Dönüp eskisi gibi yerde yatmakta olan, ama iğneleri temizlenmiş olan Snorri’ye baktım.

“Evet. Şimdi iyileşiyor.” Çömelip dövmeli elini kurtadamın yaralı bacağına üzerine koyarken, “Yakında bu da aynısını yapacak,” dedi. “Adı Greta.”

“Bunu neden yapıyorsun?”

“Sana Sürü’yü iyileştirmek için geri döneceğimi söylemiştim.”

“Ama Hal’le Oberon’u kaçırıp zarar görebilecekleri bir pozisyona sokan sendin.”

Flidais sabırsızca tısladı. “Bunu Brighid’in talimatı yüzünden yaptım.”

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. “Ne?”

“Beni anlamamışsın gibi davranma,” diye kestirip attı. “Bizi iyi tanıyorsun, bizse seni çok daha iyi tanıyoruz. Kabul et Druid: Eğer arkadaşların rehin tutuluyor olmasaydı yüzleşmeden kaçma olasılığın oldukça büyüktü. Brighid bunun olmasını istemiyordu, bu yüzden buraya gelip savaşmanı temin etmek için Aenghus Óg’a bir kaldıraç verdim. Sonuçta Brighid istediğini aldı, bir düşmanından kurtuldu, Aenghus Óg da layığını buldu.”

Bu konuşma sırasında Flidais’in gümüşü çıkartmak için ne yaptığını kaçırdım -bu numarayı öğrenmek istiyordum, ileride işime yarayabilirdi- ama bakışlarımı yeniden aşağı indirdiğimde, kurtadamın yaraları çoktan kapanmaya başlamıştı,

istediğim son şeyse Flidais'e borçlu kalmaktı. Sanırım ona karşı bir kaldıraç bulmak zorunda kalacaktım.

Tuatha Dé Danann'ın çeşitli üyeleri tarafından yönlendirilmemin boyutu beni şaşkına çevirmişti. Brighid, Flidais ve Morrigan'ın piyonu olmuştum. İki çok belalı tanrıyı ortadan kaldıran bir piyon. Yine de minnettar olmam gereken nimetler vardı: Hâlâ hayattaydım, en büyük düşmanımrsa Faeler'in başına geçmek yerine cehennemin dibini boylamıştı. Başımı belaya sokmadan Flidais'e söyleyebilecek başka bir söz bulamıyordum, bu yüzden iyi davranmaya karar verdim.

"Sürü'yü iyileştirdiğin için teşekkür ederim Flidais."

Ayağa kalkarken, "Benim için zevkti," dedi. "Şimdiyse daha büyük bir zevk alacağım. O iri iblis koçlardan birinin kaçtığını gördün mü?"

"Evet, onu gördüm. Çok iri bir yaratıktı."

"Şimdi onun peşine düşeceğim." Sırıttı. "Ona oldukça iyi bir avans verdim. Onun gibi koçlar tekerlekli gibidir. İyi bir kovalamaca, daha da iyi bir savaş olacak, kellesi de kulübemin duvarındaki en seçkin ganimetlerden biri olacak."

"İyi avlar."

"Hoşça kal Druid," dedikten sonra, bu ziyan edilmiş toprakta nereden bulunduğunu bilmediğim bir enerjiyle Perili Kanyon'a doğru koşmaya başladı. Tuatha Dé Danann'ın benim erişimim olmayan güç kaynaklarına erişimi olduğu belliydi, ama artık kendilerinin de Druidler kadar sınırlı oldukları uydurmacasını korumak için bin yıllardır uğraştıklarını görebiliyordum. Belki

de bunu artık bir sır olarak saklamanın anlamı kalmamıştı. Kime anlatacaktım ki?

“Onun neye benzediğini biliyor musun Atticus?”

“Neymiş o dostum?”

“Dişlerinin arasına giren ve dışarı çıkaramadığın bir et parçasına. Bifteği sevdiğimi bilirsin, ama bazen son derece rahatsız edici olabiliyor ve bir süre canım biftek yemek istemiyor.”

“Ben de tam olarak böyle hissediyorum Oberon.”

Başını Snorri’ye doğru çevirip kulaklarını havaya kaldırdı. *“Hey, sanırım bardaki sevgilin bu tarafa geliyor.”*

“O benim yeni çırağım. Eh, en azından bir yarısı.”

“Vay canına, gerçekten mi? Peki ya diğer yarısı ne yapacak?”

“Bundan henüz pek emin değilim. Hadi gidip onu karşılayalım.” Tehlikeyi atlatmış olan kurtadam Greta’ya el sallayarak veda ettim, Oberon da havlayarak onunla vedalaştı. İyileşmekte olan Dr. Jodursson’un yanına doğru yürüdük. Uyumak istiyormuş gibi görünüyordu, ama Sürü bağlantısı kana susamışlıkla dolup taşarken, bunu yapabilmesi şüphesiz imkânsızdı.

“Takım için kendini feda ettiğin için teşekkürler Snorri,” dedim. Oberon da gülmeyi andıran bir havlamayla bana eşlik etti, roo-woo-woof.

Snorri homurdanarak tebriğimi kabul etti, ama onun dışında hiç kıpırdamadı.

Laksha burnunu tutarak Snorri’nin arkasına doğru yürüdü. *“Burası iblis kokuyor,” diye söylendi.*

“Radomila konusunda iyi iş becerdin,” dedim.

“Kolye üzerinde miydi?”

“Evet.” Kanlı hazinesini görebilmesi için havaya kaldırdım. “Meclisin geri kalanının işiyse neredeyse bitmiş gibi, bu yüzden kolyenin gücünü onların üzerinde kullanmana gerek kalmadı. İşte, al, söz verdiğim gibi.”

Kolyeyi elimden alıp gülümsedi. “Teşekkür ederim. Sözünü tutan bir adamla çalışmak büyük bir zevk.”

“Aslında senin pazarlığın geri kalan kısmını da yerine getirmene yardım edeceğim,” dedim.

“Ah?” Gözlerini kıstı. “Nasıl yani?”

“Granuaile’e doğuya uçup sana uygun bir beden bulabilmesi için otuz bin dolar vereceğim. Sen yeni bedeninin içinde uyandıktan sonra bir yerlere yerleşebilmen için dönüş biletinin parası dışında geri kalan parayı sana verecek.”

“Verecek bu kadar çok paran mı var?”

Omzumu silktim. “Cadı meclisinden daha yeni on bin dolar kazandım. Geri kalanına gelince, basit bir hayatım var ve uzun vadeli yatırımlardan çok kazanıyorum. Yerleşince bana bir kartpostal atıp karma rehabilitasyonunun nasıl gittiğini haber ver.”

Laksha kıkırdayarak kanlı kolyeyi Granuaile’in cebine koydu. “Bu konuda bir sorunum yok. Bu düşünceli davranışın için teşekkür ederim.”

“Ben de Granuaile’le ilgilendiğin için teşekkür ederim.”

“O çok tatlı bir çocuk, üstelik çok da parlak. O iyi bir Druid olacak.”

“Katılıyorum. Şimdi onunla konuşabilir miyim?”

“Elbette. Hoşça kal.” Granuaile’in başı düştü, yeniden doğrulduğunda geriye doğru sendeleyip elleriyle yüzünü kapattı.

“Fauggh! Bu lanet olası koku da ne böyle? Ah, Tanrım, leş gibi kokuyor! Yapamam... yapamam...” Cümlesini tamamlayamadı, çünkü patikanın kenarına kusmakla meşguldü.

“Ah, evet, bunu unutmuştum,” dedim. “Üzgünüm. Bir süre sonra buna alışıyorsun.” Granuaile cevap verircesine bir kez daha kustu. Onun sorusuna cevap vermediğimi ve hemen bir şeyler söylemezsem yanlış bir sonuca varabileceğini fark ettim. “Ben değildim,” diye onu temin ettim. “Yemin ederim ben değildim. Kokusunu aldığın iblisler.”

“Bu her neyse,” dedi nefes nefese, “burada uzun süre kalmak zorunda mıyız? Çünkü ben...” Bir kez daha öğürdü, ama bu kez hiçbir şey çıkmadı. Bir yanımda bunu oldukça ilginç bulmuştu. Laksha da Granuaile’le aynı burnu kullanıyordu, yani ikisi de tam olarak aynı uyarıcıya maruz kalmışlar, ama Laksha böyle şiddetli bir kusma tepkisi vermemişti. Bu da fiziksel tepkinin psikolojiye sandığımdan çok daha fazla bağlı olduğunu gösteriyordu.

“Eh, ben kalıp Sürü’nün geri dönüşünü beklemek zorundayım, ama sen patikada kokuya dayanabileceğin kadar yukarıya çıkabilirsin. Burada görülecek güzel bir şey yok.”

“O hâlde neden buraya geri dönmemi istedin?”

“Tam da burada görülecek güzel bir şey olmadığı için. Sana anlaşılmamızdan vazgeçmek için son bir şans vermek istedim. Büyü dünyasına adım atmak üzeresin, bu dünya da bazen çok

vahşi olabilir ve gerçekte olduğu gibi kötü kokabilir. Ağzından nefes alarak çevrene bir bak.”

“Burası çok karanlık.”

Ah. Enerjimi kaybedip Aenghus Óg toprağı kuruttuğunda bağlamam kopmuştu. Laksha buraya gelmek için kendine özgü karanlıkta görme yöntemlerini kullanmış olmalıydı. Morrigan’ın gücünün bir kısmını daha kullanarak Granuaile’e yeniden gece görüşü verdim, o da cesetlerle dolu çayıra baktı.

“Aman Tanrım,” dedi. “Tüm bunları sen mi yaptın?”

“Cadılar ve iki kurtadam dışındaki her şeyi. Ama bu gece hayatta kalabilmek için çok yardım aldım. Aslında ölmüş olmam gerekirdi. Büyü yapanların nadiren yataklarında uyurken, huzur içinde öldüklerini de bilmelisin. Bu yüzden senden, Laksha’yı Uzak Doğu’ya geri götürürken, burada gördüklerini ve kokladıklarını düşünmeni istiyorum. Bu işe romantik ideallerle girmeni istemiyorum. Geri döndüğünde çırağım olmak istemezsen bunu anlarım, sana kırılmam ve bugün ayrıldığın işinin yerine yenisini bulmana yardım ederim.”

“Peki ama burada ne oldu? Bunu nasıl becerdin?”

Çayırın diğer tarafından gelen havlamaları duyup Snorri’nin başını yerden kaldırdığını görünce, “Bekle, bu düşünceni unutma,” dedim. “Görünüşe bakılırsa Sürü geri dönüyor. Buradan sandığımdan daha erken ayrılabiliriz.”

Gelişleri benim fikrime mükemmel bir nokta koydu. Emily’nin kellesinin Gunnar’ın çenesinde sallandığını gören

Granuaile omzuma yapıştı, Gunnar kelleyi ayaklarımın dibine bırakınca da arkama saklandı.

“Hayır Granuaile, neden saklanıyorsun? Bunu da görmem gerek. Bu da işin bir parçası. Buradaki kadın ölmeden önce yirmi yaşında gösteriyordu, şimdiyse gerçek yaşının doksana yakın olduğunu görüyoruz. Ondan daha yaşlı olan ve ondan daha akıllı olduklarını sanan yedi cadı daha var, bu yüzden bunun başaramadığını kendilerinin başarabileceği şeklinde fikirlere kapılabilirler. Belki en gençlerinin kellesini görmek, benimle uğraşmanın pek akıllıca olmadığı fikrinin beyinlerine yerleşmesini sağlar. Biriyle sağduyuyla anlaşılmazsan onları korkutmayı denemek zorundasın. Bu da işe yaramazsa ya kaçman ya da onları öldürmen gerekir. Ya da avukatlarını üzerlerine göndermen.”

“Senin yaptığın da bu mu? Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?”

“Bunun eksiksiz bir açıklama olduğunu düşün.”

“Pekâlâ. Teşekkür ederim. Bunu düşüneneğim.” Döndü ve patikadan yukarı doğru yürümeye başladı. “Sadece yeniden normal nefes alabilecek kadar uzağa gideceğim.”

Gunnar’la Hal, ölen iki arkadaşlarını buradan taşıyabilmek için kürklerinden kurtulup insan derilerine büründüler. Konuşmak istemiyorlardı, muhtemelen beni müşteri olarak tutmanın maliyetini hesaplıyorlardı. Snorri ağır hareket ediyordu, Gretta’ysa üç bacağının üzerinde yürüyordu, ama gümüş sistemlerinden çıkmış olduğu için yardım almaksızın ilerleyebiliyorlardı.

Ayrılmadan önce Aenghus Óg'un kılıcı Moralltach'ı aldım, ne de olsa zaferim sayesinde artık benim yasal hakkımdı. Tırmanışımız buraya gelişimizden daha uzun sürdü, yorgun ve sessiz bir gruptuk. Yine de arabalara şafak sökmeden çok önce ulaşmayı başardık. Patikanın başına gelmeden iki mil kadar önce toprağı yeniden hissettim ve yürürken gözyaşlarına boğuldum.

Hal'le birlikte Granuaile'i dairesine bıraktık, ona ertesi gün doğuya yapacağı seyahat için valizlerini toplamasını söyledim. Onu yeniden görüp görmeyeceğimi bilmiyordum.

Eğlenceye katılamayacak kadar geç uyanmış olan Leif'i aradık ve ondan gulyabani arkadaşlarını oraya, bu pislığı temizlemeye göndermesini istedik.

Hal beni yirmi dört saat açık olan bir *Walmart*'a götürdü ve göğsümde eskiden Fagles'ın kurşun deliğinin olduğu yeri sarmak için gazlı bez ve bandaj aldık. Eve döndüğümde polise anlatacak bir hikâye de uydurduk. Bir polis dedektifinin hayatıma kastetmesi yüzünden o kadar büyük bir travma geçirmiştik ki, son birkaç günü kız arkadaşım Granuaile'in evinde, kimseyle görüşmeden geçirmiştik. Hal hikâyeyi onunla da paylaşacaktı. Beni evime götürüp hâlâ dışarıda nöbet tutan ve ifademi almak için bekleyen Tempe polisine teslim etti. Onlar gidene kadar Oberon'la Emily'nin kellesi Hal'de kalacaktı.

Bir sinir krizi geçirdiğimle ilgili hikâyem sonunda onları tatmin ettiğinde Oberon'u (ve Emily'yi) getirmesi için Hal'i aradım. Geriye kalan tek düşüncem arka bahçeye serilip Soğuk Ateş'i kullanmamdan dolayı gerçek tedavime başlamaktı.

Bu biraz bekleyecekti. Önce yapmam gereken bir sürü iş vardı.

Güneşin doğuşunu gördüğümü, ama Radomila'nın kesinlikle göremediğini söylemek için Malina Sokolowski'yi aramak ilk işimdi. Bunu özellikle yaptım.

“Benim ölmemi beklediğini biliyorum Malina, ama sence de beni biraz hafife almadın mı?”

“Belki de aldım,” diye kabul etti. “Druidler’in güçleriyle ilgili çok az kaynak var, bu yüzden de karar vermek güç. Ama umarım siz de beni hafife almış olduğunuzun farkındasınızdır Bay O’Sullivan.”

“Nasıl yani?” Birden panikle ürperdim. Benden bir şey mi almıştı yoksa? Büyüyle pelte gibi olmak üzere miydim?

“Benim bir yalancı olduğumu ve cehennem ve Tuatha Dé Danann’la pazarlıkları içeren bu iğrenç komploya bir şekilde karıştığımı sandınız. Sebebini anlayabiliyorum, ne de olsa bir cadılar meclisinin tüm üyeleri aynı tornadan çıkmıştır. Ama şimdi dönüp geriye baktığınızda benim sadece iyi niyetle hareket ettiğimi görmüyor musunuz?»

“Bana Tony Kulübesi’nde sadece altı cadı olduğuyla ilgili doğruyu söyledin, bunun için de sana teşekkür ederim,” dedim. “Ama dükkânımda sana meclisinden kaç cadının kılıcı benden almak için komplo kurduğunu sorduğumda cevap vermeyi reddettin.”

“Bunun sebebi cevabım olmayışındı. O sırada sadece şüphelerim vardı, doğrulanmış kanıtlar değil. Elimde sağlam ka-

nıtlar olmadan da bunları sizinle paylaşıp sizi meclisimin bazı üyelerine karşı kışkırtamazdım. Bunu anladığınızdan eminim.”

Oldukça tatlıydı, ben de kendimi onun dürüst bir cadı olduğu fikriyle flört ederken buldum, ki bu da dürüst bir politikacı kadar az bulunan bir şeydi. Önyargım ona güvenmeme engel oluyordu, ama belki de planladığım gibi Emily’nin kellesini ona bir kutunun içinde yollamama gerek yoktu. Granuaile’e çayıda söylediklerime rağmen, insanları korkutmak sadece kaçınılmaz bir dövüşün tarihini ertelerdi. İşbirliği dövüşmeyi gereksiz kılar, ya da Abraham Lincoln’un bir seferinde söylediği gibi, “Düşmanlarımı, onları dostum yaptığımda yok ediyorum.”

“Meclisiniz şimdi ne yapmaya karar verdi?” diye sordum. “Kız kardeşlerini öldüren Druid’i avlamaya mı?”

Malina, “Elbette hayır,” diye çıkıştı. “Sana geçerli sebep verdikleri ortada, layıklarını da buldular. Bunun sonunun iyi olmayabileceğini onlara söylemiştim.”

“O hâlde planınız ne?”

Malina içini çekti. “Bu aslında biraz da sizin planlarınıza bağlı Bay O’Sullivan. Eğer Polonyalı cadılara karşı bir katliam planlıyorsanız sanırım dövüşmekten çok kaçmayı tercih edeceğiz. Ama eğer sizi, size zarar vermeyeceğimiz konusunda ikna edebilirsem karşılıklı barış içinde Tempe’de kalmayı tercih edeceğiz.”

“Şehri terk etmeniz kulağıma oldukça hoş geliyor. Benim açımdan bunun bir dezavantajı yok.”

“Olabileceğini söylememe izin verin. Meclisimiz istenmeyenleri uzun yıllardır Doğu Vadisi’nden uzak tuttu. Yıllar içinde sayısız *brujayı* ve Katrina kasırgası New Orleans’ı vurduktan sonra gelen çok sayıda vudu rahibini buradan kovaladık. Geçen yıl sessizce bir Kali ölüm mezhebinin icabına baktık. Vegas’ta buraya yayılmak isteyen bir grup Baküs rahibi olduğunu da biliyorum, ama bölgemize yapılan her türlü baskını geri püskürttük. Yokluğumuzda bu sorunlarla uğraşmak isterseniz öyle olsun.”

“Hayır, sizin bu kadar aktif ya da bölgenize bu kadar sadık olduğunuzu bilmiyordum.”

“Burası yaşamak için güzel bir yer. Biz de öyle kalmasını istiyoruz.”

“Burayı ben de seviyorum,” diye itiraf ettim. “Pekâlâ. Beni zararsız olduğunuza ikna et.”

“Bize eşit teminat vermeye istekli misiniz?”

“Sanırım bu, ne tür bir teminat istediğinize bağlı.”

“Avukatınıza bir antlaşma yazdırmamıza izin verin. Kelime seçimi üzerinde istediğiniz kadar zaman harcayabiliriz. İki taraf da tatmin olduğunda antlaşmayı kanımızla imzalayacağız ve avukatınızda kalacak.”

Kanla imzalanan bir saldırmazlık antlaşması mı? Bunda bana ters gelen bir şeyler vardı. “Süreci iyi niyetle başlatacağım,” dedim, “bakalım pazarlıklar bizi nereye götürecektir. Senden anladığımı, ki Radomila’yla Emily bunu anlamadı, benim mümkün olduğunca çatışmadan kaçındığım, ama bunun asla zayıflık olarak yanlış yorumlanmaması gerektiği. Daha önce

Tuatha Dé Danann'ın bir üyesinin benden korkması gerektiğine inanmadığını ifade etmiştin. Ama dün gece onu öldürdüm, üzerine bir iblis sürüsünün ve eski kız kardeşlerinin icabına baktım.” Bunu yaparken alabileceğim her yardımı aldığım bilgisini kendime sakladım. Aslında onun meclisinin tek bir üyesini bile öldürmemiştim, ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. “*Wikipedia*’nın gerçek bir Druid’in neler yapabileceği konusunda hiçbir şey bilmediği açık olmalı.”

“Hem de apaçık Bay O’Sullivan.”

“Pekâlâ. Avukatım bir hafta içinde sizinle irtibata geçecek.”

Bu da beni kurtulmam gereken buruşuk bir cadı kellesiyle başbaşa bırakmıştı, ama onu kullanmaya ihtiyacım olmadığına memnundum. Onunla tam olarak ne yapacağımı biliyordum. Kendimi ve kelleyi kamufle edip sokağın karşısına geçtim ve Bay Semerdjian’ın evine doğru yürüdüm. Sabırlı bir çabayla okalıptus ağacının dibindeki toprak yarıldı, Emily’nin kellesini köklerinin dibindeki o çukura attım, toprağı üzerine örttüm ve kamufleji kaldırdım.

Sonra bir kuryeyle Granuaile’in evine söz verdiğim çeki gönderip ona iyi yolculuklar diledim.

Perry’ye telefon edip dükkânı açmasını, bunun karşılığında birkaç gün sonra bir haftalık ücretli izin kullanacağını söyledim. Dul MacDonagh’a da telefonla arayıp en sevdiği İrlandalı oğlanın hâlâ hayatta olduğunu ve yakında onunla uzun bir konuşma yapmayı planladığını söyledim. Sonra nihayet dinlenmeye çekildim.

Giysilerimi fırlatıp dövmelerimin toprakla maksimum temas sağlaması için sağ tarafımın üzerine yattım. Rahatlatıcı ilk enerji dalgası hücrelerime dolarken rahatlayarak içimi çektim. On saniye içinde uykuya dalmış olmalıyım, ama on saniye sonra kaba bir şekilde uyandırıldım. Morrigan yüksek sesle gaklayarak, uçarak bahçeye girdi ve insan biçimine dönüştü.

“Artık kendini şarj edecek duruma geldiğine göre Druid, enerjimi bana geri vermeni istiyorum.”

Sana da merhaba Morrigan. İiiykk.

Ona resmiyetle, “Onu kullandırдың için çok teşekkür ederim,” dedikten sonra sol kolumu uzattım. “Lütfen onu geri al.”

Elimi kavradı, kendisine ait olan enerjiyi çekip bitirdiğinde, kolum ölü bir balık gibi yanıma düştü. Yeniden kıpırdayamadım.

Morrigan, “Çok fazla Soğuk Ateş kullandın,” dedi. “Birkaç gün kıpırdamadan yatsan iyi olur. Umarım ölümlülerin aklını başından alan o losyondan biraz sürersin. Cilt kanserinden ölmeni istemem.”

Morrigan alay edercesine bir kahkaha attı, kargaya dönüşerek sertçe gakladı ve uçarak gözden kayboldu. Bir de neden hiç arkadaşı olmadığını merak ediyordu.

SONSÖZ

Güneydoğu Arizona'daki Chiricahua Dağları'nın kuru bir güzelliği vardır. Çölde sevdiğim şeylerden biri de, burada yaşayan bitki ve hayvanların sertliğidir. Yağmurların sağı solu belli olmaz, Arizona güneşi de son derece yakıcı olabilir, yine de daha nemli bir iklimin verimli ortamı olmaksızın, Chiricahualar'da hayat devam ediyordu. Chiricahualar'ı tuhaf yapan şey “gökyüzü adaları”ydı. Çölün üç bin metre tepesine kadar uzanan ve birbirinden farklı ekosistemler gösteren volkanik sıradağlar.

Oberon'la birlikte burada katır geyiği ve yaban domuzu avladık, bize söylenmelerini duymak için de rakunları taciz ettik. Hiç boynuzlu koyun bulamamıştık, ama bunun keyfimizi kaçırmasına izin vermedik.

Kanyondaki bir derenin yanında dinlenip kayalardan aşağı dökülüp kamışların çevresinde girdaplar oluşturan suyun sesinin keyfini çıkarırken, “*Burası harika Atticus,*” dedi. “*Burada ne kadar kalabiliriz?*”

Ona bıkana kadar kalabileceğimizi söylemek isterdim. Bunun için savaşp yaşamıştım; içinde Aenghus Óg olmayan bir dünya için. Tír na nÓg'da derenin kenarındaki bu yerden daha güzel bir yer yoktu, bense son yüzyıllarda, şu anda yanımdaki dostumla hissettiğimden daha huzurlu olduğumu hatırlamıyordum. Bu da bana Oberon'un da kendi sihiri olduğunu hatırlattı: Dikkatimi hayatın bazen ne kadar da görkemli olabileceğine çekebiliyordu. Böyle anlar gelip geçicidir, onun rehberliği olmasa çoğunu kaçırdım. Bazen bir noktaya ulaşmak için o kadar çok çalışırız ki, oraya vardığımızın farkına bile varmayız.

“Birkaç gün daha,” dedim. “Sonra dükkâna geri dönüp Perry’yi tatile çıkarmalıyım.” Bir de Tony Kulübesi’nin çevresindeki toprağın iyileştirilmesi meselesi vardı. Üstelik sağ kulağımı inandırıcı bir şekilde yeniden çıkarmak için bir yöntem bulmam da gerekiyordu. Şu ana kadar tek yapabildiğim, bozuk şekilli bir kıkırdak yığını oluşturmak olmuştu ve şimdiye dek kimse ona hayranlıkla bakmamıştı. Belki de plastik cerrahiye başvursam iyi olacaktı.

“Ah, çok kötü. O hâlde hâlâ vaktim varken tadını çıkarayım.”

“Eve döndüğümüzde sana tadını çıkaracağın bir sürprizim olacak.”

“Bana Cengiz Han’la ilgili o filmi mi aldın?”

“O Netflix kuyruğunda, ama sürprizim bu değil. Endişelenmene gerek yok, güzel bir şey olacak. Sadece eve dönüş konusunda kendini kötü hissetmeni istemiyorum.”

"Ah, etmem. Ama arka bahçede böyle bir deremiz olsa çok havalı olurdu. Bir tane yapabilir misin?"

"Hımmm... hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Denediği için bir köpeği suçlamazsın."

Eve, Tempe'ye döndüğümüzde Oberon gerçekten de şaşırıldı. Hal ayarlamaları benim için yapmıştı. Araba kiralama şirketinin servisi bizi evin önüne bıraktığında Oberon başını havaya kaldırdı.

"Hey, kokuya bakılırsa biri benim bölgeme girmiş," dedi.

"Buraya benim iznim olmadan kimse giremez, bunu biliyorsun."

"Flidais girmişti."

"Kokusunu aldığın Flidais değil, inan bana."

Ön kapıyı açınca, Oberon doğruca atka bahçeye bakan mutfak penceresine koştu. Onu orada bekleyen şeyi görünce neşeyle havladı.

"Fransız finoları! Hepsi siyah, kıvrıkcık ve bukleli küçük kuyrukları var!"

"Ve her biri de kızışmış hâlde."

"Ah, VAY CANINA! Teşekkürler Atticus! Onların kışklarını koklamak için sabırsızlanıyorum!" Kapıya fırlayıp onu pençelemeye başladı, çünkü köpek girişi finoların içeri girmesine engel olmak için kapatılmıştı.

"Bunu hak ettin dostum. Bekle biraz, kapıdan çekil de senin için onu açayım. Dikkatli ol da finolardan hiçbirinin canını yakma."

Onun dışarı fırlayıp kendi kişisel köpek haremine dalmasını bekleyerek kapıyı açtım, ama bunun yerine bir adım atıp durdu, sonra yüzünde üzgün bir ifadeyle bana bakarak kulaklarını sarkıttı ve hafifçe inledi.

“Sadece beş mi?”

TEŞEKKÜR

Bira bardağımın dibini gördüm.

Kapakta sadece benim adım yer alsa da, romanlar diğerlerinin işbirliği olmaksızın hayata geçirilemezler. Ebeveynlerim müzikten sanata ve yazmaya kadar, benim yaratıcı çabalarım hep destek oldular ve beni *istediğim her şeyi yapabileceğime* ikna etmemiş olsalar bu projeye hiç başlamamış olurdum. Sevgili karım Kimberly, yaklaşık yirmi yıldır bir şeyler yazıp çizişime şahit oldu. Tam pes etmek üzereyken, bir gün doğrusunu yapacağıma dair sağlam inancı devam etmemi sağladı.

Romanın başlangıç aşamasında değerli bilgiler sağlayan birkaç kişi var. Rhode Island Üniversitesi'nde sözbilim sanatı yardımcı profesörü olan Dr. Kim Hensley Owens, dul MacDonagh'ın aksanında tutarlılık talep edip ara sıra bazı terimler önerdi. Bunun için kendisine minnettarım. Alan O'Bryan kılıç dövüşlerinin içyüzü konusundaki basit gerçekleri -fazla uzun sürmedikleri- sağlamakla kalmayıp beni Yaratıcı Anakronizm Cemiyeti'yle

tanıştırdı. Andrea Taylor'ın cadılar konusunda söyleyecek çok fazla şeyi vardı. Büyüsünün etkisi altında olmasam size daha fazlasını anlatırdım.

Menejerim Evan Goldfried'in Büyülü Bir Varlık olduğundan eminim. Başkaları hayır derken o evet dedi, üstelik seriyi o kadar çabuk pazarladı ki, hâlâ kendime gelemedim. Şerefine Büyülü E.

Del Rey'deki harika editörüm Tricia Pasternak, bana göre *eşsiz biri* ve şu anda bu kitabı elinizde tutuyor oluşunuzun sebebi, Atticus'la Oberon'a duyduğu büyük heves. Yardımcı editörü Mike Braff, benim çocuksu numaralarımı gülümseyerek katlanmakla kalmadı, İskandinavya'yla ilgili her konuda da bilgeliğini konuşturdu.

Hounded'daki kişi ve olayların hepsi hayali olsa da, isteyenler Arizona'nın bu bölümünü ziyaret edebilirler. Üçüncü Göz Kitapları ve Şifalı Otlar, kuzenim Drew Sullivan'ın Tempe, Ash Bulvarı'ndaki çizgiroman dükkânının olduğu yerde; Tony Kulübesi hâlâ Superstition Dağları'nda ve çok şükür ki çevresindeki toprak ölü değil; Mill Bulvarı üzerindeki Rula Bula gerçekten de yeryüzündeki en harika İrlanda publarından biri ve hâlâ onlarınkine yaklaşan lezzette bir tabak balık ve kızarmış patates bulamadım.

Dilbilimi meraklıları, Üç Aurora'nın Kız Kardeşliği Polonyalı olsa da, güçlerini aldıkları yıldız tanrıçalarının Rusça adını, Zoryalar'ı kullandığını fark etmişlerdir. Zoryalar Slav dünyasında farklı isimlerle (Zvezda, Zvezda, Zorza vs.) anılırlar, ama cadılar meclisinin çoğu on dokuzuncu yüzyılda, Polonya'nın

çoğu Rusya'nın işgali altındayken doğmuş olduğu için, bana Rusça ismi kullanmaları mantıklı geldi. Bu konuda kimsenin benimle aynı fikirde olmasına gerek yok, bunu sadece yeterince araştırdığımı ve ev ödevimi iyi yaptığımı kanıtlamak için açıklıyorum.

Atticus O'Sullivan'ın nefes kesici yeni macerası

BÜYÜCÜ den
tadımlık bir bölüm...

BÖLÜM 1

Görünüşe bakılırsa bir tanrıyı öldürdüğünde insanlar seninle konuşmak istiyorlar. Özel “tanrı katili” poliçeleri satan normal ötesi sigorta satıcıları. “Tanrı geçirmez” zırhlar ve kiralık güvenli evler öneren şarlatanlar. Ama en önemlisi, önce başarını kutlayıp sonra da kendilerine de aynı numaraları çekmemen için seni uyaran, sonra da bir rakiplerini aynı numaraları çekerek öldürmeni öneren tanrılar.

Tuatha Dé Danann’dan sadece birini değil, ikisini birden hakladığım ve içlerinden daha güçlü olanını Hristiyan cehennemine gönderdiğim haberi çeşitli tapınaklara yayıldığından beri, dünyadaki çoğu inanç sisteminden nüfuzlu kişiler, ulaklar ve elçiler tarafından ziyaret edildim. Hepsi onları rahat bırakmamı, ama başka biriyle savaşmamı istiyordu. Eğer onları kızdıran ölümlü çıbanbaşını başarıyla haklayabilirsem hayallerimin ötesinde ödüllendirilecektim, falan filan. Bu ödül işi, İngiltere’de dedikleri gibi, koca bir yalandı. Keltler’in şiir, ateş

ve demir tanrıçası Brighid, Aenghus Óg'u öldürürsem beni ödüllendireceğini söylemişti, ama Ölüm'ün onu yanında cehenneme götürüşünden bu yana üç hafta geçmiş olmasına rağmen Brighid'den hiç ses çıkmamıştı. Dünyanın geri kalan tanrılarının çoğundan pek çok şey duymuştum, peki ya kendi tanrılarım? Cırcırböceklerinin sesi dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

Japonlar, Çinliler'e bulaşmamı istiyordu, diğerleri de tam tersini. Eski Rus tanrıları, kılıcımı Macarlar'a saplamamı istiyordu. Yunanlılar, Romalı taklitçilerini tuhaf bir kendinden nefret ve yıkıcı bir kıskançlık gösterisiyle halletmemi istiyordu. Açık ara en tuhaf istekse Easter Islandlı heriflerden gelmişti. Benden Seattle bölgesindeki çürümekte olan totem direklerine bulaşmamı istemişlerdi. Ama istisnasız herkes, benden ilk boş zamanımda Thor'u katletmemi istemişti. Sanırım tüm dünya onun numaralarından sıkılmıştı.

Bunların en önde geleniyse kendi avukatım, Leif Halgarson'du. Tarihin belli bir noktasında Thor'a tapmış olan İzlandalı bir vampirdi, ama bana, bugün ona duyduğu büyük nefretin sebebini asla amlatmamıştı. Leif benim yasal işlerimi halleder, formda kalmam için düzenli olarak benimle kılıç tokuşturur, ara sıra da ödeme olarak bir kadeh dolusu kanımı içerdi.

Samhain'in ertesi gecesi onu, verandamda beni beklerken buldum. Tempe'de serin bir geceydi, ben de şükredebileceğim bunca şey yaşadıktan sonra oldukça iyi bir ruh hâlindeydim. Amerikalı çocuklar Cadılar Bayramı'nı kapı kapı gezip şe-

ker toplayarak geçirirken, ben kendi özel seremonilerimde Morrigan’la Brighid’e bolca dua etmiştim. Geceyi paylaşacak ve bu seremonileri öğretecek bir çırağım olduğu için de çok heyecanlıydım. Granuaile, Samhain için tam zamanında Kuzey Carolina’dan dönmüştü, tam olarak bir Druid meclisi sayılmasak da, yine de yüzyıllardır yaşadığımdan daha iyi bir kutsal gece geçirmiştim. Geriye kalan tek gerçek Druid bendim ve Druidler’i yüzyıllarca tek başıma temsil ettikten sonra yeni bir meclis kurma fikri, içimi umutla doldurmuştu. Bu yüzden işten eve dönüp de Leif beni verandamdan resmi bir şekilde selamladığında, yanıtlım olması gerektiğinden daha coşkulu olmuştu.

“Leif, seni ürkütücü piç, nasılsın?” Ağzım kulaklarımda sırtarak bisikletimi durdurdum. Kaşlarını kaldırarak uzun Kuzey Avrupalı burnunun üzerinden beni süzünce, bu tür ukalaca bir hitaba alışkın olmadığının farkına vardım.

Küçümser bir şekilde, “Ben piç değilim,” dedi. “Ürkütücü olduğum doğru. İyi olmama rağmen,” ağzının bir köşesi hafifçe aralandı, “senin kadar mesut olmadığımı itiraf etmeliyim.”

“Mesut mu?” Kaşlarımı kaldırdım. Leif geçmişte, kendisinin görüldüğünden daha yaşlı olduğunu gösteren davranışları konusunda onu uyarmamı istemişti.

Görünüşe göre şu anda uyartılmak istemiyordu. Öfkesini göstermek için gürültüyle burnundan soludu. Nefes almaya ihtiyacı olmadığı için, bunu yapmasını eğlenceli buluyordum. “İyi,” dedi. “O kadar neşeli değilim diyelim o hâlde.”

“Bizim gibi moruklar dışında hiç kimse bu kelimeleri artık kullanmıyor Leif.” Bisikletimi verandanın parmaklığına dayadım, üç basamağı tırmanıp verandada yanındaki koltuğa oturdum. “Ortama uyum sağlamayı öğrenmek için gerçekten biraz zaman harcaman gerek. Bunu bir proje gibi gör. Bugünlerde popüler kültür eskisinden çok daha hızlı değişim gösteriyor. Kiliseyle aristokrasinin her şeyi güzel ve durgun tuttuğu Orta Çağ’a pek benzemiyor.”

“Pekâlâ, zamanın ruhunun gerili ipi üzerinde yürüyen sözel akrobat sen olduğuna göre, bana sen öğret. Nasıl cevap vermiş olmam gerekirdi?”

“Öncelikle, ‘güzel’den kurtul, artık kimse onu kullanmıyor. Bu günlerde hep ‘iyiyim’ deniyor.”

Leif suratını astı. “Ama bu *gramer* olarak uygun olmaz.”

“Uygun olup olmaması bu insanların umurunda değil. Onlara bir sıfatı zarf yerine kullandıklarını söylemeye kalkarsan sana deliymişsin gibi bakacaklardır.”

“Anlaşılan eğitim sistemleri ciddi bir gerileme yaşamış.”

“Bir de bana sor. Yani, *senin gibi ateşli değilim Atticus, ama sakinim*, demeliydin.”

“*Sakinim* mi? Bu, *güzel* ya da *senin* dediğin gibi *iyi* olduğum anlamına mı geliyor?”

“Doğru.”

Leif, “Ama bu saçmalık!” diye itiraz etti.

“Bu modern lehçe,” diye omuzlarımı silktim. “Kendini güncellemek istemezsen sen bilirsin, ama on dokuzuncu yüzyıldan

kalma sözcükleri kullanmaya devam edersen insanlar senin ürkütücü bir piç olduğunu düşünmeye başlayacaklar.”

“Zaten öyle düşünüyorlar.”

Cılız, masum bir sesle, “Sadece geceleri ortaya çıktığın ve onların kanını emdiğin için olmasın?” dedim.

Leif kışkırtmamdan etkilenmeden, “Kesinlikle,” dedi.

“Hayır Leif.” Başımı ciddiyetle iki yana salladım. “Çok geç olana kadar bunun farkına varmıyorlar, tabii o da eğer farkına varırlarsa. Bu insanlar konuşma şeklin ve davranışların yüzünden senin ürkütücü olduğunu düşünüyorlar. Onlardan biri olmadığını görebiliyorlar. Bunun nedeni cildinin süt gibi beyaz oluşu değil, inan bana. Burada, Güneş Vadisi’nde cilt kanserinden korkan bir sürü insan var. İnsanlar, ağzını açtığında senden ürkmeye başlıyorlar. O zaman senin yaşlı olduğunu anlıyorlar.”

“Ama ben zaten *yaşlıyım* Atticus!”

“Ben senden en az bin yıl daha yaşlıyım, unuttun mu?”

Nefes almaya ihtiyacı olmayan bıkkın, yaşlı vampir içini çekti. “Hayır, unutmadım.”

“Güzel. Bana yaşlılıktan şikayet etme. Ben üniversiteli çocuklarla takılıyorum ve onlardan biri olmadığım konusunda en ufak fikirleri bile yok. Paramın mirastan ya da bir vakıf fonundan geldiğini sanıyorlar ve benimle bir içki içmek istiyorlar.”

“Üniversiteli gençleri çok hoş buluyorum. Ben de onlarla içki içmek isterim.”

“Hayır Leif, sen onlardan içmek istiyorsun ve onlar bilinçsizce de olsa bunu hissedebiliyorlar, çünkü çevreye bir yırtıcı aurası yayıyorsun.”

Yüzündeki şefkatli kılıbık koca ifadesi silindi ve bana sert sert baktı. “Bana onların aurasını senin gibi hissedemediklerini söylemiştin.”

“Doğru, bilinçli olarak hissedemiyorlar. Ama görüldüğün yaşa uygun şekilde cevap vermediğin ya da davranmadığın için senin *farklı olduğunu* anlıyorlar.”

“Sence kaç yaşında görünüyorsun?”

Yüzünde kırıksıklık arayarak tahmin etmeye çalışırken, “Ehhh,” dedim. “Otuzlarının sonundaymışsın gibi görünüyorsun.”

“O kadar yaşlı mı görünüyorsun? Yirmili yaşlarımda sonunda dönüştürülmüştüm.”

“O günlerde hayat daha zordu.” Bir kez daha omuz silktim.

“Sanırım öyleydi. Ben de seninle o günlerden konuşmaya gelmiştim, tabii eğer bir saat kadar müsait zamanın varsa.”

Gözlerimi devirerek “Tamam,” diye cevap verdim. “Gidip kum saatimle lanet olası simokinimi getireyim. Ağzından çıkanları duyuyor musun Leif? Ortama karışmak istiyor musun, istemiyor musun? Bir saatlik müsait zaman mı? Kim böyle konuşur ki?”

“Ne var ki bunda?”

“Kimse o kadar resmi değil. Sadece *müsaitsen* demen yeterli, *gerçi yapacak işin yoksa* demen daha da iyi olur.”

“Ama ben uzun kalıpları kullanmayı seviyorum...”

“Aşağıdaki Tanrılar adına, cümlelerini boş mısıralardan mı kuruyorsun? Üniversiteli bir kızla yarım saat bile sohbet edememene şaşırmamalı! Onlar üniversiteli oğlanlarla konuşmaya alışkın, Shakespeare uzmanlarıyla değil!”

“Atticus, evde misin?” Bu, paylaştığımız bağlantı yoluyla doğrudan zihnimle konuşan İrlanda kurt köpeğim Oberon’du. Onunla konuşurken Leif’e bir dakika beklemesini söyledim.

“Evet, Oberon, evdeyim. Leif’de ön verandada yanımda, yaşına göre davranıyor.”

“Biliyorum. Daha önce kokusunu almıştım. Eau de Ölüm gibi kokuyor. Ama senin dediğin gibi, havlamadım.”

“Sen uslu bir köpeksin. Buraya gelip bizimle takılmak ister misin?”

“Elbette!”

“Yalnız seni uyarmalıyım, bu sıkıcı olabilir. Bir süre özel bir konudan bahsetmek istiyor ve bu gece özellikle nemrut ve Kuzeyli görünüyor. Destansı bir konu olabilir.”

“Önemli değil. O konuşurken sen de karnımı okşayabilirsin. Uslu duracağıma söz veriyorum.”

“Teşekkürler dostum. Söz veriyorum, o gittikten sonra koşuya çıkacağız.”

Ön kapıyı açınca Oberon dışarı fırladı, çılgın gibi salladığı kuyruğunun Leif’in koluna çarptığının farkında bile değildi.

“Ölü adam gittikten sonra Town Gölü’ne gidelim mi? Sonra da Rula Bula’ya.” Yakın zamanda bana yasaklanan favori İrlanda barımdan bahsediyordu.

“Granuaile’i onların elinden çaldığım için Rula Bula yönetimi bana hâlâ kızgın. Ellerindeki en iyi barmen oydu.”

“Hâlâ mı? Ama bu çok uzun zaman önceydi.”

Ona, “Sadece üç hafta önceydi,” diye hatırlattım. Köpekler zaman konusunda pek iyi sayılmazlar. “*Golfsahasının çevresinde koşmana ve yakaladığın tavşanların sende kalmasına izin vereceğim. Yere uzan da karnını okşayayım. Şimdi Leif’le konuşmamız gerek.*” Hemen bu emre uyan Oberon, kendini Leif’le benim sandalyelerimizin arasına sırtüstü atınca verandanın tahtalarını zangırdattı.

“En güzeli bu! Karnımı okşatmaktan daha güzel bir şey yok. Belki Fransız finoları dışında. Fifi’yi hatırladın mı? Güzel günlerdi, güzel günler.”

Oberon’un kaburgalarını kaşırken, “Pekâlâ Leif,” dedim. “O artık mutlu bir köpek. Sen ne hakkında konuşmak istemiştin?”

“Aslında oldukça basit,” diye söze girdi, “ama tüm basit şeyler gibi oldukça karmaşık.”

“Bekle. Kullandığın zarflar kulağa fazla karmaşık geliyor. Her zaman *gerçekte* ve çok kelimelerini kullanmayı dene,” diye tavsiyede bulundum.

“Beni bağışlarsan kullanmamayı tercih ederim. Senin yanında gerçek yüzümü saklamak zorunda olmadığımı göre, istediğim gibi konuşabilir miyim?”

Kısaltmaları daha çok kullanması gerektiğiyle ilgili gözlemi mi yutarak “Elbette,” dedim. “Özür dilerim Leif, sadece sana yardım etmeye çalışıyorum.”

“Biliyorum ve bunun için minnettarım. Ama bunu yapmak, kelimelerimi bir cehalet filtresinden geçirmeden bile yeterince zor.” Derin, gereksiz bir nefes alıp yavaşça dışarı verirken gözlerini kapadı. Kendini odaklayıp bir çakra noktası bulmak istiyormuş gibi görünüyordu. “Senin yardımına ihtiyacım olmasının ve senin de bunu kabul etmen için bir çok neden var, ama bunlar biraz bekleyebilir.” Gözlerini açıp bakışlarını yeniden bana çevirerek “İşte kısa versiyonu,” dedi. “Thor’u öldürmeme yardım etmeni istiyorum.”

Oberon, “*Ha! Ona sıraya girmesini söyle!*” dedi. Bir şeyi komik bulduğunda her zaman yaptığı gibi mutlu olmuştu. Şükür ki Leif köpeğimin kendisine güldüğünün farkında değildi.

“Hımmm,” dedim. “Thor kesinlikle canı düşüncelere ilham veriyor. Son birkaç haftada bana bunu öneren tek kişi sen değilsin.”

Leif bunun üzerinc atıldı. “Bu da yardım etmeyi kabul etmeni gerektiren bir çok sebepten biri. İhtiyacın olan tüm yardımı alabileceğin bolca müttefiğin var, üstelik başarılı olursan çok sayıda da hayranın olacak.”

“Peki ya başarısız olursam? O zaman yasımı tutanlar da çok olacak mı? Eğer evrensel olarak ondan nefret ediliyorsa bu işi niye daha önce başka biri yapmadı?”

Bu soruyu beklediği belli olan Leif, “Ragnarok’ yüzünden,” diye cevap verdi. “O kehanet yüzünden herkes ondan korkuyor, bu da onun dayanılmaz derecede küstahlaşmasına sebep

* Ragnarok: İskandinav mitolojisindeki kıyamet.

oldu. Onların mantığına göre, eğer dünyanın sonuna kadar ortalıkta olacaksa ona şu anda bir şey yapılamaz. Ama bu tam bir saçmalık.”

Gülümsedim. “Az önce Ragnarok’un bir saçmalık olduğunu mu söyledin?” Oberon yine güldü.

Leif beni duymazdan gelip söze devam etti. “Kehanetlerdeki tüm kıyametler hayata geçemez, tıpkı yaratılışla ilgili öykülerden sadece birinin doğru olması gerektiği gibi. Atalarımın donmuş beyinleriyle hayal ettikleri eski bir masal elimizi kolumuzu bağlayamaz. Artık bunu değiştirebiliriz.”

“Bak Leif, onun ölümünü istemek için bir sürü sebebin olduğunu biliyorum, ama onların hiçbirini gerçekten benimseyemem. Bunun benim görevim olduğunu sanmıyorum, Aenghus Óg da, Bres de kendileri bana gelip savaş çıkardılar, benim tek yaptığım sa bu savaşı sona erdirmekti. Üstelik biliyorsun, işler ters de gidebilirdi. Sen orada değildin. Neredeyse başaramayacaktım.” Şekli bozuk kulağını göstererek “Bunu görmüş müydün?” diye sordum. Iron Maiden maskotuna benzeyen bir yaratık onu dişleriyle koparmıştı ve bir kıkırdak yığının dan daha fazlasını yenilemeyi başaramamıştım. (Kendimi, “*Zamanını tüm o kaybolan kulaklarını arayarak geçirme,*” diye şarkı söylerken yakalamıştım.)

Leif, “Elbette gördüm,” diye cevap verdi.

“Bu kadarcık hasarla kurtulduğum için çok şanslıyım. Aenghus’u öldürdüğüm için büyük bir bedel ödememiş olsam da, bunun sonucunda bazı tanrıların birkaç sevimsiz ziyaretine

katlanmak zorunda kaldım. Bu da hâlâ beni ufak tefek gördükleri için. Thor gibi büyük birinin icabına bakmayı başarırsam diğer tanrıların ne yapacağını tahmin edebiliyor musun? Tehdidi ortadan kaldırmak için tüm tanrılar bana karşı birleşip işimi bitirirler. Üstelik onu öldürmenin mümkün olduğunu da sanmıyorum.”

Bir parmağını havaya kaldırıp bana doğru sallayan Leif, “Ah, ama bu mümkün,” dedi. “Viking tanrıları da senin Tuatha Dé Danann’ın gibidir. Ebedi gençliğe sahiptirler, ama öldürülebilirler.”

“Orijinali evet,” diye kabul ettim. “Eski yazıları ben de okudum ve senin bahsettiğinin Thor’un 1.0 versiyonu olduğunu biliyorum. Ama dışarıda artık Thor’un birden fazla versiyonu var. Tıpkı çok sayıda Coyote ve İsa, Buda ve Elvis’in farklı versiyonları olduğu gibi. Asgard’ı işgal edip Thor 1.0’ı öldürebiliriz ve kalan İskandinav tanrılarının elinden kurtulup buraya, Midgard’a geri dönmeyi başarabilirsek çizgi roman kahramanı olan Thor, bizim gibi alçakların yaramazlığını cezalandırır.

Leif çok şaşırılmış gibi görünüyordu. “Thor’un bir çizgi romanı mı var?”

“Evet, bunu nasıl kaçırdın? Hatta çizgi romana dayanan bir filmi bile var. Burada, ABD’de onu bir kahraman olarak görüyorlar, aşağılık pisliğin teki olarak değil. Dikkatini kendi üzerine çekmezsen muhtemelen seni görmezden gelecektir, Asgard’ı basmaksa dikkatini oldukça hızlı çekecektir.”

* İskandinav mitolojisindeki dokuz dünyadan biri ve İskandinav tanrılarının evi. Ç.N.

“Hımmmm. Diyelim ki bizimle birlikte Asgard’a saldırıp Midgard’a geri dönmeye istekli yaratıklardan bir koalisyon oluşturdum. Böyle bir durumda senin yardımına güvenebilir miyim?”

Başımı hafifçe iki yana salladım. “Hayır Leif. Üzgünüm. Hâlâ hayatta olmamın sebeplerinden biri, asla bir fırtına tanrısıyla karşı karşıya gelmemiş olmam. Bu, hayatta kalmak için iyi bir strateji, ben de ona sadık kalacağım. Ama böyle bir şeye kalkışacaksan Loki’den uzak durmanı tavsiye ederim. Senin yanındaymış gibi davranacaktır, ama ilk fırsatta seni Odin’e ispiyonlayacaktır, sonra da tüm tanrılar ellerinde sopalarla senin peşine düşecektir.”

“Bu noktada, onunla bir arada var olmaktansa bunu tercih edebilirim. İntikam istiyorum.”

“Tam olarak neyin intikamı?” Normalde vampir psikolojisine burnumu sokmazdım, çünkü çok tahmin edilebilirdi. Onları heyecanlandıran tek şey güç ve bölgeleriydi. Ama kendilerine soru sorulmasından hoşlanırlar, çünkü sizi duymazdan gelip cevap vermediklerinde gizemli görünürler.

Bir saniyeliğine cevap vermeye hazırmış gibi görünse de, Leif bana cevap verecek fırsatı bulamadı. Tam konuşmak için ağzını açmıştı ki bakışlarını demir tılsımımın asılı olduğu boynuma dikti. Köprücük kemiklerimin arasındaki bölgenin ısındığını, hatta yanmaya başladığını hissettim.

Belki de derdini en anlatamadığı anı yaşıyordu, “Um,” dedi, “tılsımın neden parlıyor?”

Sıcaklığın bir ağustos sabahındaki cıva gibi yayıldığını, kafa derimin terlediğini hissettim, kulaklarımsa bir yerim pastırma gibi kızarıyormuşçasına cızırdıyordu. İçgüdüsel olarak kolyeyi boynumdan çıkarıp çimenlerin üzerine fırlatmak istesem de bu dürtüyle mücadele ettim, çünkü büyüünün antitezi olan bu soğuk demir yığını, hayatta kalmamı sağlayan tek şeydi.

Sandalyemin kolçaklarını sıkıp acıyı bloke etmek için odaklanmaya çalışırken, sıkıtiğim dişlerimin arasından, “Büyülü bir saldırı altındayım!” dedim. Bunu sadece haykıran sinirlerimi susturmak için yapmıyordum, acının beni ele geçirmesine izin verirsem işim biterdi. İnsanın sürüngenlere özgü beynini karıştırmanın en hızlı yolu acıydı ve bir kez uyandırıldı mı, beyin korteksinin tüm üst düzey işlevlerini kapatmaya eğilimli olurdu, bu da insanı akılsız ve tamamen içgüdüleriyle hareket eden bir yaratığa dönüştürürdü. Bu da tutarlı bir şekilde iletişim kurmamı ve Leif için noktaları birleştirmemi engellerdi. “Biri beni öldürmeye çalışıyor!”

"Bu müthiş esprili seride, Kelt mitolojisinin kahramanları ve günümüzde yaşayan kadim bir Druid, Arizona çöllerinde bir araya geliyor."

- Kelly Meding, *Three Days to Dead*'in yazarı

Druidler'in sonuncusu, Atticus O'Sullivan, Arizona'da huzurlu bir yaşam sürüyor. Eski bir kitapçı dükkânı işletiyor ve boş zamanlarında İrlanda av köpeğiyle birlikte avlanmak için şekil değiştiriyor. Komşuları ve müşterileri, Atticus'un yirmi bir yaşında, yakışıklı, dövmeli bir İrlandalı olduğunu düşünüyor. Hâlbuki Atticus tam yirmi bir yüzyıl yaşında. Gücünü topraktan alıyor, keskin bir zekâsı var ve zekâsından daha da keskin olan Cevaplayıcı, Fragarach kılıcını kullanıyor.

Ne yazık ki, gazabı şiddetli bir Kelt tanrısı da bu kılıcın peşinde ve yüzyıllardır Atticus'un takipçisi. Üstelik bu sefer amacına çok yaklaştı. Atticus ondan kurtulmak için bütün gücünü toplamak zorunda. Ayrıca baştan çıkarıcı ölüm tanrıçasının, vampir ve kurtadam avukatlarının, bedeni bir cadı tarafından ele geçirilen çekici bir garsonun ve meşhur İrlandalı şansının yardımına ihtiyacı var.

"Kevin Hearne, hem tuhaf bir şekilde tanıdık hem de şaşırtıcı derecede orijinal bir dünya yaratarak eski mitlere yeni bir soluk getiriyor."

- Nicole Peeler, *Tempest Rising*'in yazarı

KEVIN HEARNE tam bir Arizonalı ve klimayı icat eden kişiye minnettar. Lisede İngilizce öğretmeni olarak çalışıyor. Sınav kâğıdı okumadığı ya da roman yazmadığı zamanlarda fesleğenleriyle ilgileniyor ve kızıyla doğa resimleri yapıyor. Yürümekten ve çizgi romanlardan hoşlanan Hearne, eşi ve kızıyla birlikte küçücük, sıcak bir evde yaşıyor.

facebook.com/Artemis Severler
twitter.com/artemiskitap
instagram.com/artemisayinlari
artemisayinlari.tumblr.com
youtube.com/artemis_yayinlari
pinterest.com/artemisayinlar
artemisayinlari.com • artemisayinlari.com • artemisayinlari.com

Original Kopya Görseli. © GENİ İLLÜSTRASYON